CLIVE CUSSLER

a Paul Kemprecos

OPEŘENÝ HAD

AKTA NUMA

Přeložil Jiří Mayer

OBSAH

Potopil se italský luxusní parník *Andrea Doria* skutečně nešťastnou náhodou, jak se téměř půl století věřilo? Jakou vzácnost ukrývalo obrněné vozidlo na jeho palubě? Kdo byli muži, kteří těsně před katastrofou údajně napadli stráže hlídající vzácný náklad? Zmocnili se jej, nebo dodnes leží v chladných hlubinách u Nantucketu? Vše napovídá tomu, že na první z řady nastolených otázek lze odpovědět záporně. *Andrea Doria* se v roce 1956 nepotopila náhodou, byl to šikovně nastrojený záměr. To však otevírá nepřeberné množství odpovědí i na zbylé otázky - a je na odvážných archeolozích, aby je našli.

Nina Kirovová je ta pravá. Artefakt, nalezený pod vodou u marockého pobřeží, by ji mohl přivést ke správným odpovědím. Než však stačí dojít k závěrům, které nabízí, stane se archeoložka i její tým cílem brutálního útoku. Předmět, který by ji mohl dovést k převratným objevům, zmizí, její tým je povražděn. Ji jedinou zachraňuje Kurt Austin a Joe Zavala.

Seznamte se - Austin i Zavala jsou mladší kolegové Dirka Pitta, operativci NUMA. Od této chvíle je případ v odpovědných a rozhodných rukou, i když k jeho úspěšnému rozuzlení a zodpovězení nastolených otázek je ještě daleko. Naopak otázek přibývá...

PODĚKOVÁNÍ

Rádi bychom vyjádřili svou vděčnost Donu Stevensovi, který nám umožnil dostat se na palubu lodě *Andrea Doria*, aniž bychom si namočili nohy, a poděkovali dvěma skvělým spisovatelům, Alvinu Moscowovi a Williamu Hofferovi, kteří ve svých knihách *Collision Course* (Vstříc srážce) a *Saved* (Zachráněni) tak živě zachytili lidskou stránku této velké námořní tragédie. Rádi bychom také vyzdvihli zarputilost neohroženého badatele Johna L. Stephense, který navzdory moskytům a malárii pronikal Yucatánem a objevoval taje zaniklé mayské civilizace.

ÚVOD

25. července 1956 jižně od ostrova Nantucket

Světlá silueta lodě se objevila tak náhle, jako by se vynořila odněkud z hlubin. Podobna přízraku klouzala po stříbřitém odrazu téměř plného měsíčního kotouče. Jak se tak hnala teplou nocí na východ, poblikávala do stran rozzářenými kruhovými okny táhnoucími se podél slonovinově bílých boků a její ostrá příď rozřezávala klidnou hladinu se stejnou lehkostí, s jakou by dýka pronikala černým saténem.

Nahoře na ztemnělém můstku švédsko-amerického parníku *Stockholm*, nacházejícího se sedm hodin plavby a 130 mil východně od New York City, stál druhý důstojník Gunnar Nillson a pozoroval měsícem nasvícený oceán. Velká obdélníková okna, která lemovala kormidelnu, mu umožňovala panoramatický pohled na okolí. Hladina byla téměř nehybná, jen tu a tam se vyskytla osamocená vlna. Teplota se pohybovala okolo pětadvaceti stupňů, což oproti těžkému vlhkému vzduchu, který se okolo *Stockholmu* rozprostřel, když parník toho dne ráno opustil své kotviště u mola u Sedmapadesáté ulice a vydal se po proudu Hudsonu, znamenalo příjemnou změnu. Hustá oblačná pokrývka se už roztrhala a její zbytky v chuchvalcích pomalu proplouvaly porcelánovým měsícem. Dohlednost na pravé straně dosahovala asi šesti mil.

Nillson přesunul pohled doleva, kde se ještě před chvílí nacházela tenká tmavá linie horizontu. Nyní však v mlhavém přítmí, které zakrylo hvězdy a opticky spojilo nebe s vodní plochou, zmizela.

Na chvíli se nechal pohltit dramatičnosti této scény, myšlenka na nekonečnou a ničím nerušenou prázdnotu, kterou budou muset překonat, jej ale opět přivedla zpět. Podobné stavy mívali námořníci často, a kdyby v chodidlech nepociťoval chvění, trvalo by jeho zamyšlení určitě déle. Zdálo se, jako by se síla, kterou vyvíjely dva mohutné dieselové motory o výkonu 14 600 koňských sil, chtěla ze strojovny prodrat vibrující palubou a proniknout přímo do jeho těla, jež se téměř nepostřehnutelně naklánělo ze strany na stranu a eliminovalo tak lehké kolébání plavidla. Vnitřní neklid i údiv zmizely a místo nich se dostavil pocit nesmírného opojení, jež s sebou přináší velení hbitému parníku, který nejvyšší možnou rychlostí přeplouvá oceán.

S délkou 525 a šířkou 69 stop byl *Stockholm* nejmenším parníkem křižujícím Atlantik. Byla to však mimořádná loď, štíhlá jako jachta, s osobitými liniemi táhnoucími se od dlouhé příďové nástavby až k zádi, jež svou oblostí připomínala číši. Její lesknoucí se povrch byl s výjimkou žlutého komínu celý bílý. Nillson si užíval pocitu moci plynoucího z velení. Stačilo by lusknout prsty, a tři muži, co zrovna drželi hlídku, by skákali přesně podle jeho rozkazů. A kdyby se natáhl k páčce lodního telegrafu, ozvaly by se zvony a celá posádka by se hnala do akce.

V duchu se zasmál, neboť si uvědomil, že takové sebevědomí je zbytečně přehnané. Jeho čtyřhodinová služba byla vlastně jenom řadou rutinních povinností s cílem udržet plavidlo na nějaké imaginární čáře, která ho dovede k imaginárnímu bodu nedaleko baculaté červené majákové lodě strážící zrádné mělčiny u Nantucketu. Tam se pak *Stockholm* stočí na severovýchod a nasadí kurz, který jej i s 534 pasažéry provede okolo ostrova Sable a pak napříč Atlantikem přímo k severnímu Skotsku, odkud nakonec zamíří do kodaňského přístavu.

Třebaže mu bylo pouze osmadvacet a na *Stockholm* se nalodil před necelými třemi měsíci, plavil se Nillson už od té doby, co se naučil chodit. Jako mladík lovil v Baltském moři sledě a poté sloužil jako plavčík u jedné velké lodní společnosti. Pak přišla švédská námořní akademie a služba u švédského válečného námořnictva. *Stockholm* představoval další krok na cestě k naplnění jeho snu, snu o velení vlastní lodi.

Nillson se od obvykle vysokých a světlovlasých Skandinávců lišil. Bylo v něm víc z Benátčana než z Vikinga. Od matky dostal do vínku italské geny, a to spolu s olivovou pokožkou, podsaditostí a jižním temperamentem. Tmavovlasí Švédové nebyli obvyklí. Nillsona občas napadlo, jestli středomořská vřelost skrývající se v jeho velkých hnědých očích nemá co dělat s chladem, který naopak vyzařuje z kapitána. Spíše než o chlad se ale pravděpodobně jednalo o kombinaci skandinávské rezervovanosti a přísné disciplíny charakteristické pro švédskou námořní tradici. Nillson nicméně pracoval tvrději, než musel. Nehodlal kapitánovi poskytnout sebemenší důvod k

nespokojenosti. I během takovéto poklidné noci, kdy v okolí nic neplulo, moře bylo téměř hladké a počasí ideální, přecházel z jednoho křídla můstku na druhé, jako by se loď nacházela v sevření hurikánu.

Můstek *Stockholmu* byl rozdělen na dvě části, na dvacet stop širokou kormidelnu vpředu a samostatnou navigační místnost vzadu. Dveře vedoucí na obě křídla byly otevřené, aby dovnitř mohl lehký jihozápadní vánek. Na každé straně můstku se nacházel radar RCA a lodní telegraf. Na několik palců vysokém dřevěném stupínku spočívajícím na jinak nablýskané podlaze stál uprostřed kormidelní místnosti kormidelník. Za zády měl přepážku, prsty svíral kormidelní kolo a oči měl upřeny na gyrokompas po své levici. Přímo před kormidelním kolem se pod prostředním oknem nacházel ukazatel kurzu. Na třech dřevěných kostkách byly namalovány číslice, aby se kormidelník plně soustředil na správný směr. Číslice ukazovaly kurz 090.

Nillson dorazil na můstek krátce před tím, než mu o půl deváté měla začít služba, aby se podíval na hlášení o počasí. V oblasti nedaleko nantucketské majákové lodě se měla vyskytovat mlha. Tam by to neznamenalo žádné překvapení. Vody Nantucketských mělčin představovaly doslova továrnu na její výrobu. Od důstojníka, kterého střídal, se dozvěděl, že *Stockholm* se od kurzu stanoveného kapitánem odklonil na sever. O kolik, to mu nedokázal říci. Od rádiových majáků už byli příliš daleko a nemohli se podle nich zaměřit.

Nillson se usmál. Takže ani tady žádné překvapení, pomyslel si. Kapitán pokaždé zvolil tentýž kurz, dvacet mil severně od východní trasy doporučované mezinárodní úmluvou. Tato trasa ale nebyla povinná, a tak kapitán dával přednost severnějšímu kurzu, který šetřil čas i pohonné hmoty.

Skandinávští kapitáni služby na můstku nemívali a odpovědnost za loď obvykle nechávali na nějakém důstojníkovi. Nillson se rychle pohroužil do plnění řady úkolů. Projít můstek. Zkontrolovat radar po pravé ruce. Podívat se na oba strojní telegrafy na bocích můstku, jestli je na nich nastaveno „Plnou rychlostí vpřed“. Porozhlédnout se z některého z křídel po hladině. Ujistit se, že na vrcholcích stožárů svítí obě bílá poziční světla. Vrátit se do kormidelní místnosti. Podívat se na gyrokompas. Postarat se o to, aby kormidelník neklimbal. A tak dál.

Kapitán se ukázal kolem deváté, poté co povečeřel ve své kabině, nacházející se přímo pod můstkem. I když se tento málomluvný muž blížil teprve k šedesátce, vypadal starší. Jeho drsně vyhlížející profil byl podél ostře řezaných hran opracován jako skalnatý útes ohlazený nikdy neodpočívajícím mořem. Držel se stále ještě velitelsky vzpřímeně a jeho uniforma byla vždy dokonale vyžehlena. Z větrem ošlehaného ruměného obličeje vyhlížely ostražitě oči připomínající svou modrou barvou plovoucí ledovec. Deset minut se procházel za můstkem, pozoroval oceán a jako ohař větřící bažanta nasával do plic teplý vzduch. Poté zamířil do kormidelny a začal studovat navigační mapu. Činil tak způsobem, jako by pátral po nějakém znamení. Po chvíli pronesl: „Změňte kurz na osmdesát sedm stupňů.“ Nillson přetočil poněkud přerostlé kostky na ukazateli kurzu tak, aby vznikla číselná řada 087. Kapitán ještě počkal, dokud kormidelník na změnu nezareaguje, a pak se vrátil do své kabiny. Nillson vzadu v navigační místnosti vygumoval původní devadesátistupňovou linku, podle odhadu určil polohu plavidla v okamžiku vydání rozkazu a tužkou vyznačil kapitánův nový kurz. Pak na základě rychlosti lodě a času uběhlého od změny směru protáhl plavební čáru a nakreslil do mapy křížek. Po nové trase by měli majákovou loď minout asi o pět mil. Nillson si však spočítal, že vzhledem k silnému proudu, který je snese dále na sever, kolem ní proplují jen ve vzdálenosti dvou mil.

Pak přistoupil k radaru nacházejícímu se poblíž pravých dveří a přepnul dosah z patnácti na padesát mil. Tenká žlutá radiolokační stopa na obrazovce odhalila úzkou ostruhu mysu Cod a ostrovy Nantucket a Marta’s Vineyard. Lodě byly příliš malé na to, aby je radar na tak velkou vzdálenost zachytil. Poté Nillson obnovil původní nastavení a začal opět přecházet sem a tam.

Kapitán se na můstek vrátil kolem desáté. „Budu u sebe v kabině. Mám spoustu papírování,“ prohlásil. „Změnu kurzu na sever oznámím asi za dvě hodiny. Jestli uvidíte majákovou loď dříve, zavolejte mě na můstek.“ Při řeči pošilhával oknem ven, jako by vycítil něco, co očima nemohl spatřit. „Nebo jestli nám počasí přichystá mlhu či něco podobného.“

Stockholm se nyní nacházel čtyřicet mil na západ od majákové lodě, dost blízko na to, aby mohl zachytit její rádiový maják. Zaměření odhalilo, že se loď od kapitánova kurzu odchýlila více než

dvě míle na sever. Proudy tam musí *Stockholm* skutečně pořádně zanášet, usoudil z toho pro sebe Nillson.

Další rádiové zaměření uskutečněné za několik minut ukázalo, že odchylka na sever už dělá skoro tři míle. To ale ještě stále neznamenalo, že by se tím měl nějak znepokojovat; docela postačí, když bude situaci pozorně sledovat. Jeden z trvale platných rozkazů zněl, že dojde-li působením větru či proudu k odklonu od kurzu, má se uvědomit kapitán. Nillson si představil výraz v kapitánově vrásčitém obličeji, špatně skrývané opovržení v těch jeho mořem poznamenaných očích. Zavolal jste *mě* z kabiny sem nahoru kvůli *tomuhle?* Nillson si začal zamyšleně mnout bradu. Možná že problém spočívá v rádiovém zaměřovači. Třeba je zdroj pro přesné zaměření ještě příliš daleko.

Nillson věděl, že je jen vykonavatelem kapitánovy vůle. Nicméně byl také důstojníkem, jemuž byl svěřen můstek. Dospěl k rozhodnutí.

„Přejít na osmdesát devět," nařídil kormidelníkovi. Kormidelní kolo se zatočilo doprava a loď zamířila trochu jižněji, blíže k původnímu kurzu.

Na můstku proběhlo střídání, tak jako každých osmdesát minut. Přišel odpočatý Lars Hansen a převzal kormidelní kolo.

Nillson, jehož tato změna příliš nepotěšila, se zašklebil. Pokaždé, když musel sloužit s tímto mužem, se necítil zrovna příjemně. Služba u švédského námořnictva nebyla žádná selanka. Důstojníci s mužstvem hovořili jen tehdy, když vydávali rozkazy. Konverzace se zkrátka nepěstovala. Nillson občas toto pravidlo porušil a s obyčejným námořníkem tlumeně prohodil vtip nebo s ním zapředl lehce ironický rozhovor. S Hansenem nikdy. Hansen se na *Stockholmu* plavil poprvé. Dorazil na palubu na poslední chvíli jako náhrada za muže, který se na toto místo původně přihlásil, ale pak se neukázal. Hansen podle svých papírů už vystřídal řadu lodí, nikdo si však na něj, a tomu se dalo jen s obtížemi věřit, nepamatoval. Měl protáhlý obličej, byl vysoký, široký v ramenou a světlé vlasy měl ostříhány nakrátko. Takový popis by se hodil na několik milionů skandinávských mužů těsně po dvacítce. Hansenův obličej by se ale dal jen těžko zapomenout. Měl vystouplé lícní kosti, přičemž od té pravé se až téměř ke koutku úst táhla hrozivá bílá jizva, takže to vypadalo, jako by se jeho rty stáčely do strany v nějakém groteskním úšklebku. Hansen sloužil převážně na nákladních lodích, což mohlo vysvětlovat jeho anonymitu. Nillson se ale domníval, že příčinou bude nejspíše mužovo chování. Byl uzavřený, hovořil, jen když byl dotázán, a i tehdy pouze málo. Na jizvu se ho nikdy nikdo nezeptal.

Nillson musel uznat, že se z něj vyklubal dobrý námořník. Rozkazy přijímal ochotně a vykonával je bez jakýchkoli otázek. To byl také důvod, proč se teď Nillson při pohledu na kompas zarazil. Během předchozích služeb se Hansen projevoval jako dobrý kormidelník. Této noci ale nechal loď snášet do strany, jako by byl myslí někde úplně jinde. Nillson chápal, že než se člověk s kormidlem sžije, vždy to chvíli trvá. Když pomineme proudy, říkal si, mělo by být kormidlování bezproblémové. Žádný skučící vítr. Žádné obrovité vlny převalující se přes palubu. Jen pootočit kormidelním kolem lehce tam, lehounce na opačnou stranu.

Nillson se zadíval na gyrokompas. Není pochyb. Loď se lehce odchyluje z kurzu. Přistoupil těsně za kormidelníkova záda. „Držte se v konvoji, Hansene," řekl mu s jemným humorem. „Však víte, tohle není válečná loď."

Na Hansenově krku se rozehrály svaly a jeho hlava se pootočila. Matná záře kompasu propůjčila jeho očím zvířecí lesk a zvýraznila hloubku brázdy na tváři. Z jeho pohledu sálal skoro žár. Nillson vycítil tichou agresivitu a reflexivně málem ustoupil. Přinutil se ale zůstat na místě a rukou ukázal na čísla na ukazateli kurzu.

Kormidelník na něj několik vteřin bez jakéhokoli výrazu zíral a pak skoro nepostřehnutelně přisvědčil.

Nillson se ujistil, že loď je ustálena v novém kurzu, souhlasně zamumlal a poté se raději stáhnul do navigační místnosti.

Že mi ale Hansen nahnal, kmitlo mu hlavou, když ještě celý roztřesený prováděl další rádiové zaměření, aby zjistil, jaký je výsledek driftu. Něco tady nehrálo. Navzdory dvoustupňové korekci na jih byl *Stockholm* mimo kurz tři míle na sever.

Zamířil zpátky do kormidelny, zadíval se na Hansena a pronesl: „Dva stupně doprava.“

Hansen pootočil kormidelním kolem a změnil směr na jedenadevadesát stupňů.

Nillson upravil číselnou řadu na ukazateli kurzu a zůstal u kompasu, dokud se nepřesvědčil, že Hansen loď natočil do nového směru. Pak se sklonil nad obrazovkou radaru, jejíž žlutavý svit dal jeho tmavé pokožce barevný nádech kůže člověka nemocného žloutenkou. U levého okraje obrazovky radiolokační stopa něco odhalila. Bylo to asi dvanáct mil daleko. Nillson překvapeně zvedl obočí. *Stockholm* má společnost.

*****

Aniž to Nillson tušil, omývaly trup a nástavby *Stockholmu* neviditelné elektronické vlny, které se pak odrážely zpět k otáčející se radarové anténě umístěné nahoře na můstku plavidla, které se rychle blížilo z opačné strany. Uvnitř rozlehlého můstku italské dopravní lodě *Andrea Doria* se před několika minutami ozval hlas důstojníka sedícího u obrazovky radaru. Jeho slova byla určena podsaditému muži v námořnickém baretu a uniformě v barvě večerní oblohy.

„Kapitáne, vidím loď, sedmnáct mil, čtyři stupně na pravoboku.“

Radar monitoroval okolí do vzdálenosti dvaceti mil už od tří hodin odpoledne, kdy kapitán Piero Calamai vyšel na křídlo můstku a zpozoroval, že na západě se nad mořem jako duše utopenců vznášejí šedivé mlžné chuchvalce.

Kapitán okamžitě rozkázal, aby se loď připravila pro plavbu v mlze. Všech 572 mužu posádky bylo v plné pohotovosti. V pravidelných stovteřinových intervalech se začal automaticky ozývat mlhový roh. Muž pověřený vizuálně sledovat okolí obdržel rozkaz přesunout se na příď, odkud bude mít lepší rozhled. Osazenstvo strojovny dostalo pokyn připravit se a v případě nějaké nouzové situace okamžitě zasáhnout. Dveře mezi jedenácti vodotěsnými odděleními byly uzavřeny.

Andrea Doria právě podstupoval poslední etapu 4000 mil dlouhé cesty ze svého domovského janovského přístavu. Na palubě měl 1134 pasažérů a ve svých útrobách převážel 401 tun nákladu. Navzdory husté mlze, která halila jeho paluby, plul *Doria* téměř plnou rychlostí. Mohutné dvouturbínové motory o výkonu 35 000 koňských sil hnaly tuto velkou loď mořem rychlostí dvaadvaceti uzlů za hodinu.

Její majitel, společnost Italian Line, se svými plavidly a cestujícími nehazardoval. Společnost ale také neplatila kapitány za to, že do cíle dorazí se zpožděním. Čas jsou peníze. Nikdo to nevěděl lépe než kapitán Calamai, který této lodi velel při všech jejích plavbách přes Atlantik. Byl pevně rozhodnut, že hodinové zpoždění, co plavidlo nabralo v bouřlivé noci před dvěma dny, při připlutí do New Yorku nebude ani o jedinou vteřinu větší.

Když se *Doria* dvacet minut po desáté hodině večer sunul kolem majákové lodě, na můstku ji radarem zachytili a dokonce zaslechli osamocené hořekování její mlhové sirény, vidět prostým okem ale byla jen na méně než jednu míli. Jakmile majáková loď zůstala vzadu, nařídil kapitán *Dorii* kurz na západ k New Yorku.

Zachycený objekt podle radaru směřoval na východ, přímo na *Doriu.* Calamai se sklonil nad obrazovkou a zamračeně pozoroval, jak se blikající bod posunuje. Radar nedokázal kapitánovi říci, jaký druh plavidla vlastně pozoruje, ani jak je velké. Netušil, že se dívá na rychlý zaoceánský parník. Vzhledem k součtové rychlosti čtyřiceti uzlů se k sobě obě lodě každé tři minuty přiblížily o dvě míle.

Pozice druhého plavidla představovala hádanku. Lodě směřující na východ by měly plout o dvacet *mil jižněji.* Možná je to rybářský člun.

Lodě plující na otevřeném moři přímo proti sobě by se měly podle plavebních předpisů vyhnout doprava, tedy minout se levobokem, jako na silnici dvě opačným směrem jedoucí auta. Pokud by plavidla manévrující ve shodě s těmito předpisy byla nucena nebezpečným způsobem překřížit své plavební dráhy, mohou se minout svými pravoboky.

Podle toho, co ukazoval radar, měla by druhá loď, pokud si obě plavidla zachovají svůj kurz, proplout bezpečně vpravo od *Dorii.* Jako auta na dálnici v Anglii, kde se jezdí vlevo.

Calamai dal přesto posádce rozkaz druhé plavidlo pozorně sledovat. Trocha opatrnosti nikdy neuškodí.

*****

Ve chvíli, kdy se obě plavidla přiblížila asi na deset mil, rozsvítil Nillson světlo pod deskou pro zaznamenávání manévrů, která se nacházela přímo vedle radaru, a chystal se přenést měnící se pozici blikajícího bodu na papír.

„Jaký máme kurz, Hansene?“ zeptal se.

„Devadesát stupňů,“ odpověděl mu kormidelník suše.

Nillson postupně namaloval několik křížků, vzájemně je propojil čárou, znovu se zadíval na obrazovku radaru a pak dal záložní hlídce rozkaz pozorovat okolí z levého křídla můstku. Čára, kterou dostal spojením jednotlivých bodů, svědčila o tom, že druhé plavidlo se k nim rychle blíží téměř v paralelním kurzu, jen s malou odchylkou doleva. Vyšel na plošinu a zadíval se dalekohledem do tmy. Po nějaké další lodi ani stopy. Začal přecházet z jednoho křídla na druhé a pokaždé se přitom cestou zastavil u radaru. Znovu se zeptal na kurz.

„Pořád devadesát stupňů, pane,“ sdělil mu Hansen.

Nillson se rozhodl zkontrolovat gyrokompas. Dokonce i nepatrná odchylka by mohla být nebezpečná, a on se chtěl ubezpečit, že oznámený kurz opravdu sedí. Hansen se natáhnul po signálním lanku a zatahal za ně. Šestkrát zazněl lodní zvon. Jedenáct hodin. Nillson se do oznamování lodního času vždy rád zaposlouchal. Při nočních službách, kdy se k pocitu osamění obvykle přidá i nuda, představoval pro něj hlahol lodního zvonu připomínku onoho romantického vztahu, který měl k moři jako mladík. Později si na toto zvonění bude vzpomínat spíše jako na hlasitou předzvěst naplňování osudu.

Nillson, který se nechal zvoněním vyrušit jen na chvíli, se zadíval na obrazovku radaru a pak nakreslil další křížek.

Jedenáct hodin. Obě lodě dělilo sedm mil.

Nillson si spočítal, že by se plavidla měla minout svými levoboky v dostatečné vzdálenosti. Vyšel znovu ven na křídlo a zadíval se dalekohledem doleva. Bylo to k zbláznění. V místech, kde se podle radaru měla nacházet loď, byla jen temnota. Třeba jí nefungují poziční světla. Nebo je to válečné plavidlo na nějakém cvičení.

Zamířil dalekohledem doprava. Na hladině se zrcadlil jasný měsíční kotouč. Znovu doleva. Stále nic. Že by loď halila mlha? Nepravděpodobné. V husté mlze by se žádná loď nepohybovala tak rychle. Začal uvažovat, jestli by neměl *Stockholm* snížit rychlost.

Ne. Kapitán by zaslechl řinčení lodního telegrafu a okamžitě by přiběhl. Dá tomu chladnému hajzlovi vědět až *poté*, co se lodě bezpečně minou.

Ve 23.03 obrazovky radarů na obou plavidlech ukázaly, že lodě jsou od sebe vzdáleny čtyři míle.

Stále žádná světla.

Nillson opět v duchu zvážil, zda zavolat kapitána, a znovu tuto myšlenku zavrhnul. Dokonce ani nevydal rozkaz, aby se začalo s dáváním výstražných signálů, jak to požadovaly mezinárodně platné předpisy. Bylo by to plýtvání časem. Nacházeli se na otevřeném moři, svítil měsíc a viditelnost musela být okolo pěti mil.

Stockholm se i nadále probíjel nocí rychlostí osmnácti uzlů.

Náhle venkovní pozorovatel vykřikl: „Světla na levoboku!“

Konečně.

Analytici později nechápavě kroutili hlavami a podivovali se, jak dvě lodě vybavené radary mohly na širém oceánu tak neochvějně, jako přitahující se magnety, mířit přímo na sebe.

Nillson dlouhými kroky přichvátal na levé křídlo můstku a zahleděl se na poziční světla druhého plavidla. V temnotě zářily dvě malé bílé špendlíkové hlavičky, jedna vysoko, druhá nízko. Dobře. Z pozice světel vyplývalo, že kolem nich druhá loď propluje po levé straně. Pak se ukázalo červené světlo, tedy levé poziční, což potvrdilo, že loď *Stockholm* míjí. Plavidla by se měla minout svými levoboky. Podle radaru činila jejich vzdálenost více než dvě míle. Zadíval se na hodiny. Ukazovaly 23.06.

Z toho, co vyčetl na obrazovce svého radaru kapitán *Andrea Dorii*, vyplývalo, že lodě by se měly bezpečně minout vpravo. Když už je dělilo méně než tři a půl míle, nařídil Calamai změnu kurzu o čtyři stupně vlevo, aby se prostor mezi plavebními drahami obou plavidel ještě zvětšil. Po chvíli se

v mlze objevil tlumený přísvit a postupně nabýval podoby bílých pohybujících se světel. Kapitán Calamai očekával, že spatří zelené světlo na pravoboku cizího plavidla každým okamžikem.

Dělila je jedna míle.

Nillson si vzpomněl, jak mu jednou jeden z pozorovatelů řekl, že *Stockholm* by se dokázal otočit na pětníku a ještě dát zpátky nějaké drobné. Nastal čas tuto hbitost využít.

„Dva dílky doprava," nařídil kormidelníkovi. Tak jako Calamai i on chtěl trochu volného prostoru.

Hansen otočil kormidelním kolem dvakrát kolem dokola směrem doprava. Loď se stočila o dvacet stupňů na pravobok.

„Srovnejte ji v ose a držte směr."

Na stěně se ozval telefon. Nillson k němu přistoupil a zvedl sluchátko.

„Můstek," pronesl. Protože byl přesvědčen, že se plavidla míjí zcela bezpečně, stál přitom čelem ke zdi, tedy zády k oknům.

Volala hlídka. „Světla dvacet stupňů na levoboku."

„Děkuji," odvětil Nillson a zavěsil. Přešel místnost a zadíval se na obrazovku radaru. Dosud netušil, že *Doria* změnil směr. Bod nyní blikal tak blízko, že mu to nedávalo žádný smysl. Vyšel na levé křídlo, v klidu si přiložil k očím dalekohled a zamířil ho na poziční světla.

Dřívější klid byl ten tam.

„Pane bože," vyklouzlo z něj, když si poprvé všiml, že se vzájemná pozice stožárových světel změnila.

Obě bílá světla se prohodila. Loď už mu neukazovala červené světlo na levoboku. To, které viděl, zářilo *zeleně.* Pravobok. Loď se poté, co ji naposledy pozoroval, musela prudce stočit doleva.

Jasně zářící palubní světla obrovité tmavé lodě se vyprostila z náruče mlhy, která plavidlo až do té chvíle ukrývala, a její pravobok se ocitnul přímo před přídí rychle uhánějícího *Stockholmu.*

„Ostře doprava!" vyrazil ze sebe rozkaz ke změně kurzu.

Prudce se otočil, v obou dlaních pevně sevřel rukojeti lodního telegrafu, rázně je posunul do polohy Stop a pak je srazil až dolů, jako by mohl loď zastavit jen prostým odhodláním. Vzduch se naplnil šíleným hřmotem.

Plnou rychlostí vzad.

Nillson se otočil ke kormidelníkovi. Hansen tam stál jako nějaký kamenný strážce před pohanskou svatyní.

„Kruci, řekl jsem ostře *doprava!"* vykřikl chraplavým hlasem Nillson.

Když Hansen začal otáčet kormidelním kolem, Nillson zprvu nevěřil svým očím. Hansen totiž neotáčel kolem doprava, což by jim poskytlo určitou šanci, třebaže jen minimální, že se dokáží vyhnout srážce. Otáčel jím pomalu, ale odhodlaně *doleva.*

Příď *Stockholmu* se začala vražedně stáčet.

Nillson zaslechl mlhovou sirénu. Bylo jasné, že patří cizí lodi.

Ve strojovně zavládl chaos. Muži zoufale otáčeli jedním z ventilů, aby zastavili pravý motor. Pak se vrhli k dalším, aby pomocí nich otevřeli záklopky pro zpětný chod a umlčeli tak i motor na levé straně. Když se dostavil brzdný efekt, celá loď se otřásla. Bylo už ale příliš pozdě. *Stockholm* letěl proti ničím nechráněné lodi jako šíp.

Nillson, který zůstal na levé straně můstku, prsty celou tu dobu zoufale svíral lodní telegraf.

*****

Kapitán Calamai podobně jako Nillson sledoval, jak se zjevují stožárová světla a jak vzájemně mění svou polohu, a pak spatřil červené levoboční světlo zářící ve tmě jako rubín na černém sametu. Hlavou mu blesklo, že druhá loď se musela prudce stočit doprava, přímo do jejich dráhy.

Nepřišlo žádné varování. Neozval se ani mlhový roh, ani lodní siréna.

Na zastavení při takové rychlosti nemohlo být ani pomyšlení. Loď by na něco takového potřebovala několik mil.

Calamai měl na reakci jen několik vteřin. Mohl nařídit obrat doprava, přímo *proti* hrozícímu nebezpečí, a pak doufat, že se lodě o sebe jen otřou. Možná by ale *Doria* útočícímu plavidlu dokázal utéci z dráhy. Calamai učinil zoufalé rozhodnutí. „Kormidlo na doraz doleva," vyštěkl

rozkaz. Důstojník sloužící na můstku se ho dotázal, zda má dát pokyn k zastavení motorů. Calamai zavrtěl hlavou. „Udržovat plnou rychlost.“ Věděl, že při vyšších rychlostech *Doria* na kormidlo reaguje mnohem lépe.

Kormidelníkovy ruce roztočily kolo tak razantně, že se jeho rukojeti slily do jedné jediné matné šmouhy. Ozvalo se dvojí zavřískání sirény, která tak oznamovala obrat doleva. Obrovité plavidlo se muselo se setrvačností rvát přibližně půl míle, než se poloha kormidla *začala* vůbec projevovat.

Kapitán si uvědomoval, že podstupuje značné riziko, když vystavuje *Doriu* nebezpečí po celé délce. Modlil se, aby druhá loď, dokud je ještě čas, uhnula na opačnou stranu. Stále nedokázal uvěřit, že obě plavidla plují vstříc vzájemné kolizi. Všechno to vypadalo jako nějaký hrůzný sen.

Výkřik jednoho z důstojníků jej přivedl zpět do reality. „Pluje přímo na nás!“

Blížící se loď směřovala k pravé straně můstku, odkud ji s úděsem v očích sledoval Calamai. Vypadalo to, že ostrá vyvýšená příď míří přímo na něj.

Kapitána *Dorii* provázela reputace chladnokrevného a vždy ovládajícího se muže. V té chvíli ale udělal to, co by na jeho místě udělal každý rozumně uvažující člověk. Začal utíkat, aby si zachránil život.

*****

Zpevněná příď švédského plavidla roztrhla železnou obšívku *Andrea Dorii* s lehkostí bajonetu, a než se zastavila, pronikla téměř do třetiny jeho devadesát stop širokého trupu.

Italský parník, který vážil 29 100 tun, více než dvakrát tolik co *Stockholm*, druhou loď strhnul s sebou. Pomalu se přitom stáčel kolem místa průniku, ke kterému došlo pod pravou plošinou můstku, trochu dále k zádi. Když se pak nabodnutý *Doria* zhoupl dopředu, poškozená příď *Stockholmu* se vytrhla ven. Sedm z celkem deseti pasažérských palub přitom roztrhla podobným způsobem, jako když nějaký dravec vytrhne z těla své oběti kus masa. Pak se začala se skřípotem a v roji jisker sunout podél dlouhého černého trupu.

Rozvírající se klínovitá díra, která se šklebila v boku *Dorii*, měla na výšku čtyřicet stop a svým spodním okrajem sahala sedm stop pod hladinu.

Zejícím obrovským otvorem se dovnitř prodraly tisíce galonů vody a zaplnily prázdné boční palivové nádrže, které byly při střetu proraženy. Loď se pod váhou pěti set tun mořské vody, jež pronikla do generátorového oddělení, naklonila na pravou stranu. Jednou přístupovou chodbou a několika průlezy se začala valit olejnatá řeka, jejíž hladina se postupně zvedala, až se nakonec dostala podlahovým roštem do strojovny. O život bojující strojníci padali na olejem pokrytých podlahách jak cirkusoví klauni kopající se v manéži navzájem do zadku.

Dovnitř se vevalila další voda, zaútočila na nepoškozené prázdné palivové nádrže na levoboku a pak je vyvrhla na povrch, na němž se roztančily jak mýdlové bubliny.

Od srážky uběhlo teprve několik minut, *Doria* se už ale hrůzostrašně naklonil.

*****

Nillson očekával, že bude při srážce vržen k podlaze. Náraz byl překvapivě slabý, na druhou stranu ale dost prudký na to, aby jej probral z ochromení. Úprkem opustil kormidelnu, vrazil do navigační místnosti a hnal se k poplachovému spínači, který by měl na *Stockholmu* zavřít všechny vodotěsné dveře.

„Co se, pro Kristovy rány, stalo?“ zahřměl můstkem kapitánův hlas.

Nillson se pokusil dostat ze sebe nějakou odpověď. Slova mu ale uvázla v krku. Byl na rozpacích, jak předchozí okamžiky popsat. Hansen ignorující jeho rozkaz zamířit doprava. Rozmazaná šmouha kormidelního kola otáčejícího se prudce doleva. Hansen doslova nalehnutý na kormidelní kolo, s dlaněmi pevně svírajícími rukojeti, jako by se pro něj zastavil čas. V jeho očích ani náznak obav, ani známka strachu. Jen ledově modrý chlad. Nillson si nejprve myslel, že jde o hru světel, odraz svitu, který na tu jeho odpornou jizvu dopadal od skříně gyrokompasu. Ale nebylo o čem pochybovat. Zatímco loď spěchala vstříc neodvratné katastrofě, ten muž se *usmíval*.

Byl si tím jist. Hansen do druhé lodě *záměrně* narazil. Vedl *Stockholm* tak, jako by na cíl naváděl torpédo. Nedalo se pochybovat ani o tom, že by někoho, kapitána či jakéhokoli jiného člena posádky, kdy napadlo, že by se něco takového vůbec mohlo stát.

Nillsonův úzkostí naplněný pohled se z kapitánova rozzuřeného obličeje přenesl na kormidelní kolo, jako by tam chtěl najít nějakou odpověď. To se ale jen tiše a samovolně prudce otáčelo. Nikdo u něj nestál.

Hansen v tom zmatku zmizel.

*****

Jake Carey byl vytržen ze spánku hrozivým kovovým hřmotem. Po dutě znějící ráně přišel okamžitě mučivý skřípot kovu o kov a pak nervy drásající praskot, jako by nějaká obrovská síla chtěla tuto kabinu z horní paluby vytrhnout. Okamžitě otevřel oči a vyděšeně se zadíval na cosi, co připomínalo šedobílou zeď pohybující se jen několik stop od něj.

Carey se ke spánku uložil teprve před několika minutami. Políbil svou ženu Myru na dobrou noc a pak vklouzl pod příjemně chladivou přikrývku na dvojlůžku, kterými byly kabiny první třídy vybaveny. Myra si ještě přečetla několik stránek z románu, pak jí ale začala padat víčka. Zhasla, přitáhla si pokrývku až ke krku a s příjemnou vzpomínkou na prosluněné toskánské vinice si slastně povzdechla.

Večer si s Jakem nechali v jídelně první třídy nalít šampaňské a připili si na skvělý průběh italské dovolené. Carey pak navrhnul, aby si v salonku Belvedere dali skleničku před spaním, Myra mu ale odvětila, že jestli tu kapelu uslyší ještě jednou hrát „Arrivederci Roma“, tak přísahá, že už nikdy nevezme špagety do úst. Jídelnu opustili krátce před půl jedenáctou.

Ruku v ruce prošli kolem obchodů na společenské palubě, vyvezli se výtahem o jednu úroveň výše a pak pomalu zamířili horní palubou ke své prostorné kabině na pravé straně. Nachystaná zavazadla dali na chodbu, aby je stevardi v rámci příprav na zítřejší připlutí do New Yorku mohli sesbírat. Loď se lehce kolébala, protože její těžiště se v důsledku spotřebování paliva z velkých nádrží v trupu přesunulo výše. Pohyb této gigantické kolébky začal rychle působit, a tak netrvalo dlouho a Myra Careyová usnula také.

Postel jejího manžela se náhle prudce naklonila. Byl vymrštěn do vzduchu, jako by jej někdo vystřelil pomocí katapultu. Po krátkém letu, který mu ale připadal jako věčnost, následoval dopad a jeho mysl se pohroužila do hluboké propasti temnoty.

*****

Palubami *Andrea Dorii* kráčela smrt.

Procházela všemi úrovněmi, od fešáckých kabin na vyšších palubách až po kajuty cestujících turistické třídy pod vodoryskou. Dvaapadesát lidí zahynulo či bylo smrtelně zraněno okamžitě při srážce. Na palubě první třídy, kde měl otvor největší šířku, bylo zdemolováno deset kabin. Směrem dolů se díra sice zužovala, kabiny nacházející se pod vodoryskou byly ale menší a měly více pasažérů, takže výsledný efekt byl ještě horší.

Lidé umírali či přežívali podle rozmaru osudu. Jeden cestující první třídy, který si právě čistil zuby, po úprku do ložnice zjistil, že vnější stěna přestala existovat a manželka zmizela. Na luxusní společenské palubě zahynuli ve stejném okamžiku dva lidé. Šestadvacet italských imigrantů, kteří se nacházeli v menších levnějších kabinách na nejspodnější palubě přímo v místě srážky, zahynulo ve změti pokroucené oceli. Mezi nimi i žena se čtyřmi malými dětmi. Stalo se ale i několik zázraků. Nějaká mladá dívka spící v jedné z kabin první třídy byla vytažena ven, a když se vzbudila, zjistila, že je uvnitř poničené přídě *Stockholmu.* Na jeden pár spadl v kabině strop, podařilo se jim ale vyplazit se ven na chodbu.

O život museli nejúporněji bojovat lidé z dvou nejspodnějších palub. Cestu nahoru si museli probojovávat nakloněnými a kouřem naplněnými chodbami proti proudu olejem pokryté černé vody. Lidé se postupně probíjeli na shromažďovací místa a tam pak čekali na instrukce.

Kapitán Calamai se v okamžiku srážky nacházel na vzdálenější straně můstku. Když se vzpamatoval z počátečního šoku, přesunul páčku lodního telegrafu do polohy Stop. Loď se nakonec v husté mlze zastavila.

Druhý důstojník přistoupil k inklinometru, přístroji na měření náklonu plavidla.

„Osmnáct stupňů,“ ohlásil. O pár minut později už to ale neplatilo. „Devatenáct stupňů,“ musel oznámit.

Kapitán měl pocit, že jeho srdce sevřely něčí studené prsty. Náklon by neměl překročit patnáct stupňů, a to ani v případě zaplavení dvou oddělení. Při nachýlení větším než dvacet stupňů se vodotěsná oddělení zaplaví všechna.

Logika mu říkala, že taková situace je nemyslitelná. Konstruktéři se přece zaručili, že loď by měla zůstat ve vzpřímené poloze při zaplavení kterýchkoli dvou vedle sebe ležících oddělení. Vyžádal si hlášení o situaci na všech palubách, zvláště o stavu vodotěsných dveří, a dal rozkaz, aby byl odvysílán signál SOS, a to spolu s udáním polohy plavidla.

Důstojníci přispěchali zpátky na můstek s hlášeními o škodách: Osazenstvo strojovny se snaží vypumpovat oddělení na pravoboku, voda se ale dostává dovnitř rychleji, než se jim ji daří zbavovat. Kotelna je pod vodou a hladina stoupá v dalších dvou odděleních.

Problém představovala paluba A, která měla sloužit jako ocelová poklička nad příčnými přepážkami, jež loď rozdělovaly na oddělení. Voda se hnala dolů po schodech vedoucích z této paluby do dalších prostor.

„Dvacet stupňů," oznámil druhý důstojník novou hodnotu.

Kapitán Calamai se nemusel dívat na inklinometr, aby věděl, že náklon už přesáhl krajní mez, kdy by jej bylo možno ještě zkorigovat. Na důkazu přímo stál. Byl to sklon mapami poseté podlahy.

Loď umírala.

Ochromil jej zármutek. *Andrea Doňa* nebyl jen tak *nějakou* lodí. Královna společnosti Italian Line za dvacet devět milionů dolarů představovala tu nejdokonalejší a nejluxusnější dopravní loď, jaká se kdy po mořích plavila. Když ji před necelými čtyřmi roky spouštěli na vodu, chtěli tak světu oznámit, že italské obchodní loďstvo se po válce opět vrací na scénu. Při pohledu na její elegantní černý trup, bílé nástavby a poněkud křiklavě červenou, zelenou a bílou barvou zářící komín měl člověk pocit, že tento parník je spíš dílem umělce než nějakého lodního architekta.

A co víc, byla to *jeho* loď. Velel jí během počátečních testů i při stovce plaveb přes Atlantik. Její paluby znal lépe než pokoje svého vlastního domu. Nikdy ho nepřestalo bavit procházet z jednoho jejího konce na druhý, rozhlížel se po ní jako návštěvník muzea, kochal se výsledky práce jednatřiceti vynikajících italských umělců a představitelů uměleckých řemesel, obdivoval renesanční krásu zrcadel, pozlacených předmětů, křišťálového skla, nábytku z vzácného dřeva, nádherných goblénů a mozaik. Vždy rád zašel do salonku pro cestující první třídy, kde se, obklopen rozměrnými nástěnnými malbami, které pěly chválu na Michelangela a další italské mistry, pokaždé zastavil před mohutnou bronzovou sochou Andrea Dorii, jehož svou velikostí předčil snad jen Kolumbus. Starý janovský admirál zde stál jako vždy připraven tasit zbraň, jen co se ukáže nějaký berberský pirát.

To vše teď čekala zkáza.

Kapitán měl v prvé řadě odpovědnost za cestující. Už se chystal vydat rozkaz k opuštění lodě, když mu jeden z důstojníků ohlásil, jak to vypadá se záchrannými čluny. Ty na levoboku nebude možné spustit. Takže zbývá jen osm člunů na pravé straně. Houpají se ale nad vodou daleko od zábradlí. I kdyby je bylo možno spustit, je v nich místo jen pro polovinu cestujících. K vydání rozkazu opustit loď neměl odvahu. Panikou zachvácení cestující by se všichni vrhli na jednu stranu a nastal by chaos.

Modlil se, aby nějaká plavidla jejich volání o pomoc zaslechla a v mlze je našla. Nemohl dělat vůbec nic. Jen čekat.

*****

Když se Angelo Donatelli vracel od stolu nevázaně se bavících Newyorčanu, jimž přinesl tác plný skleniček martini, aby mohli pokračovat v oslavě poslední noci na palubě lodi, zavadil pohledem o jedno ze záclonami krytých oken, která se táhla podél tří stěn elegantního salonku Belvedere. Cosi za ním zahlédl. Jakoby náznak nějakého rychlého pohybu.

Salonek se nacházel na začátku člunové paluby, z jejíž otevřené promenády se cestujícím první třídy za denního světla nebo během jasných nocí za normálních okolností nabízel pohled na moře. Většina cestujících té noci už ale vzdala jakékoli pokusy přes řídkou šedou zeď vystavěnou počasím okolo salonku něco zahlédnout. Byla to náhoda, že Angelo zvedl k oknu oči a spatřil světla a zábradlí veliké bílé lodě sunoucí se mlhou. *„Dios Mio"* zamumlal.

Sotva z něj tato slova vypadla, ozval se třesk připomínající explozi nějaké monstrózní zábavné pyrotechniky. Salonek se ponořil do tmy.

Paluba se prudce otřásla. Angelo ztratil rovnováhu, a jak se ji pokoušel znovu získat, s kulatým podnosem pevně sevřeným v jedné ruce působil jako dost věrná imitace slavné řecké sochy znázorňující diskaře. Tento šikovný Sicilan z Palerma byl rozeným atletem, jenž si uchovával oku lahodící hbitost nekonečným baletem mezi stoly a vyvažováním podnosů s nápoji.

Když se mu opět podařilo vstát, zazářilo do tmy nouzové osvětlení. Tři dvojice od jeho stolu byly z křesel mrštěny na podlahu. Nejprve pomohl na nohy ženám. Nezdálo se, že by to někdo vážněji odnesl. Rozhlédl se kolem.

V nádherném salonku, té krásné místnosti s matně osvětlenými goblény, obrazy a dřevořezbami a hladkým světlým obložením, zavládl zmatek. Nablýskaný taneční parket, na němž ještě před několika vteřinami vířily páry v rytmu písně „Arrivederci Roma“, se změnil v propletenec zmítajících se těl. Hudba náhle umlkla a nahradily ji výkřiky bolesti a strachu. Ze změti hudebních nástrojů se začali zvedat členové kapely. Všude se válely střepy z rozbitých lahví a skleniček a ve vzduchu byla cítit vůně alkoholu. Se stolů popadaly na zem i vázy s čerstvými květinami.

„Co to proboha bylo?“ vypravil ze sebe jeden z mužů.

Angelo raději mlčel. Ještě ani teď si nebyl jist, co vlastně viděl. Zahleděl se ještě jednou do okna, spatřil ale jen mlhu.

„Možná jsme narazili na ledovec,“ pokusila se na mužovu otázku nalézt odpověď jeho manželka.

„*Ledovec?* Kriste Pane, Connie, mluvíš o pobřeží Massachusetts. V *červenci.*“

Žena se kousla do rtu. „No jo, tak to byla třeba mina.“

Muž se podíval směrem k muzikantům a ušklíbl se. „Ať už to bylo cokoli, aspoň je to přinutilo přestat s tou zatracenou odrhovačkou.“

Všichni se té vtipné poznámce zasmáli. Tanečníci si začali oprašovat oděv, muzikanti zvedli nástroje a zjišťovali škody. Barmani a číšníci se rozeběhli po salonku.

„Není se čeho bát,“ pronesl další muž. „Jeden důstojník mi řekl, že dneska už se lodě dělají tak, že se nemůžou potopit.“

Jeho manželka si přestala pomocí zrcátka na víčku pudřenky kontrolovat nalíčení. „Přesně to říkali i o *Titaniku,*“ poznamenala znepokojeně.

Rozhostilo se napjaté ticho. Pak následovala rychlá výměna vyplašených pohledů. Jako by zaslechly nějaký neslyšitelný signál, všechny tři páry se vrhly k nejbližšímu východu. Ptáci by telegrafní dráty neopustili rychleji.

První, co Angela automaticky napadlo, bylo, že by měl odnést skleničky a utřít stůl. Lehce se usmál. „Asi už dělám číšníka příliš dlouho,“ zašeptal si sám pro sebe.

Většina lidí v místnosti se už vyhrabala zase na nohy a spěchala k východům. Salonek se rychle vyprazdňoval. Jestli nevypadnu, zůstanu tu úplně sám, kmitlo Angelovi hlavou. Pokrčil rameny, položil podnos na zem a pak zamířil k nejbližším dveřím, aby zjistil, co se děje.

*****

Černé vody řeky zapomnění hrozily pohltit Jaka Careye navždy. Pustil se do boje proti tomu temnému proudu unášejícímu jeho tělo, prodral se až ke kluzkému břehu vědomí a pevně se ho zachytil. Zaslechl nějaké zasténání a uvědomil si, že vyšlo z jeho vlastních rtů. Vydal další sten, tentokrát záměrně. Výborně. Mrtví nesténají. Jeho další myšlenka patřila manželce.

„Myro!“ vykřikl.

V našedlé temnotě zaslechl lehké zašramocení. V srdci mu vytryskla naděje. Zvolal ženino jméno ještě jednou.

„Tady jsem.“ Myřin hlas zněl nezřetelně, jako by přicházel z velké dálky.

„Díky bohu! Jsi v pořádku?“

Chvíle ticha. „Ano. Co se stalo? Spala jsem...“

„Nevím. Můžeš se hýbat?“

„Ne.“

„Přijdu ti na pomoc,“ řekl Carey. Ležel na levém boku, ruku měl zkroucenou pod tělem a na jeho pravou stranu něco tlačilo. Nohama nemohl pohnout. Sevřel jej strach. Možná má zlomenou páteř.

Zkusil to znova. Silněji. Bodavá bolest, která vystřelila od kotníků až po stehna, mu vedrala slzy do očí, znamenala ale, že není ochrnutý. Přestal bojovat. Bude si to muset promyslet. Je přece inženýrem, který nadělal jmění stavbou mostů. Nijak se to neliší od kteréhokoli jiného problému řešitelného pomocí logiky a vytrvalého úsilí. A v tomto případě také za přispění notné dávky štěstí.

Pohnul pravým loktem a ucítil měkkou látku. Ležel pod matrací. Zatlačil silněji a tělo použil jako páku. Matrace se kousek nadzvedla, dále to ale nešlo. Bože, možná na něm leží celý podělaný strop. Carey se zhluboka nadechl a využívaje veškerou sílu, kterou jeho svalnatá paže dokázala vyvinout, znovu zatlačil. Matrace sklouzla na podlahu.

Když měl konečně volné ruce, pátravě si jimi přejel po nohou. U kotníků narazil na něco tvrdého. Prsty osahal povrch předmětu a uvědomil si, že to bude toaletní stolek, který předtím stál mezi oběma lůžky. Matrace ho musela před hroutící se stěnou a stropem ochránit. Nadzvedl rukama stolek o několik palců a postupně si obě nohy vyprostil. Jemně si začal kotníky třít, až se mu do nich vrátila krev. Měl je samou oděrku a bolely, zůstaly ale celé. Pomalu se pomocí rukou zvedl na kolena. „Jaku," ozval se opět Myřin hlas. Zněl slaběji. „Už jdu, miláčku. Vydrž,"

Něco nebylo v pořádku. Vypadalo to, jako by její hlas přicházel zpoza přepážky. Nahmatal vypínač. Kabina zůstala ponořena do tmy. Zcela dezorientován se začal plazit troskami. Jeho tápající prsty nahmataly dveře. Pak překvapeně zvedl hlavu. Uslyšel totiž něco, co znělo jako příboj s křikem racků v pozadí. Vydrápal se na nohy, odsunul stranou předměty blokující dveře a otevřel je. Spatřil hororovou scénu.

Chodba byla plná tlačících se a navzájem se strkajících pasažérů, jimž nouzové osvětlení dodávalo zvláštní jantarové zabarvení. Muži, ženy a děti, někteří řádně oblečeni, jiní jen v nočních úborech pod kabáty, s prázdnýma rukama či vlekoucí zavazadla, všichni do sebe naráželi, odstrkovali se, pomalu kráčeli nebo se jen stěží šourali a postupně si probojovávali cestu na horní palubu. Ve vzduchu visela oblaka prachu a kouře a podlaha měla sklon jako v nějakém domě smíchu v lunaparku. Několik cestujících snažících se dostat do svých kabin se touto lidskou řekou probíjelo opačným směrem jako losos deroucí se proti proudu.

Carey se zadíval dozadu na dveře, jimiž před chvílí prošel, a z jejich čísla poznal, že se nejedná o jejich vlastní, ale vedlejší kabinu. Něco ho tam muselo odhodit. Během večera s obyvateli této kabiny hovořili. Byl to starší italsko-americký pár vracející se z rodinného setkání. Modlil se, aby svůj zvyk - chodit do postele brzo - toho večera nedodrželi.

Carey si proklestil cestu davem ke dveřím vlastní kabiny. Bylo zamčeno. Zamířil zpátky do kabiny, kterou právě opustil, a začal se troskami prohrabávat ke stěně. Několikrát se musel zastavit, aby odsunul bokem nábytek a odstranil kusy stropu a přepážky. Občas se přes cosi přeplazil, někdy musel něco podlézt. Spěchal. Nakloněná paluba znamená, že loď nabírá vodu. Dostal se až ke stěně a opět zavolal manželčino jméno. Odpověděla mu z druhé strany. Pak, teď už značně poděšen, začal pátrat po nějaké průrvě v této bariéře. Dole u podlahy našel uvolněný plech. Tahal za něj tak dlouho, až vytvořil dostatečně velkou díru, aby se jí mohl proplazit.

V jeho kabině vládlo příšeří. Na předměty dopadalo jen matné světlo. Vztyčil se a rozhlédl se po jeho zdroji. Potem zborcený obličej mu ovíval lehký, solí prosycený vánek. Nevěřil svým očím. Vnější stěna zmizela! Na jejím místě zela jen obrovská díra, kterou mohl spatřit měsíc zrcadlící se v oceánu. Po několika minutách dalšího hektického úsilí se konečně prodral na manželčinu stranu kabiny. Cípem pyžama jí s čela a tváří setřel krev a pak ji něžně políbil. „Nemůžu se hýbat," ozvala se téměř omluvně. Ať už ho do vedlejší kabiny mrštilo cokoli, odtrhlo to od podlahy také ocelový rám Myřiny postele a jako péro nějaké obří pasti na myši ho to přirazilo ke stěně. Myra se nacházela skoro ve vzpřímené poloze. Matrace ji sice ochránila před výpletem rámu, zůstala ale u zdi uvězněna. Za zády měla ocelovou šachtu lodního výtahu. Podél pravého boku jí visela jediná volná paže.

Carey okraj rámu sevřel prsty. Bylo mu už sice pár let přes padesát, jako bývalý dělník měl ale ještě stále dost sil. Jeho mohutné tělo je teď zmobilizovalo a mocně zatáhlo. Rám se nepatrně posunul, když ho ale pustil, okamžitě se vrátil do původní polohy. Pokusil se nadzvednout rám pomocí kusu dřeva, Myra ale vykřikla bolestí, a tak toho nechal. Znechuceně dřevo odhodil.

„Miláčku," řekl a snažil se přitom, aby jeho hlas zněl co nejklidněji. „Přivedu pomoc. Musím tě tu nechat samotnou. Jenom na chviličku. Vrátím se. Slibuji."

„Jaku, musíš se zachránit. Loď..."

„Tak snadno se mě nezbavíš, lásko."

„Proboha, nebuď paličák."

Znovu ji políbil. Její kůže, na dotyk obvykle tak teplá, byla teď chladná. „Zatímco budeš čekat, myslí na toskánské slunce. Vrátím se hned. Slibuji." Stisknul jí ruku, odemkl dveře a vyšel na chodbu. Neměl sebemenší představu, co by měl udělat. Spatřil, jak se k němu blíží silácky vyhlížející podsaditý muž. Jake ho chytil za rameno a začal jej prosit o pomoc.

„Z cesty!" zavrčel muž s široce rozevřenýma očima, z nichž zářilo bělmo, a Jaka, jako by to byl nějaký drobeček, odhodil ramenem stranou.

Se zoufalým odhodláním se pokusil přemluvit několik dalších mužů, pak to ale vzdal. Tady se žádní samaritáni nevyskytují. Bylo to jako snažit se odlákat mladého býčka od žízní napůl šíleného stáda dobytka ženoucího se k napajedlu. Nemohl jim vyčítat, že se snaží zachránit si život. Kdyby Myra nebyla uvězněná, i on by se s ní pokusil dostat někam výš. Došel k názoru, že cestující mu nepomůžou. Bude muset najít někoho z posádky.

Připojil se k davu a nakloněnou chodbou s ním nejistě zamířil k horním palubám.

*****

Angelo ukončil zběžnou prohlídku lodě. To, co spatřil, se mu nelíbilo, zvláště na pravoboku, který se nořil stále hlouběji do moře.

Bylo spuštěno pět záchranných člunů a ve všech seděli jen členové posádky. Vyděšení číšníci a pomocníci z kuchyně skákali po tuctech do nebezpečně přeplněných člunů a snažili se dostat k nějaké bílé lodi. Jediný pohled na poškozenou příď onoho plavidla a rozšklebenou díru v trupu *Doria* mu prozradil, co se stalo. Děkoval bohu, že v okamžiku srážky nebylo v kabinách mnoho cestujících, protože slavili poslední noc na palubě. Vydal se na levobok. Stoupat po svažující se podlaze pokryté olejem a vodou z bot cestujících a posádky nebylo jednoduché. Využíval zábradlí a kliky na dveřích, přitahoval se palec po palci vzhůru jednou spojovací chodbou, až se nakonec dostal na promenádní palubu. Většina cestujících se instinktivně přesunula na tu stranu, která byla výše nad vodou. Tady pak čekali na instrukce. Ve svitu nouzového osvětlení se hroutili do křesel připevněných k podlaze nebo se vystrašeně choulili mezi hromadami zavazadel, jež tam posádka přichystala v rámci příprav na přistání. Personál se snažil ošetřit lidem polámané ruce a nohy. Boule a oděrky musely počkat.

Někteří lidé měli společenský oděv, ostatní to, v čem chodívali do postele. Až na okamžiky, kdy se loď otřásala, byli podivuhodně klidní. Tehdy se vlhký vzduch naplnil výkřiky strachu a zloby. Angelo věděl, že pokud se roznese, že někteří členové posádky nasedají do jediných použitelných záchranných člunů a nechávají cestující na potápějící se lodi, klid se rychle změní v hysterii.

Promenádní paluba byla postavena tak, aby cestující mohli prolézt posuvnými okny přímo do člunů visících z člunové paluby. Lodní důstojníci a ti členové posádky, kteří loď neopustili, se marně snažili uvolnit další záchranné prostředky. Výložníky nebyly zkonstruovány pro činnost pod ostrým úhlem, a tak čluny nebylo možné spustit. Angela bodlo u srdce. Proto nedostali cestující pokyn opustit loď. Kapitán se obává paniky!

Polovina záchranných člunů odváží do bezpečí lodní posádku, zbytek je nepoužitelný, takže pro cestující toho mnoho nezbylo. A jak to vypadá, není pro ně ani dost záchranných vest. Jestli loď půjde ke dnu, pro cestující nebude úniku. Na letmý okamžik mu kmitlo hlavou, že by se mohl vrátit na pravobok a utéct z lodi spolu s dalšími členy posádky. Rychle ale tuto myšlenku zahnal, převzal od nějakého námořníka hromadu záchranných vest a začal je lidem rozdávat. Zatracený sicilský smysl pro čest. Jednoho dne ho zabije.

„Angelo!"

Nějaký zkrvavený přízrak si razil cestu chumlem lidí a volal jeho jméno.

„Angelo, to jsem *já,* Jake Carey."

Ten vysoký Američan s hezkou manželkou. Paní Careyová byla dost stará, aby mohla být jeho matkou, ale *mamma mia,* ty velké překrásné oči a ta vyzrálá smyslnost, kterou jejím kdysi

mladistvým tvarům dodala kila nabraná ve středním věku. Angelo se do ní okamžitě zamiloval, zatoužil po ní, ale byla to spíš nevinná touha mladého muže. Careyovi mu dávali štědré spropitné a, což bylo důležitější, chovali se k němu s respektem. Ostatní, dokonce i Italové, tedy krajané, při pohledu na jeho tmavou sicilskou pokožku neskrývali určité pohrdání.

Tenhle Jake Carey představoval ztělesnění americké prosperity. Přes padesát, a přitom stále ve formě, široká ramena vyplňující beze zbytku sportovní sako, pečlivě upravené šedé vlasy, opálený obličej. Už to ale nebyl ten elegantně oblečený cestující, kterého si pamatoval z večerních hodin. Divoce vyhlížející muž spěchající k Angelovi měl na sobě potrhané a prachem a špínou pokryté pyžamo, na jehož přední části zářila nějaká velká červená skvrna. Přistoupil k Angelovi, popadl jej za paži a sevřel ji tak silně, že to zabolelo.

„Díky bohu, konečně někdo, koho znám," řekl unaveně.

Angelo přeletěl očima dav. „Kde je signora Careyová?"

„Uvězněná v naší kabině. Potřebuji vaši pomoc." Z očí mu při těch slovech čišelo zoufalství.

„Dobrá, jdu," odpověděl mu Angelo po chvilce váhání.

Vynutil si pozornost jednoho stevarda, vrazil mu do rukou záchranné vesty a pak následoval Careye k nejbližšímu schodišti. Carey sklonil hlavu a začal se prodírat lidským přílivem tryskajícím z nitra lodě na palubu. Angelo uchopil zezadu horní díl Careyova pyžama a pevně ho sevřel, aby se navzájem neztratili. Sestoupili po schodech o jedno patro níže a ocitli se na horní palubě, kde se nacházela většina kabin první třídy. Lidí ubylo. Jen tu a tam potkali na chodbě nějakého olejem zmazaného opozdilce.

Když Angelo spatřil paní Careyovou, znamenalo to pro něj šok. Vypadala, jako by se ji někdo pokusil umučit na skřipci. Oči měla zavřené. Chvíli si myslel, že už zemřela, pak se jí ale manžel jemně dotknul a ona otevřela víčka.

„Říkal jsem ti, že se vrátím, miláčku," pronesl Carey. „Podívej, Angelo nám přišel pomoci."

Angelo ji uchopil za ruku a galantně ji políbil. Odpověděla mu dojemným pousmáním.

Oba muži popadli rám postele a zatáhli. Hekali přitom, spíše však z pocitu marnosti než námahou, a zcela ignorovali bolest, jež se dostavila, když se jim ostrá kovová hrana rámu zařízla do dlaní. Rám se odklonil o několik palců více než předtím. Jakmile přestali, okamžitě se vrátil na místo. Paní Careyová při každém pokusu zavřela oči a pevně sevřela rty. Její manžel zaklel. Už tolikrát uspěl jen díky hrubé síle, že si zvykl vyhrávat. Tentokrát tomu tak nebude.

„Musí nás být víc," pronesl, lapaje po dechu.

Angelo rozpačitě pokrčil rameny. „Většina posádky je už v záchranných člunech."

„Ježíši," vyklouzlo z Careye. Bylo dost těžké najít už jen Angela. Na chvíli se zamyslel. Snažil se na problém dívat očima inženýra. „Zvládneme to, jen my dva," prohlásil nakonec. „Teda jestli najdeme hever."

„Cože?" Číšník vypadal překvapeně.

„*Hever.*" Carey chvíli pátral po správném výrazu, pak to ale vzdal a zapumpoval rukou. „Ta věc ve vozech."

V Angelových očích svitlo pochopení. „Aha," vyrazil se sebe. „*Zvedák.* Na auta."

„Správně," přisvědčil Carey s rostoucím vzrušením. „Podívejte, mohli bychom ho strčit tady a odklonit rám od zdi natolik, abychom dokázali Myru vytáhnout."

„Sí. Garáž. Vrátím se."

‚Jo, máte pravdu, garáž." Carey se zadíval na sklíčenou tvář své ženy. „Ale musíte s sebou hodit."

Carey nikdy nepatřil k lidem, kteří bezmezně věří slibům. Angelo by hned po opuštění kabiny mohl zamířit k nejbližšímu záchrannému člunu. Nevyčítal by mu to. Uchopil Angela za loket. „Ani netušíte, jak to oceňuji, Angelo. Až se vrátíme do New Yorku, dokážu vám, jak moc jsem vám vděčný."

„Heleďte, signore, nedělám to pro peníze." Zašklebil se, poslal paní Careyové vzduchem polibek, hrábnul po záchranné vestě a vystřelil z kabiny.

Prosvištěl chodbou a seběhl po schodišti na společenskou palubu, dále se však nedostal. Příď *Stockholmu* pronikla skoro až k lodní kapli a z paluby nadělala hromadu pokrouceného železa a

rozbitého skla. Otočil se k nejhůře postiženému místu zády, vydal se hlavní chodbou směrem k zádi a pak seběhl po dalším schodišti na palubu A. Vypadalo to tu podobně. I tady většina kabin na pravoboku jednoduše zmizela. Oklikou se vypravil na další palubu.

Pokaždé, když se chystal proniknout níže, udělal si kratičkou přestávku a pokřižoval se. Věděl, že to na věci nic nezmění, ale uklidňovalo ho to. Ani Bůh by nemohl být tak šílený, aby jej na cestě do útrob potápějící se lodě provázel.

Zastavil se a snažil se popadnout dech. Byl na palubě B, na níž se nacházela garáž a mnoho menších kabin. Grande Autorimessa pro padesát aut konstruktéři vecpali mezi přední kabiny turistické třídy. Klimatizovaná garáž zabírala celou šířku trupu. Vraty na obou stranách mohla auta vyjíždět z lodě rovnou na molo. Angelo se tam zatím vypravil jenom jednou. Jeden z lidí pracujících v garáži, rovněž Sicilan, mu chtěl ukázat úžasné auto, které Chrysler převážel z Itálie do Ameriky. Norseman hrdých proudnicových tvarů nabýval na rýsovacích prknech podobu téměř rok a dalších patnáct měsíců trvalo, než dělníci turínské Ghie tuhle mašinu za sto tisíc dolarů ručně vyrobili. Otvorem v bedně, která auto chránila, mohl spatřit jeho úchvatné moderní linie, nad nimiž se tajil dech. Oba muže ale více zajímal Rolls-Royce, který po pařížských líbánkách s sebou vezl domů jeden bohatý Američan z Miami Beach. Angelo a jeho přítel se postupně střídali a vždy jeden z nich předstíral, že je řidičem rollsu, zatímco druhý si hrál na pasažéra.

Angelo si vzpomněl, jak mu před časem kdosi řekl, že v garáži je devět aut. Snad bude mít jedno z nich hever, k němuž se bude moci dostat. Když ale viděl rozsah škod na pravoboku, moc nadějí si nedělal. Ta druhá loď se mohla probourat přímo do garáže. Zastavil se ve tmě, aby nabral dech a vytřel si pot z očí. Co teď? Pokračovat? *Mamma mia.* Co když odejde osvětlení? Nikdy by nenašel cestu. Přepadl jej strach a on dostal nutkání utéci.

Počkat.

Toho dne, kdy zašel do garáže, mu přítel ukázal další auto, obrovitý obrněný vůz stojící ve vzdálenějším rohu, daleko od místa, kde došlo k nárazu. Na lesklém černém kovovém povrchu nebylo žádné označení. Když se na to auto Angelo zeptal, jeho přítel jen zakoulel očima a pokrčil rameny. Možná zlato. Věděl jen to, že u něho ve dne v noci stojí stráž. I ve chvíli, kdy spolu hovořili, je bedlivě pozoroval nějaký muž v šedé uniformě. Po celou dobu jejich pobytu v nákladovém prostoru z nich nespustil oči.

Podlaha se pod ním zachvěla. Náklon lodě se zvětšil o další stupeň, možná o víc. Jeho obavy přerostly ve skutečnou hrůzu.

Srdce mu v hrudi přeřadilo na vyšší rychlost. Když se plavidlo ustálilo v nové poloze, tep se mu zase zklidnil. Zauvažoval, kolik asi tak scházelo, aby se loď úplně převrátila. Podíval se na záchrannou vestu, kterou měl celou dobu při sobě, a musel se zasmát. Kdyby se loď obrátila kýlem nahoru a šla s ním, bloumajícím hluboko v trupu, ke dnu, moc by mu nepomohla. Pět minut. Víc lodi nedává. Pak se v mžiku převrhne. Něco už s Careyem vymyslí. *Budou muset.* Našel vchod do garáže. Zhluboka se nadechl, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

V členité kovové jeskyni vládla temnota, jen místy narušovaná žlutými ostrůvky nouzového osvětlení zabudovaného pod vysokým stropem. Zadíval se na pravou stranu a spatřil, jak se tam světelný odraz mihotá. Do garáže v těch místech proudila voda. Zatím jí mnoho nebylo, moře se ale evidentně dere dovnitř, a jestliže ještě garáž nezaplavilo, udělá to určitě během několika minut. Existovala však naděje, že nějaká auta byla ostrou přídí rozmačkána. Času ale moc mít nebude. Vydal se podél stěny ke vzdálenějšímu rohu, kde ve tmě rozeznával hranatý obrys vozu, od jehož tmavých skel se matně odráželo světlo. Logika mu říkala, že jít dál by bylo nebezpečným plýtváním časem. Měl by vypadnout z téhle pasti a dostat se na horní palubu. *Pronto.* Než se z garáže stane akvárium.

Před očima mu vytanul obraz paní Careyové, přišpendlené ke zdi jako exemplář motýla. Ten obrněný automobil představoval její poslední naději, i když jen teoretickou. Hever bude pravděpodobně uzamčený uvnitř. Přesvědčil sám sebe, že se bude muset vrátit s prázdnýma rukama, a zastavil se, aby autu věnoval poslední smutný pohled. V té chvíli zjistil, že není sám.

Poblíž obrněného vozu prořízl tmu tenký světelný paprsek. Pak další. *Baterky.* Poté se rozzářily přenosné svítilny, které vzápětí někdo položil na zem tak, aby jejich záře dopadala na automobil.

Světlo odhalilo pohybující se postavy. Podle všeho to byli muži. Někteří měli na sobě šedé uniformy, jiní byli v černých vycházkových oblecích. Postranní a zadní dveře auta byly otevřeny. Nedokázal poznat, co dělají, zdálo se mu však, že jsou do své práce zcela pohrouženi. Angelo, který už přešel asi dvě třetiny garáže, otevřel ústa, aby na sebe upozornil. Slovo „Signores“ mu ale zamrzlo na rtech.

Ve tmě se něco pohnulo. Jako herci na potemnělém jevišti se náhle objevily šedě oděné postavy. Zase se ponořily do tmy. A znovu se objevily. Napříč garáží přecházeli čtyři muži, všichni v kombinézách, jaké nosí muži ze strojovny. Určitá ostražitost, která jejich chůzi provázela, kradmá nenápadnost kočky lovící ptáka, Angelovi poradila, aby zůstal zticha. Jeden strážný se otočil, zahlédl blížící se postavy, varovně vykřikl a sáhl po pistoli zavěšené u boku.

Muži v kombinézách dokonale vojenským způsobem zaklekli a jejich ruce pozvedly předměty, jež předtím nesli na zádech. Z hladkosti a rozhodnosti tohoto pohybu Angelo pochopil, že jeho původní názor na identitu těchto předmětů byl mylný. Člověk nemůže vyrůst ve vlasti mafie, aniž by věděl, jak vypadá samopal a jak se s ním míří.

Čtveřice zahájila palbu současně. Terčem se stala postava představující bezprostřední hrozbu, strážný snažící se namířit pistoli. Když ho zasáhli, upustil zbraň. Jeho tělo se pod nárazy stovek střel s tupou špičkou změnilo doslova v rudý gejzír krve, masa a cárů látky. Ve stroboskopickém mihotání zášlehu z hlavní to vypadalo, jako by se roztočený a hroutící se strážný loučil se životem nějakým groteskně zpomaleným tancem smrti.

Ostatní se pokusili najít nějaký úkryt, než ale mohli udělat jediný krok, skosilo je nelítostné krupobití střel. Kovové stěny tento odporný štěkot a šílený hvízdot střel odrážejících se od obrněného vozu a zdi za ním ozvěnou opakovaně vracely. Dokonce i poté, co už bylo jasné, že nikdo nemohl přežít, pokračovali útočníci dále a pálili do nehybně ležících těl.

Náhle se rozhostilo ticho.

Ve vzduchu naplněném zápachem korditu a smrti se vznášela oblaka nachového kouře.

Zabijáci metodicky obrátili každé tělo. Angelo ovládl pocit, že se zblázní. Stál přitisknut k jednomu pažení lodního prostoru a ochrnutý strachem proklínal osud. Stal se svědkem loupežného přepadení! Očekával, že zabijáci začnou z vozu vynášet vaky s penězi. Muži ale místo toho učinili něco podivného. Vytáhli krvácející těla z vody a jedno po druhém je dovlekli k zadní části auta. Pak je nacpali dovnitř, zabouchli dveře a vůz zamkli.

Angelo pocítil na nohou chlad, který se strachem neměl nic společného. Voda už pronikla i do míst, kde stál. Opatrně, snaže se držet stále ve tmě, se začal od auta vzdalovat. Když se přiblížil ke dveřím, jimiž do garáže před chvílí vstoupil, sahala mu voda už po kolena. Po několika dalších krocích mu hladina stoupla až k podpaží. Nasadil si záchrannou vestu, kterou po celou dobu svíral jako nějakou krabičku první pomoci. Tiše se pomalými tempy dostal až ke dveřím. Pak se ve vodě otočil, aby se k místu masakru ještě jednou podíval. Jeden z útočníků krátce pohlédl Angelovým směrem. Poté spolu s ostatními odložil zbraň, vklouzl do vody a začal plavat pryč. Angelo vyklouzl z garáže. Modlil se přitom, aby ho neviděli. Chodba byla zaplavena, a tak plaval tak dlouho, dokud pod nohama neucítil schody. Boty plné vody a promáčené šaty vážily možná metrák. Díky síle zrozené z bezmezného strachu po schodech vyběhl, jako by měl tmavé přízračné zabijáky, kteří možná jeho přítomnost nějak vytušili, přímo za zády.

O chvíli později se vřítil do kabiny Careyových. „K žádnému zvedáku jsem se nedostal,“ vyrazil ze sebe přerývaně. „Garáž...“ Umlkl v půli věty.

Rám postele už byl odtažen od stěny a Carey se za pomoci lodního lékaře a nějakého dalšího člena posádky právě snažil jemně vyprostit svou ženu.

„*Angelo,*“ pronesl Carey, když spatřil číšníka, „bál jsem se o vás.“ „Bude v pořádku?“ zeptal se Angelo znepokojeně. Oči paní Careyové byly zavřené a její noční košile promáčená krví.

Lékař se snažil nahmatat ženin pulz. „Žije, jen ztratila vědomí. Může ale mít nějaká vnitřní zranění.“

Carey zaregistroval Angelovy prázdné ruce a mokré oblečení. „Tihle pánové mě našli sami. Použil jsem hever, co mi poslali z nějakého záchranného plavidla. Hádám, že jste v garáži nic nenašel.“

Angelo zavrtěl hlavou.

„Proboha, člověče, jste úplně promočený. Je mi líto, že jste toho pro nás musel tolik podstoupit.“ Angelo opět zavrtěl hlavou. „Nestálo to za řeč.“ Lékař zabodl do ženiny paže injekční stříkačku. „Morfium proti bolesti,“ řekl na vysvětlenou, snaže se skrýt své znepokojení. „Musíme ji co nejrychleji dostat z lodě.“

Zavinuli bezvládnou ženu do přikrývky a přenesli ji na nižší stranu promenádní paluby. Mlha se jako zázrakem rozptýlila. V okolí lodě se pohupovala malá flotila plavidel a od hladiny se odrážela zář mnoha světel. Ve vzduchu se jako vážky vznášely vrtulníky pobřežní stráže. Mezi poškozeným parníkem a záchrannými loděmi pomalu v obou směrech plynul stálý proud člunů.

Nejrušněji bylo mezi *Doriou* a obrovskou dopravní lodí, na jejíž přídi se skvěla slova *Ile de France.* Světlomety *Ile* byly namířeny přímo na *Doriu.* Pokyn k opuštění lodě ale nebyl vydán. Cestující po dvou hodinách čekání zkrátka začali přelézat zábradlí sami od sebe. Nejprve se začalo s evakuací dětí a starších lidí. Šlo to pomalu, protože jediný způsob, jak mohli opustit čluny, bylo pomocí lan a sítí.

Paní Careyovou přivázali na nosítka a ta pak opatrně spustili podél boku lodě k čekajícímu záchrannému člunu, z něhož se jí vztyčilo vstříc několik párů ochotných rukou.

Carey se nakláněl přes zábradlí a sledoval spouštění své ženy.

Když byla konečně v bezpečí, obrátil se k Angelovi.

„Měl byste z téhle kocábky vypadnout, příteli. Půjde ke dnu.“

Angelo se smutně rozhlédl. „Co nevidět, pane Careyi. Ještě předtím ale pomůžu několika dalším lidem.“ A pak s úsměvem dodal: „Vzpomínáte si, co jsem řekl o svém jménu?“ Když se totiž Angelo poprvé setkal s Careyovými, zavtipkoval si, že jeho jméno znamená „anděl“, je to někdo, kdo slouží ostatním.

„Vzpomínám si.“ Carey stiskl číšníkovu ruku. „Děkuji. Nikdy vám to nebudu moci splatit. Kdybyste kdykoli cokoli potřeboval, chtěl bych, abyste se obrátil na mě. Rozumíte?“

Angelo přikývl. „*Grazie.* Rozumím. A až budete s *bella signora,* pozdravujte ji, prosím.“

Carey přisvědčil, přelezl zábradlí a spustil se po laně do záchranného člunu. Angelo mu na rozloučenou zamával. O divoké scéně, která se před jeho očima odehrála v garáži, neřekl nic ani Careyovi, ani komukoli jinému. Nebyla ta pravá chvíle. Možná ten správný čas ale nenastane *nikdy.* Nikdo by takové šílené historce v podání obyčejného číšníka neuvěřil. V duchu zaslechl slova jednoho Sicilana: *Ptáci, kteří zpívají ve větvích stromů, končí v kuchyňských hrncích.*

Hrátky se smrtí byly téměř u konce.

Poslední lidé opustili loď za narůžovělého světla, které se rozlilo při úsvitu. Kapitán a pár mužů z posádky zůstali na palubě až do poslední minuty, aby zabránili tomu, že by si někdo mohl později nárokovat odměnu za záchranu majetku. Pak se i oni chopili lan a sklouzli po nich do záchranných člunů.

Když se teplé ranní slunce vydalo na svou pouť bezoblačnou oblohou, náklon plavidla se ještě zvětšil. V 9.50 již dosahoval pětačtyřiceti stupňů. Příď lodě už byla částečně pod vodou.

Stockholm s přídí přeměněnou ve změť pokrouceného kovu pokračoval setrvačností ještě asi tři míle. Na olejem pokryté hladině plavaly trosky. Poblíž stály dva torpédoborce a čtyři čluny pobřežní stráže. Ve vzduchu kroužily letouny a vrtulníky.

Konec nastal okolo desáté. Jedenáct hodin po srážce se *Doria* položil zcela na pravobok. Prázdné záchranné čluny, které předtím odolávaly všem snahám posádky o spuštění, se nyní samy vyhákly a pomalu se začaly z místa tragédie vzdalovat. Podél trupu to zapěnilo a z hladiny vytryskly gejzíry, jak se vzduch uvězněný v nitru lodě pod obrovským tlakem prodral lodními okénky na svobodu.

Na gigantickém kormidle a mokrých lopatkách dvou lodních šroubů o průměru devatenácti stop, které předtím plavidlu umožňovaly hnát se hrdě oceánem, se zatřpytilo slunce. Během několika minut voda pozřela celou příď, záď se pod ostrým úhlem zvedla a pak loď zmizela pod hladinou, jako by ji ke dnu stáhla chapadla nějaké obrovské mořské příšery.

Zatímco loď klesala, drala se do trupu další voda a postupně plnila jednotlivá oddělení a prostory pro cestující. Jak se vlivem tlaku trhaly na kusy železné pláty a nýty, stoupalo k povrchu ono

strašidelné, téměř lidské sténání, z něhož v minulosti běhával mráz po zádech námořníkům, jejichž ponorka právě potopila nějakou loď.

Plavidlo klesalo ke dnu skoro ve stejné poloze a pod týmž úhlem, pod jakým se potopilo. Dvě stě dvacet pět stop pod hladinou následoval náraz a loď se se skřípotem položila pravým bokem na písčité lože věčného odpočinku. Bubliny unikající stovkami otvorů změnily barvu vody kolem vraku z černé na bledě modrou.

Obrovský vír, který se vytvořil na hladině, si pohrával s troskami nejméně patnáct minut. Když se voda zase uklidnila, připlul na místo člun pobřežní stráže a označil polohu potopené lodě bójí.

Z povrchu světa zmizel náklad vína, jemných látek, nábytku a olivového oleje za dva miliony dolarů.

Pryč byla také pozoruhodná umělecká díla - nástěnné malby, goblény a bronzová socha stařičkého admirála.

A rovněž černý obrněný automobil, pohřbený hluboko v útrobách lodě spolu s rozstřílenými těly mužů a nebezpečným tajemstvím, pro něž zemřeli.

*****

Po lodní lávce sestoupil *z Ile de France* na molo číslo 84 vysoký blondýn a zamířil k budově celnice. Na hlavě měl černý vlněný námořnický baret, přes sebe dlouhý plášť, a tak byl od stovky cestujících, kteří se vyrojili na palubu, téměř k nerozeznání.

Francouzský parník se poskytnutím pomoci zpozdil o šestatřicet hodin. Do New Yorku připlul za obrovských ovací ve čtvrtek odpoledne a zůstal jen tak dlouho, aby jeho palubu mohlo opustit sedm set třiatřicet trosečníků z *Dorii*. Po skončení záchranné akce, kterou se tato loď zapsala do historie, se rychle obrátila, vydala se po proudu Hudsonu a vyplula zase na moře. Konec konců čas jsou peníze.

„Další," řekl celní důstojník a vzhlédl od stolu.

Chvíli uvažoval, jestli byl muž stojící před ním zraněn při srážce, pak ale došel k názoru, že jeho jizva se zhojila už dlouho předtím.

„Ministerstvo zahraničí po trosečnících pasy nevyžaduje. Jen podepište tenhle čistý formulář. Jediné, co potřebuji, je vaše jméno a adresa ve Státech," pronesl celní inspektor.

„Ano, děkuji. Říkali nám to na lodi." Blondýn se usmál. Nebo to bylo jen tou jizvou? „Obávám se, že můj pas leží na dně Atlantiku." Pak prohlásil, že se jmenuje Johnson a že je na cestě do Milwaukee.

Důstojník ukázal rukou a řekl: „Běžte podél téhle čáry, pane Johnsone. Zaměstnanci Všeobecné zdravotní péče vás musí prohlédnout, jestli nemáte nějakou nakažlivou chorobu. Nemělo by to trvat dlouho. Další prosím."

Zdravotní prohlídka byla krátká, jak muž slíbil. O chvíli později už blondýn vyšel ven. Z přístaviště parníků se na ulici valil proud zachráněných cestujících a jejich příbuzných a přátel. Vozovka byla přeplněná pomalu se vlekoucími a troubícími auty, autobusy a taxíky. Zastavil se u obrubníku a pátravě si začal prohlížet obličeje lidí okolo. Zachytil něčí pohled, pak další a ještě jeden. Přikývl, aby potvrdil, že své druhy spatřil, a pak každý z nich zamířil pryč jiným směrem.

Obrátil se zády k davu, vydal se k Čtyřiačtyřicáté ulici a zastavil si taxi. Noční dřina jej vyčerpala a už se nemohl dočkat, až si bude moci odpočinout.

Svou práci vykonali. Alespoň pro teď.

01 KAPITOLA

10. června 2000 pobřeží Maroka

Nina Kirovová stála na vrcholu starobylého schodiště, očima těkala po nehybné nazelenalé hladině laguny a přemýšlela, jestli u kteréhokoli moře kdy viděla nějaké pustší místo, než byla tahle od okolí odříznutá část marockého pobřeží. V nesnesitelném vedru se vůbec nic nehýbalo. Jedinou známku lidského osídlení představovala skupina nahnědlých hrobek s válcovitými střechami, která se rozprostírala nad lagunou jako přímořská kondominia pro zesnulé. Staletí minula a písek hnaný větrem klenutými vchody dovnitř se už dávno promísil s prachem mrtvých. Nina se potěšeně usmála, asi jako dítě, když spatří dárky pod vánočním stromečkem. Pro podmořskou archeoložku byla takováto bezútěšná místa mnohem krásnější než bílý písek a palmy v nějakém tropickém ráji. Odpudivost tohoto truchlivého kousku země totiž poskytovala ochranu před největší hrozbou, před porušením naleziště.

Nina si řekla, že bude muset doktoru Knoxovi ještě jednou poděkovat za to, že ji přinutil připojit se k expedici. Pozvání nejprve odmítla. Muži, který jí zavolal z uznávaného antropologického oddělení Pensylvánské univerzity, řekla, že by to bylo plýtvání časem. Každičký kousek marockého pobřeží už byl určitě důkladně pročesán. I kdyby někdo *skutečně* pod vodou něco objevil, bude to pohřbeno pod tunami dalšího stavebního materiálu. Římané, kteří začali jako první budovat nábřežní zdi, se o to s největší pravděpodobností postarali. Třebaže Nina jejich stavitelské schopnosti obdivovala, z hlediska historického vývoje považovala Římany za někoho, kdo přišel s křížkem po funuse.

Věděla, že její odmítnutí nesouvisí ani tak s archeologií samotnou jako spíše s množstvím nepříjemných povinností. Pokoušela se vyhrabat zpod hory papírů, které provázely projekt na výzkum lodního vraku nalezeného u kyperského pobřeží ve vodách, na něž si dělalo nárok Turecko. Když předběžný výzkum naznačil, že loď postavili staří Řekové, vznesly na vrak nárok obě znepřátelené strany. Čest obou národů byla v sázce, a tak ve chvíli, kdy se Nina blížila k vraku, aby jej prozkoumala, začaly v Ankaře i Athénách zahřívat motory stíhačky F-16. Když pak Nina identifikovala vrak jako zbytky syrského obchodního plavidla, zapojili se do celého toho zmatku i Syřané, hrozba krvavého konfliktu se tím ale zmírnila. A protože Nina představovala nejen vlastníka a prezidenta, ale i jediného zaměstnance Mari-Time Research, své poradenské firmy pro záležitosti podmořského archeologického výzkumu, zůstalo všechno to vyřizování na ní.

Jen pár minut poté, co zaměstnanci univerzity řekla, že nabídku přijmout nemůže, protože má příliš mnoho práce, se ozval Stanton Knox.

„Asi se mi zhoršuje sluch, doktorko Kirovová," pronesl suchým nosovým hlasem, který tak dobře znala z přednášek „Měl jsem pocit, že slyším někoho, jak mi říká, že vás naše marocká expedice *nezajímá*, a to přece nemůže být pravda."

Od doby, kdy naposledy se svým starým učitelem hovořila, už uběhly měsíce. V duchu si vybavila ty jeho sněhobílé kadeře, téměř až šílenost prozrazující třpyt očí orámovaných tenkými drátěnými obroučkami brýlí a hejskovský knír stáčející se nad koutky poťouchle se usmívajících úst nahoru a musela se usmát.

Nina se pokusila poněkud otupit tu nevyhnutelnou ofenzivu šarmu, o jejímž rozpoutání neměla pochyb.

„Se vší úctou, profesore Knoxi, pochybuji, že by se na pobřeží severní Afriky mohl vyskytovat nějaký starý objekt, který by Římané nepřestavěli nebo který by už neobjevil někdo jiný."

„Bravo! Jsem rád, že si vybavujete první tři lekce z 'Archeologie 101', doktorko Kirovová."

Ninu rozesmála lehkost, s jakou Knox vklouznul do svého profesorského hábitu. Bylo jí sice teprve něco přes třicet, ale už vlastnila úspěšnou poradenskou firmu a získala téměř tolik akademických hodností jako sám Knox. Pod vlivem jeho aury se ale stále ještě cítila jako studentka. „Jak bych mohla zapomenout? Pochybovat, pochybovat, pochybovat."

„Správně," zareagoval očividně potěšen. „Tři vrčící psi ve službách pochybování a skepse, kteří vás rozervou na kusy, jestliže jim nepředložíte večeři uvařenou z jednoznačných důkazů. Divila byste se, jak často má kazatelská slova padají na neúrodnou půdu." Teatrálně hlasitě vzdychl a pak přeladil do obchodní tóniny. „Dobrá, chápu vaše pochybnosti, doktorko Kirovová. Za jiných okolností bych s vámi ohledně možného poškození či přestavění původních objektů souhlasil, toto naleziště se ale nachází na pobřeží Atlantiku, daleko za posledními Melkartovými sloupy, zcela mimo dosah Říma."

Zajímavé. Knox pro označení místa, kde se na západním konci Středozemního moře Gibraltar naklání, aby políbil ruku Tandže, použil fénický termín. Řekové i Římané je ale nazývali Héraklovými sloupy. A Nina si moc dobře pamatovala, ostatně nepříjemných vzpomínek z přednášek na toto téma měla dost a dost, že když došlo na jména, byl Knox až odporně puntičkářský. „Já vím, ale mám tak neuvěřitelně moc práce..."

„Doktorko Kirovová," přerušil ji Knox, „to dokážu pochopit. Já ale potřebuji vaši pomoc. Zoufale. Mám tu haldu pozemních archeologů, kteří mají z vody takový strach, že si berou holínky i do vany. *Skutečně* potřebujeme někoho jako vy. Je to malá expedice, asi tucet lidí, a vy byste byla jediný potápěč."

Knoxova pověst odborníka v muškaření rozhodně nebyla neopodstatněná. Předložil jí tu fénickou návnadu rovnou pod nos, místo háčku použil sympaticky znějící žádost o pomoc a pak ji naznačením, že jako jediný potápěč si připíše veškeré nálezy učiněné pod vodou, přinutil nechat se chytit.

Pro Ninu nebylo těžké představit si, jak se profesorovi od smíchu dělají vrásky kolem toho jeho růžového nosu. Naklonila se nad stůl a přitáhla si blíž štos složek. „Musím ještě vyřídit asi tunu papírů..."

Knox jí okamžitě skočil do řeči. „Moc dobře vím o té kyperské záležitosti. Mimochodem, gratuluji vám, že se vám podařilo odvrátit krizi mezi partnery NATO. Myslel jsem na všechno. Mám na fakultě dva velmi schopné kolegy, kteří by ocenili možnost získat zkušenosti v jednání s úředním šimlem. V dnešní době to tvoří nedílnou součást archeologie. Ostatně jde jen o předběžný výzkum. Vrátíme se za týden či deset dnů. A to už budou mít mí spolehliví mladí Myrmidoni všechno hotovo. Nemusíte se rozhodnout okamžitě. Pošlu vám faxem nějaké materiály. Mrkněte se na ně a ozvěte se."

„Za jak dlouho chcete odpověď, doktore Knoxi?"

„Stačí za hodinu. Tak zatím."

Nina položila sluchátko a hlasitě se rozesmála. *Za hodinu.* Téměř okamžitě se rozezvučel fax a z toho začaly, asi tak jako z oživlé sopky láva, pomalu vytékat papíry. Byl to popis projektu, který Knox předložil spolu s žádostí o finanční zaštítění celé akce. Potřeboval peníze na průzkum řecko-římských nebo snad *nějakých jiných* ruin. Byly to klasické Knoxovy obchodní vějičky, slibně vyhlížející směsice faktů a pravděpodobností, vše sestavené tak, aby se jeho projekt výrazně lišil od ostatních žádostí o finanční prostředky.

Nina přelétla zkušenýma očima Knoxův návrh a pak se pustila do studia mapy. Šlo o lokalitu mezi ústím řeky Dráa a západní Saharou na marocké pobřežní planině, která se táhla od Tandže až po Savíru. Sáhla po zvětšeném výřezu obsahujícím inkriminovanou oblast a zamyšleně si začala poťukávat tužkou o přední zuby. Klikatá pobřežní linie vytvářela dojem, že kartograf při jejím rýsování bojoval se škytavkou. Když si všimla, jak malá vzdálenost dělí místo nálezu od Kanárských ostrovů, zapřela se zády o opěradlo a hlavou se jí mihlo, že jestli co nejdřív zase nevyrazí do terénu, tak se asi zblázní. Uchopila sluchátko a vytočila číslo.

Knox to zvednul hned při prvním zazvonění. „Odlétáme příští týden."

*****

Když si teď Nina prohlédla lagunu, jednotlivé čáry a křivky z mapy se transformovaly do konkrétní podoby. Měla téměř kruhový tvar a ze dvou stran ji ohraničovaly větrem ošlehané, cihlově červené skály. V místech, kde se spojovala s mořem, byla tak mělká, že se tam za odlivu vynořovalo zvlněné bahnité dno. Před mnoha tisíci lety laguna ústila přímo do oceánu. Její přírodně chráněné vody určitě lákaly starodávné mořeplavce, aby v ní zakotvili a počkali si na lepší počasí

nebo denní světlo. Nedaleko se nacházelo vyschlé říční koryto, v jazyku místních obyvatel *vádí.* To bylo další dobré znamení. Osady často vyrůstaly poblíž řek.

Od laguny vedla přes písečné duny stezka, která končila u rozvalin malé řecké svatyně. Přístaviště by pro římská plavidla a případná mohutná mola bylo příliš malé. Vsadila by se, že tuto zátoku používali jako dočasné kotviště Řekové. Příkré pobřeží by každého od myšlenky na transport zboží do vnitrozemí odradilo. Při průzkumu starých map zjistila, že je tato lokalita na hony vzdálená kterémukoli známému starodávnému osídlení. I teď dělilo toto místo od nejbližší vesnice, či lépe řečeno ospalého berberského tábořiště, deset mil jízdy po písčité cestě.

Nina si zaclonila oči před sluncem a zahleděla se na loď, která kotvila u pobřeží. Trup plavidla byl od vodorysky až po nástavby natřen tyrkysovou zelení. Když se pokusila zaostřit, rozeznala uprostřed trupu písmena NUMA, oficiální zkratku pro Národní agenturu pro podmořský výzkum. Podivila se, co loď patřící agentuře spadající pod vládu Spojených států dělá u pustého marockého pobřeží, ale odpověď nenalezla. Pak popadla rozměrný vak a sestoupila po dvanácti schodech až do míst, kde voda jemně omývala poslední stupeň.

Když si sundala baseballovou čepici týmu Pensylvánské univerzity, zatřpytilo se na jejích slámově žlutých vlasech spletených do copů slunce. Přetáhla si přes hlavu plandavé tričko, které by padlo někomu zcela jiné váhové kategorie. Objevily se květované bikiny sporadicky halící její vypracovanou, téměř šest stop vysokou postavu.

Své křestní jméno, zlaté vlasy, zakulacený obličej a rolnickou vitalitu, kterou by své mužské protějšky dozajista zahanbila, zdědila po prababičce, houževnaté ženě, která svou životní lásku nalezla v osobě jednoho carského vojáka na nějakém ukrajinském poli s bavlnou. Od své gruzínské matky získala drzé, skoro asijské oči v barvě bouře, vystouplé a domýšlivé lícní kosti a široce vykrojená ústa. Když pak rodina emigrovala do Spojených států, zapracovala genetika dalších partnerů a postavy potomků ženského pohlaví zeštíhlely, jejich pasy a boky se zúžily, oku lahodící poprsí ale ženám zůstala.

Nina vytáhla z vaku digitální fotoaparát Nikon uschovaný v umělohmotném pouzdře zhotoveném na zakázku firmou Ikelight a přezkoušela blesk. Jako další přišla na řadu láhev se stlačeným vzduchem a vztlakový kompenzátor americké výroby, pak růžovočerná potápěčská kombinéza od firmy Henderson, návleky na chodidla, rukavice, kukla, zátěžový pás, brýle a šnorchl. Oblékla se a k čelu si připevnila svítilnu Niterider Cyclops, díky níž bude mít volné ruce, pak si utáhla rychloodepínací popruhy kompenzátoru a nasadila zátěžový pás. Nakonec si ke stehnu připevnila sedmipalcový titanový nůž značky Divex. Když si pak pomocí karabiny připjala vak pro nalezené předměty, zbývalo už jen jedno, seřídit čas na své nejnovější hračce, aqualandkách, potápěčských hodinkách s displejem ukazujícím hloubku.

Protože po ruce neměla nikoho, kdo by její potápěčskou výstroj překontroloval, provedla Nina rutinní prohlídku před ponorem raději dvakrát. Výsledek ji uspokojil, a tak usedla na schody, nasadila si ploutve a pak, než mohlo žhnoucí severoafrické slunce dokončit přes kombinézu její tepelnou úpravu, vklouzla do vody. Mezi Nininu kůži a neoprén prosákla vlažná mořská voda a rychle se zahřála na její tělesnou teplotu. Přezkoušela hlavní i záložní regulátor a pak se odstrčila od schodiště, obrátila se a pomalými tempy zamířila do nitra rybník připomínající laguny.

Rosolovitá a lehce brakická voda se ani nehnula a hladinu pokrývaly koláče nechutné pěny, Nina si ale přesto užívala omamný pocit volnosti. Vláčným pohybem ploutví klouzala vodou a litovala kolegy z expedice, že se musí na odřených kolenou a s očima plnýma štiplavé směsice potu a prachu ohánět špachtlemi a metličkami. Ona se na rozdíl od nich mohla pohybovat v příjemném chladu a manévrovat v něm jako nějaké letadlo při leteckém průzkumu.

Ústí laguny strážil nízký ostrůvek pokrytý tu a tam zakrslými piniemi. V plánu měla zamířit přímo k němu a rozdělit si tak lagunu na dvě stejně velké části. Každou polovinu prozkoumá zvlášť, a to tak, že co kousek propátrá dno po kolmici k této pomyslné ose. Hodlala tedy použít podobný způsob, jakým se na otevřených mořích hledají lodní vraky. Jen místo sonaru či magnetometru v tomto případě poslouží její oči. Na důkladnější metody bude čas později. Teď jen zkrátka chtěla získat alespoň hrubou představu o tom, co leží pod hladinou.

Pod zakalenou horní vrstvou byla voda relativně čistá, takže když se Nina ponořila, viděla až na dno, vzdálené od hladiny maximálně dvacet stop. Znamenalo to, že bude moci používat šnorchl a šetřit tak vzduch v láhvi. Spatřila několik rovných, vzájemně kolmých linií, které na sebe při bližším pohledu vzaly podobu čtyřúhelníku tvořených pečlivě sestavenými kamennými bloky. Schodiště pokračovalo pod hladinu k nějaké staré přístavní hrázi. Bylo to důležité zjištění. Svědčilo totiž o tom, že laguna kdysi nesloužila jako příležitostné kotviště, ale jako skutečný přístav. Dalo se tedy očekávat, že dno nebude pokryté odpadky hozenými přes palubu občas zde kotvícími námořníky, ale přímo vrstvami všeho, co v průběhu delšího časového období dokáže vyprodukovat civilizace.

Pak zahlédla mnohem širší linie a hromady sutě. Zbytky budov. Trefa! Skladiště, obytné prostory nebo úřadovna velitele přístavu. Rozhodně to nebylo jen kotviště na noc.

Šero zhoustlo a Nina si pomyslela, že už musí být na konci nábřeží. Proplula nad velkou čtvercovou dírou, která jí připomínala nějakou velkou nádrž na ryby, *piscinu,* jak tomu kdysi dávno říkali. Ne, na to byla příliš velká. Měla rozměry olympijského plaveckého bazénu.

Vyndala z úst šnorchl, zakousla se do náustku regulátoru a zamířila kolmo dolů. Pomalu se vydala podél jedné ze stěn zejícího jícnu. Když doplula k rohu, udělala obrat a pokračovala dále nad další hranou. Plavala tak dlouho, dokud celý otvor neobeplula. Měl přibližně sto na sto padesát stop.

Zapnula svítilnu a nechala se jícnem pohltit. Bahnité dno bylo dokonale rovné a nacházelo se jen osm stop pod úrovní starého nábřeží. Úzký světelný kužel odhalil množství keramických střepů a sutin. Několik keramických úlomků pomocí nože vydolovala z bahna a po pečlivém označení místa nálezu je uložila do vaku. Objevila nějaký kanál a sledovala ho směrem do moře až do míst, kde ústil do původní laguny. Byl dostatečně široký, aby jím kdysi dávno mohla proplout loď. Stavba obsahovala všechny prvky starodávného přístavu nazývaného *kóthón.* Objevila také několik skluzů, dost velkých, aby mohly pojmout plavidla dlouhá nejméně padesát stop, a skutečnou *piscinu,* která její teorii o *kóthónu* potvrzovala.

Opustila zbytky nábřeží a pokračovala dále v původně zvoleném směru. Pro orientaci přitom používala výběžek pobřeží na pravé straně. Když proplula mezi ostrůvkem a pevninou, našla několik metrů pod hladinou nějaké molo či vlnolam tvořený rovnoběžnými kamennými zdmi s vnitřním prostorem vyplněným štěrkem. Kdysi dávno, kdy moře nesahalo tak vysoko, se po něm určitě dalo z pevniny na ostrov přejít suchou nohou.

Vylezla na břeh ostrova, sundala si potápěčskou výstroj a po skalnatých plotnách porostlých křovinami se vydala na druhou stranu. Ostrůvek měl na šířku něco přes padesát stop, byl dvakrát tak dlouhý a většinou rovný. Stromy, které předtím zahlédla z pevniny, jí sahaly sotva po bradu.

Poblíž ústí laguny nalezla hromady kamení, zřejmě bývalé základy, a kruh z kvádrů. Bylo to ideální místo na maják nebo strážní věž. Ostřížím zrakem disponující hlídka by měla perfektní přehled o veškerém dění v blízkých vodách. Kdyby se na obzoru objevila plachta, mohli by být okamžitě ze břehu přivoláni obránci.

Když Nina vstoupila dovnitř kruhu, vydrápala se na zbytky schodiště a zadívala se na plavidlo, kterého si všimla dříve. Opět se zamyslela nad tím, co asi mohlo loď americké vlády přivést k tomuto vyprahlému a opuštěnému pobřeží. Po chvíli už zase zamířila zpátky ke svým věcem. Návrat do chladivé a nadnášející vody byl tak osvěžující, že se jí hlavou mihla myšlenka, že její rybí předci udělali velkou chybu, když se z moře vydali na suchou zem.

Doplavala na drahou stranu ústí laguny. V prostoru, kde se poloostrov napojoval na pevninu, byl nízký a úzký, postupně se ale rozšiřoval a bobtnal do podoby skalnaté homole. Její načervenalé stěny padaly přímo do moře, jako zdi nějaké pevnosti. Nina se potopila až ke dnu a začala u paty této obrovité, přírodou zbudované zdi hledat nějakou pěšinu. Žádnou nenalezla, a tak se vydala směrem k otevřenému moři, až do míst, kde mys končil kamenitou terasou. Bylo to perfektní obranné stanoviště. Z této terasy a ostrůvku by lučištníci mohli kteréhokoli v přístavu nevítaného hosta vzít do křížové palby.

Poblíž terasy ze skály vyčnívala římsa připomínající nějaké primitivní přístřeší z doby kamenné. Pod ní se nacházel obdélníkový otvor odpovídající svou velikostí a tvarem dveřnímu rámu. Nina připlula blíže a pokusila se přes sklo potápěčských brýlí v hrozivé temnotě něco zahlédnout.

Vzpomněla si na čelní lampu a zapnula ji. V paprsku světla spatřila nějaký strašidelný pohyb. Poplašeně se stáhla. Pak se zasmála, až z regulátora vyrazilo k hladině množství bublin. Hejno stříbřitě šupinatých ryb, které si z tunelu udělalo domov, se evidentně vyděsilo více než ona.

Když se jí tep vrátil k normálu, vybavila si Knoxovo varování: Nenasazujte krk pro špetku poznání, jež nakonec skončí v nějakém zaprášeném svazku, který nebude téměř nikdo číst. S potěšením nějakého poťouchlého ďábla by připojil ještě úděsnými detaily vyšperkovaný popis osudu těch vědců, kteří zašli příliš daleko. Furbusch se stal součástí jídelníčku kanibalů. Rozzini podlehl malárii. O'Neil spadl do bezedné rozsedliny.

Nina byla přesvědčena, že si Knox ta jména vymyslel, pointu ale pochopila. Byla sama a žádné záchranné lano, jež by ji spojovalo s povrchem, za sebou neodvíjela. Nikdo netušil, kde je. Vlastní podstata této hrozby, která ji měla přinutit k ústupu, byla ale příliš lákavá. Používáním šnorchlu navíc hodně vzduchu ušetřila, a tak jí ještě pořád zbývalo dost času.

Sama se sebou uzavřela dohodu, že se zastaví hned za okrajem otvoru a dále nepopluje. Tunel nemůže být moc dlouhý. Byl do skály vytesán primitivními nástroji, diamantové vrtáky tenkrát neexistovaly. Udělala několik snímků vstupního otvoru a pak se do něj pohroužila.

Neuvěřitelné!

Podlaha byla téměř dokonale rovná a stěny až na chuchvalce podmořské vegetace absolutně hladké.

Plavala dále. Na vnitřní úmluvu a Knoxovu moudrou radu úplně zapomněla. Tunel představoval ten nejúžasnější artefakt, jaký kdy viděla. Už teď byl delší než podobná stavba nalezená při vykopávkách v městě Apollónii.

Hladké stěny náhle skončily. Vystřídal je rozeklaný povrch jeskyně, jež se chvílemi zužovala a pak zase rozšiřovala, lehce se klikatila, třebaže ve výsledku vedla více méně stejným směrem, a do stran z ní vedly menší odbočky. Do uhlově černých zdí byly vytesány držáky na lampy. Čísi ruce prodloužily přírodní jeskyni zbudováním jeskyně umělé. Šikovnost a odhodlání již dávno mrtvých lidí doby bronzové vždy obdivovala.

Stěny se znovu vzdálily a jejich povrch se stal hladším. Nina, povzbuzena nazelenalým přísvitem, který zahlédla v dálce, se prosmýkla nad hromadou sutě a zamířila k němu. Čím byla světlu blíže, tím bylo jasnější.

V honbě za poznáním se již Nina prohrabala spoustou netopýřího trusu a množstvím různých doupat strážených špatně naladěnými škorpióny, ale ať už byl tenhle tunel jakkoli úžasný, nemohla se dočkat, až se z něho dostane. Když konečně skončil, vydechla úlevou. Nad nějakými schody se vydala vzhůru, podplula pod jakousi klenbou a vynořila se. Nad sebou měla modrou oblohu a kolem ní se táhly zbytky omšelých základových zdí.

Doktor Knox měl zřejmě nějakou představu o tom, jaký nález by v laguně mohla uskutečnit, jeho rozsah ale nemohl tušit. *Nikdo* by nemohl. Vzpamatuj se, děvče. Uspořádej si myšlenky. Zamysli se nad jednotlivými detaily. Chovej se jako vědec, ne jako Huckleberry Finn.

Posadila se pod vodou na kamenný kvádr sahající jí přibližně do pasu a začala nad učiněnými nálezy uvažovat. Přístav představoval zřejmě kombinaci vojenského a obchodního stanoviště, jehož posádka měla za úkol držet mimo cizí obchodníky a starat se o bezpečnost vlastních plavidel se zbožím. V uších se jí ozvalo zavrčení. Psi ve službách skepse se dožadovali večeře, žrádla uvařeného ze solidních vědeckých faktů. Než si udělá definitivní závěr, každá čtvereční stopa přístavu bude muset být prozkoumána a vyhodnocena.

Vycházela z předpokladu, že přístav se potopil vlivem posuvu tektonických desek. Možná při zemětřesení v desátém roce po Kristu. K zemským otřesům tady sice nedocházelo tak často jako ve Středomoří, ale stát se to mohlo. *Zavrčení.* Já vím, já vím. Žádné závěry bez důkazů. Zadívala se na bubliny deroucí se po každém jejím výdechu k hladině a napadlo ji, že by mohl existovat rychlejší způsob, jak se dobrat pravdy.

Nina měla zvláštní talent, který přesahoval vše obvyklé a vysvětlitelné. Svěřila se s ním jen hrstce nejlepších přátel. Když o tom hovořila, používala lékařské termíny a sama sebe přirovnávala k pracovníkovi FBI, odborníkovi na vyhodnocování místa činu, který dokáže popsat spáchaný zločin tak, jako by byl jeho očitým svědkem. Už dávno dospěla k názoru, že to nesouvisí s

psychikou. Je to jen schopnost dokonale se soustředit na danou záležitost spojená s fotografickou pamětí a živou představivostí. Něco na způsob toho, jako když proutkaři hledají pomocí rozdvojené větvičky prameny vody.

Tento talent objevila náhodou při svém prvním pobytu v Egyptě. Přiložila tenkrát dlaně na jeden ze spodních kvádrů Cheopsovy pyramidy. Bylo to přirozené, instinktivní konání, pokus zachytit dotykem obrovitost toho neuvěřitelného kamenného kolosu. Stalo se však něco podivného a znepokojujícího. Všechny její smysly se najednou ocitly v palbě fantaskních podnětů. Pyramida byla náhle jen poloviční, na její rozestavěné rovné vrchní části se hemžily stovky tmavých, spoře oděných otroků, kteří po primitivní dřevěné konstrukci vytahovali nahoru kamenné kvádry. Jejich zpocená těla se na slunci leskla. Slyšela hlasité povely. Hekání mužů napínajících lana. Odtrhla od kamene ruce, jako by byl do ruda rozžhavený.

„Projížďka na velbloudu, slečno?“ ozval se čísi hlas.

Několikrát rychle zamrkala. Pyramida opět propichovala vrcholem oblohu. Snědí muži zmizeli. Místo nich tu byl poháněč velbloudů. Opíral se o hrušku sedla a cenil na ni zuby. „Projížďka na velbloudu, slečno? Dám vám dobrou cenu.“

„Šukran. Děkuji. Dneska ne.“ Poháněč smutně přikývl a odklusal. Nina se dala dohromady a vrátila se do hotelu, kde si celé zařízení na vytahování kvádrů nakreslila. Později kresbu ukázala kamarádovi, který vystudoval techniku. Chvíli zíral na papír a pak zamumlal: „Zatraceně důmyslné.“ Poté se jí dotázal, jestli by mohl tu myšlenku ukradnout a použít ji v projektu jeřábu, na němž zrovna pracuje.

Podobné zážitky přišly i po Gíze. Nebylo to nic, co by mohla přivolat a zase zahnat vlastní vůlí. Kdyby se měla při uchopení nějakého artefaktu dostat do kontaktu s dávnou minulostí pokaždé, skončila by asi v ústavu pro duševně choré. Vždy, když k tomu došlo, musela být něčím *přitáhnuta*, asi jako železo magnetem. V menší verzi Kolosea, která se nacházela v jednom císařském letovisku mimo vlastní Řím, dosáhl pocit bolesti a děsu takového stupně - krví nasáklý písek, uťaté končetiny, křik umírajících, vše bylo tak živé -, že se pozvracela. Chvíli si myslela, že přišla o rozum. Několik nocí pak nemohla spát. Možná *proto* nemá ráda Římany.

Tohle ale není římský amfiteátr, snažila se uvažovat reálně. Hodlala se nad tím zamyslet důkladně, ještě předtím ale doplavala ke konci nábřeží, přiložila dlaně na jeden z přesně do sebe zapadajících kamenů a zavřela oči. Před ní se zhmotnili přístavní dělníci vláčející se s amforami plnými oleje nebo vína a plachty pleskající ve větru o dřevěné stěžně. Byly to ale jen obyčejné představy. Vydechla úlevou. To má za to, že se snaží ošidit vědecký přístup.

Vcelku spokojeně, neboť k úplnému štěstí jí chyběl jen nález nějakého lodního vraku, udělala ještě několik snímků. Pak posbírala pár dalších keramických střepů, nalezla kamennou kotvu napůl pohřbenou pod nánosy a zrovna když pořizovala poslední záběry, zahlédla jakýsi oblý předmět vyčnívající ze dna v místě, kde byl jeho povrch písčitý.

Doplavala tam a trochu písku odstranila. Zakulacený předmět byl součástí čehosi většího. S hlavou plnou víncích myšlenek poklekla a pustila se do práce. Před ní se objevil velký kamenný nos vystupující z obrovitého vytesaného obličeje, který měřil od tupé brady po konec čela přibližně osm stop. Samotný nos byl rovný a široký a velká ústa lemovaly masité rty.

Na hlavě spočívala jakási čapka nebo těsně přiléhající helma. Výraz obličeje by se dal nazvat zamračeným. Přestala hrabat a přejela prsty po černém povrchu.

Ovládl ji pocit, že se masité rty hýbou. Jako by jí něco říkaly.

Dotkni se mě. Musím ti toho spoustu povědět.

Nina se trochu odtáhla a zadívala se do apatického obličeje. Měl stejné rysy jako předtím. Zaposlouchala se. *Dotkni se mě.* Teď to zaznělo slaběji, slova pohltilo kovové šramocení regulátoru, když se nadechla.

Děvče, už jsi ve vodě příliš dlouho.

Zmáčkla tlačítko kompenzátoru a do nafukovací vesty se se syčením vehnal vzduch. S bušícím srdcem pomalu stoupala zpět do reálného světa.

02 KAPITOLA

Když se Nina přiblížila ke kruhu stanů, vyběhl jí s napřaženou rukou v ústrety snědý podsaditý muž. „Mohu vám pomoci s vakem, doktorko Kirovová?“ zeptal se jí se silným španělským přízvukem.

„Není třeba...“ Nina byla zvyklá nosit si věci sama a jen nerada je pouštěla z očí.

„Pro mě by to bylo potěšení,“ řekl jí galantně Raul González a svá slova doprovodil odzbrojujícím úsměvem. Nina, příliš unavená na nějakou výměnu názorů a zároveň nechtějící se ho dotknout, mu svůj náklad předala. Popadl těžký vak, jako by obsahoval jen obyčejné peří.

„Měla jste úspěšný den?“ zeptal se jí.

Nina si vytřela pot z očí a dala si z horké láhve doušek iontového nápoje Gatorade. Nebyla nějaký roztržitý profesor. V terénu, kde mohl korálek nebo knoflík představovat úžasný nález, je archeolog zvyklý všímat si i těch nejmenších drobností. Gonzáleze si nemohla nikam zařadit. Něco málo zaregistrovala, zvláště v situacích, kdy si myslel, že se nikdo nedívá. Přistihla ho, jak si ji nenápadně prohlíží. Obvyklý široký úsměv byl ten tam a oči pod hustým obočím byly chladné jako mramor. Nina byla atraktivní žena a postranní pohledy mužů pro ni nepředstavovaly žádnou novinku. Jeho pohled ale připomínal spíše lva sledujícího gazelu. Nejzvláštnější ale byla skutečnost, že se vždy nacházel někde *poblíž* a koukal člověku přes rameno. Nejen jí. Jako by každého člena expedice sledoval.

Euforie pramenící z učiněných nálezů ale tentokrát Nininu obvyklou ostražitost potlačila. „Ano, děkuji vám,“ odpověděla mu. „Byl to úspěšný den. *Velmi* úspěšný.“

„U tak vynikajícího vědce bych nic jiného ani neočekával. Už se nemůžu dočkat, až uslyším podrobnosti.“ Dovlekl vak až k jejímu stanu, položil ho na zem a pak začal procházet tábor jako nějaký generální inspektor při služební kontrole.

González každému tvrdil, že díky prachům, které vydělal prodejem nemovitostí v jižní Kalifornii, si mohl dovolit odejít předčasně do důchodu a začít se věnovat svému celoživotnímu koníčku, archeologii. Vypadal asi tak na padesát, byl o několik palců menší než Nina a podsaditou svalnatou postavou připomínal kováře. Jeho hladké vlasy byl lesklé a černé jako povrch bowlingové koule. K expedici se připojil prostřednictvím Time-Questu, organizace, která sháněla práci dobrovolníkům ochotným zaplatit za účast na archeologických podnicích. Kdokoli s několika tisícovkami dolarů si mohl zajistit, že bude týden pomocí dětské umělohmotné lopatičky prosívat hlínu. Popáleniny třetího stupně, které si přitom přivodí na sluníčku, byly součástí pobytu a žádný zvláštní příplatek se za ně neúčtoval.

Když počítala sebe i doktora Knoxe, tvořilo skupinu celkem deset lidí. Byl to samozřejmě González, a pak ti Bonnellovi, starší americký pár z Iowy, který zajistila nějaká jiná organizace pro bohaté dobrovolníky. K Ninině lítosti tu byl i nesnesitelný doktor Fisel z marockého ministerstva pro správu historických památek, o němž se říkalo, že je bratrancem samotného krále. Výčet uzavíral mladý Fiselův asistent, kuchař Kásim a dva berberští řidiči, kteří se rovněž podíleli na vykopávkách.

Členové expedice do Maroka zamířili z různých částí světa. Sešli se v Tarfáji, přístavu pro tankery na jižním pobřeží. Marocká vláda se postarala o to, aby jim jedna ropná společnost pro veškeré přesuny lidí i materiálu zapůjčila tři devítimístné dodávky značky Renault. Těmito auty se přepravili po prašných, ale sjízdných cestách pobřežní planiny o pár set mil dále.

I po všech těch staletích byla větší část krajiny stále bezútěšná a neobydlená. Výjimku tvořily jen tu a tam malé berberské osady. Dokud se Mobil a několik dalších společností nezačaly podél pobřeží rozhlížet po podmořských zásobách ropy, byl celý tento prostor převážně neprobádán.

Tábor se nacházel za dunami, ve vyprahlém terénu posetém trnitými křovisky. Do dálky se odtud táhla jednotvárná planina končící náhorní plošinou. Několik ztrápených olivovníků si dokázalo vydobýt ze suché půdy dostatek vláhy, aby si mohly zachovat svou bídnou existenci. Stín, který vrhaly, byl spíše symbolický. Nedaleko bylo možno najít staré rozpadlé zdi a povalené sloupy. Právě tam probíhaly výkopové práce.

Nina vešla do jednoho z barevných nylonových stanů rozestavených na rovném písčitém tábořišti do kruhu. Smyla si z obličeje sůl a oblékla si čisté kraťasy a tričko. Pak si vzala skicák, vyšla před stan, posadila se do skládacího křesla a v paprscích odpoledního slunce se pustila do kreslení učiněných nálezů. Když se od výkopů začali trousit první lidé, pokrývaly její kresby už několik stránek.

Knoxovy krátké kalhoty a tričko v barvě khaki byly nasáklé potem a pokryty prachem a jeho kolena nesla stopy dlouhodobého pachtění se na tvrdém povrchu. Na zarudlém nose se mu už začínala loupat spálená kůže. Pro někoho, kdo by Knoxe znal jen ze školních budov, by jeho současná vizáž představovala fascinující změnu. V přednáškových sálech býval vždy dokonale oblečen. V terénu se ale do výkopů *vrhal* doslova jako dítě na pískoviště. V lehké sluneční přilbě, pytlovitých kraťasech a s epoletami na úzkých ramenech vypadal, jako by se zhmotnil z nějakého starého čísla časopisu *National Geographic.*

„To byl ale den," pronesl trochu navztekaně, když si sundával přilbu. „Už to tak vypadá, že jestli máme najít něco staršího než z doby římského povstání, budeme muset kopat hlouběji a odkrýt ještě aspoň dalších dvacet stop! A jestli si myslíte, že práce *se mnou* je šílená makačka, tak si to na chvíli zkuste s tím domýšlivým pitomcem Fiselem." Z jeho hlasu ale bylo poznat, že to nemyslí vážně a že mu možnost hrabat se v zemi přináší radost. „Ale *vy,* jak vidím," dodal rádoby vyčítavě, „vypadáte v pohodě. Tak jak to šlo? Zbytečná otázka. Vidím vám to na očích. Rychle mi to povězte, Nino, nebo vám dám nějaký speciální domácí úkol."

Když ji Knox oslovil křestním jménem, připomnělo jí to studentské časy. Zavětřila šanci pomstít se za všechny ty drobné uštěpačné poznámky, které v posluchárně musela snášet. „Nechtěl byste se nejdříve osvěžit?" zeptala se.

„Ne, *nechtěl.* Pro rány boží, nebuďte sadistická, mladá dámo. To se k vám nehodí."

„Měla jsem dobrého učitele," pronesla s úsměvem. „Ale nezoufejte, profesore. Než si přinesete židli, přichystám ledový čaj, a pak vám to všechno vypovím."

Netrvalo dlouho a Knox seděl vedle ní a s hlavou lehce nachýlenou na stranu pozorně naslouchal. Popsala mu vše od okamžiku, kdy vstoupila do vody, a vynechala jen nález vytesané hlavy. Z nějakého záhadného důvodu se jí o ní nechtělo mluvit. Možná později.

Knox byl po celou dobu zticha, jen ve chvílích, kdy se odmlčela, aby se nadechla, ji netrpělivě popoháněl: „Věděl jsem to, věděl jsem to. Jasně, jasně, no tak dál."

„To je vše," řekla, když své vyprávění dokončila.

„Dobrá práce. Závěr?"

„Myslím, že se jedná o *velmi* starý přístav," zněla její odpověď.

„*Samozřejmě,* že je starý," pronesl Knox poněkud výsměšným tónem. „To jsem poznal, jen co jsem uviděl fotky toho našeho malého rybníku pořízené při průzkumu nějakou ropnou společností. Každá pitomá věc v okruhu stovky metrů od našich židlí je stará. *Ale jak?"*

„Nezapomínejte na hladové psy skepse," připomněla mu.

Knox, jemuž tato hra se slovíčky rozhodně nebyla proti mysli, si zamnul ruce. „Předpokládejme, že antoušek ta protivná stvoření chytil a ona teď, bohudík, teskní zavřená v nějaké ohradě. Takže jak zní, milá dámo, váš vědecký soud?"

„Jestli to berete takhle, tak hádám, že jde o fénickou obchodní a vojenskou základnu." Podala mu blok a kousky nalezené keramiky.

Knox si keramické střepy začal pozorně prohlížet. Prsty přitom téměř láskyplně přejížděl po nerovných hranách. Pak úlomky odložil a zadíval se na nákresy. Rty přitom špulil tak, že se mu nad ústy roztančil knír. „Domnívám se," prohlásil se samozřejmostí a určitou melodramatičnosti, „že se o tento příběh musíme podělit s úctyhodným doktorem Fiselem."

Gamiel Fisel seděl pod velkým deštníkem. Křeslo nebylo pod jeho kulatým tělem prakticky vůbec vidět. V žlutohnědých širokých kalhotách a tričku a s pokožkou téže barvy připomínal nějaké obrovské, karamelem pokryté jablko. Na stole před ním ležely rozloženy nalezené keramické úlomky. Pomocí lupy ve stylu Sherlocka Holmese si prohlížel jeden fragment. Vedle něj stál jeho asistent, Kásim, příjemný mladý muž, zřejmě univerzitní student, který Fiselovi sloužil převážně jako nosič čaje.

„Dobré odpoledne, doktore Fisele. Doktorka Kirovová dnes učinila pár zajímavých objevů," řekl mu Knox s neskrývanou pýchou.

Fisel vzhlédl, jako by se mu na špičce nosu právě usadil nějaký neodbytný komár. Nedalo se říct, že by na přítomnost žen na místech archeologických výzkumů nebyl zvyklý. Mnoho marockých žen se tímto způsobem živilo. Měl ale problémy s chováním k ženám, které se mu rovnaly dosaženými akademickými hodnostmi, honosily se stejným počtem různých ocenění a měly na výšku nejméně o stopu víc než on. Protože se sám nepotápěl, byl v oblasti bádání pod vodou odkázán na Nininu laskavost, přičemž fakt, že nemá vše pod vlastní kontrolou, se mu ani za mák nelíbil.

Nina přešla rovnou k věci. „Myslím si, že tam kdysi byl malý, ale důležitý přístav a že byl fénický."

„Ještě čaj, Kásime," pronesl Fisel. Mladík odběhl směrem ke kuchyňské části tábora. Fisel se otočil ke Knoxovi, jako by tam Nina vůbec nebyla. „Vaše asistentka má bujnou fantazii. Určitě jste jí řekl, že nalezené předměty pocházejí od starých Řeků a Římanů." Hovořil rychlým a nervózním způsobem, věty z něj vystřelovaly jako dávky z kulometu.

Nina Fisela sice uznávala, jeho neurvalost už ale déle ignorovat nemohla. „Tak za prvé, *nejsem* asistentkou doktora Knoxe," pronesla mrazivě. Jsem jeho *kolegyní* A za druhé, třebaže nepochybuji o řecko-římském vlivu, centrum všech aktivit se nacházelo v moři, nikoli na souši. Byl to přístav a byl fénický."

Blok s plesknutím dopadl na stůl. Nina ukázala na nákres *kóthónu.* „Féničané byli jedinými staviteli, kteří takové přístavy hloubili na suché zemi. Věřím, že tyhle střepy poskytnou časový údaj, který mou verzi podpoří."

Položila před něj keramické úlomky a vůbec přitom nedbala na to, že by se s ostatními mohly pomíchat. Fisel si dal s odpovědí na čas. Uchopil jeden úlomek, prohlédl si ho a pak začal studovat další. Po několika minutách zvedl hlavu. I když jeho vlhké hnědé oči za tlustými skly brýlí těkaly ze strany na stranu, pokusil se nedat najevo vzrušení.

Odkašlal si a pak promluvil ke Knoxovi. „Jsem si jist, že *tohle* jako jednoznačný důkaz pro teorii doktorky Kirovové nebudete akceptovat."

„*Jistěže* ne, doktore Fisele. Musí se tam udělat spousta práce, a doktorka Kirovová to ví stejně dobře jako my. Musíte ale uznat, že je to velmi zajímavý začátek."

Fisel nabyl dojmu, že v Knoxově obhajovací řeči nalezl trhlinu, a předstírané pochybnosti v jeho tváři nahradil čtrnáctikarátový úsměv. „Nehodlám připustit nic, dokud pro to nebudou důkazy."

Dorazil Kásim se sklenicí horkého čaje. Fisel přikývl a opět uchopil lupu. Audience u krále bratrance skončila.

Když Nina spolu s Knoxem odcházela od Fiselova stanu, vařila se jí zlostí v žilách krev. „Panovačný malý skřet! Moc dobře ví, že mám pravdu."

Knox se chlácholivě usmál. „Hádám, že Fisel s vašimi vývody plně souhlasí a že nebude s hlášením o nálezu ztrácet čas."

Popadla profesora za paži a zahleděla se do jeho zaprášeného obličeje. „Nechápu. Proč by se pak tak choval?"

„Ach, to je zcela jasné. Chce, aby objevení vašeho fénického přístavu bylo připsáno jemu."

„*Tak* je to tedy!" Zamířila zpátky k Fiselovu stanu. „Jestli si myslí, že si jen tak..."

„Zadržte, moje milá. Slíbil jsem, že všechny případné objevy pod vodou budou přiznány vám, a myslel jsem to vážně. Uvědomte si, že všechny trumfy máme v rukou my. Jste z celé expedice jediná, kdo se umí potápět."

„Může povolat nějaké jiné potápěče."

„Ano, to může. Ale ať už je Fisel jakkoli malý, tlustý, plešatý a krátkozraký, na ministerstvu má, a to myslím obrazně i doslova, velkou váhu. Může sem dostat vše, co bude potřebovat. A já po vás chci, abyste mezitím dokončila své nákresy, vyhodnotila všechny zjištěné skutečnosti a pak pokračovala v průzkumu vědeckými metodami."

Stále ještě váhala. „Co když se mi pokusí zabránit v potápění?" „Tohle je spojená expedice. Mám stejné velitelské pravomoci jako on. Dokud nedostane povolení, nebude moci zajít dále. A to potrvá několik dnů. Jestli si myslíte, že *náš* úřední šiml řehtá hrozivě, tak si uvědomte, že Maroko je

pod značným vlivem Francouzů, kteří slovník lidstva obohatili o termín *byrokrat.* Budu jeho ego masírovat, po tom vašem ale budu chtít něco velmi obtížného. Zvažte, jestli byste Fiselovi, kdyby se opravdu prokázalo, že se jedná o fénický přístav, určitý podíl na úspěchu nepřenechala. Konec konců země, ve které se hrabeme, *je jeho.* Možná že má dokonce nějaké fénické předky.“

Nina se zklidnila a na tváři se jí rozehrál úsměv. „Máte pravdu. Omlouvám se za to vzplanutí. Byl to dlouhý den.“

„Nemusíte se omlouvat. Je to lump, já mu ale připomenu, že jestli se nás zbaví a tohle oficiálně nebude náš společný nález, tak mu veškeré zásluhy ukradne nějaký jeho *vlastní,* výše postavený lump.“ Nina profesorovi poděkovala, políbila ho na tvář a vrátila se ke svému stanu. Pokračovala pak v kreslení, dokud se neozval zvon oznamující večeři. Fisel se u stolu jejímu pohledu vyhýbal. Středem pozornosti byla dvojice z Iowy, které se poštěstilo vykopat neporušené ucho od džbánu na vodu. Když se Nina omluvila a odešla do stanu, nikdo tomu nevěnoval pozornost.

Když na svém laptopu od firmy IBM dopsala zprávu o učiněných nálezech, podepřela poznámkový blok tak, aby stál, a digitálním fotoaparátem několik kreseb ofotila. Pak všechny snímky převedla do počítače. Fotky i kresby byly dokonale ostré.

„Dobrá, Fisele, teď bych chtěla vidět, jak se dostaneš k *tomuhle.*“

Počítač byl připojen k malému kufříku, který ve svých útrobách skrýval satelitní telefon. Nina při pořizování tohoto elektronického kompletu na solární energii sice téměř finančně vykrvácela, umožňoval jí ale navázat kontakt s domovem z kteréhokoli místa na zeměkouli. Zvolila jedno číslo a celý elektronický balíček slov a fotografií poslala v podobě vln do éteru. Její informace dorazily až k nízko obíhající celosvětové komunikační družici Inmarsat, která je předala své talířovitě anténě a ta pak těmito informacemi rychlostí světla nakrmila databázi Pensylvánské univerzity.

Když si Nina ověřila, že hlášení i snímky v pořádku dorazily do univerzitní databanky, spokojeně vypnula počítač. Netušila, že i na takovéto informační dálnici existují věci jako nebezpečné objížďky.

03 KAPITOLA

San Antonio, Texas

Oficiální plány místnosti bez oken, která se nacházela téměř pod střechou vysoké kancelářské budovy stojící nedaleko poklidně plynoucích vod řeky San Antonio, neexistovaly. Dokonce o ní nevěděli ani městští inspektoři. Subdodavatelé, kteří instalovali zvukotěsné stěny, samostatný elektrický rozvod a bezpečnostní zámky s hlasovou aktivací, dostali velmi dobře zaplaceno, aby drželi jazyk za zuby. Pokud si mysleli, že zabudovávat tajné dveře do sprchovacího koutu v soukromé koupelně není úplně normální, pak si svůj názor nechali pro sebe.

Zařízení místnosti svou přísnou funkčností připomínalo laboratoř. Holé béžové zdi. Řada obrovských monitorů a počítačů IBM, trezor na dokumenty a uprostřed pracovní stůl. Před jedním počítačem seděl nějaký muž, jehož obličej v záři studeného světla z obří počítačové obrazovky vypadal zatvrzele. Prohlédl si několik stránek textu a fotografií, načež se zastavil u série nákresů.

Kliknutím kurzoru jeden obrázek zvětšil a pak jej přesunul do jiné části obrazovky. Chladnýma studenýma očima pečlivě prostudoval každý detail. Poté co prostudoval celý soubor, spokojeně ho uložil na disketu a dal počítači pokyn k tisku. Zatímco si vysokorychlostní tiskárna tiše pobrukovala, vsunul disketu do obálky a zamkl ji do trezoru. Vytištěný soubor pak vložil do složky z manilového papíru, prosmýkl se sprchovacím koutem, dalšími dveřmi vešel do své kanceláře a zapnul zařízení pro vnitřní dorozumívání. „Budu potřebovat pár minut. Okamžitě."

„Má teď čas," odpověděl mu ženský hlas. „Deset minut mezi dvěma schůzkami."

Se složkou v ruce opustil kancelář a zamířil do bludiště chodeb s tlustými koberci. Byl vysoký, měl minimálně šest stop, a třebaže už nebyl nejmladší, jeho věk prozrazovaly jen nakrátko ostříhané stříbrné vlasy a skutečnost, že svalnatá ramena už byla mírně pokleslá. Díky spartánskému režimu kombinujícímu dietu s cvičením bylo jeho atletické tělo stále ještě pružné a pevné jako skála. Protože se jen málokdy zasmál či zamračil, neměl kolem úst a očí skoro žádné vrásky. Vypadalo to, jako by mu někdo natáhl kůži a pod hranatou spodní čelistí a nad vystouplými lícními kostmi ji nějak upevnil.

Na patře se nacházely administrativní místnosti společnosti, přičemž vstoupit směl jen ten, jehož hlas a dlaň byly identifikovány. A protože všechny výrobní prostory byly v ostatních patrech, dokud nedorazil do rozlehlé recepce, nepotkal vůbec nikoho.

Místnost s vysokým stropem byla vymalována cihlově červenou, hnědou a zelenou barvou a stěny i podlahu zdobily stylizované indiánské šípy a různé čtverce. Za sekretářkou byla lehce abstraktní nástěnná malba. Snědé postavy a obrovité rašící peří jihoamerického kvesala byly tak promíchány, že se dalo jen stěží říct, zda obraz představuje nějakou lidskou oběť, nebo společenský večírek. Sekretářku, která seděla za stolem vytvářejícím dojem, že doslova plave na tmavě oranžovém kobercovém moři, ztvárněná dramatická scéna odehrávající se za jejími zády nechávala klidnou.

Muž přistoupil ke stolu a beze slova se zadíval na tlusté dveře z tvrdého dřeva, do jehož povrchu byly vyřezány desítky svíjejících se těl podstupujících pekelná muka vzešlá z fantazie jakéhosi lidového umělce.

„Pan Halcon vás přijme," ozvala se sekretářka, žena středního věku, která toto místo dostala díky svému příjemnému vystupování, pracovní zdatnosti a neochvějné loajalitě.

Vyřezávané dveře se otevřely a za nimi se objevila rohová kancelář, která byla téměř stejně velká jako přijímací prostory, jen pro výzdobu zde byly použity středoamerické motivy. Halcon stál u okna sahajícího od podlahy až ke stropu a ke dveřím byl otočen zády.

„Kdybyste měl chvilku, pane..."

Halcon se pootočil a vystavil tak svůj profil, orlí nos trčící z bledého úzkého obličeje, kterým si v býčí aréně dokonce vysloužil přezdívku. „Pojďte sem, Guzmane," řekl mu.

Guzman poslechl, přešel místnost a zastavil se vedle mladšího muže. Halcon měl něco přes čtyřicet a měřil asi o jeden či dva palce více než Guzman. Byl asketicky hubený a vypadal skoro

křehce. Jeho vzhledem se ale člověk nesměl nechat oklamat. Tak to ale bylo u Halcona se vším. Aby lépe odpovídal roli podnikatele, už před lety se vzdal matadorského copánku, zkrátil si kotlety a odložil třpytivý kostým. Drahý, na zakázku ušitý oblek ale halil kruté tělo matadora známého jako Jestřáb, který díky své rychlosti a síle poslal na onen svět desítky statečných býků. Pokud si fanoušci, kteří se zájmem sledovali jeho krátkou, ale obdivuhodnou kariéru, vůbec na něco stěžovali, pak to byla jen skutečnost, že Jestřáb zabíjel s chladnokrevnou důkladností a nevyzařovala z něj vášeň. V jiné době by se z něj možná stal nebezpečný šermíř, jehož čepel by nenacházela tlukoucí srdce býků, ale mužů.

„Víte, Guzmane, proč jsem tyhle kanceláře nechal postavit právě tady?“

„Jestli mohu hádat, done Halcone, tak zřejmě proto, že je odtud skvělý výhled na mnoho budov, které vaše společnost vlastní.“

Halcon se zachechtal. „Upřímná odpověď, ostatně jinou bych od svého věrného osobního strážce ani neočekával, ale poněkud nelichotivá. Nejsem sedlák obdivně zírající na svá pole.“

„Omlouvám se, done Halcone, nechtěl jsem vás urazit.“

„Nic se nestalo. Byl to přirozený odhad, i když mylný.“ Pak mu ale úsměv zmizel z tváře a jeho slova dostala ono tiché kovové zabarvení, které nebezpeční lidé vkládají do hlasu. „Zvolil jsem toto místo z jednoho důvodu: umožňuje skvělý pohled na misii San Antonio Valero. Připomíná mi, co je minulost, co přítomnost a co nastane.“ Máchl rukou k městu rozkládajícímu se za tónovaným sklem obřího okna. „Často tady postávám a přemítám o tom, jak se mohou dějiny najednou vypravit neočekávaným směrem, drasticky změněny vlivem hrstky lidí. Pro své obránce znamenalo Alamo porážku, ta ale byla také začátkem konce pro Antonia Lopéze de Santa Anna. Byl zajat u řeky San Jacinto a Texas po jednom jediném střetnutí získal nezávislost na Mexiku. Poučení plynoucí z historie je, doufám, jasné.“

„Nebylo by to poprvé, kdy by smrt mučedníků znamenala pád mocných.“

„Přesně tak. A dokonce ani naposled. Co se stalo jednou, může se stát znovu. V Alamu se sto osmdesát tři mužů bránilo proti šesti tisícům mexických vojáků. Ukázali, že pár odhodlaných jedinců může změnit svět mnohým.“ Na chvíli se odmlčel. V duchu se zaobíral myšlenkami a očima těkal po rozlehlém městu. Pak se, jako někdo, kdo se právě probudil ze sna, otočil ke Guzmanovi.

„Proč jste se chtěl se mnou setkat?“

„Jedná se o důležitou záležitost, pane. Právě jsem zachytil zprávu poslanou z Maroka na Pensylvánskou univerzitu,“ řekl a napřáhl ruku se složkou.

Halcon si materiál prolistoval, pak se dlouze zadíval na kresby a zamumlal: „Ohromující.“ Zvedl zrak. „Nemůže jít o omyl?“

„Náš monitorovací systém je prakticky neomylný. Jak sám víte, všechny archeologické expedice na světě posílají naší nadaci Time-Quest své návrhy a žádají nás o dobrovolníky. Ty, které vypadají slibně, dostávají prioritu. Počítače pak automaticky procházejí všechny zprávy posílané z míst výzkumů na domácí základny a hledají naprogramovaná klíčová slova. Neunikne jim ani žádný fax, dálnopisná zpráva či e-mail.“

„Má Los Hermanos na místě nějakého pozorovatele?“

„Ano. Je tam González.“

„Výborně,“ odvětil Halcon. „Ten ví, co má dělat.“

Guzman přikývl a lehce srazil podpatky. Když se otáčel k odchodu, na chvíli to vypadalo, jako by se poněkud křivě pousmál. To si ale jen světlo a stín pohrály s jizvou, která se mu táhla od pravé lícní kosti až ke koutku úst.

04 KAPITOLA

Maroko

Nina si k potápěčským brýlím přiložila fotoaparát, zamířila hledáček na základové zdivo a stiskla spoušť vyvedenou na povrch vodotěsného pouzdra. Miniaturní motorek jemně zapředl. Byl to poslední snímek, který pro vytvoření celoplošné mozaikové fotodokumentace potřebovala. Konečně.

Krátkým rychlým výdechem zbavila šnorchl vody. Položila se na bok a tímto jednoduchým stylem zamířila ke schodišti. Zmapovat dno bez cizí pomoci bylo únavné. Nejprve musela cikcak způsobem rozmístit množství malých kulovitých bójí z umělé hmoty, aby se podle nich orientovala. A pak kousek uplavat, zastavit se a udělat fotku. Zas a znova. V hlavě se přitom po celou dobu musela snažit uchovávat plán celého přístavu. Kdyby moře nějakým zázračným způsobem ustoupilo, dokázala by se zavázanýma očima kráčet po starém nábřeží, aniž by narazila do zdi či spadla do *pisciny* nebo *kóthónu.*

Bylo ji jasné, že poskládat z desítek fotografií celkovou mapu bude vyžadovat nadlidské úsilí. Snažila se proto pořizovat snímky tak, aby na nich vždy zachytila nějakou bóji či specificky vyhlížející kousek dna. Byla to sice jen z nouze ctnost, ale pro tentokrát to postačí. Nina se nesnažila o vědeckou preciznost, chtěla získat *dramaticky* působící soubor, který by ty lakomé kancelářské krysy, které kontrolovaly tok peněz určených expedici, navnadily a ony začaly snít o palcových titulcích na předních stránkách *USA Today* a hlavních článcích v *Time* a *Unsolved Mysteries.*

Vydrápala se na schody a sundala si potápěčskou výstroj. Když si pak ručníkem otírala tělo, přelétla pohledem lagunu a rozhodla se, že odstranění bójí nechá až na ráno. Kdyby se měla ještě chvíli plácat ve vodě, skončila by svraštělá jako suchá švestka. Po chvíli už spěchala stezkou do tábora. Její rychlé kroky prozrazovaly radost. Ostatně měla k ní důvod. Za krátkou dobu přece zvládla obrovské množství práce.

Ostatní se ještě pachtili v zemi, a tak byl tábor prázdný. Tedy skoro. Když se přiblížila ke stanům, zahlédla Gonzáleze. Stál na okraji tábořiště a mluvil s někým v džípu. Jakmile přišla blíže, džíp vyrazil pryč. Tvář řidiče zahlédnout nestihla.

„Kdo to byl?“ zeptala se s očima upřenýma na oblaka prachu zvedající se za odjíždějícím vozem.

Na Gonzálezově obličeji se, jako by kdosi zmáčknul nějaký knoflík, rozzářil obvyklý úsměv. „Někdo, kdo zabloudil. Nasměroval jsem ho.“

Zabloudil? O čem to mluví? Tady člověk nemůže špatně sjet z dálnice. Tábor byl na míle vzdálen od čehokoli. Byla to opuštěná krajina, která nemohla nikoho přilákat, snad jen hrstku pošetilých sběratelů kostí. Do těchto míst byste museli *chtít* zabloudit. Jakmile ale muže s džípem spatřila, pomyslela si nejprve, že ho možná povolal Fisel, a tak, když dostala jiné vysvětlení, si vlastně oddechla.

Doktor Fisel toho dne u snídaně oznámil, že během několika dnů by měli dorazit maročtí řidiči. Nině pak důrazně doporučil, aby svůj průzkum co nejvíce zkrátila, aby se tak zamezilo poškození naleziště. Nina se nahnula nad stůl, až se bradou téměř dotkla jeho obličeje. Fotoaparát může jen stěží nadělat nějakou škodu, řekla mu tiše, ale s takovou mrazivou zlobou v očích, že si doktor Knox po snídani postěžoval, že se mu na kníru udělaly rampouchy. Fisel poté afektovaně všem připomněl svou odpovědnost vůči králi, svému bratranci, a pak zamumlal nepřesvědčivě znějící omluvu, že chtěl jen zajistit neporušenost místa nálezu. Nina teď musela připustit, že se sama chová poněkud podivně. Vzala na dně několik předmětů, což neměla, a neřekla o tom ani Fiselovi, ani Knoxovi. Fisel dokonce nevěděl ani o tom, že zprávu o předběžném výzkumu poslala přes satelit do podzemního počítačového střediska Pensylvánské univerzity. Také kamenná hlava byla ještě stále jejím tajemstvím. Pro své neobvyklé chování si ale našla omluvu. Těžké časy vyžadují tvrdá opatření. Kásim, Fiselův poskok, jí přátelsky zamával. Není o nic chytřejší než patník u cesty, pomyslela si, když ho ale člověk blíže pozná, není zase až tak špatný. Osaměla, a bylo jí to příjemné. Vešla do svého stanu, vysoukala se z mokré kombinézy a oblékla si suché šaty. Zapnula

počítač a blikající ikona jí sdělila, že má elektronickou poštu. Zpráva pocházela od doktorky Elinor Sanfordové, zaměstnankyně Pensylvánské univerzity, které předtím adresovala své hlášení.

Na začátku studia, než si vybraly každá jinou specializaci, byly Sandy Sanfordová a Nina spolužačky. Sandy se pak zaměřila na oblast Mezoameriky. Své rozhodnutí doprovodila slovy, že spíš než z kultury vycházejí její preference z odlišností v kulinářství. Plněný burritos měla zkrátka raději než severoafrický pšeničný nebo kukuřičný kuskus. O jejích chuťových buňkách se sice dalo diskutovat, o odborných kvalitách ale nikoli. Přednedávnem byla jmenována fakultním kurátorem v univerzitním muzeu. Nina si otevřela její zprávu.

*****

Gratuluji, Nino! Nemusíš mi posílat Hannibalovu hlavu, abys mě přesvědčila, žes narazila na fénický přístav! Přála bych si, abych mohla tu báječnou zásilku, cos poslala, ukázat těm jurským vykopávkám zalezlým mezi nehybné zdi akademické archeologie. Vyvolala bych další punskou válku. Poslechnu tě ale a budu o všem mlčet. Co na to říká El Grando Professoro? Už se nemůžu dočkat, až tě uvidím. Nerozpusť se. Měj se. Sandy.

*****

To ale nebylo všechno.

*****

P. S. Ještě k té velké kamenné hlavě. To je nějaký vtip, ne? Já to ale pochopila, ty mě zkrátka zkoušíš. Pusť si fax.

*****

Nina tlačítkem myši aktivovala faxovací funkci. Na obrazovce se objevila fotografie nějaké kamenné hlavy. Nejprve si pomyslela, že je to výtvor z laguny. Hned za fotografií ale pro porovnání následovala skica, kterou sama poslala. Obě hlavy byly identické. Zírala na obrazovku. Odklepla si další stránku. Ukázaly se další kamenné hlavy. Všechny by mohly pocházet z dílny téhož sochaře. Pokud se vůbec nějak odlišovaly, pak jen nepatrně, přičemž rozdíly se týkaly většinou jejich pokrývek. Jinak měly tentýž zamyšlený pohled, široký nos a lhostejné masité rty. Pod obrázky byla další Sandina poznámka.

*****

Ještě jednou tě zdravím. Právě jsi zabrousila do jedné z nejdéle trvajících mezoamerických záhad. Národní zeměpisná společnost a časopis Smithsonian vyslaly v roce 1938 expedici do Mexika, aby tam prošetřila zprávy o obrovských čedičových hlavách pohřbených až po oči v hlíně. Ta v La Ventě, posvátném středisku olmécké kultury, a jejím okolí nalezla ve třech lokalitách celkem jedenáct podobných kamenných hlav v africkém stylu. Osmnáct mil od Mexického zálivu. Na výšku měřily od šesti do devíti stop a každá vážila téměř čtyřicet tun. To není špatné, když si uvědomíme, že kamenolom se nacházel deset mil daleko a že byly přepraveny bez možnosti použít kolový transportní prostředek či tažná zvířata. Všechny měly ty směšné helmy, ve kterých vypadají, jako kdyby patřily mezi příslušníky našich ozbrojených sil. Doba vzniku 800 až 700 let před naším letopočtem. A vůbec, co se máš co šťourat ve Střední Americe?

*****

Nina naťukala krátkou odpověď:

*****

Dík za informace. Velmi zajímavé! Návrat domů příští týden. Všechno ti pak vylíčím. Ahoj, Nina

*****

Odklepla povel *odeslat*, vypnula laptop a zapřela se zády o opěradlo. Byla ohromena.

Mexiko, olmécká hlava! Uklidni se, holka. Prober si fakta. Nalezená hlava má africké rysy. Jednoznačně. Koneckonců tohle přece je Afrika. To samozřejmě nijak nevysvětluje spojitost s mexickými hlavami tisíce mil odtud. Snad by se ale našlo pár možností, které by tu podobnost osvětlily. Laventské hlavy mohly být vytesány v Africe a pak do Mexika dopraveny. Nepravděpodobné. Ne, když každá váží čtyřicet tun. Alternativní teorie nebyla o nic lepší. Totiž že jedna z laventských hlav byla vytvořena v Mexiku a převezena do Afriky. V případě kteréhokoli z těchto scénářů tady navíc pořád zůstával problém s dobou vzniku. Hlavy byly totiž vytesány stovky let před tím, než Kolumbus přeplul oceán.

Uf, blesklo Nině hlavou, přemýšlím jako nějaký *difuzionista.*

Ohlédla se přes rameno, jako by se obávala, že se někdo pokouší zaslechnout něco z jejích myšlenek. Nechat se ovlivnit názory difuzní školy by pro tradičního archeologa znamenalo jednosměrný lístek do profesního zapomnění. Difuzionisté totiž věřili, že kultury se nevyvíjely izolovaně, ale že *difuzovaly* z jednoho místa na druhé. Podobnost mezi Starým a Novým světem ale Ninu stejně vždy fascinovala. Zastánci existence UFO a Atlantidy však jen kalili vodu, když tvrdili, že pyramidy a linie na planině Nazca jsou výtvorem nějakých cizích tvorů z vesmíru nebo lidí ze zaniklých kontinentů. Difuzionistka ženského pohlaví by si proto uškodila *dvojnásob.* Měla dost problémů už jen s tím být ženou ve světě mužů.

Difuzní teorie vždy narážela na jednu velkou překážku: absenci vědecky podloženého důkazu, který by prokázal uskutečnění kontaktu mezi oběma polokoulemi ještě v předkolumbovské éře. Lidé mohou plácat, co chtějí, na téma podobnosti egyptských pyramid, kambodžských chrámů a starých mexických staveb. Nikdo ale ještě neobjevil nějaký artefakt, který by je navzájem spojil. Až *doteď.* A ve fénickém přístavu. *Pane Bože.*

Tohle vyvolá pořádný zmatek. Může to být největší objev od nalezení Tutanchamónovy hrobky. Zažitá tvrzení archeologů budou postavena na hlavu. Ta věc v laguně prokázala, že mezi Starým a Novým světem existovalo spojení *dva tisíce let* před tím, než Kryštof Kolumbus od španělského dvora vyškemral peníze na tři lodě. Dost! Nina dupla na brzdu, ještě než se v myšlenkách mohla dostat přes okraj propasti. Musí si to promyslet s jasnou hlavou. Připlácla rukou párek neodbytných much a natáhla se na lehátko. Pokusila se vyhnat z hlavy veškeré myšlenky a soustředit se jen na dýchání. Další věc, kterou si uvědomila, byl zvuk zvonu, který ji vzbudil, když vyzváněl k večeři.

Zívajíc a protírajíc si oči vyklopýtala ze stanu. Zapadající slunce dodalo obloze nad horizontem nádherně purpurovou a zlatavou barvu. Zamířila do jídelního stanu a sedla si za opačný konec stolu než Fisel, který se snažil chovat a vypadat jako mílius. Staré známé bla bla bla. Úplně ho vypnula a příjemně si popovídala s dvojicí z Iowy. Ještě před zákuskem se omluvila, vrátila se do svého stanu a sedla si k počítači.

Pracovala dlouho do noci a přepsala načisto celou legendu k souboru fotografií. Když skončila, tábor se už chystal na noc. Ve chvíli, kdy si přes věci, které už měla na sobě, přetahovala ještě flanelovou noční košili, děkovala sama sobě a své předtuše, že si ji přibalila. Přes den byl vzduch suchý a horký, v noci ale často foukal od oceánu studený vítr. Vklouzla pod přikrývku a zaposlouchala se do smíchu a útržků rozhovoru, který v arabštině vedli muži uklízející po večeři jídelnu. Hlasy po chvíli utichly a celý tábor se pohroužil do spánku.

Kromě Niny. Ta jen ležela a litovala, že si předtím zdřímla. Sandin fax ji štval taky. Dlouho se převalovala, až nakonec upadla do lehké dřímoty, ale hlasité zapráskání ohně ji zase probudilo. Otevřela oči a zadívala se do tmy. Žádný spánek asi nebude. Nina, již zcela probuzená, si přes ramena přehodila přikrývku, nazula si sandály a oděná jako nějaký navajský válečník vyšla ven. Ve značně dýmícím ohni pukla jedna olivová větev a tmou prolétlo množství rudých jisker. Jediné další světlo poskytovalo několik propanových luceren zavěšených před stany pro případ, že by na někoho v noci dolehlo volání přírody.

Nina se zahleděla na černou oblohu. Vzduch byl tak křišťálově čistý, že by snad dokázala prostým okem zahlédnout nějakou vzdálenou mlhovinu. Z náhlého popudu vytáhla z batohu baterku a vypravila se k laguně. Hrobky se ve světle polovičního měsíce cínově leskly. Když došla ke schodišti, posadila se na jeho horní stupeň a zadívala se na odraz měsíce na hladině.

Na moři se mihotala žlutá světýlka. Loď s tyrkysovým trupem evidentně stále ještě kotvila nedaleko pobřeží. Zhluboka se nadechla. Noční vzduch měl příchuť stojaté vody, tlející vegetace, bahna a věčnosti. Zavřela oči a zaposlouchala se. Její představivost zapracovala a šustění rákosí se změnilo v pleskot kožených plachet o dřevěná ráhna a kvákání žab přešlo v remcání spoře oděných námořníků vlekoucích amfory s vínem a olivami. Chladný vzduch si ale po chvíli našel cestu pod přikrývku. Otřásla se a uvědomila si, že už uběhla spousta času. Naposledy se rozhlédla po tiché laguně a pak se vydala zpátky.

Když se dostala na hřeben duny, zaslechla od tábora podivný zvuk. Znělo to jako křik ptáka či nějakého zvířete napadeného lovícím dravcem. Uslyšela to znova. Nebyl to ptačí křik. Ani zvířecí.

Byl *lidský*. Vydával jej někdo, kdo se strašlivě bál nebo trpěl ukrutnou bolestí. Vyrazila vpřed. Vyběhla z dun a ocitla se v místech, odkud bylo na tábor vidět.

Pohled, který se jí naskytl, připomínal Danteho scénu, v níž démoni bez obličejů zjistí, že do pekla míří nově příchozí. Nějaké ozbrojené a černě oděné postavy před sebou strkaly a popohánělyčleny expedice. Ti na sobě měli jen noční úbory. Spatřila dvojici z Iowy. Žena klopýtla a upadla. Jeden z útočníků ji popadl za dlouhé bílé vlasy a začal ji po zemi táhnout. Křičela hrůzou. Její manžel se pokusil nějak zasáhnout, byl ale sražen k zemi, na níž zůstal celý zakrvácený nehybně ležet.

Profesor Knox, stále ještě ve flanelovém pyžamu, vyběhl ze svého stanu a rozhlédl se kolem sebe. Nina byla dost blízko, aby zahlédla výraz, jaký měl v obličeji. Vypadal spíše zmateně než vyděšeně. Pak se objevila nezaměnitelná kulatá postava doktora Fisela. Někdo do něj strčil tak silně, že do Knoxe narazil. Fisel se pokusil protestovat, Nina ale ve stále intenzivnějším křiku a vzlykotu nedokázala rozpoznat, co říká. Většina členů expedice už byla ze stanů venku. Bez sebe strachem se k sobě tiskli. Zahlédla řidiče a kuchaře. González musel být také s ostatními, Nina ho ale zatím nespatřila.

Černé postavy svůj brutální útok ukončily a poněkud od klubka lidí ustoupily. Knox, který již opět nabyl ztracenou důstojnost, stál vzpřímeně. Vypadal, jako by zkameněl. Podle obličeje by mu člověk hádal tak tisíc let. Fisel pochopil, co se teď stane. Vykřikl něco arabsky, jeho hlas ale zanikl v rachotu zbraní.

Krupobití střel srazilo Fisela i ostatní k zemi. Bylo to neuvěřitelné, ale navzdory intenzitě vražedné palby se z hromady těl ozvalo žalostné sténání. Pokud Nina doufala, že by snad někdo mohl přežít, pak její naděje vyhasly, když k místu masakru přistoupili dva útočníci. Postupně zahřmělo sedm výstřelů. Sténání ustalo. Jediný zvuk představovalo slabé praskání ohně.

Nina mohla stěží dýchat. Měla pocit, že má ústa plná pilin. Její srdce tlouklo jako splašené. Z žaludku se jí začala drát do krku večeře. Potřeba zvracet se stala tak nutkavou, že si musela zacpat rukou ústa. Chtěla se rozběhnout. Do míst, kde stála, dopadalo světlo, a tak bylo jen otázkou času, než si jí ti zabijáci všimnou. Stála však jako přibitá, příliš ochromená na to, aby se pokusila zachránit si život.

Ze stínu za jedním stanem se vynořila nějaká postava a vyrazila jejím směrem. *Kásim!* Když útočníci udeřili, musel být někde venku. Zabijáci jeho pokus o útěk zaregistrovali a zvedli zbraně. Zatímco ostatní stříleli, jeden z nich za Kásimem vyrazil.

Strachem šílený Kásim sice Ninu neviděl, mířil ale přímo k ní.

Kdyby pokračoval dále, možná by do ní vrazil, zakopl ale o kořen a upadl. Pokusil se dostat zase na nohy, pronásledovatel se na něj ale vrhl rychleji než sokol na hraboše. Popadl Kásima za bradu a trhl mu hlavou prudce dozadu.

Zaleskla se chladná ocel. Muž prudkým pohybem, jako by krájel ananas, chlapci rozřízl hrdlo. Jak se Kásimovy plíce postupně plnily, začal jeho křik přecházet do chroptění a on se udusil vlastní krví.

Jakmile muž dokonal své kruté dílo, vztyčil se a spatřil Ninu. Byl celý v černém. Hlavu mu halil turban, odkryté měl jen oči hořící vražednou nenávistí. Když Ninu uviděl, vytřeštil je, pak se ale jeho oči zase zúžily a muž, se zakrvaveným nožem nad hlavou, k ní vyrazil.

Nina shodila se zad těžkou přikrývku a jako nějakým obřím vlněným klackem jí šlehla směrem k útočníkovu obličeji. Ten, překvapený odporem bezmocné oběti, zaváhal a zvedl levou ruku, aby úder zachytil. Nina přikrývku přehodila muži přes hlavu jako kápi a pak dočasně oslepenému protivníkovi vrazila koleno do rozkroku.

„Aaaaaah!“

Výkřik jí prozradil, že zasáhla cíl. Vymrštila koleno ještě jednou a pokusila se muže udeřit do brady. Musela se trefit skoro přesně, neboť útočník padl na zem a začal se svíjet bolestí.

Když si ostatní černě oděné postavy všimly, že jejich druh upadl, rozeběhly se směrem k Nině, té ale jejich pozdní reakce poskytla časovou výhodu. Vyrazila jako vylekaná laň. Její dlouhé nohy se rozkmitaly, od sandálů jí začal létat písek a vzdálenost od pronásledovatelů se zvětšila.

Zaslechla za sebou křik. *„La mujer! La mujer!“*

Jeden sandál ztratila, a tak druhý odkopla. Bosá se přehnala přes hřeben duny a ocitla se v úžlabině svažující se postupně k moři. Vrchol písečného valu ji na chvíli skryje. Když pak běžela k laguně, došlápla bosým chodidlem na kus dřeva či špičatý kámen. Tělem jí pronikla taková bolest, že se jí zatmělo před očima. Na chvíli poklesla na jedno koleno, zakousla se do rtu, až jí z něho začala téct krev, potlačila v sobě nutkání vykřiknout a pak se opět zvedla a kulhavě rozeběhla.

Když míjela ztemnělé hrobky, napadlo ji, že by se mohla skrýt uvnitř, ale rychle tuto myšlenku zahnala. Kdyby ji zabijáci našli, ocitla by se v pasti. Rozhodla se, že lepší bude pokračovat chvíli podél pobřeží a pak se dostat pronásledovatelům do zad. Tento plán ale zmařily světelné kužely, které za ní pronikly tmou. Její pronásledovatelé tento tah předvídali. Měli čas. Roztáhli se podél hřebene duny, aby jí znemožnili útěk do strany a aby ji klasickým způsobem vzali do kleští.

Vyrazila přímo k laguně. Za okamžik už stála na vrcholu schodiště. Zabijáci pomalu scházeli z okolních svahů. Bude to otázka vteřin, než ji dostanou.

Její mozek pracoval na plné obrátky. Může skočit do vody a plavat pod hladinou, to by ale neodvratný konec pouze oddálilo. Až by jí došel vzduch a ona se musela vynořit, ti vrahouni by pálili do vody tak dlouho, dokud by si ji kulky nenašly. *Musí* zůstat pod vodou, dokud se nedostane mimo dostřel. Nemyslitelné. Řešení neexistuje.

Blbost. Řešení *samozřejmě existuje.* Vydala se podél skalnatého břehu. Očima pátravě zkoumala hladinu a něco v měsíčním svitu hledala. Zahlédla nejasný šedivý obrys jedné značkovací bóje.

Světla se blížila snad ze všech stran. Brzy se ocitne v pomalu zatahované síti.

Tuhle rybu nechytíte, poslala útočníkům na dálku vzkaz. Pokrčila svalnaté nohy, natáhla ruce před sebe a prudce se vrhla ze skály. Proťala hladinu, jako závodní plavkyně chvíli setrvačností pokračovala těsně pod ní, pak se vynořila a rychlými tempy zamířila ke značkovací bóji. Ta na chvíli oranžově zazářila, jak na její reflexní povrch z břehu dopadlo světlo jedné z baterek. Po hladině všude kolem ní poletovala mihotavá světýlka.

Pár temp a byla u bóje.

Zahřměla palba a z hladiny napravo od ní vytryskly miniaturní gejzíry.

Na pořádný nádech nezbýval čas.

Nabrala do plic rychle aspoň trochu vzduchu, zlomila se v pase a rychle zajela pod vodu. Přímo pod bójí se ve světle přicházejícím od hladiny matně rýsoval kamenný oblouk. Vplula pod něj, natáhla ruce a hmatala před sebou, dokud neucítila tvrdou svislou hranu vstupního otvoru tunelu. Na nic nečekala a vnikla do jeho temných útrob.

Jak plavala, dotýkala se prsty hladkých stěn a jako nějakým primitivním sonarem si tak hledala cestu.

Proplavat celým tunelem bez ploutví a možnosti nadechnout se nebude jednoduché, ale i kdyby se ta zatracená díra měla stát jejím hrobem, poskytne jí alespoň na chvíli určité uspokojení vědomí toho, že pronásledovatelé nikdy nezjistí, co se s ní stalo. Trochu zpomalila a pokusila se zachovávat rovnoměrné tempo. Panika by ji připravila o notnou dávku vzduchu i energie.

Zamířila hlouběji. Povrch stěn se stal na dotek hrubším. Byla v jeskyni. Dál to bude složitější. Ještě více zpomalila, aby se mohla v jednotlivých zákrutech lépe orientovat. Zahnula do slepé chodby a musela se vrátit. Měla pocit, že od chvíle, kdy se naposledy nadechla, uběhly snad hodiny. Plíce jí tlačily na žebra takovou silou, jako by její hrudník hodlal explodovat. Jak dlouho dokáže zadržovat dech? Minutu? Dvě? Možná, kdyby měla možnost pořádně si předtím okysličit krev a zvýšit kapacitu plic. Bože, jak to může být ještě daleko?

Hlavou narazila do něčeho tvrdého. Byla si jista, že přímo cítila, jak se jí posunuly některé lebeční kosti. Automaticky vyhekla a přišla tak o další vzduch.

Zatraceně. Úplně zapomněla na tu hromadu sutě. Nahmatala její vrchol a protáhla se štěrbinou na druhou stranu. Půlku má za sebou!

Povrch stěn byl opět hladký. Skvěle. Je zase v lidmi vytesaném tunelu. Už jen pár desítek metrů. Plíce jí spaloval žár. Vypustila trochu vzduchu, jako by to mohlo ten obrovský tlak poněkud zmírnit, a začala vydávat zvuky podobné holubímu vrkání. Bože, já se nechci utopit. Ne tady. Rvala se zoufale vpřed a už se ani nepokoušela šetřit síly.

Nedostatek kyslíku jí přivodil závrať. Za chvíli ji obestřou mrákoty a začne polykat vodu. Bude to nesmírně krutá smrt. Nina tvrdošíjně vzdorovala nutkání uskutečnit ten první, osudný nádech. Pokusila se nahmatat stěnu. Nic. Zkusila strop. Opět nic. Počkat! Je z tunelu venku! Divokými záběry paží zamířila přímo nahoru, proťala hladinu a začala do plic mocnými nádechy nasávat vzduch.

Činnost plic se jí za chvíli vrátila téměř k normálu. Zatímco šlapala vodu, hleděla ke břehu, na němž se jako svatojánské mušky míhala světla. Poté obeplula mys a pokračovala v plavání podél pláže. Když už nemohla, zamířila ke břehu. O nohy se jí otřely stonky podmořských rostlin a pak pod chodidly ucítila studené bahnité dno. Vylezla na písčitý břeh, odpočívala ale jen chvíli. Po pár minutách se zase zvedla a vydala se po pláži dále. Dorazila ke starému říčnímu korytu, zahnula, několik set metrů pokračovala tímto *vádí* do vnitrozemí, pak se vydrápala na jeho břeh a zamířila mezi duny. Šla, dokud ji úplně neopustily síly. Ještě se dokázala dovléci k ostrůvku vysoké trávy a pak se svezla k zemi.

V mysli se jí celý ten hrůzný masakr znovu vybavil. Doktor Knox. Fisel. Kásim. Všichni mrtví. Proč? Kdo byli ti muži? Proč po ní šli? Bandité, kteří se domnívali, že expedice našla nějaký poklad? Ne, ta koncentrovaná zuřivost, s jakou byl útok proveden, byla na bandity příliš organizovaná. *Mělo* jít o masakr.

Nina se roztřásla zimou. Sundala si flanelovou noční košili, vyždímala ji a přetáhla si ji opět přes vršek pyžama a spodní prádlo. Pod mokrou látkou jí okamžitě naskočila husí kůže. Naškubala několik hrstí trávy a nacpala si ji pod košili, takže vypadala jako slaměný strašák. Tato primitivní izolace sice na kůži kousala, nepustila jí ale k tělu studený vzduch. Třes postupně polevil a ona nakonec usnula.

Před úsvitem ji probudil šum hlasů přicházejících od říčního koryta. Možná dorazila pomoc a hledají ji. Zadržela dech a zaposlouchala se.

Španělština.

Neváhala ani vteřinu a jako nějaký obrovský vyděšený mlok se odplížila do vysoké trávy.

05 KAPITOLA

Křehká stébla trávy byla ostrá jako hřebíky na fakírově loži. Prořezávala se lehce noční košilí a pronikala nechráněnou kůží na rukou a nohou. Nina se tu bolest snažila ignorovat. Zapřela se lokty a koleny do písku a pokračovala dále. Jinou možnost neměla. Kdyby se vztyčila a snažila se utíkat, znamenalo by to jistou smrt.

Zabijáci ji našli příliš brzy, jako kdyby měli její úkryt nakreslen na mapě! Zaklela rodným jazykem své prababičky. Oni *mají* mapu. Rozvrh práce v přístavu, který už přičinlivě v hrubé verzi vypracovala, zůstal ležet neuklizen na jejím pracovním stole. Tunel byl vyznačen dvěma tlustými čarami a jednoznačně slovně pojmenován. Jen co útočníci její únikovou cestu objevili, stačilo jim pouze najít na pláži stopy a sledovat je až k *vádí.*

Hlasy zesílily a zněly vzrušeněji. Přicházely z míst, kde opustila říční koryto. Zabijákům zřejmě neunikly stopy, které na jeho okraji zanechala. Nina prudce změnila směr a pokračovala dále souběžně se svou původní trasou, jen v opačném směru. Opět se ocitla u koryta. Opatrně se zpoza trsů trávy rozhlédla. Nikoho ve *vádí* neviděla. Sklouzla po svahu dolů a přikrčeně se rozběhla k pláži. Koryto bylo poseto stopami, což svědčilo o tom, že má v patách početnou skupinu pronásledovatelů. Zanedlouho spatřila modrozelenou mořskou hladinu. Tyrkysová loď ještě stále kotvila blízko pobřeží. V místě, kde kdysi řeka ústila do oceánu, se na chvíli zastavila. Opuštěná pláž se táhla oběma směry kamsi do dálky jako dálnice.

Zezadu se ozvaly hlasy a kroky. Útočníci se znovu roztáhli do šířky, asi jako lovci snažící se vyhnat z úkrytu křepelku. Všimnou si jí, ať už se vydá doprava či doleva. Stejně jako v noci má i nyní jedinou možnost. Vrhnout se do vody.

Nina ze sebe strhla roztrhanou a pískem obalenou noční košili, odhodila ji daleko do strany a jen ve spodním prádle a vršku pyžama se rozběhla štěrkovitou deltou, kterou zde během staletí vytvořil říční proud. Doufala, že její úprk k moři nebude přes hřeben duny vidět. Podařilo se jí doběhnout až k vodě, a ještě stále se neozval žádný výkřik. Uvědomovala si, jak je zranitelná. Nacházela se ve zcela otevřeném prostoru, byla perfektně vidět a nikde žádný tunel, ve kterém by se mohla skrýt. Ti vrahouni se každou chvíli vynoří zpoza duny a ona bude pro jejich kulky představovat snadný cíl.

Pobřežní mělčina byla nekonečná. Voda jí stále sahala jen po kolena, navíc ji zpomalovala a neposkytovala žádnou ochranu. Zmobilizovala všechnu sílu a ještě více natáhla krok. Hladina jí konečně sahala alespoň k pasu. Zajela pod ni právě v okamžiku, kdy vzduchem zlobně zabzučely první olověné včelky. Voda za ní se divoce zpěnila. Potopila se hlouběji a plavala šikmo pryč tak dlouho, jak to jen šlo, pak se vynořila k nádechu a opět jako delfín zmizela. Když konečně překonala nahnědlou mělčinu a ocitla se v modré hlubší vodě, pohlédla zpátky a spatřila na břehu přibližně tucet lidí. Někteří se brodili mělčinou. Zdálo se, že palba ustala.

Otočila se a upřela oči na loď. Bála se, že zvedne kotvy, odpluje a nechá ji napospas osudu mezi hlubokým mořem a těmi ďábly. Plavat až ke Kanárským ostrovům nehodlala. Obrátila se na záda, zadívala se na mohutná, zlatě orámovaná mračna a na chvíli zatajila dech. Když už nic jiného, aspoň bude hezký den na koupání. Odpočívala ale jen krátce. Musí v těle zase rozproudit krev.

Nasaď rozumné tempo, v případě nutnosti si odpočiň a modli se. Klidné moře, bezvětří a žádné proudy. Nijak se to nebude lišit od plavání při triatlonu, snad jen s výjimkou jedné věci: jestli tenhle závod prohraje, zemře. Srovnala se tak, aby mířila přímo k hlavnímu stožáru zakotveného plavidla, a vyrazila.

Hodinky neměla, a tak netušila, jak dlouho už plave. Jak se postupně dostávala na větší a větší hloubku, teplota vody klesala. Počítala tempa, aby na chlad, který ji připravoval o energii, nemusela myslet. Pokusit se mávat směrem k lodi by bylo mrháním času. Její paže by určitě z dálky vypadala jen jako krk nějakého na vodě odpočívajícího mořského ptáka.

Pustila se do zpěvu námořnických odrhovaček. Staré písně používané kdysi při práci na palubách lodí jí pomáhaly udržovat rytmus temp.

Její repertoár byl dost bídný, a tak, když už asi po padesáté zazpívala „Sražte toho chlapa“, nechala toho a probíjela se mořem dále mlčky. Loď se sice přiblížila, její tempa ale už nebyla tak plynulá a musela častěji odpočívat. Když se při jedné zastávce otočila, s potěšením konstatovala, že

nízké hnědé pobřeží už nechala daleko za sebou. Aby si dodala kuráž, začala si představovat, jak šplhá na loď a jak hrnkem horké kávy zahání slanou pachuť, která se jí usadila v ústech.

Ten hluboký dunivý zvuk byl zezačátku tak slabý, že ho nejprve nezaregistrovala. Když se pak zastavila a nastražila uši, dospěla k názoru, že by to mohl být důsledek tlaku vody na její ušní bubínky nebo snad hluk lodního generátoru. Naklonila hlavu tak, aby měla jedno ucho pod vodou, a opět se zaposlouchala.

Dunění bylo hlasitější.

Nina se pomalu otočila. Od pobřeží se k ní blížilo cosi tmavého. Nejdříve ji napadlo, že by to mohl být nějaký člun, když se ale neznámý objekt zvětšil, a to netrvalo dlouho, rozeznala černý oválný trup, jaký vídala u velkých vznášedel, obojživelných dopravních prostředků, které se díky vzduchovému polštáři dokážou pohybovat nad zemí i vodou.

Vznášedlo se v pravidelných intervalech prudce obracelo a křižovalo těsně nad mořem sem a tam. Nina vycítila, že nejde o záchrannou akci. Na tu bylo jeho chování příliš rozhodné, příliš agresivní. Náhle nechalo křižování a jako střela vyrazilo přímo k ní. Museli ji zpozorovat. Vznášedlo rychle zkracovalo vzdálenost, která ho od Niny dělila. Když už bylo téměř nad ní, zadržela dech a ponořila se tak hluboko, jak dokázala.

Vznášedlo na svém deseticentimetrovém vzduchovém polštáři prosvištělo místem, kde se nad Ninou zavřela hladina. Voda pod ním divoce pěnila. Když už Nina nemohla, vynořila se a zalapala po vzduchu. Do plic ale nasála nachové výfukové zplodiny a rozkašlala se. Vznášedlo se obrátilo a vyrazilo do dalšího útoku.

Opět se ponořila. Jejím tělem znovu divoce zacloumala rozdivočená voda. Probojovala se zpět na povrch a chvíli se pohupovala ve zpěněné brázdě.

Vznášedlo se zastavilo, dosedlo na hladinu a s tiše předoucími motory vyčkávalo jako nějaká obrovská kočka hrající si s myší. S vyčerpanou a napůl utopenou myší. Pak motory ožily, vznášedlo se vztyčilo na své neviditelné nohy a znovu zaútočilo.

Jen co se Nina potopila, neviditelná síla ji roztočila jako drahý kámen v leštícím stroji. Její mozek byl otupělý, v uších jí bouřila krev. Reagovala už jen instinktivně. Hra brzy skončí. Ta zatracená věc se dokáže otočit na pětníku. Pokaždé, když se vynořila, bylo vznášedlo blíže a ona měla k nadechnutí méně času.

Neforemný trup se k ní opět blížil, Nina, kterou ze slané vody už bodaly a pálily oči, ho ale přes mlžný závoj výfukových plynů jen stěží dokázala rozeznat. Na další ponoření už byla příliš vyčerpaná. Cítila, že by se k hladině znova probojovat už nedokázala. Učinila žalostný pokus uhnout stranou, po několika tempech se ale obrátila k útočníkovi čelem, jako by ho snad mohla zahnat pěstmi.

Vznášedlo už bylo téměř u ní. Nabubřelé burácení motorů ji zcela ohlušovalo. Zatnula zuby a čekala.

Hrůza uplynulých hodin ale nebyla ničím ve srovnání s tím, co se stalo pak. Jen pár zlomků vteřiny před tím, než by ji vznášedlo převálcovalo, něco pevně sevřelo její kotníky a stáhlo ji do chladných mořských hlubin.

06 KAPITOLA

Jak se Nina snažila uvolnit, její ruce vířily kolem jako lopatky větrného mlýna ve vichřici, ocelové sevření ale nepovolilo dokonce ani v okamžiku, kdy smršť způsobená vznášedlem rozbouřila okolní vodu. Zmohla se ještě na poslední vzdorovité gesto a ve zlobném výkřiku plném zmaru, který na sebe ale nabral podobu němé exploze bublin, přišla o poslední zbytky vzduchu.

Sevření se uvolnilo a Nina ve vířících bublinách vytvořených vznášedlem začala pomalu rozeznávat obrys čehosi nelidského. Beztvará skvrna se k ní přibližovala jako nějaký vesmírný vetřelec a postupně nabývala konkrétní podobu. Když se zastavila, zjistila Nina, že ze vzdálenosti pouhých několika palců zírá na plexisklo potápěčské masky. Zpoza skla na ni hleděly světle modré oči nevyzařující nebezpečí, ale dodávající spíše sílu a klid.

Spatřila ruku v potápěčské rukavici. Svírala regulátor a mávala jím Nině přímo před nosem. Potápěč v pravidelných intervalech mačkal tlačítko na pročištění dýchacího přístroje, aby bubliny unikající z náustku přitáhly její pozornost. Nina regulátor popadla a hladově se do něj zakousla. Stlačený vzduch proudící jí do plic byl mnohem sladší než vůní květin prosycený jarní vánek. Napřažená ruka se lehce pohybovala nahoru a dolů.

Nic se neděje. Klid.

Nina přikývla na znamení, že potápěčovo gesto pochopila. Na rameni ucítila lehké sevření. Pokračovala v dýchání z nouzového náustku tak dlouho, dokud ji panika neopustila a její plíce nezačaly pracovat rytmicky.

Další znamení. Ukazováček a palec vytvořily písmeno O.

V pořádku?

Nina gesto zopakovala.

V pořádku.

Modré oči pod maskou zamrkaly. Netušila, co je tento vodní muž zač či odkud se objevil, choval se však přátelsky. Potápěč měl na hlavě těsně přiléhající kuklu a masku tvořící komplet s přilbou. Jediné, co by v té chvíli mohla o potápěčově vzhledu říci, bylo to, že je to velký muž s širokými rameny.

Nina pohlédla nad sebe. Světlo přicházející od hladiny bylo v brázdě, kterou vznášedlo při svém vražedném útoku vytvořilo, matnější. Vodou k ní doléhal hluk motorů. Ještě pořád ji hledají. Opět ucítila tlak na rameni. „Mořský muž“ ukázal k hladině a zatnul pěst. *Nebezpečí.*

Energicky přisvědčila. Mužův ukazováček zamířil dolů. Zadívala se přes své klátící se nohy do temné hlubiny. Ponuré neznámo bude rozhodně lepší než nebezpečí číhající nahoře. Znovu přikývla a svůj souhlas stvrdila gestem ruky. *Chytni se mě.*

Nina sevřela nabídnutou ruku a oba začali pomalu klesat. Voda s přibývající hloubkou měnila barvu. Kobaltovou modř nejprve vystřídala indigová a nakonec se kolem natolik setmělo, že Nina blízkost blátivého studeného dna vycítila ještě dříve, než ho mohla spatřit.

Potápěč si sáhnul k pasu, odepnul malou, ale výkonnou svítilnu značky Tektite a zvednul ji nad hlavu. Nina přivřela oči, aby ji intenzivní stříbřitě bílé světlo, které se, jak z vlastní zkušenosti věděla, každou chvíli rozzáří, neoslnilo. Když se opět rozhlédla, spatřila, že v dálce poblikává nějaká podmořská světluška. Potápěč k sobě přiblížil oba ukazováčky. *Pluj vedle mé tímhle směrem.*

Chytli se opět za ruce a zamířili k pulzujícímu světlu. Netrvalo dlouho a objevil se další potápěč. Když si jich všimnul, vypnul svítilnu vydávající přerušované světlo a rukou zamířil ke knoflíku mikrofonu dorozumívacího zařízení Aquacom.

„Už tě nikdy nikam nevezmu,“ pronesl. „Jen na minutu tě pustím z očí a ty přivlíkneš skutečnou, živou mořskou pannu.“ Její zachránce se pootočil, pátravě přeletěl očima Nině po těle a došel k závěru, že ten popis docela sedí. Když se člověk podívá na ty její zlaté vlasy, dlouhé nohy a sporadické oblečení, lehce by si ji mohl splést s nějakou pohádkovou mořskou vílou. Vadila jen jedna věc.

„Mořské panny jsou napůl ryby,“ odpověděl.

„Tenhle nový, vylepšený model se mi líbí víc. Jak se jmenuje?“

„Dobrá otázka. Zatím nás nikdo formálně nepředstavil. Narazil jsem na ni, když jsem se chtěl vynořit, abych zjistil, kde je loď. Měla nějaké trable, tak jsem jí poskytl pomocnou ruku. Obě, abych byl přesný.“

Nina dosud potápěčské komunikační zařízení sama nikdy nepoužila, poznala ho však a bylo jí jasné, že mluví o ní. Byla jim sice vděčná, přála si ale, aby už s hovorem skončili. Byla jí šílená zima! Jestli se rychle nezačne hýbat, zmrzne. Zvedla paže a překřížila si je na hrudi.

Je mi zima.

Její zachránce, kterého už v duchu několikrát nazvala „Mořským mužem“, přikývl. Protože jeho osobně potápěčský gumový oblek dobře chránil, úplně zapomněl, jak velká zima musí být někomu téměř nahému.

„Dostaňme naši mořskou pannu na loď, než z ní budeme mít mražený rybí polotovar.“

Druhý potápěč se zadíval na kompas a vyrazil jako první. Ninin nový přítel ještě jednou naznačil, aby plavala vedle něj, a pak ji jemně uchopil za ruku. Předpokládala, že míří ke svému plavidlu, nebyla si však jista, jestli to ve svém stavu, promrzlá a vyčerpaná, dokáže zvládnout. Zdálo se, že potápěč chápe, jak to pro ni bez ploutví musí být obtížné. Několikrát jí stisknul ruku, aby jí dodal odvahu.

Po několika minutách plavání přímým směrem zamířili opět dolů. Na dně spočívaly dva žluté předměty. Byly vyrobeny z umělé hmoty a tvarem připomínaly miniaturní torpéda s ušima. Nina v nich poznala potápěčské přepravní prostředky obecně známé pod označením vodní skútry.

Potápěči je zvedli a spustili jejich pohonné jednotky. Když proud z baterií oživil dvojice motorů zabudovaných do obou Stingrayů a jejich vrtule se roztočily, ozvalo se jemné předení. „Mořský muž“ ukázal za sebe. Nina jej sevřela kolem ramen a pak s ním vyrazila vzhůru do střední hloubky, kde byla voda přece jen o něco teplejší.

Zatímco klouzali vodou, spojil se Ninin zachránce s lodí a dotázal se, jestli není v blízkosti plavidla vidět velké vznášedlo. Nepatřil k lidem, kteří zbytečně riskují.

„Nějaké vznášedlo tu bylo,“ přišla odpověď, „zamířilo už ale ke břehu. Zdá se, že zmizelo.“

„Rozumím. Připravte se na dámskou návštěvu.“ Chvíli bylo ticho. „Můžeš to zopakovat?“

„To nic. Jen se připravte na to, že se bude třeba postarat o někoho podchlazeného.“

Vynořili se poblíž plavidla a vydali se k jeho zádi. Tam už čekal uvítací výbor, který Nině pomohl na palubu a pak ji celou zabalil do ručníků a přikrývek. V obličeji byla samá skvrna a měla promodralé rty. Nosítka odmítla, když se ale poté na chvějících se nohou, zraněných při útěku před bandou zabijáků, a s drkotajícími zuby belhala na ošetřovnu, byla ráda, že se má o koho opřít.

Jen co se oba potápěči zbavili výstroje, neztráceli čas a spěchali k ošetřovně. Před jejími zavřenými dveřmi se zastavili a netrpělivě, jako budoucí otcové před porodním sálem, čekali, až se otevřou. Netrvalo dlouho a na chodbu vyšla atraktivní a elegantní mladá žena, která na palubě sloužila jako lodní lékařka. „Bude v pořádku?“ zeptal se jí větší muž. Lodní lékařka se usmála. „Je to po čertech odolná ženská,“ odpověděla s obdivem v hlase. „Dala jsem jí na rány a oděrky antiseptikum. Byla prakticky podchlazená, takže bych chtěla, aby teď zůstala v teple. Za chvíli by mohla dostat hrníček bujónu.“ „Můžeme ji vidět?“

„Jistě. Postarejte se jí o společnost a já se zatím kouknu po nějakém oblečení a vyklidím u sebe jednu palandu, aby si mohla v klidu trochu odpočinout.“

„Jak se jmenuje?“

Lékařka zvedla překvapeně obočí. „Vy to nevíte? Pánové, asi trávíte pod vodou příliš mnoho času, zvláště vy, Zavalo. Domnívala jsem se, že už dávno znáte její telefonní číslo a víte, jaké kytky má ráda a v jaké restauraci nejraději jí.“

José Joe Zavala své washingtonské pověsti neunikl ani tady. Vzhledem k tomu, že jednou pozval na rande i lodní lékařku, se nebylo čemu divit. V dámské společnosti byl tento mladistvě vyhlížející muž, který trochu připomínal Ricarda Montalbana, vždy okouzlující a množství osamělých žen po něm prahlo. V obličeji se mu teď rozehrál jemný, téměř plachý úsměv. „Muselo mi to vypadnout z hlavy,“ odvětil.

„Něco takového se nikdy nestane.“ Lékařka se zasmála a rychle se vzdálila, aby se podívala po nějakém oděvu.

Když muži otevřeli dveře do místnosti, seděla Nina na vyšetřovacím stole. Navlečena byla do pytlovité námořnické teplákové soupravy a přes ramena měla ještě přehozenu hrubou vlněnou přikrývku. Třebaže měla od slané vody červené oči a dlouhé vlasy ještě celé slepené, do obličeje se jí už vrátila barva a také její rty už ztratily modravý nádech. Prsty svírala keramický šálek s kávou a slastně si užívala teplo, které jí předával do rukou. Zvedla oči a zahleděla se na vyššího muže. Vyplňoval celý dveřní prostor. Díky své urostlé postavě a kontrastu, který jeho pokožka v barvě vlašských ořechů vytvářela s téměř bílými vlasy, působil dojmem severského hrdiny z nějaké Wagnerovy opery. Když ale promluvil, zněl jeho hlas podivuhodně jemně.

„Doufám, že nerušíme," pronesl váhavě.

„Ani v nejmenším. Pojďte dál," odpověděla Nina a odstranila si z obličeje pramen vlnitých vlasů.

Jako druhý se ve dveřích objevil příjemně se usmívající snědý muž. „Jmenuji se Kurt Austin a tohle je Joe Zavala."

„Já jsem Nina Kirovová," představila se Nina a uvědomila si, že ty oči zná. Byly to oči „Mořského muže". Barvou připomínaly korálový útes pod klidnou hladinou. „Myslím, že jsme se už setkali."

Austina její postřeh potěšil. „Tak jak se cítíte?" zeptal se.

„Díky, ujde to. Až si dám horkou sprchu, bude mi ještě líp." Rozhlédla se kolem. „Co je to za loď?"

„Výzkumné plavidlo *Nereus* agentury NUMA."

„Vy pracujete pro Národní agenturu pro podmořský výzkum?"

„Přesně tak. Já stojím v čele skupiny pro zvláštní úkoly. Joe se nám stará o technické zabezpečení."

„Občas rád sám sebe nazývám přívěsným motorem téhle party," dodal k tomu Zavala.

„Joe je příliš skromný. On je tím, kdo nás udržuje v chodu. Nad vodou i pod ní."

Co se týkalo motorů, byl Zavala opravdovým profesionálem. Dokázal opravit, upravit a zrenovovat jakékoli hnací ústrojí, ať už bylo na páru, naftu či elektřinu, a to bez ohledu na to, jestli se nacházelo v autě, na lodi či v letadle. Když se někde poblíž vyskytl technický problém, Zavala nikdy neváhal a s radostí si zapatlal ruce. Vymyslel a pod svým vedením nechal zkonstruovat celou řadu podmořských přepravních prostředků, obsluhovaných přímo i na dálku, včetně několika, které byly na palubě tohoto výzkumného plavidla. Jeho talent sahal do nadoblačných výšin. Doslova. Měl totiž nalétáno dva tisíce hodin jako pilot vrtulníků a malých proudových a turbovrtulových strojů. „Takže vy tvrdíte, že patříte ke skupině pro zvláštní úkoly."

„Správně. Jádro skupiny tvoří čtyři lidé. Kromě nás dvou je to ještě podmořský geolog a biolog, ti ale teď plní jiný úkol. Většinou se naše práce obvyklé činnosti agentury vymyká." A stejně tak vládnímu dohledu, mohl také dodat.

„Co vaše loď dělá tady?"

„Trochu jsme si zajeli cestou ze Středomoří," odpověděl Austin. „Marocká vláda se obává, že těžba ropy u pobřeží má negativní vliv na lov sardinek. *Nereus* tou oblastí musel proplout, a tak jsme souhlasili, že provedeme zběžný průzkum dna."

„Nereus, starý mořský dědek," zamumlala Nina a zamyšleně přitom zakroutila hlavou. „Vzpomínám si na jednu větu od řeckého básníka Hesioda: Spolehlivý mírný bůh, co spravedlivý a laskavý je a jenž nikdy nezalže."

Austin pohlédl na Zavalu. Možná je to skutečně mořská víla. V každém případě působí adekvátně milým dojmem. „Nejsem si jist, jestli označení mořský dědek na tuhle loď pasuje. *Nereus* byl spuštěn na vodu teprve před několika měsíci. S tou spolehlivostí a pravdomluvností se ale Hesiod trefil. Tahle kocábka je od přídě až po záď narvaná těmi nejmodernějšími vědeckými přístroji."

„Chlapík, co tu loď projektoval, tvrdil, že my vědátoři budeme na palubě jen jako balast," dodal Zavala.

Ramenatý Austin a jeho tiše hovořící kolega se jejím dosavadním zkušenostem s vědci vymykali. Pátravě se na oba zadívala. Šest stop a jeden palec vysoký ramenatý Austin vážil dvě stě

liber, přičemž nic z toho netvořil tuk. Postavu měl jako profesionální fotbalista. Snědý obličej napovídal, že se jedná o člověka, jenž většinu času tráví pod širým nebem, a jeho pokožka měla ten kovově lesklý vzhled, který obvykle vzniká dlouhodobým působením mořské vody. Kromě několika vrásek kolem úst a očí, které byly patrné jen ve chvílích, kdy se usmíval, byl jeho obličej jinak zcela hladký. Třebaže mu ještě nebylo čtyřicet, měl už předčasně zešedivělé vlasy. Byly skoro platinově bílé.

Pět stop a deset palců vysoký a docela pohledný Zavala nebyl tak „udělaný“, jeho sto sedmdesát pět liber ale převážně tvořily pružné svaly, zejména na rukou a krku, a kolem jeho obočí byly patrné jizvy, dědictví nutnosti financovat si studia jako profesionální boxer ve střední váze. Dvaadvacet duelů vyhrál, z toho dvanáct knokautem, šest prohrál. Rovné černé vlasy měl učesány dozadu. Lehký čtverácký úsměv, kterého si všimla, když vstoupil na ošetřovnu, dosud z jeho tváře nezmizel. Vzpomněla si na slova lékařky a uvědomila si, že ženy těm jeho oduševnělým hnědým očím skutečně mohou podléhat.

Jejich džentlmenské způsoby nemohly zamaskovat svým způsobem drsnou podstatu. Svalnatější Austin se teď choval žoviálně, ještě ale nezapomněla na jeho zatvrzelé odhodlání, se kterým ji zachraňoval z dosahu vznášedla. A pod Zavalovou družností se určitě skrývá jako žula tvrdé jádro. Způsob, jakým ti dva muži spolupracovali, když ji bezpečně vedli k lodi, nasvědčoval tomu, že jsou zvyklí pracovat týmově. Připomínali dobře promazané soukolí.

„Omlouvám se, že se chovám tak nevychovaně,“ řekla jim Nina, když se v myšlenkách vrátila ke svému zachránění. „Ještě jsem vám nepoděkovala.“

„Já se musím omluvit, že jsem po vás chňapnul jako v Čelistech,“ odvětil Austin. „Muselo vás to pořádně vylekat.“

„Nebylo to ani zdaleka tak hrozné, jako když si to hnusné vznášedlo chtělo zahrát vodní pólo s mojí hlavou. Nikdy vám nebudu schopna dostatečně poděkovat. Mohu-li prosit, chňapněte po mně a stáhněte mě do bezpečí, kdykoli budete chtít.“ Na chvíli se odmlčela. „A teď jedna trochu přihlouplá otázka. To je u vás běžné, že si tak plavete v Atlantiku a čekáte na slečinky v nouzi?“

„Obyčejná náhoda,“ prohlásil Austin a pokrčil přitom rameny. Jen jsme se tak s Joem trochu poflakovali pod vodou. Já se vynořil, abych zjistil směr k lodi, a všiml jsem si, že si hrajete na honěnou s nějakým vznášedlem. A teď je řada na mně, abych se taky na něco zeptal. Co to všechno mělo znamenat?“

Přestala se usmívat. „To je jednoduché. Pokoušeli se mě zabít.“

„To bylo celkem očividné. Ale proč?“

„Netuším,“ hlesla a do očí se jí vedraly slzy.

Austin vycítil, že se jí o něčem nechce hovořit. „Ještě jste nám neřekla, odkud jste se tam vlastně vzala,“ pronesl co nejjemněji.

Jako by tím ale vytáhl ze dna vany špunt. „Panebože,“ zašeptala Nina. „Expedice. Doktor Knox.“

„Jaká expedice?“ zeptal se Austin.

Nepřítomně hleděla před sebe, jako by se snažila vybavit si nějaký sen.

„Jsem podmořská archeoložka. S partou lidí z Pensylvánské univerzity jsem kousek odtud pracovala na nějakých vykopávkách.“

Vylíčila jim celý masakr a svůj útěk. Ten příběh zněl tak neskutečně, že kdyby Austin na vlastní oči nespatřil útok vznášedla a neviděl nezměrnou hrůzu vepsanou do Ninina obličeje, asi by mu nedokázal uvěřit. Když skončila, obrátil se Austin na Zavalu.

„Co si o tom myslíš?“

„Domnívám se, že bychom se tam měli podívat.“

„Mám stejný názor. Nejdříve se spojíme s marockými úřady. Můžete nás, slečno Kirovová, nasměrovat ke svému táboru?“

Nina už delší dobu sváděla vnitřní boj. Snažila se zahnat pocit viny, že jako jediná unikla jisté smrti. Potřebovala něco udělat. Sklouzla se stolu a odhodlaně se na stále ještě poněkud nejistých nohou rozkročila.

„Vyřešíme to jinak,“ pronesla ocelově pevným hlasem. „Já vám to sama ukážu.“

07 KAPITOLA

Kapitán Mohammed Mustafa z marockého královského četnictva se opíral o sluncem rozpálený nárazník svého džípu a pozoroval vysokou Američanku, jak s pohledem upřeným k zemi pomalu chodí sem a tam pískem,

Jako většina venkovských policistů i tento kapitán trávil většinu času naháněním záškoláků z řad vesnických dětí, sepisováním hlášení o dopravních nehodách či kontrolováním papírů cizinců, kterých ale bylo žalostně málo. Zmizení velblouda, které vyšetřoval před rokem, na chvíli poskytlo vyhlídku na vzrušující honbu za zloději dobytka, nakonec se ale ukázalo, že nebohé zvíře jenom vzalo do zaječích. I tak to ale představovalo případ, který se nejvíce blížil pátrání po zmizelé archeologické expedici.

Mustafa tuto oblast, kterou Berbeři vzhledem k hrobkám nazývali „Místem smrti“, znal a o nedalekých ruinách věděl. Od cesty vyježdění v hlídkové zóně o rozloze několika set čtverečních mil to bylo dost daleko. Toto bohem zapomenuté místo navštívil zatím jenom jednou a svůj pobyt omezil jen na dobu nezbytně nutnou k přijetí rozhodnutí, že pokud nebude muset, už nikdy se tam nevrátí.

Žena se zastavila. S rukama zapřenýma v bok, jako někdo, kdo se ztratil, na chvíli znehybněla a pak zamířila k džípu. „Nechápu to,“ řekla policistovi s údivem. „Tábořili jsme přímo zde. Tady stály stany, auta. Všechno *zmizelo.*“

Kapitán se obrátil k ramenatému muži, jehož vlasy svou barvou připomínaly zasněžené vrcholky Atlasu. „Mademoiselle si asi spletla místo.“

Nina pohlédla policejnímu důstojníkovi do očí. „Mademoiselle si *nic* nespletla.“

Muž si povzdychnul. „Ti lidé, co vás napadli, byli banditě?“

Nina se nad tím slovem zamyslela. „Ne, nemyslím, že by to byli banditi.“

Mustafa pokrčil rameny v gestu hodném pařížského bulváru, zapálil si gauloisku a posunul si čepici do týla. Černovlasému policistovi se v přítomnosti ženy s nezahalenýma rukama a nohama nedýchalo zrovna nejvolněji, byl to ale vnímavý muž. Musel by být slepý, kdyby si nevšiml ran táhnoucích se po její pokožce, navíc byla evidentně rozrušená. Na vlastní oči se ale mohl přesvědčit, že tady žádné stany nejsou, nikde žádné hromady mrtvých těl, ani stopy po autech. Ve skutečnosti tu nebylo nic, co by svědčilo o tom, že se její historka zakládá na pravdě.

Důstojník potáhl z cigarety a vyfouknul kouř nosem. „Byl jsem samozřejmě upozorněn, že se poblíž Místa smrti nachází nějaká expedice. Možná se přesunuli jinam a vám nic neřekli.“

„To je skvělé,“ zareagovala popuzeně Nina, „Maroko má tolik poldů, a zrovna já musím narazit na berberského inspektora Clousseaua.“

Nina měla nervy nadranc, a byla proto poněkud popudlivá. I když jí Austin nemohl vyčítat, že po tom všem, čím musela projít, nemá pro policistovu nedůvěru pochopení, rozhodl se, že je nejvyšší čas zasáhnout. „Zmiňovala jste se, Nino, že jste měli v táboře zapálený velký oheň. Mohla byste mi alespoň přibližně ukázat místo, kde to bylo?“

Nina, následována ostatními včetně znuděně se šourajícího policisty, zamířila ke středu prázdné rovné plochy, pak se zastavila a špičkou boty nakreslila do prachu křížek.

„Někde tady, řekla bych.“

„Nemáte lopatu?“ zeptal se Austin policisty.

„Samozřejmě že mám. Když jste s autem v poušti, neobejdete se bez ní.“

Mustafa beze spěchu pomalu došel k džípu a z bedny na nářadí vylovil skládací vojenskou polní lopatku. Austin ji popadl, poklekl k Nininým nohám a pustil se do hloubení asi šest palců hlubokých brázd. První dva pokusy nic zajímavého nepřinesly, třetí ale byl zásahem do černého. Doslova.

Austin nabral trochu zčernalé hlíny a přivoněl k ní. „Popel.“ Přiložil na zem dlaň. „Ještě je teplá,“ oznámil ostatním.

Nina poslouchala jen na půl ucha. Dívala se někam za Austina. Jako by se tam země hýbala.

„Támhle,“ zašeptala.

Tmavá vlnící se skvrna byla tvořena tisíci malých, hemžících se bodů. Austin okrajem lopatky část lesklé vrstvy mravenců odstranil a začal kopat. Asi půl stopy pod povrchem narazil na tmavě červenou hlínu. Zajel hlouběji. Objevily se další rudé skvrny. Půda byla něčím červeným úplně nasáklá. Nina poklekla vedle Austina. Do nosu jí pronikl nasládlý zápach zasychající krve.

„Tady byli zastřeleni," pronesla hlasem plným špatně ukrývaných emocí.

Kapitán Mustafa dosud jen tak zíral do neurčita a přemítal, kdy se bude moci vrátit domů k ženě, dětem a nějakému dobrému jídlu. Když teď vycítil změnu atmosféry, zahodil cigaretu, přistoupil blíž a kleknul si vedle Niny. Okamžitě si uvědomil důležitost nálezu této zabarvené hlíny a jeho tmavý obličej poněkud zpopelavěl.

„Alláh buď veleben," zamumlal. Za pár vteřin už byl u džípu a rychle něco arabsky drmolil do rádia.

Nina byla ještě stále na kolenou. Ohromeně zírala na zem, jako by ty hrůzostrašné události z předchozí noci tryskaly z plytké jámy přímo do její mysli. Austinovi blesklo hlavou, že pokud ji neodvede pryč, tak se tu složí. Uchopil ji za paži a pomohl jí na nohy. „Jestli by vám to nevadilo, tak bych se rád podíval na tu lagunu."

Zamrkala jako někdo, koho nečekaně probudí. „To je dobrý nápad. Možná tam něco najdeme..." Zamířila mezi duny. Nafukovací Zodiac, kterým překonali vzdálenost mezi lodí agentury NUMA a břehem, ležel vytažen na schodišti.

Nina se zahleděla na nyní tak mírumilovnou lagunu. „Nevěřím vlastním očím. Vzali dokonce i mé značkovací bóje," řekla s údivem. Pomalu kráčela podél kamenitého pobřeží a Austinovi, který šel jen o krok za ní, popisovala pod vodou skrytý tunel a *kóthón.* Austin ukázal rukou na tucet ryb pohupujících se na jinak jednotvárné hladině.

„Zřejmě nedostatek kyslíku," prohlásila Nina. „Tahle laguna nepředstavuje pro živočichy zrovna dvakrát zdravé místo." Nechtěná ironie jí vloudila do tváře úsměv. „Je tu ještě jedna věc, o které jsem se předtím nezmínila," řekla a pak mu popsala nalezenou kamennou hlavu. Austin nedokázal skrýt nedůvěru.

„Olmécká hlava? Tady?" Zahryzl se do spodního rtu a učinil neúspěšný pokus najít nějaký zdvořilý způsob, jak vyjádřit své pochyby. „Nepřipadá v úvahu."

„Kdybych to neviděla na vlastní oči, taky bych tomu nevěřila. Ale vsadím se s vámi, že když si trochu zaplavete, změníte názor. Ukážu vám to." Austin proti malému osvěžení nic neměl, navíc trocha plavání dá Nině zapomenout na hrůzný nález, který před chvílí učinili. Sluníčko pak jejich mokré kraťasy a trička rychle vysuší.

Když se Nina vrhla do vody, Austin neváhal a následoval ji. Uplavali jen kousek, pak se Nina zastavila a podle několika výrazných přírodních útvarů se zorientovala. Pokračovala dále, tentokrát ale s hlavou pod vodou. Přibližně po minutě se mohutně nadechla a zamířila kolmo dolů. Blízko dna opsala kruh a pak vystřelila zpátky k hladině. Vynořila se přímo u Austina.

„Není tam!" vykřikla zadýchaně. „Ta hlava je pryč!"

„Jste si jista, že je to správné místo?"

„Stoprocentně. Když jsem tu upevňovala bójku, našla jsem si orientační body. To místo leželo na jejich spojnici. Ta zatracená věc prostě zmizela. Následujte mě, ukážu vám to." Bez dalších slov zmizela znovu pod vodou.

Když se Austin potopil, plavala už Nina sem a tam poblíž dna a rukou ukazovala na něco, co vypadalo jako měsíční kráter. Vylovila něco z bahna a vydala se s tím k hladině. Tam pak šlapala vodu a čekala, až se k ní Austin znovu připojí.

„Rozmetali to nějakou trhavinou," řekla a zamávala mu před nosem kusem tmavého kamene. „Rozbili tu hlavu na kusy." Po těch slovech se otočila a zamířila ke břehu.

Zavala, který dokončil ohledání bezprostředního okolí tábora, na ně čekal u schodiště.

„Kapitán chtěl, abych vám řekl, že zavolal na brigádní velitelství," sdělil jim. „Hodlají se spojit s rabatským Sureté Nationale. Sureté provádí vyšetřování velkých zločinů."

Nina nalezený předmět podala Austinovi. „Je to čedič, sopečná hornina. Jsem si jista, že to je kus té sochy."

Austin si kamenný úlomek prohlédl. „Hrany jsou ostré a zuhelnatělé. Tenhle kousek se ulomil při nedávné explozi.“ Podíval se úkosem na lagunu. „Což vysvětluje ty mrtvé ryby.“

„To nedává smysl,“ řekla na to Nina a zavrtěla hlavou. „Vybili celou expedici, pokusili se zabít i mě. Pak, místo toho, aby se pokusili co nejrychleji zmizet, si dají práci s likvidací nějaké kamenné hlavy. Proč?“

Rozhostilo se ticho. Nikdo nepřišel s nějakým pokusem o vysvětlení. Austin po chvíli navrhnul, aby si ještě promluvili s kapitánem a pak se vrátili na loď. S Ninou v čele se vydali zpátky k tábořišti. Zavala záměrně zpomalil a počkal si, až ho Austin dojde. Tiše, aby ho Nina neslyšela, mu řekl: „Zeptal jsem se kapitána, jestli by nechtěl, aby někdo trochu prohrabal okolí naleziště.“

Austin zvedl tázavě obočí.

„Nina tvrdila, že expedice už několik dnů pracovala,“ řekl Zavala, „a přitom tam nejsou žádné výkopy. Všechno je to zasypané. Nesvědčí to o něčem?“

„Obávám se, že ano. Zdá se, že tu máme případ obětí, které si vykopaly vlastní hrob.“

Zavala podal Austinovi brýle s drátěnými obroučkami. Kulatá skla byla rozbita. „Leželo to blízko naleziště.“

Austin se na brýle zadíval a pak je beze slova strčil do kapsy.

Když Zodiac zastavil u výzkumného plavidla, přelétla Nina očima po jeho hladkém modrozeleném trupu. Byla to dokonalá kombinace krásy a funkčnosti.

„Když jsem *Nereus* zahlédla včera ze břehu, pomyslela jsem si, že je to fantastická loď. Zblízka je ale ještě nádhernější.“

„Není jen krásná,“ řekl na to Austin, zatímco pomáhal Nině vystoupit na zadní palubu. „Je to nejmodernější výzkumná loď na světě. Od přídě k zádi měří dvě stě padesát stop a jsou na ní míle kabelů z optických vláken pro vysokorychlostní přenos dat. *Nereus* má příďové dokormidlovávací zařízení, takže se dokáže otočit skoro na místě a plout klidně i na rozbouřeném moři, a také nejnovější typ ponorky pro vědecké účely. V trupu má dokonce namontovaný i sonarový systém. Můžeme dokonale zmapovat dno a vůbec se přitom nemusíme namočit.“

Austin ukázal na vysokou hranatou část palubní nástavby nacházející se za můstkem. „Tohle jsou vědecké skladovací prostory. Uvnitř se skrývají laboratorní oddělení s neustálou cirkulací mořské vody. Tam také přechováváme všechny ponorné přepravní prostředky, podmořské kamery na dálkové ovládání a potápěčskou výstroj. Loď je zkonstruována tak, aby ji mohla obsluhovat jen minimální posádka. Asi dvacet lidí. Ubytovat můžeme více než třicet vědců.“

Zavedli Ninu, stále ještě kulhající v důsledku zranění chodidla předchozí noci, o tři paluby výše a zastavili se před jedněmi dveřmi ve spojovací chodbě. „Tady strávíte několik příštích dnů.“

„Nerada bych někoho vyštvala.“

„Nebojte se. Na palubě máme teď lichý počet žen, takže u lodní lékařky je jedna postel volná. Budete mít téměř strategickou polohu. Hned vedle je knihovna a jen kousek odtud se nachází nejdůležitější místo na lodi. Pojďte, ukážu vám to.“

Zavedl ji chodbou do lodní jídelny, kde našli Zavalu, jak sedí u stolu, popíjí espresso a čte si faxem zaslanou kopii *The New York Times.* Klimatizovaná a čistotou zářící místnost působila na člověka nakaženého bezútěšností Místa smrti jako účinný protijed. Jídelna byla vyvedena v obvyklém stylu a k podlaze byly přimontovány klasické umakartové a hliníkové stoly a židle. Ale vůně, která se linula z kuchyně, neměla nic společného s typickým aroma slaniny a přepáleného tuku ze smažení karbanátků, které neodmyslitelně patřilo k jídelnám na většině lodí.

Nina s potěšením uvítala možnost ulevit bolavé noze. Posadila se, nasála do nosu vzduch a řekla: „Musím být pořádně hladová. Voní to tu jako ve čtyřhvězdičkové restauraci.“

Zavala odložil noviny. „V *pětihvězdičkové*. Špatně placení pracovníci NUMA musejí podstupovat četné strasti. Seznam vín na jídelníčku je sice úžasný, v našem sklípku ale nenajdete nic jiného než kalifornské odrůdy.“

„Tohle je americké plavidlo,“ zavtipkoval si rádoby omluvně Austin. „Ono by to asi nebylo o moc lepší, ani kdybychom měli na palubě nějaké Bordeaux a burgundské, ale jestli vás to potěší, tak věžte, že náš kuchař *skutečně* absolvoval Cordon Bleu.“

„K večeři si dneska budete moci vybrat mezi steakem *au poivre* a platýsem *au beurre blanc,*“ dodal Zavala. „A za toho našeho kuchaře se předem omlouvám. Pochází z Provence a má tendenci dávat do všeho bazalku a používat jen olivový olej.“

Nina se rozhlédla po dokonale funkčně zařízené místnosti a v úžasu zavrtěla hlavou. „Myslím, že to přežiju.“

Když se teď Nina uvolnila, dospěl Austin k názoru, že nastal čas přijít s jednou nepříjemnou věcí. Postavil před ni vysokou sklenici s ledovým čajem a pak spustil: „Jestli už jste dostatečně v pořádku, abychom se mohli znovu vrátit k minulé noci, rád bych to všechno probral ještě jednou. Pro případ, že by nám něco uniklo.“

Usrkla si trochu čaje, jako by ji ten nápoj mohl nějak vnitřně obrnit. „Už je mi fajn,“ řekla Nina a začala znovu popisovat, k čemu došlo předchozí noci.

Austin naslouchal s přivřenýma očima jako podřimující lev. Snažil se, aby mu neuniklo ani jedno slovo, ani ta nejmenší změna modulace hlasu, v duchu zvažoval všechna fakta a pátral po jakékoli nesrovnalosti s původním vylíčením.

Když skončila, vzal si slovo. „Myslím si,“ řekl, „že máte pravdu, když nesouhlasíte s teorií kapitána Mustafy o banditech. Banditi by při loupeži možná někoho zabili, z toho, co jste nám vyprávěla, je ale jasné, že tohle byl cílevědomý masakr.“

„A co teroristé z řad muslimských fundamentalistů?“ nadhodil Zavala. „V Alžírsku mají na svědomí tisíce lidí.“

„Možná, teroristé se ale svým dílem obvykle chlubí. Tahle banda se naopak pokusila veškeré důkazy odstranit. A proč by fundamentalisté ničili tu kamennou hlavu? To je ostatně další věc, která mě znepokojuje. Na takovou práci by potřebovali speciální výbušniny.“

„To znamená, že o té hlavě věděli dopředu,“ doplnil ho Zavala.

„Správně. Když přišli, byli už na odstřel pod vodou připraveni.“

„Nemožné,“ zareagovala na to Nina. Pak, už s menší jistotou, dodala: „Nechápu, jak by o tom mohli vědět.“

„Ani já,“ ozval se Zavala. „Jste si jista, že mluvili španělsky?“

Důrazně přikývla.

„Z Tandže je to přes Gibraltarský průliv do Španělska jen skok,“ prohlásil Austin. „A Tandža odtud není daleko.“

Zavala zakroutil hlavou. „To nic neznamená. Já taky umím španělsky, a přitom jsem mexický Američan, který ve Španělsku v životě nebyl.“

Nina si náhle cosi vybavila. „Oh, to mi něco připomnělo. Úplně jsem z hlavy vypustila Gonzálese.“

„Kdo je Gonzáles?“ otázal se Austin.

„Pracoval s námi jako dobrovolník. Abych byla přesná, za účast v expedici zaplatil zprostředkovatelské neziskové organizaci jménem Time-Quest. Včera odpoledne jsem ho viděla mluvit s nějakým mužem, cizincem v džípu. Gonzáles pak tvrdil, že ten chlap zabloudil. Připadalo mi to podivné.“

„Oprávněně,“ vyjádřil svůj názor Austin. „Možná to nepomůže, ale zeptáme se Time-Questu, jestli o Gonzálesovi nemají nějaké informace. Předpokládám ale, že byl zabit s ostatními.“

„Neviděla jsem ho, neumím si ale představit, jak by mohl uniknout.“

„A co to vznášedlo, co pronásledovalo Ninu?“ zeptal se Zavala Austina. „Možná je vodítkem právě ono.“

„Z toho, co jsem viděl z úrovně hladiny, to vypadalo na komerční typ. Možná anglický Griffon. Zavolal jsem do agentury a požádal je, aby se pokusili najít vlastníky všech vznášedel typu Griffon. Nemůže jich být zase až tolik. Hádám, že ho někdo koupil prostřednictvím nějaké fiktivní korporace.“

„Což by znamenalo, že se postarali o to, aby se dalo jen stěží vystopovat.“

„Možná o to, aby se nedalo vystopovat vůbec. Ale za pokus to stojí.“ Zamyšleně se zadíval jen tak do prostoru. „Stále ale nenacházíme odpověď na tu nejdůležitější otázku: proč by měl někdo chtít vyhladit nějakou neškodnou archeologickou expedici?“

Nina, sedící s rukou pod bradou, dostala nápad. „Co když úplně neškodná *nebyla?*“

„Na co narážíte?“

„Pořád se v duchu vracím k té olmécké hlavě. Kolem ní se to točí.“

„Já osobně roli té hlavy nechápu. Zvlášť když z ní udělali jen hromadu štěrku.“

„Nemám to jen ze sebe. Snad si ještě vzpomínáte, že to byla Sandy Sanfordová, kdo ji identifikoval. Patří k nejuznávanějším odborníkům na Mezoameriku v zemi. Sandy se podílela na zpracovaní písemných podkladů a na práci přímo v terénu ve všech významných archeologických lokalitách. Nebyl to jen Tikal, ale i mnoho dalších, méně známých, ale důležitých nalezišť.“

„Dobrá, připusťme, že máte se Sandy pravdu. Proč je ta hlava důležitá?“

„Protože by mohla otřást celou archeologickou a historickou branží. Lidé se už roky zaobírají otázkou, jestli mezi Starým a Novým světem neexistovalo nějaké spojení ještě před Kolumbem.“

„Jako Leif Eriksson a Vikingové? Domníval jsem se, že o tom existují vcelku přesvědčivé důkazy,“ řekl na to Zavala.

„Existují, třebaže nejsou přijímány zrovna s nadšením. Já ale mluvím o kontaktu několik set let *před* Vikingy. Problém spočívá v nedostatku jakýchkoli vědecky ověřitelných artefaktů. Ta olmécká hlava takovým artefaktem *byla.*“ Austin zvedl tázavě obočí. „Dobrá, a co?“

„Prosím?“ zareagovala Nina téměř pohoršeně.

„Řekněme, že tahle hlava jednoznačně *prokazuje* předkolumbovský kontakt. Je to fascinující, a určitě kontroverzní. Jak důležité by to ale mohlo být? Samozřejmě když pomineme archeology, historiky a rytíře Kolumbova řádu? Jinými slovy, proč by měl kvůli tomu někdo zabíjet?“

„Aha, chápu, na co narážíte,“ řekla poněkud klidněji, „ale nedokážu vám odpovědět jinak, než že můj nález ten útok nějakým způsobem přivodil.“

„Nikdo v táboře o vašem nálezu nevěděl.“

„Ne. Dozvěděli by se o něm *časem.* Vzato z etického hlediska, měla jsem doktora Knoxe a Fisela informovat v okamžiku, kdy jsem nález učinila. Napadlo mě hned, že ta hlava je olmécká, zdálo se mi to ale tak neuvěřitelné, že jsem nechtěla bez předchozího ověření nastavovat krk. Proto jsem taky kontaktovala Sandy.“

„Kromě vás byla tedy vaše kolegyně na univerzitě jediným dalším člověkem, kterému se důkaz o tom nálezu dostal do rukou?“

„Ano, Sandy by o tom ale nikdy nikomu neřekla. Díky bohu, že všechny informace o předběžném výzkumu jsou teď v bezpečí u ní.“ Na chvíli se odmlčela. „Musím se co nejrychleji dostat domů.“

„Máme namířeno k Yucatánskému poloostrovu, abychom prozkoumali místo dopadu asteroidu, který možná vyhladil dinosaury. Než vyrazíme, čeká nás tu ještě jeden den práce,“ prohlásil Austin. „Bylo by pro nás ctí, kdybyste ten čas strávila na palubě jako náš host. Pak vás vysadíme na břeh blízko Marrákeše, odkud můžete odletět do New Yorku. Tahle varianta by vám poskytla trochu času k odpočinku a uspořádání myšlenek.“

„Díky,“ odpověděla Nina, „jsem pořád trochu nervózní, cítím se tu ale bezpečně.“

„Nebudete tady jen v bezpečí, budete tu taky velmi dobře krmena.“

„Je zde ještě jedna věc. Musím univerzitu informovat o expedici a doktoru Knoxovi. Pro katedru antropologie to bude tragédie. Doktor Knox tam byl pojmem. Všichni ho měli rádi.“

„To není problém,“ řekl jí Zavala. „Zavedu vás k radiostanici.“

Austin si nalil sklenici ledové kávy a vrátil se s ní ke stolu. Dal si pořádný hlt a pak se na tmavou tekutinu zadíval, jak by orosená sklenice obsahovala na celou hádanku odpověď. Žádná část té zapeklité historie nedávala smysl, a on, když se Zavala a Nina za pár minut vrátili, nebyl vyluštění toho rébusu o nic blíž.

„To bylo rychlé,“ oslovil je Austin, „spojili jste se s univerzitou?“

Zavala se tvářil neobvykle zasmušile. „Navázali jsme spojení okamžitě, Kurte.“

Austin si všiml, že se Nině v očích lesknou slzy.

„Mluvila jsem se správním oddělením,“ odpověděla s popelavě bílým obličejem. „Nejdřív mi nechtěli nic moc říct, ale já vycítila, že něco skrývají.“ Zmlkla. „Bože můj!“ vylétlo z ní pak. „Co se to děje?“

„Nechápu,“ vyklouzlo z Austina, i když někde uvnitř vycítil, co přijde. Nebyl proto ani příliš překvapen, když pak Nina řekla:

„Sandy... Ona je mrtvá.“

08 KAPITOLA

Austin ležel na posteli, zíral na strop a závistivě poslouchal, jak si Zavala na druhé straně kabiny jemně pochrupuje. Kuchař, jak již bylo řečeno, kořením a olejem nikterak nešetřil, Austinův žaludek ale neprotestoval. To mozek mu nedovoloval usnout. Jako nějaký plně vytížený státní úředník si zas a znova přehrával průběh celého dne a nedal mu spočinout.

Tahle neplánovaná zajížďka s *Nereem* měla být pro celý tým pohodovým výletem, možností odpočinout si od náročnějších sond do podivných a zlověstných záhad ve světových oceánech a pod jejich hladinou. A pak se objeví Nina se služebníky pekla v patách a prakticky mu vlétne do náruče. Asi mu nedají spát právě myšlenky na tu báječnou mladou ženskou ve vedlejší kabině.

Pohlédl na světélkující ručičky svých náramkových hodinek. Chronosportky ukazovaly tři hodiny po půlnoci. Vzpomněl si, jak mu jeden doktor řekl, že tři hodiny v noci je doba, kdy smrtelně nemocní nejčastěji poroučejí svou duši Pánu. To ho zvedlo z postele. Natáhl si teplákovou soupravu a nylonovou větrovku a vklouznul do sešlapaných přezůvek, které mu padly jako ulité. Tiše, aby Zavalu nevytrhnul z říše snů, vyšel na chodbu a vydal se na můstek, který se nacházel o čtyři paluby výše.

Dveře kormidelny byly otevřené, aby dovnitř mohl proudit svěží noční vzduch. Austin nakoukl dovnitř. Hlídku měl mladík jménem Mike Curtis. Seděl v křesle a byl pohroužen do četby nějaké knihy.

„Ahoj, Miku," oslovil ho Austin. „Nemůžu spát. Nevadila by ti moje společnost?"

Mladý muž se usmál a odložil knihu stranou. „Ani v nejmenším. Je tu dost velká nuda. Dáš si kávu?"

„Díky. Svou oblíbenou černou."

Zatímco Mike naléval do šálků kouřící tekutinu, vzal Austin do rukou rozečtenou knížku. Geologie. „Dost těžké čtení na tak pozdní dobu."

„Trochu jsem se připravoval na ten náš yucatánský průzkum. Vážně si myslíš, že by nějaký meteorit či kometa mohly poslat na onen svět všechny dinosaury?"

„Pokud nějaký objekt velký jako Manhattan narazí do země, pěkně to se vším zamává. Jestli měli velcí ještěři v té době už na kahánku, je jiná otázka. Tenhle výzkum planktonu by měl poskytnout spoustu informací. Je to tak trochu ironie. Droboučké jednobuněčné organismy nám řeknou, co se stalo dosud největší existující životní formě."

Povídali si, dokud se Mike zase nemusel začít věnovat svým obvyklým povinnostem. Austin dopil kávu, prošel místností s radiostanicí a vstoupil do mapovny v zadní části můstku. Tento prostor, lemovaný po třech stranách velkými okny, sloužil rovněž jako zadní kontrolní stanoviště, které osádka používala pro manévrování při zpětném chodu.

Austin rozložil na navigačním stole mapu marockého pobřeží a vyznačil do ní tužkou polohu plavidla. Pak začal mapu studovat. Zamyšleně si hryzal spodní ret a očima přitom klouzal podél pobřežní linie. Pokud africký kontinent připomíná lidskou lebku, pak pobřeží od Gibraltaru až po Saharu, na něž se zaměřil, vypadalo jako její týl. Po několika minutách zatřásl rezignovaně hlavou. Mapa mu nic neřekla. Vznášedlo se mohlo objevit ze země i z moře.

Přinesl si židli, posadil se, položil si nohy na stůl a začal postupně pročítat všechny záznamy v lodním deníku od začátku této plavby. Až doteď šlo všechno jako po másle. Rychlá a poklidná cesta přes Atlantik, letmá zastávka v Londýně, kde nabrali várku evropských vědců, pár příjemných týdnů ve Středozemním moři vyplněných testováním nové ponorky a pak, před dvěma dny, zakotvení u marockých břehů.

Ninin příběh byl ve všech směrech bizarní. Útok vznášedla a krví nasáklá zem v tábořišti ho přesvědčily, že si nevymýšlí. Jestli existovaly nějaké pochybnosti, ta hrozná zpráva o smrti její kolegyně je rozptýlila. Autonehoda. Nenáhodná. Ti atentátníci mají dlouhé prsty. Dostali se k datům, jež Nina poslala na Pensylvánskou univerzitu. Nina je teď jediný člověk, který má o tom záhadném olméckém artefaktu informace z první ruky. Navíc se jí dá věřit. Byl rád, že je teď v bezpečí své kajuty a že díky mírným sedativum, která jí dala její spolubydlící, klidně spí.

Austin vyšel na malou plošinu za mapovnou a opřel se o zábradlí. Loď byla ponořena do tmy, výjimku představovalo pouze několik lamp vrhajících světlo na část bílé nástavby a žárovky lemující průchody na spodních palubách. Za hranicí dosahu těchto světel začínalo království hluboké neproniknutelné temnoty. Vůně tlejících rostlin, která pronikala do jeho nosních dírek, byla jediným důkazem, že necelou míli daleko leží obrovitá pevnina, Afrika. Přemýšlel, kolik takových expedic, jako byla ta Ninina, asi navždy zmizelo někde v nenávratnu. Pravda možná nikdy nevyplave na povrch.

Konec filozofování. Austin zívl a zauvažoval, jestli se má vrátit na můstek, jít si lehnout nebo zůstat, kde je, a počkat si na východ slunce. Váhal. Noc byla příliš krásná. *Nereus* vypadal jako odpočívající biblický behemot. Miloval pohled na spící plavidlo, jemné bzučení zahálejících elektronických systémů, skřípot a vrzání, jaké vydává loď spočívající na kotvě.

Cink.

Austin se naklonil dopředu a nastražil uši. Cinkot se ozval odněkud zdola. Náraz kovu na kov.

Cink. Uslyšel to znovu.

Nebylo to hlasité, od obvyklých lodních zvuků se to ale odlišovalo. Austin, v němž se probudila zvědavost, tiše sestoupil na první palubu a s dlaní jemně klouzající po vlhkém zábradlí se vydal do tmy na průzkum. Zastavil se. Pod prsty ucítil nějaký kulatý výstupek. Když se na to podíval zblízka, spatřil ocelový hák obalený látkou k utlumení zvuků. Přejel po něm zkoumavě prsty a nahmatal ničím nechráněné kovové držadlo. Právě to muselo způsobit při nárazu na bok lodě onen zvuk.

Ustoupil stranou, aby se ocitnul z dosahu světla, a podíval se přes zábradlí dolů. Někde od vodorysky se ozýval jemný šelest. Mohlo to být moře, vlnky omývající lodní trup. Přiložil si dlaň k uchu. Spatřil pohybující se stíny.

Austin se nepotřeboval nikoho ptát, jestli lidé snažící se dostat na palubu mají přátelské či nepřátelské úmysly. O tom totiž nebylo pochyb. Rozběhl se k nejbližšímu schodišti a rychle se po něm vydrápal zpátky na úroveň kajut. Za okamžik už prudce třásl Zavalou. Jeho spolubydlící sice dokázal spát velmi tvrdě, měl ale neuvěřitelnou schopnost probrat se během mžiku, jako kdyby byl na vypínač, do absolutní bdělosti. Věděl, že by ho Austin nebudil, kdyby to nebylo důležité. Trochu zaremcal, aby dal Austinovi vědět, že bude co nevidět připraven k akci, skulil se s postele a natáhl na sebe kraťasy a tričko.

Austin mezitím odemknul svůj vojenský kufr a začal se v něm přehrabovat. Vytáhl kožené pouzdro a o vteřinu později nahmatal i dřevěnou pažbu svého Rugeru Redhawk. Tento revolver ráže .375 Magnum, zbraň s tlustou, čtyři palce dlouhou hlavní, vyrobená na zakázku firmou Bowen, nebyl sice největší, skrýval v sobě ale obrovský potenciál.

Zavala tomuhle revolveru říkal „Kurtův kanon“ a tvrdil, že se do něj jako munice dávají hřeby na uchycování železničních kolejnic. Ve skutečnosti se do něj používaly speciálně upravené půlpalcové náboje.

„Máme společnost,“ prohlásil Austin, zatímco kontroloval válcový zásobník na pět nábojů. „Zahákovali se na pravoboku. Alespoň ti, o kterých vím. Může jich být ale víc. Budeme potřebovat zbraně.“

Zavala se rozhlédl po kajutě a nespokojeně zabručel: „To se musí stát zrovna mně. Vzpomínám si, jak mi někdo tvrdil, že tohle bude pohodová plavba. Nevzal jsem si dokonce ani poplašňák. Netušil jsem, že budeme odrážet nájezdy berberských pirátů.“

Austin si přehodil pás se zbraní přes rameno. „Ani já. Proto jsem si taky nevzal žádné další střelivo. Mám jen pět nábojů. To je všechno.“

Zavala poněkud ožil. „A co to tvé londýnské zboží?“

Austin znovu zalovil v kufru a vytáhl z něj lesklou nízkou dřevěnou kazetu. „Mé speciální mantonky? K čertu, proč ne?“

Zavala vyndal ze zásuvky pochvu s potápěčským nožem. „Tohle párátko do zubů je zas celý můj arzenál,“ prohlásil.

„Není to přesně to, co bych nazval jednoznačnou palebnou převahou. Budeme muset improvizovat.“

„Nebylo by to poprvé,“ odpověděl Zavala a potřásl přitom hlavou.

Austin se podíval ke dveřím. „Hádám, že jdou po Nině. Skočím pro ni a vzbudím všechny na téhle palubě. Ty bys mohl zaběhnout dolů a vytáhnout z postele zbytek lodní posádky a výzkumníků. Shromáždíme je v dokormidlovávací místnosti za ubikací posádky."

„Tam není moc místa."

„Já vím, budou si ale moci ohlídat vodotěsné dveře a získají pro nás nějaký čas. Nemůžeš chtít, aby parta neozbrojených akademiků a strojníků pobíhala někde, kde by někdo mohl přijít k úrazu nebo být zajat a použit jako rukojmí. *Nereus* bohužel není válečné plavidlo, ale výzkumná loď."

„Začínám si přát, aby to byla válečná loď," řekl na to Zavala, jako blesk se vrhnul ke schodišti a zmizel.

Když Austin zaklepal na dveře sousední kabiny, otevřela mu rozespalá lodní lékařka. Nějakým vysvětlováním se nezdržoval. Řekl jí, ať se oblékne, a začal budit Ninu. Byla ještě stále pod vlivem léků, když ale spatřila výraz v Austinově obličeji, její úzkostí rozechvělá víčka se prudce rozevřela, jako když v oknech vylétnou nahoru rolety.

„Vrátili se, že?" zeptala se poněkud chraplavým hlasem. Austin přikývl. Za okamžik už všichni tři spěchali chodbou od jedné kajuty ke druhé. Netrvalo dlouho a na úzké chodbě se shromáždil více než tucet rozmrzelých lidí. Na sobě měli rozličné noční úbory či narychlo natáhnuté směsice nejrůznějšího oděvu.

„Na otázky teď není čas," prohlásil Austin tónem, který prozrazoval, že to myslí smrtelně vážně.

V čele napůl spící skupinky se pak vydal na nejnižší palubu. Zavala s ostatními tam už čekal. Jako kovbojové při nahánění dobytka dostrkali společnými silami reptající houf do lodního oddělení, jež navazovalo na ubikaci posádky. Její členové a vědečtí pracovníci se pokusili vtěsnat do nevelkého prostoru kolem dokormidlovávacího zařízení, které bylo používáno pro stabilizování lodi na rozbouřeném moři.

Austin se nějakým podrobným popisem situace nezdržoval. „Stručně a jasně: na loď právě teď šplhají nějací ozbrojení útočníci. Neotvírejte tyhle dveře, pokud za nimi nebudu já nebo Joe."

„Co chcete dělat?" ozval se vysokým hlasem jeden z vědců. Zatracení vědátoři, pomyslel si Austin, pořád kladou nějaké otázky. Teď ale nebyla nejvhodnější doba na obvyklou přímočarou odpověď.

„Nebojte se, máme plán," odpověděl co nejpřesvědčivěji. „Vrátíme se." Rychle vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Vyděšení lidé osaměli.

„Mluvil jsi jako Terminátor," řekl mu Zavala spěchající za ním mezi palandami. „Ale rád slyším, že máme plán. Doufám, že nebudeš dělat drahoty a povíš mi jaký."

Austin uchopil Zavalu za rameno a řekl mu: „Jednoduchý, Joe. Prostě ty hajzly z naší lodi vykopeme."

„To je nějaký plán?"

„Chceš je snad slušně požádat, aby odešli?"

„Proč to dělat jednoduše, když to jde složitě? Ale jistě, počítej se mnou. Kde začneme?"

„Musíme se co nejrychleji dostat nahoru na můstek. Tam naši nezvaní hosté zamíří nejdříve. Doufám, že tam už nejsou."

„Jak víš, že půjdou nejprve na můstek?"

„Je to přesně to, co bych udělal já. Můžou tam přerušit veškeré spojení a jedním rázem získat kontrolu nad celou lodí." Austin spěchal k nejbližšímu schodišti. „Snaž se, aby tě nebylo vidět. Jestli je to stejná banda, jaká vyvraždila expedici, nebudu mít s touhle vzduchovkou proti automatickým zbraním nejmenší šanci."

Došli k vnitřnímu schodišti a začali po něm stoupat k můstku, který se nacházel o šest palub výše. Na každém podlaží se zastavili a ostražitě se rozhlédli, žádné vetřelce ale nespatřili, a tak pokračovali dále. Na palubě pod můstkem se rozdělili. Zavala zamířil dopředu, aby varoval hlídku. Austin vzbudil kapitána, jenž spal v kabině pod kormidelnou, stručně ho informoval o stavu věcí a navrhnul mu, aby se někde ukryl.

Kapitán Joe Phelan, starý mořský vlk se zbrázděným obličejem, padesátník, který u agentury NUMA už něco zažil, na Austinův návrh zareagoval zlobným zavrčením.

„Byl jsem při tom, když založili kýl *Nerea“* prohlásil popuzeně a ze světle hnědých očí mu sršely blesky. „Čekal jsem třicet let, až se budu moct postavit za kormidlo plavidla, jako je tohle. Ať se propadnu, jestli se budu schovávat někde na záchodě, zatímco nějací grázli budou mít v rukou mou loď.“

Phelan sice dokázal *Nerea* ovládat tak, že tančil na vodě jako baletní mistr, Austin si ale nebyl jist, jak se bude chovat v boji muže proti muži, k čemuž podle něj mohlo dojít. Na druhou stranu by zase mohlo být pro kapitána riskantní, kdyby se teď měl vypravit dolů do příďové sekce. Vetřelci se mohou rozptýlit po celé lodi.

Phelan si zapnul zip námořnické kombinézy a vyndal z police na zdi brokovnici.

„Jen nula čtyři sta deset,“ řekl omluvně. „Nikdy nevíte, kdy budete muset potlačovat vzpouru.“ Když si všiml Austinova překvapeného pohledu, zasmál se. „Občas si zastřílím po hliněných holubech,“ dodal.

„Tentokrát budou holubi asi palbu opětovat,“ odpověděl mu Austin zachmuřeně.

Phelan vytáhl dvě krabičky brokových nábojů a hodil je do Austinova plátěného pytle s dřevěnou schránkou. Pak se rychle vydali nahoru na můstek.

Než vstoupili do kormidelny, zavolal Austin tlumeně: „Joe, to jsme my.“

Udělal dobře, že na sebe upozornil, neboť když prošel dveřmi, spatřil ke vstupu namířenou hlaveň signální pistole. Zavala sklonil zbraň. „Mike vysílá SOS.“ Dveře místnosti skrývající radiostanici se otevřely a do kormidelny vstoupil mladý muž, se kterým Austin ještě před chvílí popíjel kávu. „Přepnul jsem to na automatiku. Vysílačka bude hlásit naši pozici tak dlouho, dokud ji někdo nevypne.“

Austin příliš nedoufal, že by se odněkud přihnala kavalerie a pak jim připlula na pomoc. Loď kotvila celé míle od nejbližší civilizace. Budou muset udělat, co bude třeba, bez cizí pomoci. „Předpokládám, že chvíli nebudeš mít nic na práci,“ řekl vyplašenému námořníkovi Austin. „Hádám, že ne. Co bych měl udělat?“

„Je příliš pozdě na to, aby ses vydal dolů za ostatními, takže tě zaměstnám. Vylez na střechu můstku. Odtamtud budeš mít celou loď jako na dlani. Kapitáne, až vám dám znamení, zapnete světla, aby *Nereus* zářil jako Broadway nebo Dvaačtyřicátá ulice, ale kromě můstku. Na tom musí zůstat tma.“

Phelan necítil potřebu na cokoli se ptát. Jen krátce přikývl a položil ruce na panel s množstvím knoflíků. Austin s Mikem vyšli na pravé křídlo můstku a Zavala zaujal pozici na opačné straně.

Ještě než Mike vyšplhal po žebříku na střechu, předal mu Austin instrukce. „Až se rožnou světla, spočítáš všechny nezvané hosty, které uvidíš, a pokusíš si zapamatovat, kde to bylo. My odtud uděláme totéž. A zkus nevystrkoval moc hlavu.“

Když byli všichni na svých místech, dal Austin pokyn Phelanovi.

„Show může začít, kapitáne!“

Loď byla na každém rohu vybavena světly, aby posádka i vědečtí pracovníci mohli v noci svou činnost vykonávat stejně snadno jako ve dne. Phelanovy prsty se rozeběhly po rozvodné desce. *Nereus* se během vteřiny rozzářil jako výletní parník v Karibiku; všechny paluby se od jednoho konce ke druhému koupaly v jasném světle.

O dvě paluby níže Austin zpozoroval tři postavy. Chvíli zůstaly nehybně stát, pak se ale jako vyděšení švábi nachytaní ve spižírně rozběhly najít nějaký úkryt.

„Vypnout!“ zavelel.

Světla pohasla.

„Nad technickým skladištěm jsem zahlédl tři chlapy,“ ozval se shora Mike. „Míří k nám. Vpředu nikdo.“

„Zůstaň, kde jsi, a nehýbej se,“ řekl mu Austin, a když viděl, že Zavala už opustil křídlo na opačné straně můstku a vešel do kormidelny, učinil totéž.

„Na mé straně tři, o tři paluby níže. Oblečení jako nindžové.“

„Mně se naskytnul týž pohled. A Mike zahlédl tři, jak se blíží od zadní paluby. To je dohromady devět. Tedy o kterých víme. Kapitáne, mohl by si Joe půjčit vaši brokovnici? Má trochu více zkušeností se střílením, no, holubů.“

Kapitán chápal, že mezi likvidací keramických cílů a střílením za účelem zabít je podstatný rozdíl. Podal brokovnici Zavalovi. „Je odjištěná,“ řekl chladně. Na Austinovu radu pak zmizel v místnosti s radiostanicí, která skýtala relativní bezpečí.

Austin se Zavalou zůstali sami. Stáli ve středu temné kormidelny, dotýkali se navzájem zády a svými zbraněmi mířili do otevřených dveří na obou stranách. Mohli jen čekat, až se za pár minut nečekaní návštěvníci objeví.

09 KAPITOLA

Ve dveřích na pravé straně se na pozadí pomalu modrající oblohy objevily siluety dvou mužů. Stáli za sebou a ani se nesnažili krýt. To byla neodpustitelná chyba. Austin se této příležitosti chopil, zamířil na prvního muže a zmáčkl kohoutek. Ozvalo se hromové zahřmění, při němž se okna kormidelny zatřásla, těžká půlpalcová střela narazila do hrudní kosti prvního útočníka a roztříštila ji na kousky, pak mu vylétla ze zad a namířila si to přímo do srdce druhého muže. Útočníci byli silou nárazu mrštěni dozadu a jejich těla přepadla přes zábradlí.

Zaduněla brokovnice. Austin, kterému při výstřelu zalehlo v uších, se prudce otočil a přes kouřový závoj spatřil, jak dveřmi na levé straně dovnitř neohroženě vstupuje další muž. Zavalova rána šla trochu bokem, a tak jeho broky pouze vyhloubily několik brázd do dveřního rámu ve výši hlavy. Zavala pohyblivým předpažbím vsunul do komory bez váhání další náboj a vypálil podruhé. Broky tentokrát cíl nalezly. Útočník vykřikl a odlétl dozadu, stihnul ale ještě bez míření vypálit dávku ze samopalu. S výjimkou jedné všechny střely minuly.

Kulka přejela Austinovi po žebrech a pak mu prolétla levým podpažím. Zabolelo to, jako kdyby ho někdo šlehnul do ruda rozpáleným ostnatým drátem.

Zavala, který zrovna potřásal znechuceně hlavou, si nevšiml, že Austin klesl na jedno koleno. „Mířil jsem přímo na něj," stěžoval si nevěřícně. „Měl to být přímý zásah. Nemohl jsem se minout."

Z místnosti radiostanice vyšel kapitán a vztekle si udeřil pěstí do dlaně.

„*Zatraceně!* Zapomněl jsem vás upozornit, že ta stará špuntovka zanáší doprava. Musíte mířit asi tak palec doleva."

Zavala se otočil a spatřil téměř zhrouceného Austina. „Kurte," zeptal se ho vyděšeně, „jsi v pořádku?"

„Už mi bylo líp," odpověděl mu se zaťatými zuby Austin.

Roky strávené na moři naučily kapitána Phelana jednat ve vypjatých okamžicích hbitě a téměř reflexivně. Přinesl lékárničku a zatímco Zavala s očima létajícíma od jedněch dveří ke druhým hlídkoval, obvázal Austina a krvácení tak zastavil.

„Vypadá to, že máte dnes šťastný den," řekl mu, když dokončil provizorní závěs. „Netrefili žádnou kost."

„Škoda, že nemám kdy koupit si los," odpověděl Austin a s kapitánovou pomocí se postavil. „Dostal jsem dva jednou ranou. Bohužel se odporoučeli i se zbraněmi."

„Zase jsi mě zesměšnil," prohlásil Zavala mrzutě. „Mám pocit, že já toho svého jen zranil."

„Podle mého si mysleli, že nás nachytají neozbrojené v posteli, a tak se, ke své vlastní škodě, chovali příliš domýšlivě. To se už ale nebude opakovat. Brzy zjistí, že na lodi skoro nikdo není, a soustředí svou pozornost plně na můstek. Uděláme nejlíp, když tu v té době už nebudeme."

„Mohli bychom použít ventilační systém," přišel s návrhem kapitán. „Vyznám se v něm líp než ve vlastním obýváku."

„Dobrý nápad. Naše partyzánská operace bude mnohem efektivnější, když se nám podaří objevit se někde, kde by nás čekali nejméně. Musíme být ale opatrní. Tihle hoši jsou nebezpeční, ale nejsou nepřemožitelní. Selhali, když nechali utéct Ninu, dokonce dvakrát, takže teď jsou trochu úzkostliví, a platí za to. Jak je tedy vidět, dělají chyby."

„My také," řekl na to Zavala.

„Je tady ale jeden podstatný rozdíl. My si ty naše nemůžeme dovolit."

Zajistili dveře kormidelny a vešli do místnosti s radiostanicí. Ta ještě stále netečně vysílala do noci SOS. Austin zauvažoval, kdo zprávu asi zachytí a jak by na ni mohl zareagovat. Zastavil se a zdravou rukou vytáhl z pouzdra revolver. Hlaveň zbraně, příliš těžké pro manipulaci jen jednou rukou, se mu před tělem pohupovala ze strany na stranu.

„Nemám pevnou mušku. Bude to na tobě," prohlásil a podal revolver Zavalovi.

Ten si zasunul signální pistoli za opasek, převzal revolver, kapitána požádal, aby hlídal dveře, a podal mu brokovnici. „Sám jste říkal, že zanáší doprava, tak na to nezapomeňte." Potěžkal revolver. „Dvě mouchy jednou ranou. Skvělá věcička. Zbývající čtyři kulky můžou vyřídit osm chlapů."

„Kdyby stáli za sebou, mohli bychom je dostat jednou ranou, na to bych ale nespoléhal," ozval se Austin. Pak vytáhl ze svého vaku kazetu z lesklého tmavého dřeva. „Nic není ztraceno. Máme mantonky."

V koutcích Zavalových úst to pobaveně zaškubalo. „Ti kreténi nebudou mít proti tvým jednoranným soubojovým pistolím nejmenší šanci," pronesl sarkasticky.

„Normálně bych ti dal možná za pravdu, tohle ale nejsou jen tak nějaké soubojové pistole."

Ve dvou přihrádkách potažených zeleným suknem se nacházel pár starožitných pistolí s křesadlovým zámkem. Třpytící se dohněda zabarvené hlavně měly osmiúhelníkový průřez a naleštěné rukojeti připomínaly svým kulatým tvarem palici rákosu.

Během pobytu v Londýně si Austin zašel do Bromptonské ulice a navštívil tam jednoho starožitníka. Už si u něj něco koupil a nelitoval toho. Podle majitele obchodu, staršího muže jménem Slocum, se tato sada dostala do starožitnictví při likvidaci pozůstalosti. Z kvalitně opracovaného povrchu bez jakýchkoli ornamentů by Austin poznal, kdo pistole vyrobil, i kdyby uvnitř kazety nespatřil štítek se jménem Joseph Manton. On a jeho bratr John byli nejproslulejší angličtí puškaři osmnáctého století. A právě v Anglii se vyráběly ty nejlepší soubojové pistole na světě. Mantonovy výrobky sice postrádaly zdobné prvky, měly však bohatě toho, čeho bylo při hájení cti se zbraní v ruce nejvíce třeba. Tím byla dokonalá mechanická funkčnost. Když Austin zjistil, jak astronomickou mají pistole cenu, zaváhal.

„Už ve své sbírce mantonky mám," řekl starožitníkovi. Slocum se ale nenechal odradit. „Rád bych vás upozornil, že pan Manton tyhle pistole vyrobil na zakázku," odvětil obchodník. Použil přitom zdvořilostní slůvko „pan", jako kdyby slavný puškař ještě stále žil. „Ideální zbraně pro nějakého ničemu." Austin se nad použitým termínem nikterak nepohoršil. Dokonale pochopil, co tím Slocum míní, totiž že pistole mají zabudovanou pojistku. Účet vyrovnal díky promyšlené kombinaci cestovních šeků a peněžního převodu pomocí platební karty American Express a pistole si z obchodu odnesl.

Když se Austin se svým novým přírůstkem poprvé vytasil, Zavala jednu pistoli v natažené ruce potěžkal a prohlásil: „Zdá se, že má pěkně těžkou hlaveň."

„Taková *má* být," řekl na vysvětlenou Austin. „Puškaři jako Manton dobře věděli, že při pohledu do ústí hlavně ráže nula padesát devět člověk lehce znervózní. Duelanti navíc často stříleli příliš vysoko. Hlavně proto bývaly těžší, aby táhly střelcům ruce dolů. Drážkování na rukojeti a tahle ostruha na zapření prostředníčku ti pistoli pomohou udržet v klidu."

„Jak je ta věc přesná?"

„Výsledek souboje měl být založen na šťastné náhodě. Střílet pistolí s mířidly a drážkovanou hlavní bylo považováno za nesportovní. Dokonce by to mohlo být označeno jako pokus o vraždu." Vyndal z kazety druhou pistoli. „Tahle má takzvané skryté drážkování. Manton to vymyslel tak, že drážky nevedou po celé délce hlavně. Při pohledu do ústí nejsou vidět, jsou ale dostatečně dlouhé, aby střelci poskytly výhodu. Na vzdálenost tří až pěti yardů trefíš cokoli."

Austin teď v místnosti s radiostanicí jednu pistoli uchopil, rychle ji namířil před sebe a pak se na její desetipalcovou hlaveň zahleděl. Představovala dokonalé prodloužení jeho vlastní paže. „Ideální věcička pro někoho s jednou rukou."

Austin už před časem Zavalu zběžně poučil, jak se tyto pistole nabíjejí, takže i když mu chyběla praxe, získal o této činnosti alespoň určitou představu. Zploštělá prachovnice hruškovitého tvaru byla vybavena pérkovým víčkem, pomocí kterého bylo možno odměřit potřebnou dávku střelného prachu. S naládováním těžké olověné střely do hlavně Zavala neměl nejmenší problém, na pánvičku ale nasypal prachu příliš mnoho. Na nabití druhé pistole potřeboval už jen polovinu času, navíc tolik nenatrousil. Austin ho pochválil a dodal, že jako sekundant by byl vynikající. Pak si jednu pistoli vsunul do závěsu, v němž mu spočívala levá ruka, a druhou uchopil pravačkou.

Protože dospěli k názoru, že projít kormidelnou by bylo příliš nebezpečné, zamířili do mapovny. Když došli ke dveřím, které vedly ven, kapitán je pomalu pootevřel. Zavala s napřaženým revolverem škvírou opatrně vyhlédl. Venku bylo čisto. Vykradli se do noci.

Austin tlumeně zavolal na Mika, aby zůstal ležet, a pak přišel s návrhem, že by se měli pokusit dostat po vnějších žebřících dolů a pak pokračovat směrem k zádi, aby tak odvedli pozornost

útočníků od úkrytu ostatních. Austin a kapitán poté obezřetně sešplhali na pravé straně, zatímco Zavala použil žebřík na levoboku. Sešli se na palubě, která o kus dál přecházela v rovnou střechu sekce sloužící jako skladiště vědeckých přístrojů. Tato prodloužená část můstkové nástavby byla třípatrová a po stranách sahala až téměř k okrajům padesát stop širokého lodního trupu. Její střecha sloužila zároveň jako úložný prostor pro nafukovací čluny.

Právě na této střeše před několika minutami zahlédli jednu trojici útočníků. Austin se pátravě zadíval do tmavých zákoutí a pomyslel si, že je to perfektní místo pro nastražení léčky. Jen se bál, že vetřelci mají brýlové noktovizory. Ta střecha by pak představovala nebezpečné místo, i kdyby jejich palebná síla nebyla tak směšná.

„Neznáš nějaké španělské nadávky?“ otázal se Zavaly šeptem.

„Děláš si legraci? Můj otec se narodil v Morales!“

„Potřebujeme něco tak jadrného, aby se ti samozvanci přestali krýt.“

Zavala se na vteřinu zamyslel, pak si přiložil dlaně k ústům a začal chrlit cosi ve španělštině. Jediné slovo, které Austin dokázal rozpoznat, bylo několikrát zopakované madre. Žádná reakce.

„To nechápu,“ prohlásil Zavala. „Španěly obvykle dokážou urážky jejich matek přivést k nepříčetnosti. Asi se budu muset zaměřit na jejich sestry.“

Spustil lavinu dalších urážlivých výroků. Hlasitěji a v mnohem posměšnějším tónu. Ještě ani nedozněla ozvěna vracející zpět jeho poslední jedovatost a zpoza nafukovacích člunů se vynořily dvě postavy a zahájily palbu. To už se ale Zavala spolu s kapitánem a Austinem krčil za palubním jeřábem. Když střelci vyprázdnili zásobníky, rozhostilo se opět ticho.

„Mám pocit, že si to špatně vyložili,“ zašeptal Austin.

„Za to asi může ten můj mexický přízvuk. Co myslíš, že to bylo? AK-74?“ AK-74 představoval poslední verzi nejoblíbenější palné zbraně snad všech teroristů, útočné pušky AK-47.

„Mám tentýž názor. Ten zvuk si člověk jen těžko splete...“

Jeho slova zanikla ve zlověstném štěkotu samopalů. Vzduch se naplnil hvízdáním odražených střel, které opouštěly hlavně s kadencí čtyři sta ran za minutu. Pak palba opět náhle umlkla.

Austin a Zavala této přestávky využili. Vztyčili se a pokusili se přesunout na místo, odkud by mohli přesně zacílit. Zastavil je ale kapitánův výkřik.

„Za vámi!“

Zatímco se otáčeli, padl na palubu neslyšně odkudsi shora stín. Austin muže zahlédl první. Zvednout prudce zbraň a zmáčknout spoušť bylo dílem okamžiku. Než vykřesané jiskry zažehly prach v pánvičce, chvíli to trvalo. Po zdánlivě nekonečné době ale nakonec pistole ožila a z ústí hlavně, jako z tlamy nějakého draka, vyšlehl plamen. Postava učinila setrvačností ještě jeden krok a pak se zhroutila. Vetřelcova zbraň při dopadu na palubu hlasitě zarachotila.

Zavala nemeškal a zbraň zvednul. Teď, když záblesk při výstřelu odhalil jejich pozici, byli v ještě větším nebezpečí. Zatímco je Zavala zezadu kryl, vydal se proto Austin s kapitánem k nejbližšímu schodišti a sestoupil na další palubu.

Ze všech stran začaly přilétat kulky. Pokusili se najít si nějaký úkryt. Příliš pozdě. Kapitán vykřikl, chytil se za hlavu a upadl. Zavala popadl kapitána za paži a odtáhl jej do bezpečí. Zasvištěly další střely. Tentokrát šel k zemi Zavala, kterému jedna z nich prolétla levou hýždí.

Za sebou měli vědecké oddělení. Austin otevřel dveře, uchopil kapitána za límec a, aniž by se přesvědčil, jestli je tam bezpečno, vtáhl ho dovnitř. Zavala sice za sebou vlekl jednu nohu, i on se však po chvíli s Austinovou pomocí dveřmi prosmýkl.

Austin ocelové dveře zabouchl a zajistil. Nacházeli se v jedné z „mokrých“ laboratoří, které za toto označení vděčily velkým nádržím a rozvodu mořské vody. Austin se v těchto prostorách dokázal orientovat i potmě, a tak v jedné uzamykatelné skříňce snadno našel baterku a pak i lékárničku.

Když si prohlédl Zavalovo zranění, spadl mu kámen ze srdce. Byl to čistý průstřel. Zatímco ho Austin obvazoval, což jednou rukou nebylo nikterak snadné, mířil Zavala revolverem na dveře, jimiž do místnosti vstoupili. Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Nějakou dobu si asi nesedneš a asi budeš muset vysvětlovat, žes to nekoupil, když jsi zdrhal, ale jinak budeš v pořádku. Nemyslím, že věděli, kde jsme. Podle mě stříleli jen naslepo.“

Zavala se podíval na Austinovu zavěšenou ruku a pak na ležícího kapitána. „Nechtěl bych být nablízku, až budou skutečně mířit.“

Austin si prohlédl kapitánovu hlavu. Na krátko ostříhané prošedivělé vlasy měl slepené krví, zdálo se však, že se jedná jen o škrábnutí. Když mu Austin začal krvácející ránu dezinfikovat, kapitán zasténal.

„Jak se cítíte?“ zeptal se ho Austin. „Třeští mi hlava a špatně vidím.“

„Berte to jako ranní kocovinu, která se tentokrát obešla bez pachuti z chlastu v puse,“ poradil mu Austin.

Když skončil s poskytováním první pomoci, pohlédl na své zakrvavené druhy a potřásl znechuceně hlavou: „Pěkně drahá partyzánská válka.“

„Je mi líto, že jsem přišel o tu brokovnici,“ řekl na to kapitán.

„To by mělo,“ zapojil se do hovoru Zavala. „Dala by se použít jako berla,“ dodal a rozhlédl se kolem. „Nevidíte něco, co by se dalo použít na výrobu atomové bomby?“

Austin pohlédl na množství nejrůznějších chemikálií a pak vzal do ruky jednu prázdnou láhev. „Možná bychom mohli vyrobit nějaké Molotovy koktejly.“ Pohlédl ke dveřím, jimiž před okamžikem vstoupili. „Tady nemůžeme zůstat. Až uvidí krvavé stopy, domáknou se, co se nám stalo a kde jsme.“

Austin pomohl svému příteli do vedlejší sekce, vysoké garáže, která v době, kdy nebylo třeba zkoumat hlubiny, sloužila pro uskladnění ponorky.

„Co ty Molotovy koktejly?“ zeptal se Zavala.

Austinova ústa se stáhla do nepříliš příjemného úsměvu a v jeho korálové modrých očích se mihla taková zloba, že dostaly nádech ledové tříště. I když se to snažili zlehčovat, dobře se Zavalou věděli, že jestli neuspějí, pro Ninu a všechny ostatní na palubě to bude znamenat jistou smrt. Lidé namačkaní v příďovém prostoru budou nalezeni, a ti černě odění vrazi je zlikvidují s touž chladnokrevností, s jakou sprovodili ze světa archeologickou expedici. Austin se zařekl, že dokud bude dýchat, nic takového se nestane.

„Zapomeň na koktejly,“ řekl s potlačovanou zuřivostí, „mám lepší nápad.“

10 KAPITOLA

Austin se opřel o kovový plášť ponorky a pod nehybným pohledem jejích kulatých průzorů načrtl svůj plán. Zavala, usazený opatrně na okraji jedné z ponorných, dálkově ovládaných kamer, aby tak trochu ulevil zraněné hýždi, jej vyslechl a pak uznale přikývl.

„Klasická austinovská strategie založená na dokonalém načasování, nepodložených předpokladech a hromadě štěstí. Vzhledem ke skutečnosti, že jsme na moři, jsem ale pro."

Kapitán se souhlasem rovněž neotálel a přikývl v téže chvíli jako Zavala. Stačilo by trochu do něj strčit, a ten chlap by šel k zemi, přesto se ale chová, jako by měl za zády celou divizi. S těmi bílými vlasy a pistolí čouhající z krví nasáklého závěsu by se Austin výborně hodil do nějakého filmu Errola Flynna o pirátech. Phelan dospěl k závěru, že když už má hájit svou loď proti takové všivé sebrance, je rád, že tihle dva blázni stojí na *jeho* straně.

Když byl strategický dýchánek u konce, zamířili k zadním dveřím a opatrně z garáže vyklouzli na záďovou palubu. Hned za věžovitou nástavbou ukrývající skladovací prostory pro vědecké účely se nacházely dvě k palubě připevněné dodávky, které sloužily jako pomocné laboratoře. Prošli kolem nich a za okamžik už stáli pod mohutným trojúhelníkovitým rámem jeřábu pro spouštění a vyzvedávání ponorky.

Paluba vypadala opuštěně, Austin ale věděl, že nezůstanou sami dlouho. Ve skutečnosti se společností *počítal*. „Co chcete, abych udělal?" zeptal se kapitán Austina. Ten při jeho slovech zalitoval, že o odvaze tohoto starého mořského vlka vůbec kdy zapochyboval.

„Jste jediný, kdo má zdravé všechny končetiny. A protože tahle fáze operace mozkovou činnost nevyžaduje, bude všechna špinavá práce na vás."

Zatímco ho Austin jednou rukou dirigoval, přitáhl kapitán ze skladovacího prostoru čtyři benzinové nádrže používané pro pracovní čluny a rozestavil je na palubě do řady. První umístil hned za pojízdné laboratoře a poslední asi do poloviny vzdálenosti mezi laboratořemi a jeřábem. V každé červené polyetylenové nádrži bylo devět galonů paliva.

Kapitána poté přepadla závrať a musel si odpočinout. Austin, který se po ztrátě většího množství krve necítil o moc líp, mu to nemohl mít za zlé. Zavala našel krátké dřevěné pádlo, které mohl použít jako oporu, a tak teď pajdal po palubě jako Dlouhý John Silver. Tvrdil sice, že je v pořádku, když ale vyčerpaně dosedl na palubní naviják, zatnul bolestí zuby.

„Hádám, že jako dobrovolní dárci krve se teď nějakou dobu neuplatníme," zašprýmoval si Austin. „Asi bychom měli něco podniknout, než to s námi sekne. Musíme je na sebe nalákat."

„Mohl bych se ještě jednou pokusit o uvítací projev ve španělštině. Posledně to zabralo."

Austin, jenž měl ještě v živé paměti zuřivou reakci, kterou Zavalovy urážky vyvolaly, odpověděl: „Mají to mít."

Zavala se zhluboka nadechl a co možná nejhlasitěji vychrlil do vzduchu sérii slovních inzultací, které zpochybňovaly vše, co ohledně původu a charakteru rodinných příslušníků případných posluchačů zpochybnit šlo. Otcové, matky, sestry, přiřčených perverzních sklonů nezůstal ušetřen nikdo. Austin neměl nejmenší představu, co to po nich řve, výsměšně pichlavý tón ale nemohl nechat ani jeho na pochybách, jak pohrdavý význam Zavalovy jedovatostí mají.

Zatímco se Zavala zabýval dštěním síry, Austin uchopil jednu z palubních hadic a dal kapitánovi znamení, aby pustil vodu. Hadice sebou škubla, jako by byla živá. Austin začal přecházet po palubě a rozstřikovat vodu na všechny strany.

Když vodní sprška dopadla na palubu, neobešlo se to bez syčivě klokotavého zvukového doprovodu, ten ale na pozadí Zavalových urážek zcela zanikl. Zpěněná kalužv měsíčním svitu sotva viditelná, se postupně zvětšovala. Austin tento miniaturní vodní příval přiživoval tak dlouho, dokud nedosáhl téměř k rozmístěným palivovým nádržím.

Zavalovy jedy se tentokrát minuly účinkem. Nepřítel nehodlal po posledních událostech nic riskovat. Austin už začínal být netrpělivý. Ze závěsu na poraněnou paži vytáhl soubojovou pistoli, namířil ji jen tak do vzduchu a vypálil. Jestliže jeho plán selhal, jeden výstřel už ale nic nespraví. Lest však vyšla. Za okamžik se ze stínů u přepravních kontejnerů vylouply nezřetelné obrysy

postav, které spíš než lidi z masa a kostí v měsíčním svitu připomínaly nějaké přízračné bytosti, a začaly se k nim pomalu přibližovat.

Austina znovu přepadlo znepokojení, že by útočníci mohli mít noktovizní brýle, rychle ale tuto myšlenku zahnal. Vetřelci se nyní pohybovali mnohem opatrněji než při předchozích útocích, nic však nenasvědčovalo tomu, že by jejich odhodlání splnit úkol jakkoli pohaslo. Austin byl přesvědčen, že se během několika vteřin ostrým světlem rozzáří baterky a palubou zaduní smrtonosná palba.

Voda už sahala skoro ke kontejnerům.

Ve tmě se zamihotala červená světýlka. Laserové zaměřovače, které střelcům umožní jistý zásah.

Austin dal Zavalovi znamení.

„Teď."

Zavala seděl uprostřed paluby, lehce nakloněný, aby nezatěžoval poraněné místo, a nespouštěl oči ze stěží viditelného lehce zpěněného okraje rozlévající se vody. Oběma rukama zvedl revolver, zamířil na poslední nádrž po své pravici a zmáčkl spoušť.

Revolver zaburácel jako nějaká miniaturní houfnice. Zasažená nádrž se roztříštila a na palubu se vyvalil proud paliva. Zavala napřaženou pistoli rychle přesunul doleva. Vypálil ještě třikrát. Zbylé nádrže se rozletěly na kusy. Na vodou pokrytou palubu během okamžiku vyteklo šestatřicet galonů benzinu.

Austin dal kapitánovi pokyn, aby zvýšil tlak. Benzinový příval, jenž po povrchu proudící vody lehce klouzal vpřed, zavířil kolem útočníků, kteří ještě stále leželi na břichu na palubě, k níž se vrhli poté, co zahřměla Austinova pistole. Teď se vztyčili, a pokud je vůbec napadlo, že stát ve vodě pokryté vrstvou paliva a mít přitom na sobě benzinem nasáklé oblečení může představovat určité riziko, bylo už stejně pozdě cokoli s tím udělat. Jediné, co bylo třeba k přeměně paluby v pekelnou výheň, byla jiskra, a tu jim Zavala s radostí hodlal dodat.

Odložil prázdný revolver a zvedl signální pistoli. Austin mezitím sledoval vstávající postavy.

„Teď!" vykřikl znovu.

Zavala zmáčkl spoušť. Žhnoucí projektil dopadl pod úhlem na palubu a s fosforeskujícím záblesk se od ní odrazil. Vyšlehly tak mohutné plameny, že si Zavala musel zakrýt rukou obličej.

Když postupující žlutá plamenná stěna dorazila k černě oděným postavám a těkavá kapalina, ve které stály, se rozhořela s intenzitou napalmu, byli útočníci najednou perfektně vidět. Oheň rychle přeskočil na jejich benzinem nasáklý oděv a proměnil je v hořící pochodně. Obrovský žár jim vysál z plic všechen vzduch. Než mohli udělat jediný krok, zhroutili se na palubu. Z nyní již zbytečných zbraní začaly vířícími mračny černého dýmu na všechny strany létat střely.

Austin s tímto nebezpečným vedlejším produktem svého plánu nepočítal. Křikl na kapitána, aby se rychle někde ukryl, a pak pomohl do bezpečí Zavalovi. Přikrčili se za palubní naviják a zůstali schovaní, dokud palba neutichla.

Plameny strávily všechno palivo a pohasly téměř stejně rychle, jako se před chvílí rozhořely. Austin řekl Zavalovi a kapitánovi, aby zůstali na místě, a vydal se na průzkum. Na palubě leželo pět kouřících, do klubíčka stočených těl. „Všechno v pořádku?" zavolal na něj Zavala. „Jo, na další grilování už ale nepřijdou."

„Pozor, Kurte," ozval se Zavala varovně, „támhle je další." Austin automaticky sáhnul do ramenního závěsu, hned si ale uvědomil, že již použitou soubojovou pistoli nechal vzadu. Když se zpoza konstrukce jeřábu vynořil stín, ztuhnul. Stojí v nekrytém prostoru. Zásobník revolveru je prázdný. Zemře. Každým okamžikem se ozve kanonáda a srazí ho k zemi. Proti plamenům mihotajícím se ještě tu a tam na povrchu rozlité vody musí představovat ideální cíl. A pak přijde na řadu Zavala s kapitánem.

Nic se nestalo. Běžící postava mířila k místu na pravoboku, kde Austin na začátku přepadení objevil zaklesnuté háky.

Austin chtěl vetřelce nejprve následovat, po prvním kroku se ale zastavil. Byl neozbrojený, zraněný a absolutně vyčerpaný, a tak jen bezmocně stál a poslouchal, jak se ve tmě probouzí k životu nějaký přívěsný motor. Když jeho hukot utichl v dáli, otočil se a vydal se zpět k Zavalovi a kapitánovi. „Počítám, že hosté už z večírku odešli," pronesl Zavala. „Vypadá to tak." Austin uvolnil

dlouho zadržovaný dech. Nejraději by si lehnul a okamžitě usnul, musel ale udělat ještě jednu věc. Mike je stále na střeše můstku a posádka a vědečtí pracovníci jsou zabarikádovaní v oddělení na přídi. „Počkejte tady. Řeknu ostatním, že můžou jít na vzduch.“ Prošel okolo ohořelých těl a zamířil k místnosti, kde se skrývali jeho kolegové a členové posádky. Austin nepatřil k chladnokrevným lidem. Těm, kteří si zasluhovali slitování, ho byl ochoten věnovat. Ale tyhle zuhelnatělé zbytky byly ještě před chvílí bytostmi z masa a kostí, které měly v plánu zabít ho i jeho přátele a spolupracovníky. Něco takového nemohl za žádných okolností připustit. A zvlášť jim nemohl dovolit ublížit Nině, k níž ho cosi stále silněji poutalo. Bylo to zkrátka jednoduché jako facka. Jinak konat nemohl.

Jednalo se jednoznačně o tutéž skupinu, která vyvraždila archeologickou expedici. Přišli dokončit práci. Austin a ostatní se jim jen připletli do cesty. Vražedné komando bylo odraženo, on ale věděl, že dokud bude Nina Kirovová žít, neskončí to.

11 KAPITOLA

Indie

Monzunová mračna, která se od arabského moře přihnala nad Indii, přinesla hustý déšť. Většina ho spadla na horské pásmo známé jako Západní Ghát. V době, kdy proud vlhkého vzduchu dosáhl Dekánské plošiny v jihovýchodní Indii, se srážky již omezily na „pouhých“ pětadvacet palců. Jak tak profesor Arthur Irwin stál v ústí jeskyně a pozoroval přívaly vod řinoucí se z břidlicově šedé oblohy, nechtělo se mu věřit, že to v praxi představuje celoroční úhrn srážek v Londýně. Právě končící odpolední liják by sám o sobě stačil k vytopení parlamentu.

Ústí jeskyně se nacházelo na svahu kopce, který se tyčil nad úzkým údolím porostlým bujnou vegetací. Tento hustý les ležící jižně od Gangy představoval jednu z nejzachovalejších částí původní starobylé Indie. Kdysi byl znám jako odlehlé a nebezpečné místo osídlené démony.

Irwin se neobával ani tak démonů jako toho, jaký osud asi postihl jeho skupinu. Od chvíle, kdy profesor Mehta a jejich málomluvný průvodce odešli do vesnice, už uplynulo šest hodin. K vesnici to byla asi hodina chůze po rozbahněné cestě. Doufal, že most, který při tom bylo třeba překonat, nevzala náhlá povodňová vlna. Vzdychnul si. Nemůže dělat vůbec nic, zbývá mu zkrátka jen čekat. Má hromadu zásob a práce se taky nějaká najde. Irwin zamířil zpátky do nitra jeskyně. Prošel mezi dvěma sloupy podpírajícími kamenný oblouk ve tvaru podkovy a vstoupil do chladného ústředního sálu či kaple.

Chudák Mehta. Konec konců je to *jeho* expedice. Byl tak vzrušený, když mu zavolal a řekl: „Připravuji malou expedici a potřebuji nějakého etnologa. Absolventa Cambridge, střední věk. Nechtěl by ses podívat do Indie? Na mé náklady?“

„Indické muzeum přestalo šetřit?“

„Ne, nejde ale o muzeum. Všechno ti vysvětlím později.“ Buddhističtí mniši, kteří v příkrém skalnatém svahu pomocí krompáčů a sekyr vyhloubili tuto jeskyni, si vzali k srdci slova svého mistra, který svým žákům radil, aby „dešťovou přestávku“ využili a během monzunového období se věnovali meditování a studiu.

Po stranách kaple se nacházely vstupní otvory do primitivních mnišských kobek. Kamenná lehátka, na nichž si Irwin a ostatní roztáhli spací pytle, nepředstavovala zrovna komfortní lože, alespoň ale byla suchá.

Hlavní sál připomínal křesťanskou baziliku. Světlo přicházející od vstupního otvoru dopadalo až ke vzdálenějšímu konci, kde by v normálním kostele stál oltář. Irwin obdivoval umělecky zdobené sloupy, které podpíraly klenutý strop. Zdi zdobily výjevy z Buddhova života a, což Irwina zajímalo ze všeho nejvíce, malby dvorních i lidových umělců, kteří ve svých dílech zachytili každodenní život lidu a umožnili tak stanovit dobu vzniku jeskyně na pět set let po Kristu.

Dekánská plošina byla proslulá jeskynními kláštery, přičemž panoval názor, že už byly všechny objeveny. Pak byl nalezen tento. Jeho vchod dlouhá léta zakrývala vegetace. Když během své první návštěvy jeskyně Mehta a Irwin zkoumali malby, ozval se odněkud z předsálí hlas jejich průvodce. „Rychle sem! *Člověk!*“

Vyměnili si pohledy. Oba se domnívali, že průvodce objevil nějakou kostru. Když pak vstoupili do chladné temné prostory a posvítili si svítilnami do rohu, spatřili asi pět stop velkou kamennou postavu. Napůl ležela, napůl seděla, hlavu měla pootočenou do strany a k břichu si tiskla talířovitou nádobu. Irwin chvíli nevěřícně zíral, pak se vrátil do kaple a posadil se. Mehta jej následoval. „Co to je, Arthure?“

„Ta podoba. Už jsi někdy něco podobného viděl?“

„Ne, ale ty očividně ano.“

Irwin si nervózně promnul bradku. „Před několika lety jsem cestoval po Mexiku. Zastavili jsme se u mayských zřícenin v Chichén Itzá. Je tam podobná socha, jen větší. Nazývá se *chac mool*. Ta nádoba ve tvaru talíře, kterou svírá na břichu, byla používaná na zachytávání krve při obětních obřadech.“

„*Mexiko,*“ pronesl Mehta nedůvěřivě.

Irwin přikývl. „Když ji vidím tady, zcela mimo jakoukoli časovou či prostorovou souvislost...“

„Chápu, samozřejmě. Třeba se ale mýlíš. Mezi jednotlivými kulturami existuje mnoho podobností.“

„Možná. Musíme ji odvézt a ověřit její pravost.“

Methovy smutné oči ještě více posmutněly. „Vždyť jsme s prací ani *nezačali.*“

„Nevidím důvod, proč bychom to tu nemohli prozkoumat později. Tohle je důležité.“

„Jistě, Arthure,“ odpověděl Mehta rezignovaně. Dobře si pamatoval, jak byl Irwin impulzivní dokonce i v době, kdy studovali na Cambridgi.

Zašli do vesnice a vyzvedli si tam svůj náklaďák, s kterým pak odjeli do nejbližšího města, kde byl k sehnání telefon. Mehta navrhnul, aby zavolali Time-Questu, neziskové nadaci, která jejich expedici finančně zaštítila, a požádali o další peníze na převoz artefaktu. Připomněl, že jediná podmínka Time-Questu zněla, že organizace bude informována o jakémkoli důležitém nálezu.

Když poněkud dlouhý mezistátní hovor skončil, Mehta zavěsil a zasmál se. „Říkali, že si můžeme najmout nějaké vesničany, máme ale počkat, než k nám dorazí někdo s penězi. Upozornil jsem je, že monzun je za dveřmi. Oni na to, že prý tu bude do osmačtyřiceti hodin.“

Vrátili se do jeskyně a pustili se do fotografování a katalogizace. O dva dny později odešel Mehta s průvodcem do vesnice, aby se tam setkal se zástupcem Time-Questu. A pak se rozpršelo.

Irwin pracoval na poznámkách. Když se ti dva neukázali do soumraku, uvařil si karí rýži a fazole. Tma postupně houstla, a už to tak vypadalo, že noc bude muset strávit sám. Potěšilo ho proto, když po umytí nádobí vodou z cisterny uslyšel tiché kročeje.

„Konečně, přátelé,“ řekl přes rameno. „Bojím se, že jste zmeškali večeři, možná bych se ale nechal přemluvit a uvařil ještě trochu rýže.“

Nikdo mu neodpověděl. Otočil se a spatřil postavu stojící jen těsně za hranicí světla, které vrhala lampa. Pomyslel si, že by to mohl být nějaký vesničan poslaný Mehtou. „Polekal jste mě,“ oslovil muže. „Poslal vás Mehta s nějakým vzkazem?“

Postava se místo odpovědi pohnula vpřed. V mužově ruce se zaleskl kov a Irwin v posledních děsuplných okamžicích svého života pochopil, co se stalo Mehtovi a průvodci, jen nevěděl proč.

12 KAPITOLA

Čína

„Jak daleko jsme od naleziště, čancu?“

Šlachovitý muž stojící u dlouhé kormidelní páky na zádi říčního člunu zvedl dva prsty.

„Dvě míle, nebo dvě *hodiny?“* zeptal se ho Jack Quinn. Kormidelníkova scvrklá tvář se rozzářila úsměvem, který odhalil řídké zuby. Pokrčil rameny a ukázal si na ucho. Buď otázka přesahovala jeho chatrné znalosti angličtiny, nebo v kraválu, který dělal stařičký přívěsný motor značky Evinrude, jednoduše neslyšel.

Opotřebované ventily, poruchová škrtící klapka a uvolněný motorový kryt, který vibroval jako kůže bubnu, to vše vytvářelo randál, jenž se ozvěnou vracel od říčních břehů a spolehlivě likvidoval jakoukoli snahu o verbální komunikaci.

Poněkud podsaditý Quinn si prohrábl řídnoucí černé vlasy a trochu si poposedl, pokus najít pro svůj zadek trochu pohodlnější pozici byl ale předem odsouzen k nezdaru. Nízké a úzké plavidlo, které jen vzdáleně připomínalo příbojový člun, bylo pouze částečně kryto hrubě opracovanou palubou, jejíž povrch plný špičatých třísek k usazení zrovna nelákal.

Quinn to nakonec vzdal. Svěsil ramena a jen zvlhlýma očima pozoroval kolem pozvolna plynoucí krajinu. Rýžová políčka a čajové plantáže už nechali za sebou. Čas od času minuli rybářskou vesnici a nějakého pasoucího se buvola, brzy ale vše vystřídala jen zlatavá políčka táhnoucí se až k mlhou zahaleným horám. Quinn krásy Číny nevnímal. Měl plnou hlavu Fergusona, muže, který mu pomáhal s přípravou projektů.

První Fergusonova zpráva byla vzrušující.

„Nalezena spousta hliněných vojáků. Může to být větší než Si-an.“

Quinn okamžitě pochopil, že Ferguson naráží na sedmitisícovou terakotovou armádu, která byla objevena u císařské hrobky poblíž čínského města Si-anu. Byl to ten druh zpráv, které Quinn rád přenechával vedení Východoasijské nadace, jež ho platila jako výkonného ředitele.

Nadaci založila skupina boháčů, kteří tak hodlali podpořit snahy o vzájemné pochopení východu a západu a určitým způsobem odčinit obchod s opiem. Navíc se takové výdaje daly odečítat z daní, takže ti, kdo si pohodlně žili z peněz, k nimž jejich předci přišli tak, že statisícům Číňanů přivodili drogovou závislost, si své peníze mohli skutečně plně užívat.

Součást programu nadace tvořilo také sponzorování archeologických výzkumů v Číně. Vedení jim bylo příznivě nakloněno, protože nadaci nic nestály. Převážně je totiž subvencovali pro věc zapálení amatéři, kteří za svou spoluúčast rádi zaplatili. Vedení také nebylo nikterak proti mysli, když se nadace občas objevila na titulní stránce *The New York Times.*

Quinn se většinou vypravil do terénu jen tehdy, když si mohl být jist příznivou publicitou, obvykle to ale stálo spoustu úsilí přinutit ho vzdát se pohodlí mahagonovým nábytkem a koženými křesly vybavené newyorské kanceláře.

Druhá zpráva z naleziště byla dokonce ještě slibnější než ta první.

„Nalezen vzrušující artefakt. Podrobnosti budou následovat.“

Sotva stihnul Quinn kontaktovat své známé v novinách a televizi, přišla třetí zpráva.

„Ten artefakt je *mayský!“*

Než vzal místo v nadaci, vedl jedno univerzitní muzeum, a tak měl o starobylých kulturách alespoň povrchní znalost. Okamžitě proto odeslal Fergusonovi následující odpověď: „Nemožné. Mayský není *synonymum* pro čínský.“

Po několika dnech se Ferguson ozval znovu. „Nemožné, ale pravdivé. Nejde o žert.“

Té noci se Quinn sbalil a nastoupil do prvního letadla do Hongkongu, kde pak chytil vlak na pevninu. Pak přestoupil do autobusu a po několika hodinách vystoupil u řeky, právě včas, aby se mohl svézt s Čangem. Ten se nestaral jen o zásobování expedice, sloužil zároveň jako pošťák obstarávající pěšky spojení s nejbližší telegrafní stanicí. To byl také důvod, proč to zprávám tak neuvěřitelně dlouho trvalo.

Jak Quinn zjistil, navštívil Čang místo nálezu naposledy před několika dny. Muselo to být téhož dne, kdy si vyzvedl poslední Fergusonovu zprávu. Během dlouhé a únavné cesty v Quinnovi narůstal vztek. Šlo vlastně jen o to, jestli Fergusona zastřelí ještě před tím, než ho hodí do řeky, nebo až potom. Jak se blížili k nalezišti, stále víc si pohrával s myšlenkou, jestli Ferguson nejednal v pominutí smyslů. Možná se napil závadné vody.

Quinn se dosud nerozhodl, co podnikne, člun už ale udělal obrat a najel na břeh v místě, kde nesl stopy mnoha lidských nohou. Čang přivázal člun ke kůlu zaraženému do země, popadl s Quinnem krabice se zásobami a společně se vydali do vnitrozemí.

Zatímco kráčeli po stezce vinoucí se vysokou žlutou trávou, zeptal se Quinn Čanga: „Jak je to daleko?“

Jeden prst. Takže jedna míle, nebo taky jedna hodina, pomyslel si Quinn. Správná nebyla ani jedna z těchto variant. Už po minutě se ocitli na přibližně kruhovém plácku s podupanou trávou.

Čang složil náklad na zem a naznačil Quinnovi, aby učinil totéž.

„Kde je tábor?“ zeptal se Quinn, rozhlížeje se po lidech či stanech.

Čangova tvář dostala částečně udivený a částečně popuzený výraz. Promnul si řídké vousy a pak důrazně ukázal na zem u svých nohou.

Báječný konec báječného dne, pomyslel si navztekaně Quinn. Je unavený a špinavý, žaludek mu řve hlady jako tur a jeho průvodce navíc zabloudí. Čang zabreptal něco čínsky a kývl na Quinna, aby ho následoval. Po několika minutách chůze se zastavil a ukázal rukou před sebe. Pár akrů půdy tam bylo překopáno.

Když se Quinn vydal podél okraje rozryté plochy, spatřil jakýsi zakulacený předmět vyčuhující z hlíny. Začal kolem něj hrabat rukama. Po několika minutách odkryl hlavu a ramena terakotového válečníka. Zkusil to o kousek dál a našel ještě další ozbrojence.

Určitě jsem na *správném* místě, pomyslel si, měl by tu být ale asi tucet lidí. Kde, k čertu, všichni jsou? Čang se vyplašeně rozhlédl. „Démoni,“ prohlásil a aniž by cokoli dodal, vystartoval k řece.

Vzduch se ochladil, jako by slunce zakryl mrak. Quinn zjistil, že se ocitl sám. Jediné zvuky představovalo šustění větrem rozhýbané trávy připomínající tiché šelestění plížícího se hada. Naposledy přeletěl očima okolí a rozběhl se za pelášícím průvodcem. Šiky mlčenlivých válečníků pohřbených v zemi opět osaměly.

13 KAPITOLA

Okres Fairfax, Virginie

Ve Virginii nastalo další dusné, nehybné ráno. Austin nasedl do svého skifu, odrazil se od dřevěného mola, silnými prsty sevřel rukojeti vesel z uhlíkových vláken a dlouhým hladkým záběrem vyrazil jako šíp po třpytící se hladině řeky Potomac.

Veslování po Potomaku představovalo každodenní rituál, který Austin odhodlaně vykonával mezi jednotlivými akcemi. Poslechl lékaře a po určitou dobu dopřál levé části svého těla klid. Jakmile se ale stehy vstřebaly, zahájil vlastní terapii, která spočívala ve zvedání činek a dřině v domácí posilovně a plavání v bazénu u domu. Postupně si zvyšoval dávky, až nakonec došel k přesvědčení, že nedávno posešívaným svalům trocha veslování neublíží.

Čas na otestování fyzického stavu připadl na mimořádně krásný den, kdy vábení říčních sirén už nešlo odolat. Z úložného prostoru bývalé úschovny loděk, kterou si přestavěl na obytný dům a jež se nacházela přímo pod starými palisádami na hranici okresu, vytáhl štíhlý jednadvacet stop dlouhý skif Maas Aero. Donést lehkou závodní loď na molo a spustit ji na vodu nebylo obtížné. Poněkud složitější ale bylo nastoupit do vratkého skifu, aniž by se převrátil.

První pokus zaveslovat si znamenal vyloženou katastrofu. Vesla značky Contept II byla sice lehounká jako peří, vzhledem k jejich devíti stopám a odporu, který jim kladla voda, nedokázal Austin udělat víc než jen pár záběrů. Pak se, zbrocen ledovým potem, raději vydal zpátky. Levá část trupu ho bolela, jako by mu do ní někdo zarazil hák a snažil se ji odtrhnout. Záměrně loď těsně u břehu převrhnul, dobelhal se domů, na chvíli se zadíval na svůj popelavý odraz v zrcadle na dveřích skříňky s léky a pak si vzal několik prášků, které ale jeho bolestivá muka zmírnily jen nepatrně. Za několik dnů to zkusil znova. Zabíral silněji pravou paží, takže skif měl při nerovnoměrných záběrech tendenci plout v poměrně nehezkých kružnicích, byl to ale alespoň nějaký pohyb. Po pár dnech už dokázal veslovat, aniž by přitom zatínal zuby.

Ztuhlost nakonec odezněla. Jedinou připomínku útočníkovy šťastné trefy toho dne byla už jen bodavá bolest, kterou pocítil při rozcvičování. Když se ale vsoukal do otevřeného trupu lodě, připevnil si chodidla řemínky k nožním opěrkám a několikerým pokrčením a opětovným natažením nohou posunul sedátko po vodících lištách sem a tam, aby si rozhýbal břišní svaly, cítil se zase dobře. Upravil polohu „závor“, kovových kroužků spočívajících na veslech v místě, kde procházela podpěrami na okrajích trupu, aby zajistil, že síla vložená do záběrů bude využita beze zbytku.

Natáhl se dopředu, ponořil vesla do vody a opatrně, nechávaje za sebe pracovat váhu svého těla, přitáhl jejich rukojeti k sobě. Skif se rozběhl po hladině jako vodoměrka. Už dlouho se tak dobře necítil. Stále ještě trochu přetrvávající bolest byla přehlušena radostným pocitem, že může veslovat normálním rytmem. Seděl zpříma, jen při záběrech neměl ruce v zákrytu, aby se mu vesla snadněji přitahovala. Zpočátku se nikam nehnal, sedačku se při skluzu vpřed nepokoušel dostat až do krajní polohy a nasazoval k dlouhým záběrům. Na konci každého z nich natočil lopatky vesel do téměř horizontální polohy, aby tak zmenšil odpor vzduchu, a takto zploštělá vesla plynulým pohybem přesunul jen pár palců nad hladinou opět vpřed. Spokojeně si zamručel; veslovalo se mu skvěle.

Skif klouzal po řece stejně tiše, jako se vítr prohánět zápražími okázalých starých domů lemujících břeh. Lehce mlhavý vzduch, který mu plnil plíce, voněl jako parfém nějaké dávné lásky. Což byla do určité míry pravda. Pro Austina veslování neznamenalo jen nějakou náročnou fyzickou aktivitu. Protože technika hrála důležitější roli než síla, byla pro něj tato duševní a fyzická součinnost něčím na způsob zenové meditace. Plně se do veslování pohroužil. Postupně zvyšoval frekvenci a přitahoval vesla stále větší a větší silou, až mu displej počítadla umístěného přímo nad nožními opěrkami ukazoval obvyklých osmadvacet záběrů za minutu.

Pod okrajem tyrkysově baseballové čepice s vyšitým emblémem agentury NUMA se mu objevily první kapičky potu, na záda se mu začalo lepit ragbyové tričko a zadek měl navzdory polstrovaným cyklistickým šortkám otlačený. Všechny smysly mu ale říkaly, že *žije.* Štíhlý trup lodě letěl řekou, jako kdyby měl místo vesel křídla. Měl v plánu veslovat pětačtyřicet minut, pak se obrátit a nechat líný říční proud, aby mu pomohl s návratem. Pokoušet štěstí více by nemělo smysl.

Na břehu se něco jasně zalesklo. Sluneční paprsky se odrazily od čočky dalekohledu umístěného na třínožce. Blízko řeky seděl na skládací židli nějaký muž a zíral do okuláru. Na hlavě měl bílou bavlněnou čapku staženou hluboko do očí, zbytek obličeje mu zakrýval dalekohled. Austin si toho muže poprvé všiml už před několika dny, a pomyslel si, že asi pozoruje ptáky. Na amatérského ornitologa se ale choval trochu podivně. Jeho dalekohled totiž neustále mířil jen na Austina.

Austin po chvíli učinil plánovaný obrat a zamířil po proudu dolů. Když se k pozorovateli ptáků opět přiblížil, uložil vesla do skifu, nechal se řekou jen tak unášet a zamával na muže, doufaje, že ho tím přiměje zvednout hlavu. Jeho oči ale zůstaly přilepeny k dalekohledu. Zatímco skif tiše proplouval kolem, Austin si muže pečlivě prohlédl. Pak se zašklebil, potřásl hlavou, znovu se chopil vesel a vydal se k domovu.

Ve viktoriánském slohu postavená úschovna loděk tvořila součást větší zástavby. Při pohledu na stěny z bleděmodrých překládaných prken a mansardovou střechu, nad niž vyčnívala věžička, měl člověk pocit, že vidí miniaturu skutečného obytného domu, vnitřní vybavení této představě ale neodpovídalo. Austin přirazil ke břehu, vylezl na molo, vytáhl skif z vody a pak jej zanesl pod svůj příbytek. Uložil ho do stojanu hned vedle jedné z dalších svých hraček, malého kluzáku s vnějším motorem. Austin měl ještě dvě další plavidla, dvaadvacet stop dlouhou plachetnici typu Kat a opravdový závodní kluzák, ta ale kotvila v soukromém přístavu v Chesapeakském zálivu.

Měl rád klasické linie svého katu, jeho historii i skutečnost, že navzdory bachratému trupu a jediné plachtě je rychlý, zvláště po úpravách, jež sám provedl, a že dokáže nechat za sebou mnohé větší a štíhlejší lodě. Jeho kat byl návětrný, ostatně stejně jako on, a Austin při plavbách vyhledával extrémy z hlediska povětrnostních podmínek i vzdáleností, jen aby si ho pořádně užil. Zatímco mentální výzvu obsaženou ve veslování přijal až skoro v dospělosti a plachtit se naopak naučil skoro jako mimino, opojení z rychlosti ho přepadlo někde uprostřed a už od deseti let proháněl závodní čluny. Příležitostně si rád zazávodil dodnes.

Jakmile skif uložil, vystoupil po vnitřním schodišti do obytného patra a pokračoval dále až do pokoje ve věžičce. Svlékl se, oblečení hodil do koše na prádlo a spláchl pot horkou sprchou. Když se pak před zrcadlem utíral, přeletěl očima jizvu po kulce. Původní sytá červeň už zmizela, rána teď byla růžová. Zanedlouho se od ostatních světlých šrámů, rýsujících se na jeho ořechově hnědé pokožce, nebude nikterak odlišovat. Všechny ty jizvy představovaly vzpomínku na četné střety a potyčky. Někdy si říkal, jestli snad jeho tělo nemá nějakou vrozenou schopnost působit na kulky a ostré předměty jako magnet na kovové piliny. Oblékl si čisté tričko a kraťasy, zamířil do kuchyně, udělal si půl konvice silné keňské kávy a na pánvi si usmažil slaninu s vejci. Všechno to pak naskládal na tác a zanesl na terasu nad řekou. Zatímco snídal, pozoroval, jak kolem plyne. Když dosnídal, nalil si ještě jeden šálek kávy a s příjemným pocitem provázejícím nápor cholesterolu se vydal do obytné pracovny. Vložil do stereofonního přehrávače cédéčko s Coltranem, posadil se do černého koženého křesla a zaposlouchal se do tónových kreací nástroje, o nichž se jeho tvůrci, Adolphu Saxovi, určitě nezdálo ani v tom nejdivočejším snu. Skutečnost, že Austin dával přednost modernímu jazzu, nebyla překvapivá. Hudba Coltraneho, Oscara Petersona, Keitha Jarretta, Billa Evanse a mnoha dalších muzikantů zastoupených v Austinově rozsáhlé fonotéce svým způsobem odrážela jeho vlastní osobnost: ledový chlad maskující obrovskou vnitřní energii a průbojnost, schopnost ponořit se hluboko do vlastní duše, když bylo nutno vynaložit nadlidské úsilí, a improvizační nadání.

Tato prostorná místnost představovala různorodou míchanici starého a nového. Na podlaze stál původní koloniální nábytek z tmavého dřeva, na bílých zdech visely originály současných umělců. Na člověka, který vyrostl na moři či v jeho bezprostředním okolí a jenž strávil většinu života pod vodou nebo na hladině oceánů, tam bylo podivuhodně málo předmětů se vztahem k mořeplavectví. Naivní kresba plujícího klipru od nějakého hongkongského Picassa vytvořená pro jakéhosi kapitána pracujícího pro Čínskou obchodní společnost, mapa Pacifiku z devatenáctého století, pár kousků nástrojů pro stavbu lodí, fotografie Austinova katu a miniaturní model jeho závodního kluzáku ve skleněné láhvi.

Knihovna obsahovala několik v kůži vázaných publikací, většinou námořních dobrodružství z pera Josepha Conrada a Hermanna Melvilla, a asi tucet vědeckých příruček týkajících se

oceánografie, převážnou část ohmataných svazků ale tvořila díla Platóna, Kanta a mnoha dalších velkých filozofů, v nichž si rád čítával. Austin si byl této dichonomie vědom, neshledával v ní ale nic zvláštního. Nejeden námořní kapitán se po završení kariéry strávené v zajetí mořských dálav usadil ve vnitrozemí. Austin se sice do Kansasu zatím stěhovat nehodlal, moře pro něj ale představovalo nezkrotnou a náročnou milenku, a on toto tiché útočiště, v němž by si odpočal od její trýznivé náruče, občas potřeboval.

Zatímco usrkával kávu, padl mu zrak na obě mantonky pověšené na zdi nad krbem. Ve sbírce už měl skoro dvě stě párů soubojových pistolí. Většinu měl uloženu v ohnivzdorném sejfu, tyto nejnovější přírůstky si ale zatím ponechával doma. Nefascinovala ho pouze kvalita řemeslné práce a jejich smrtící krása, ale rovněž nevyzpytatelné cesty osudu, který se mohl změnit kulkou vypálenou přesně na cíl kteréhosi pradávného ospalého rána. Přemítal, jak by to asi dopadlo s federací, kdyby Aaron Burr nezabil Alexandra Hamiltona. Pohled na mantonky ho znovu přivedl k myšlenkám na události na palubě *Nerea.* Jak podivná to byla noc! Během doby, kdy se doma zotavoval, si celý útok nesčetněkrát v duchu přehrál. Jako na videu si ho opakovaně pouštěl v hlavě, v některých okamžicích děj zastavoval a rychle se zase vracel na začátek.

Když bylo po boji, vyčerpání a ztráta krve se na Austinovi okamžitě projevily. Nedokázal udělat víc než jen pár kroků, pak se už jen plížil a nakonec si musel sednout. To kapitán Phelan musel informovat ostatní, že na palubě už je bezpečno. Když vyšli z úkrytu, naložili Austina i Zavalu na nosítka a dopravili je na ošetřovnu. Cestou museli minout tělo muže, kterého Austin dostal jediným výstřelem ze soubojové pistole. Na Austinův pokyn zastavili a jeden člen posádky se silným žaludkem stáhnul mrtvému útočníkovi z hlavy kuklu. Objevil se obličej snědého třicátníka s hustými černými vousy, ostatní rysy se ale od normálu nikterak výrazně neodlišovaly. Samozřejmě s výjimkou kruhového otvoru na čele.

Zavala se na nosítkách vztyčil a uznale zamručel. „Přiznej se," řekl směrem k Austinovi, „že sis na tu předpotopní bambitku nasadil laserový zaměřovač. Pohybující se cíl, a navíc ve tmě! Kdybych to neviděl na vlastní oči, přísahal bych, že takový zásah je nemožný."

„*Je* nemožný," odpověděl Austin a zatvářil se posmutněle. „Nechtěl jsem riskovat, a tak jsem hodlal vypálit na tělo."

Zatímco je pečlivě ovazovali, vysvětlil Zavalovi, že jeho ďábelská přesnost neměla nic společného s muškou či nechvalně proslulým skrytým drážkováním hlavně. Jak spěchal, nastavil páčku pro regulaci přenosu tlaku na závěrové ústrojí do opačné polohy, takže se pak spouště stačilo jen dotknout. S jinou pistolí by určitě vystřelil nad. Mohli jen děkovat Bohu, že jim o vhodnosti předimenzované hlavně byl poskytnut tak prostý důkaz.

Přiletěl vrtulník, který na základě rádiové zprávy odvysílané na nouzové frekvenci poslala ropná společnost, vyzvedl z *Nerea* oba zraněné muže i Ninu Kirovovou a vysadil je v Tarfáji. Kapitán Phelan své plavidlo odmítl opustit. Když ho pak lodní lékařka ujistila, že během několika dnů bude schopen jakž takž fungovat, rozhodl se vydat se s *Nereem* k Yucatánu. Uplynulo jen pár hodin a Austin se Zavalou už seděli na palubě tryskového letounu, který měl k dispozici jeden z vedoucích pracovníků agentury NUMA a jenž se pro ně v Maroku zastavil během letu z Říma do Spojených států. Nina si domluvila, že letadlo vezme na Dullesovo letiště i ji. Tablety, jež Austin dostal proti bolesti, zapůsobily možná víc, než chtěl, a on téměř celý let prospal. Vzpomínky na něj měl jen mlhavé, dokázal si ale vybavit sen, v němž ho na tvář políbil nějaký blonďatý anděl. Když se probudil, byli ve Washingtonu. Nina, které jel autobus do Bostonu, už zmizela. Zapřemítal, jestli ji ještě vůbec někdy uvidí. Po několika dnech strávených v nemocnici byl on i Zavala poslán domů. Na cestu dostali radu, aby brali poctivě léky a umožnili svým tělům trochu si odpočinout.

Ze zamyšlení vytrhlo Austina zazvonění telefonu. Když zvedl sluchátko, ozval se z něj praskotem podmalovaný pozdrav.

„Dobré ráno, Kurte. Jak se cítíte?"

„Mám se celkem dobře, admirále Sandeckere. Děkuji za optání. Musím ale připustit, že se trochu nudím."

„To rád slyším. Nuda vám ale končí. Sejdeme se zítra v devět a pokusíme se těm marockým událostem přijít na kloub. Pozvu tam i Zavalu. Byl spatřen, jak se ve svém kabrioletu projíždí někde kolem Arlingtonu, takže se domnívám, že i jeho nečinnost ubíjí."

Zavala, který vlastnil korvetu z roku 1961, již si pořídil hlavně proto, že to byl poslední model s kufrem, trávil většinu času ve své suterénní dílně, kde se obvykle zabýval renovací různých technických zařízení či vymýšlením nových pomůcek a přístrojů pro práci pod vodou. Jakmile byl schopen chodit, aniž by přitom padal, začal si dávat do těla v jedné boxerské tělocvičně. Joe se nikdy nenudil, pokud se někde kolem vyskytovaly ženy, takže se nyní snažil soucitu, který jeho zranění u příslušnic hezčího pohlaví vzbuzovalo, co nejvíce využít.

Austin se Zavalou mnohokrát hovořil po telefonu. Třebaže si Joe užíval, už se nemohl dočkat, až se zase bude moci zúčastnit nějaké akce. Takže Austin měl absolutní pravdu, když nyní odpověděl: „Jsem si jist, admirále, že už je na návrat do práce celý žhavý."

„Skvělé. Mimochodem, jak jsem pochopil, jste na tom tak dobře, že byste se mohl dostat do posádky pro olympijské hry."

„Maximálně jako kormidelník. Mám jeden návrh, pane. Až si příště někoho najmete, aby si hrál na ornitologa, dohlédněte na to, aby si k vycházkovým botám nebral podkolenky."

Chvíli bylo ticho. „Snad vám nemusím připomínat," řekl posléze admirál, „že NUMA nemá podobnou skupinu tajných agentů, jakou mají k dispozici vaši langleyští sousedé. Požádal jsem Joa McSweeneye, což je jedna z kancelářských krys účetního oddělení agentury, aby nenápadně zjistil, jak si vedete. Cestou do práce chodívá okolo vašeho domu. Zdá se, že se příliš často díval na bondovky a že ten úkol vzal vážněji, než jsem chtěl. Doufám, že se vás to nějak nedotklo."

„Ani v nejmenším, pane. Oceňuji váš zájem. V každém případě je to lepší, než kdyby mi každý den z vedení agentury volali."

„Přesně to jsem předpokládal. Mimochodem, ten chlapík se v ptácích skutečně *vyzná."*

„O tom nepochybuji," odpověděl Austin. „Takže na shledanou zítra, admirále."

Když Austin zavěsil, musel se Sandeckerově starostlivosti a jeho skutečnost poněkud překrucující narážce na CIA, jejíž sídlo se nacházelo necelou míli odtud, zasmát. Admirálova agentura se sice zabývala převážně vědeckou činností, ale její operace coby organizace fungující jako námořní protějšek NASA byly automaticky připravovány tak, aby mohly být využity zpravodajským oddělením, přičemž výsledky někdy dokonce předčily to nejlepší, s čím mohla Ústřední zpravodajská služba přijít.

Sandecker záviděl CIA její v podstatě neomezený rozpočet a naopak značně omezenou odpovědnost, i když on sám si také uměl od Kongresu peníze vydupat. Dokázal navíc sehnat finanční prostředky od dvaceti významných univerzit, na jejichž fakultách studenti získávali znalosti v souvisejících oborech, a zajistit si podporu mnoha velkých korporací. NUMA, opírající se o pět tisíc vědeckých pracovníků, techniků a dalších specialistů, si díky neustále probíhajícím geologickým výzkumům na dně moří a oceánů, projektům na poli studia života mořských organismů, podmořské archeologie a klimatologie, celé flotile výzkumných plavidel a četným letounům zajistila výsadní postavení. Na zeměkouli prakticky neexistovalo jediné mokré místo, které by nemohla prozkoumat.

Skutečnost, že dokázal přesvědčit Austina, aby odešel od CIA, považoval Sandecker za svůj velký úspěch. Austinova cesta k agentuře byla křivolaká. Vystudoval systémové inženýrství na Washingtonské univerzitě a pak se přihlásil na vysoce ceněnou potápěčskou školu v Seattlu. Naučil se tam od všeho něco, což v praxi znamenalo, že získal základy svařování pod vodou, komerčního využití trhavin i potápění při nulové viditelnosti. Specializoval se na plovatelnost předmětů, vyzvedávání těžkých věcí z moře a na hlubinné potápění v různém prostředí při použití dýchací směsi a podmořských komor. Několik let hledal ropu v Severním moři, pak se na šest let upsal otcově firmě na zachraňování lodí a lodních nákladů a poté se nechal nalákat do nepříliš známého oddělení CIA, jehož zaměření spočívalo v získávání zpravodajských informací pod vodou. Jako zastupující velitel se zúčastnil tajného vyzvednutí jedné ruské ponorky a záchrany a následného prozkoumání íránské kontejnerové lodě, která byla i s nukleárními zbraněmi na palubě ve vší tichosti potopena izraelskou ponorkou. Provedl také několik šetření pro komerční letecké

společnosti, jejichž stroje byly za záhadných okolností sestřeleny nad mořem. Pokaždé musel vrak nejprve najít, pak se pokusit co nejvíce úlomků vyzdvihnout a nakonec vše prošetřit.

Když skončila studená válka, rozhodla se CIA Austinovo oddělení rozpustit. Za normálních okolností by zřejmě přešel do jiné sekce, kontaktoval jej ale admirál Sandecker a nabídl mu neobvyklou potápěčskou práci, která by často probíhala mimo zorné pole vládních úředníků. Sandecker si mohl stěžovat, jak chtěl, a vytýkat CIA téměř cokoli, o dobrodružných operacích s příchutí romantiky ale věděl své.

Austin se podíval na hodinky. Deset hodin. V Seattlu bude sedm. Zvedl sluchátko a vytočil číslo. Ozval se hlas, který svou břitkostí připomínal kotoučovou pilu.

„Dobré jitro," pozdravil Austin, „volá ti tvůj nejoblíbenější syn."

„Už byl nejvyšší čas."

„Mluvili jsme spolu včera, tati."

„Během čtyřiadvaceti hodin se toho může stát spoustu," odpověděl Austinův otec bodře.

„Ano? Jako například co?"

„Člověk třeba může podepsat mnohamilionový kontrakt s Číňany. Já ho podepsal. To není špatné na starého papriku, co říkáš?"

Právě po svém otci Austin zdědil urostlou postavu a tvrdohlavost. Široká ramena Austina staršího, kterému už táhlo na osmdesát, již byla poněkud svěšená, stále ale ještě dokázal zvládnout tolik práce, že by to mnohé mladší muže zabilo. Jeho záchranářská firma, která operovala ze Seattlu, mu přinesla bohatství. Ještě pořád sám řídil auto, od smrti Austinovy matky před několika lety možná dokonce ještě více než dříve. Jako pro většinu lidí, kteří se vypracovali vlastním úsilím, bylo i pro něj podnikání hrou. Peníze zase tolik neznamenaly.

„Gratuluji, tati. Nemůžu říci, že bych byl překvapen. Do starého papriky máš ale daleko, a dobře to víš."

„Neztrácej čas a nemaž mi med kolem huby. To jsou jen kecy. Raději mi řekni, kdy se ukážeš, abychom to spolu oslavili a zaťali drápek nějaké flašce. Což takhle Jack Daniel's?"

To tak akorát potřebuju, pomyslel si Austin. Po noci strávené s mohutně nasávajícím otcem by se mohl rovnou vrátit do nemocnice. „Teď to nepůjde. Nastupuju zase do práce."

„Je načase. Už ses válel dost dlouho." V jeho hlase zaznělo určité roztrpčení.

„Tys musel mluvit s admirálem. Ten totiž říkal něco podobného."

„Ale houby, já měl na práci lepší věci." Austinův otec žertoval jen částečně. Vůči Sandeckerovi choval značný respekt. Zároveň v něm ale spatřoval soka. Nikdy se totiž nevzdal naděje, že Kurt jednou dostane rozum a převezme rodinnou firmu. Austina občas napadlo, že právě tato naděje otci dodává životní energii.

„Počkejme, co vlastně admirál chce. Ozvu se ti."

Odpovědí mu bylo hlasité povzdechnutí. „Dobrá, udělej, co musíš. Musím končit. Mám další hovor."

Austin se zadíval na ztichlé sluchátko a potřásl hlavou. Občas popustil uzdu fantazii a pokusil si představit, co by se asi stalo, kdyby se jeho robustní, medvěda připomínající otec s křehkým Sandeckerem utkal. Na výsledek by si asi dopředu nevsadil, jednu věc ale věděl jistě. Jestli k tomu má někdy dojít, on u toho být nechce.

Cédéčko s Coltranem dohrálo. Austin ho vyndal, vložil do přehrávače nahrávku Gerryho Mulligana a pohodlně se s úsměvem na tváři v křesle opřel. Poslední hodiny příjemného nicnedělání, možná poslední na celé týdny, si hodlal náležitě vychutnat. Byl rád, že mu Sandecker zavolal a že tahle dovolená pomalu končí. Nuda už začínala být nesnesitelná. Admirál nebyl jediným člověkem, který by „té marocké záležitosti", jak nedávné události nazýval, rád přišel na kloub.

14 KAPITOLA

Hiram Yeager se opřel zády o opěradlo křesla, ruce sepjal za hlavou a přes starodávné brýle s drátěnými obroučkami se zadíval na trojrozměrný černobílý obrázek baculaté Sumatranky, která na něj shlížela z obřího monitoru stojícího hned za ovládacím panelem ve tvaru koňské podkovy. Mladá žena díky holografické zobrazovací metodě vypadala ještě opravdověji a živoucněji než ve skutečnosti. Zauvažoval, kolik milionů mladíků asi dostalo svou první lekci z anatomie ženského těla díky snímkům snědých domorodek na stránkách časopisu *National Geographic.* Zasněně a trochu nostalgicky si povzdechl a řekl: „Díky za péči, Maxi."

„Rádo se stalo," odpověděl mu počítač neosobním mužským hlasem. „Domníval jsem se, že malá přestávka v práci by se vám hodila." Snědá dívka zmizela, poslána zpátky do roku 1937, v němž se pro ni zmáčknutím spouště fotoaparátu zastavil čas.

„Vyvolalo to hezké vzpomínky," prohlásil Yaeger a usrkl trochu kávy.

Šéf agenturní komunikační sítě se mohl ze svého soukromého terminálu v malé postranní místnosti během mžiku dostat do rozsáhlých datových souborů uložených v počítačovém středisku, které zabíralo celé desáté patro správní budovy NUMA. Hardware této agentury se často dostával do titulků světových deníků. Akce technicky dokonalých výzkumných lodí, ponorek dosahujících úžasných hloubek a rozmanitých podmořských robotů dokázaly ve čtenářích vzbudit značnou představivost. Jedním z nejdůležitějších Sandeckerových příspěvků v této oblasti byl ale tento běžnému oku skrytý klenot, rozsáhlá vysokorychlostní počítačová síť, pro jejíž vytvoření dostal Yaeger absolutně volnou ruku a díky admirálovi také neomezené finanční prostředky.

Sandecker nalákal Yaegera do agentury během pracovní návštěvy jedné počítačové korporace v Silicon Valley a pověřil ho vybudováním jednoznačně nejlepšího a největšího oceánografického archivu na světě. Tato obrovitá databáze byla příčinou Yaegerových radostí i strastí. Dát dohromady z knížek, článků a vědeckých a historických prací souhrn lidských znalostí za celá staletí trvalo roky. Vše, co bylo o mořích a oceánech kdy napsáno a neupadlo v zapomnění, měli k dispozici nejen pracovníci agentury, ale také studenti, profesionální oceánografové, námořní technici a podmořští archeologové z celého světa. Yaeger byl jediným pracovníkem NUMA, který ignoroval Sandeckerova nařízení ohledně oblékání. Skutečnost, že mu to procházelo, výmluvně svědčila o jeho schopnostech. Tenhle trhan by díky svým džínovým kalhotám a bundě, dlouhým světlým vlasům staženým do copu a neposlušným knírům zakrývajícím poněkud chlapecky dychtivý výraz v obličeji v šedesátých letech dokonale zapadl do jakékoli komuny hipíků. Yaeger ale nežil v nějaké jurtě, ve skutečnosti dojížděl do práce z jednoho vyhledávaného marylandského předměstí svým plně vybaveným BMW. Jeho atraktivní manželka byla umělkyně, obě dcery studovaly na soukromé škole, a pokud si doma někdo stěžoval, tak jen na to, že Yaeger se svou elektronickou rodinou tráví více času než s tou z masa a kostí.

Yaegerovi se z moci, které vládnul, stále ještě trochu klepala kolena. Klasickou klávesnici a počítačový monitor vyměnil za hlasové povely a holografické zobrazování. Jeho loupeživý nájezd do tohoto poněkud lidštějšího aspektu článků časopisu *National Geographic* znamenal příležitost odpočinout si na chvíli od náročného úkolu, kterým ho Sandecker pověřil. Admirálův příkaz vypadal na první pohled jednoduše. Zjistit, zda už někdy došlo k útoku na nějakou archeologickou expedici, který by se podobal tomu, co se přihodilo v Maroku. Ukázalo se, že půjde o mimořádně náročný úkol. Zcela se do té hádanky pohroužil. Jeho chápající manželka a děti budou nějakou dobu zřejmě zanedbávány dokonce ještě víc než obvykle.

Protože celý agenturní systém byl zaměřen na moře a oceány, Max se rutinně naboural do jiných systémů, samozřejmě bez oprávnění, aby získal informace a shromáždil data z veřejných i vědeckých knihoven, novinových a historických archivů a univerzit z celého světa. Začal vytvářet orientační přehled expedic za posledních padesát let, členěný chronologicky do jednotlivých desetiletí. Seznam nakonec obsahoval stovky jmen a údajů. Poté vytvořil počítačový model založený na faktech, které byly o marockém incidentu známy. Yaeger požádal Maxe, aby tento model porovnal s údaji o každé expedici, použil přitom rozličné zdroje, jako například publikované

dizertační práce, vědecké časopisy či novinové články, aby zjistil, jestli tyto expedice náhodou nepotkal podobně tragický osud, a po celou dobu pátral po možných souvislostech.

Informace byly vesměs útržkovité a občas se opakovaly. Jako sochař snažící se vydobýt postavu z kusu mramoru postupně soupis zmenšoval. Seznam byl ještě pořád natolik dlouhý a komplikovaný, že by odradil i toho nejzkušenějšího badatele, skrytá výzva ale Yaegera motivovala k ještě většímu úsilí. Během několika dnů shromáždil obrovské množství informací. Teď dá počítači pokyn, aby data protřídil a ze zbylých údajů sestavil nějaký smysluplný přehled.

„Maxi, až budeš mít výsledky, tak je, prosím tě, vytiskni."

„Za chvíli to bude. Za zdržení se předem omlouvám," odpověděl mu měkký monotónní hlas. „Když už musíte čekat, proč si nedáte ještě jeden šálek kávy?"

Pro počítač čas nic neznamená, pomyslel si Yaeger, zatímco se řídil Maxovým návrhem. Požadovanou činnost Max vykonal neuvěřitelně rychle, ale ať už byl rychlý a chytrý jakkoli, neměl nejmenší představu, jaké to je, když někomu dýchá na obvody Sandecker. Yaeger admirálovi slíbil dodat výsledky do příštího rána. Zatímco Max pracoval, Yaeger si mohl odpočinout, zajít do firemní kavárny nebo se ze svého svatostánku jednoduše ztratit a vyjít si na krátkou procházku. Svá elektronická dítka ale opouštěl jen nerad, a tak volný čas využil k prozkoumání dalších možností.

Zadíval se na strop a pokusil se přesně si vybavit, co mu Nina Kirovová řekla. Útočníci přišli v noci, všechny zmasakrovali a pak se zbavili těl.

„Maxi, což takhle mrknout se na heslo 'atentátníci'?"

Max byl ve skutečnosti tvořen celou řadou počítačů, které, podobně jako lidský mozek, mohly v jednu chvíli pracovat hned na několika komplikovaných úkolech.

„To by neměl být problém." Počítač se na zlomek vteřiny odmlčel. „Atentátníci. V některých jazycích slovo analogické s arabským termínem *assassin*, což znamená člověka beroucího hašiš. V jedenáctém století vznikla jedna tajná politicko-náboženská muslimská sekta řízená nějakým despotickým vůdcem a jeho zástupci. Od členů sekty, kteří si říkali ‚zasvěcení', byla vyžadována absolutní poslušnost. Ve skutečnosti šlo o nájemné vrahy likvidující politické vůdce a nabízející své služby za úplatu komukoli. Před akcemi dostávali hašiš a mohli se těšit různým radovánkám, přičemž jim vždy bylo řečeno, že to je pouze ukázka ráje, který je čeká, když řádně vykonají svou práci. Sekta budila hrůzu více než dvě stě let."

Zajímavé. Ale jakou to může mít souvislost? Zatímco Max popisoval četné další atentátnické skupiny, jako byli indičtí škrtiči a japonští nindžové, Yaeger pozorně naslouchal a zamyšleně si mnul vousy. Zmiňované skupiny do profilu marockých zabijáků úplně nezapadaly, navíc, a to bylo mnohem důležitější, už celá staletí byly mimo hru. Zcela zavrhnout je ale nehodlal. Kdyby měl v plánu vytvořit nějakou vražednou četu, podíval by se do minulosti, jakým způsobem fungovali dávní kolegové.

Doktorka Kirovová řekla, že útočníci zlikvidovali nějakou kamennou hlavu, která mohla představovat důkaz předkolumbovského kontaktu mezi Starým a Novým světem. Kdyby si nechal vyhledat všechny dostupné informace o předkolumbovských kulturách, dokonce i při Maxově rychlosti by trvalo možná deset let, než by se v tom zorientoval. Yaeger místo toho raději vytvořil něco, čemu říkal „paralelní paradigma", v podstatě soubor otázek, které se počítače různými způsoby dotazovaly, kdo by měl špatné spaní, kdyby se ukázalo, že Kolumbus nebyl prvním vyslancem Starého světa, který vkročil na půdu světa nového. A naopak.

Poprvé dal počítači pokyn zaobírat se tímto problémem už před několika dny, dosud byl ale příliš zaneprázdněn a podívat se na výsledek neměl čas. Když teď počítač pracoval na otázce, která nejvíce trápila Sandeckera, měl Yaeger volnou chvilku a mohl to dohnat.

„Zobraz mi 'ParPar'," požádal o otevření souboru, jehož název tvořila počáteční písmena obtížně vyslovitelného paralelního paradigmatu.

„ParPar je vám k dispozici, Hirame."

„Děkuji, Maxi. Koho by namíchlo, kdyby vyšlo najevo, že Ameriku neobjevil Kolumbus?"

„Pár učenců, historiků a spisovatelů. Určité etnické skupiny. Mám specifikovat?"

„Teď ne. Mohl by takový názor znamenat nějakou hrozbu?"

„Ne. Mám se pokusit zapátrat v minulosti?"

Yaeger naprogramoval počítač tak, aby odpovídal stručně, takže se bez příslušných instrukcí neodkláněl po nekonečných tangentách od hlavního tématu.

„Pusť se do toho," odpověděl mu Yaeger.

„Španělská inkvizice označovala víru v předkolumbovský kontakt za kacířství a trestala ji upálením. Inkvizitoři tvrdili, že Kolumbus byl Bohem vyvolen, aby do Nového světa přinesl civilizaci. Přejít k Vespuccimu?"

„Ano, pokračuj."

„Když Amerigo Vespucci vědecky prokázal, že Kolumbus nedoplul do Indie, ale že objevil nový kontinent, hrozilo obvinění z kacířství i jemu."

„Proč to bylo tak háklivé?"

„Připustit, že Nový svět objevil někdo jiný, by znamenalo nutnost vzdát se nároků na obrovská přírodní bohatství a oslabení samotného Španělska."

Yaeger chvíli zvažoval odpověď. Španělsko už nepředstavovalo světovou velmoc a jeho bývalé americké državy získaly samostatnost. Nějaká souvislost tam ale je, jen ji zatím nevidí. Cítil se jako dítě, které ví, že se uvnitř temné skříně skrývá příšera, slyší její těžké oddechování a dokonce vidí její zelené oči, když ale rozsvítí, nic tam nebude.

Počítač mu tiše přehrál zvonkohru Big Benu a na obrazovce se objevila holografická karikatura usmívajícího se Yaegera.

„Proces i tisk ukončeny," prohlásil jeho namalovaný dvojník. „Uf! Asi si budu muset skočit na pivo."

Yaeger ve společnosti tohoto počítače trávil tolik času, že do něj nevyhnutelně musel naprogramovat i pár charakteristických povahových rysů.

„Díky, Maxi, já to zatáhnu."

Přemítaje, co by asi udělal, kdyby Max někdy tuhle nabídku vzal vážně, přešel do vedlejší místnosti a vzal si tam dlouhý výjezd, který si objednal. Když si pak otázky a odpovědi týkající se archeologických expedic pročítal, rozšířily se mu oči a začal si tiše a stále dokola brumlat jedno slovo: „Neuvěřitelné." Neztrácel čas pročítáním celého textu, zvedl sluchátko a vytočil číslo. Na druhém konci se ozval břitký hlas.

„Jestli máte minutku, admirále," řekl do telefonu Yaeger, „měl bych něco, co byste asi rád viděl."

15 KAPITOLA

Austin ve třičtvrtě na devět ráno zapasoval svůj tyrkysový džíp Cherokee, který pro něj stejně jako pro mnoho svých dalších zaměstnanců NUMA zakoupila, na vyhrazené místo v podzemní garáži správní budovy agentury ve virginském Arlingtonu. Tato stavba připomínající impozantní a obrovitý skleník dokázala pojmout dva tisíce technických a vědeckých pracovníků, přičemž činnost dalších tří tisíc zaměstnanců roztroušených po celé zeměkouli z ní byla koordinována. Když Austin procházel atriovou vstupní halou pyšnící se několika umělými vodopády, velkými akvárii a gigantickým globusem umístěným ve středu modrozelené mramorové podlahy, zavolal na něj jménem Joe Zavala. Potěšilo ho, když zjistil, že Zavala při chůzi už jen lehce pokulhává.

Nastoupili do výtahu a zamířili do nejvyššího patra, kde se nacházely kanceláře admirála Sandeckera. Když opustili kabinu výtahu, objevila se před nimi dvojice čekajících mužů. První byl šest stop a tři palce vysoký, urostlý, měl snědý zbrázděný obličej, hluboké, opálově zelené oči a vlnité ebenově černé vlasy se stříbrnými nitkami na skráních. Jeho ramena nedosahovala takové šířky jako Austinova, byl ale štíhlý a šlachovitý.

Druhý muž se od něj poněkud odlišoval. Měřil pouze pět stop a čtyři palce, příroda mu ale dala do vínku buldočí hrudník a jeho ruce i nohy pokrývaly propletence svalů. Kadeřavé vlasy měl uhlově černé. Opálený obličej a ořechové oči prozrazovaly jeho italský původ.

Vysoký muž natáhl pravici. „Kurte, to už musí být aspoň tři měsíce, co jsme se naposledy viděli.“

Dirk Pitt, vedoucí speciálních projektů, a jeho schopný asistent Al Giordino byli v agentuře legendami. Hrdinské činy, jež během těch dlouhých let, které uplynuly od doby, kdy admirál Sandecker agenturu založil, vykonali, patřily spíš do kategorie dobrodružných románů. I když se Pittovy a Austinovy cesty jen zřídkakdy zkřížily, stali se dobrými přáteli a často se spolu oddávali sportovnímu potápění.

Austin pevný stisk dlaně opětoval. „Kdy si, pánové, najdete chvilku a vylíčíte nám své poslední eskapády?“

„Obávám se, že v nejbližších týdnech to nepůjde. Asi za hodinu odlétáme z vojenské letecké základny Andrews.“

„Kam máte namířeno?“ zeptal se Zavala.

„Admirál nás pověřil jedním projektem v Antarktidě,“ odpověděl Giordino.

„Nezapomněl sis vzít teplé spodní prádlo?“ otázal se ho trochu škodolibě Zavala.

„Bez toho nikdy nevycházím z domu,“ odvětil s úsměvem Giordino.

„A co ty a Joe?“ změnil téma Pitt.

„Jdeme za admirálem, abychom zjistili, co na nás šije.“

„Doufám, že to bude něco v tropických vodách.“

Austin se zasmál. „Nejsi sám.“

„Ozvěte se, až se vrátíte,“ řekl Pitt. „Sejdeme se u mě, třeba na večeři.“

„Slibuji,“ prohlásil Austin. „Vždycky se rád podívám na tvou sbírku aut.“

Objevil se další výtah a jeho dveře se otevřely. Pitt a Giordino nastoupili a otočili se. „Mějte se, kluci,“ rozloučil se Giordino. „Mnoho štěstí, ať už budete kdekoli.“ Pak se dveře zavřely a jejich přátelé zmizeli.

„To muselo být poprvé, co jsem Dirka a Ala viděl nepajdat, nekrvácet či bez obvazů,“ prohlásil Austin.

Zavala obrátil oči v sloup. „Nemusels mi připomínat, že práce pro agenturu není občas zrovna bez rizika.“

„A proč nám podle tebe NUMA platí tak vysoké zdravotní pojištění?“ odpověděl mu otázkou Austin, když vstoupili do rozlehlé čekací místnosti, jejíž zdi byly pokryty fotografiemi z admirálových setkání s prezidenty a dalšími významnými osobnostmi ze světa politiky, vědy a umění. Sekretářka jim řekla, aby šli rovnou dovnitř.

Sandecker seděl za ohromným pracovním stolem vyrobeným z palubního poklopu vyzvednutého z vraku lodě, která sloužila Konfederaci k prorážení námořní blokády. Na sobě měl perfektně

vyžehlené tmavě šedé kalhoty a drahé tmavomodré sako se zlatou kotvou vyšitou na náprsní kapse. K dokonale sportovnímu dojmu mu chyběl jen bílý baret. Sandecker ale nestál v čele nějakého jachtařského klubu. Vyzařovala z něj síla přirozené autority vykované roky úspěšného působení u válečného námořnictva a zakalené v občas nepříjemné práci šéfa pod vládu spadající oceánografické říše, kterou vydupal doslova z prachu. Veteráni ve službách Washingtonu tvrdili, že jim Sandeckerovy velitelské způsoby připomínají generála a státního sekretáře George C. Marshalla, který při vstupu do místnosti dokázal bez jediného vyřčeného slova dát všem přítomným najevo, že tady velí on. V porovnání s rozložitým generálem byl Sandecker drobný a štíhlý muž, za svůj sportovnější vzhled ale platil každodenním pětimílovým během a pravidelným cvičením.

Energicky se vztyčil, jako by měl místo nohou ocelové pružiny, a obešel stůl, aby se s oběma návštěvníky přivítal.

„Kurte! Joe! Jak rád vás zase vidím," řekl bodře a jednomu po druhém sevřel tak mocně pravici, až jim je málem rozdrtil. „Vypadáte dobře. Jsem rád, že jste mohli přijít oba."

Sandecker působil stejně elegantně a zdravě jako obvykle. Nikdo by nehádal, že už oslavil šedesátku. Van Dyka připomínající vousy, které svou ohnivě červenou barvou dokonale ladily nejen k vlasům, ale občas i k admirálovu chování, byly tak přesně zastřiženy, jako by k jejich úpravě použil laser.

Austin zvedl překvapeně obočí. Admirál si přece nemohl ani na chvíli myslet, že by se s Joem neukázali. O nedůtklivém zakladateli a řediteli téhle agentury bylo všeobecně známo, že ‚ne' nepovažuje za odpověď.

Austin nahodil poněkud smutný úsměv a odvětil: „Děkujeme, admirále. My s Joem se léčíme rychle."

„O tom nepochybuji," odpověděl Sandecker. „Schopnost rychlé rekonvalescence je základním předpokladem pro přijetí do agentury. Jestli mi nevěříte, zeptejte se Pitta a Giordina."

Austina poněkud znepokojovalo vědomí, že Sandecker žertuje pouze částečně. Mnohem horší ale byla skutečnost, že se on i Zavala na nový úkol už nesmírně těší.

„Až příště uvidím Dirka, pane, určitě si spolu nad sklenkou tequily s ledem a citronem vzájemně porovnáme své pohmožděniny."

Zavala nedokázal odolat možnosti trochu si zašprýmovat. S vážnou tváří prohlásil: „Párek invalidů, jako jsme my dva, určitě agentuře nemůže být k velkému užitku."

Sandecker se zachechtal a uštědřil Zavalovi přátelskou herdu do zad. „Vždy jsem obdivoval váš smysl pro humor, Joe. Určitě byste se v těch nočních klubech, v nichž, jak jsem byl informován, trávíte ve společnosti mladých dam večery, užívil jako komik. Ostatně umím si docela dobře představit, že vám s rekonvalescenci vydatně pomáhaly."

„Myslíte si, že si najímám pohlavně zdravotní sestry?" zeptal se ho Zavala s andělsky nevinným výrazem, který ale kladnou odpověď dopředu zcela nezavrhoval.

„Jak jsem už řekl, vy jste se, Joe, minul povoláním. Ale zanechme už vtipkování. Jak na tom je vaše, eh, pozadí?"

„Na maraton se zrovna necítím, ale hůl jsem odložil už před několika dny, pane."

„To rád slyším. Než se připojíme k ostatním, chtěl bych vám oběma poblahopřát. Četl jsem hlášení o těch událostech na *Nereu.* Odvedli jste skvělou práci."

„Děkujeme," promluvil tentokrát Austin. „Velkou zásluhu na tom všem má kapitán Phelan. Narodil se ve špatném století. Umím si představit, jak s palašem v ruce umravňuje berberské piráty. Obávám se ale, že jeho loď po našem odjezdu nevypadala nejlépe."

Sandecker upřel na Austina své chladné modré oči. „Pár věcí je třeba ještě udělat, Kurte. Včera jsem s kapitánem mluvil. Loď právě končí pracovní pobyt u Yucatánu. Kapitán se cítí dobře a *Nereus* je podle jeho slov už zase v pořádku a jako ze škatulky. Požádal mě, abych vám ještě jednou poděkoval, že jste zachránili jeho loď. Tak co, pánové, už jste připraveni vrátit se zase do práce?"

Zavala máchnul energicky rukou a zasalutoval způsobem, za který by se nemusela stydět ani postava z Gilbertových a Sullivanových operet. „Jsme v pořádku a jako ze škatulky," zahrál si s úsměvem na ozvěnu.

Ozvalo se tiché zaklepání a postranní dveře zasazené do tmavým dřevem obložené stěny se otevřely. Do místnosti vstoupil obr. Musel přitom sklonit hlavu, aby si ji nerozbil o zárubeň. Šest stop a osm palců vysoký Paul Trout vypadal spíš na profesionálního basketbalistu než na podmořského geologa zařazeného do skupiny pro zvláštní úkoly. Pár univerzit, které jeho výška zajímala více než brilantní mozek, mu z tohoto důvodu také před lety nabídlo stipendium.

Trout toho, jako většina lidí z Nové Anglie, mnoho nenamluvil, jeho yankeeovská rezervovanost mu ale nedokázala zabránit v projevu radosti. „Ahoj, kluci. Rád vás tady zase vidím. Chyběli jste nám tu.“ Pak se otočil k Sandeckerovi a pronesl: „Jsme připraveni, pane admirále.“

„Výborně. Nebudu teď ztrácet čas vysvětlováním, pánové. Důvody pro tohle setkání vyjdou už za chvíli najevo,“ řekl Sandecker a zavedl ostatní do prostorné a pohodlně zařízené konferenční místnosti, která sousedila s jeho kanceláří.

Austin okamžitě pochopil, že ve vzduchu visí něco velkého. Šlachovitý muž s úzkými rameny, který seděl u vzdálenějšího konce dlouhého mahagonového stolu, byl fregatní kapitán Rudi Gunn, zástupce ředitele agentury a vynikající odborník na logistiku. Vedle něj seděla živoucí připomínka šedesátých let a počítačový maniak v jedné osobě, Hiram Yaeger. U druhé strany stolu zahlédli dalšího z nejvyšších představitelů agentury, distingovaně vyhlížejícího postaršího muže, jehož ostře řezaný profil a ježaté bílé vousy Austinovi připomněly C. Aubreye Smithe, starého filmového herce, který často hrával uřvané důstojníky z řad britské armády. Mladší muž, který seděl vedle něj, byl holohlavý a zavalitý a měl bojovně vysunutou spodní čelist.

Austin pozdravil Gunna a Yaegera pokývnutím hlavy. Jeho pohled se od dalších mužů odrazil jako plochý kámen mrštěný pod úhlem na hladinu a nakonec zůstal viset na ženě usazené u vzdáleného konce stolu. Blond vlasy měla rozděleny do pramínků a spleteny do decentního účesu, který ještě zvýrazňoval její kouřově šedé oči a vystouplé lícní kosti. Austin k ní přistoupil a natáhl ruku.

„Jak milé překvapení, doktorko Kirovová,“ řekl evidentně potěšen. „Rád vás opět vidím.“

Nina na sobě měla blůzku a sukni v pastelově zelených barvách, které dávaly vyniknout její medové pokožce. Austin se při pohledu na ni nedokázal ubránit myšlence, jací jsou muži idioti. Když Ninu spatřil poprvé, byla pro něj krásná, ale jen jako spoře oděná mořská víla. Nyní, zcela oblečená, ale do těsně přiléhajícího hedvábí, které na její skryté vnady již z dálky poukazovalo, byla přímo dokonalá a omračující.

Ústa se jí roztáhla do okouzlujícího úsměvu. „I já vás ráda vidím, pane Austine. Jak se cítíte?“

„V této chvíli skvěle,“ odpověděl. Formálnost tohoto zdvořilého přivítání nedokázala zamaskovat radostné pocity ze vzájemného shledání. Stisk dlaní trval o pár vteřin déle, než měl, a nakonec ho ukončilo až Sandeckerovo záměrné zakašlání. Když se Austin otočil a spatřil ohromené výrazy ve tvářích svých kolegů z agentury, začervenal se. Uvědomil si, že se chová jako zamilovaně zírající školák nachytaný svými holky si ošklivícími spolužáky.

Sandecker všechny postupně představil. Onen starší muž byl J. Prescott Danvers, výkonný ředitel organizace jménem Celosvětová archeologická rada. Druhý neznámý byl Jack Quinn z Východoasijské nadace. Sandecker se podíval na hodinky. „Teď, když jsme si odbyli formality, bychom snad mohli přejít rovnou k věci. Hirame?“

Zatímco Yaegerovy prsty běhaly po klávesnici přenosného počítače značky Macintosh PowerBook, Austin se posadil vedle Trouta. Ten jako vždycky vypadal bezvadně. Jeho světlehnědé vlasy byly uprostřed hlavy rozčísnuty, přesně ve stylu zlaté éry jazzu, a na skráních sčesány dozadu. Na sobě měl žlutohnědý popelínový oblek, modrou oxfordskou košili a jednu z těch širokých barevných vázanek, co je tak rád nosil. Značný kontrast k této krejčovské bezúhonnosti tvořily jeho oblíbené pracovní boty. Někteří tuto výstřednost připisovali Troutovu vztahu k otci, rybáři. Ve skutečnosti se ale jednalo o zvyk, který si vytvořil během pobytu na Woodsholeském oceánografickém institutu, kde je nosila spousta vědců.

Trout, syn rybáře od mysu Cod, strávil většinu dětství potloukáním se v blízkosti této světově proslulé instituce, přičemž tamní zaměstnanci se slitovali a mladíkovi, který byl tak fascinován mořem, nabídli víkendové a prázdninové brigády. Láska k moři ho později přivedla do podobně věhlasného Scrippsova institutu oceánografie, který se zabýval převážně geologií mořského dna.

„Domníval jsem se, že jsi s Gamay dole v Yucatánu," řekl mu Austin. Spatřit Trouta bez manželky bylo neobvyklé. Seznámili se na Scrippsově institutu, kde se Gamay připravovala k doktorátu z biologie mořských živočichů, a vzali se hned po ukončení studií. Rudi Gunn, starý přítel z univerzitních dob, Paula přemlouval, aby se přidal ke speciálnímu týmu, který tenkrát admirál Sandecker zrovna zakládal. Paul byl pro, ale s podmínkou, že manželka půjde s ním. Sandecker, rozradostněn představou, že získá hned dva prvotřídní odborníky, bez váhání souhlasil.

Při pohledu na Troutovo neustále zamračené čelo měl člověk pocit, že je věčně pohroužen do hlubokého zamyšlení. Když hovořil, měl obvykle skloněnou hlavu, a třebaže používal kontaktní čočky, díval se nahoru, jako by se rozhlížel přes horní okraj brýlí.

Trout nosovým hlasem a se zřetelně vyslovovaným ‚a', jak to bylo v okolí jeho rodného mysu Cod obvyklé, řekl: „Po několika týdnech marného snažení se jí nakonec podařilo domluvit si schůzku s jedním potentátem z národního antropologického muzea v Mexico City. On ale teď nemohl změnit datum. Takže tu jsem za nás za oba."

Sandecker se postavil před velké promítací plátno se zadní projekcí. Projektor byl napojen na Yaegerův počítač. Kývl na Yaegera, a na plátně se během vteřiny objevila mapa severozápadní Afriky. Vztáhl ruku k Maroku a nezapáleným doutníkem značky Managua ukázal na červeně blikající šipku. „Všichni, kteří jsou v téhle místnosti," pronesl Sandecker, „vědí o útoku na doktorku Kirovovou a zmizení její expedice." Pak se obrátil k Austinovi a Zavalovi. „Kurte, zatímco jste se vy dva zotavovali, bylo ohlášeno zmizení dalších dvou expedic."

Yaeger na ta slova zobrazil na plátně mapu světa. Ukázal na tři červeně blikající šipky a řekl: „Organizace pana Quinna přišla o jednu skupinu tady v Číně. Dva vědci a jejich pomocník zmizeli v Indii. Tahle šipka znamená marockou expedici."

„Děkuji, Hirame," promluvil opět Sandecker. „Doktore Danversi, povězte nám prosím něco bližšího o vaší organizaci."

„S radostí," zareagoval na jeho slova Danvers a povstal. Jeho příjemně znějící hlas stále ještě nesl stopy školní přípravky vedené v pseudobritském duchu. „Celosvětová archeologická rada ve Washingtonu funguje jako středisko pro sbírání, třídění a opětovnou distribuci informací týkajících se archeologické komunity. Po celém světě probíhají v kterýkoli okamžik celé tucty různých projektů," řekl a mávnul rukou směrem k mapě. „Sponzorují je nadace, univerzity, vládní organizace, někdy se na financování dokonce podílejí společně. Naše práce spočívá v tom, že všechny tyto informace shromáždíme a v případě potřeby je zase zájemcům v uváženě zredukovaném množství poskytneme."

„Možná byste nám mohl dát nějaký konkrétní příklad," nadhodil Sandecker.

Danvers malou chvíli uvažoval. „Jeden z našich členů, v tomto případě jde o univerzitu, chtěl přednedávnem uskutečnit nějaký projekt v Uzbekistánu. Stačilo nám jednou se podívat do naší databanky, a mohli jsme jim sdělit vše o minulých, současných i plánovaných výzkumech v této zemi, poskytnout jim všechny tiskoviny publikované v posledních letech, bibliografie, informační brožury a jména nejzkušenějších pracovníků v terénu. Měli bychom mapy a nákresy, kontakty na kopáče, dopravní spoje, přehledy stavu cest a povětrnostních podmínek a spoustu dalších věcí."

„Měli byste také k dispozici seznam expedic, které zmizely?" přerušil ho Sandecker.

„No..." řekl Danvers a pokrčil přitom nejistě obočí, „seznam přímo ne. Vše záleží na našich četných informátorech. Jak jsem už řekl, my jen shromažďujeme a poskytujeme informace. Naše zboží je čistě akademického rázu. V případě Uzbekistánu by se asi žádná zmínka o nějakém zmizení nevyskytla, samozřejmě kromě případu, kdy by univerzita podobné informace přímo poskytla. Možná by se tam objevilo varování, že to či ono místo může být nebezpečné. Podobná informace tam ale může být obsažena ve formě kusých zmínek tu či onde v celé databázi, složit ji dohromady z četných střípků by ale byla sisyfovská práce."

„Chápu," prohlásil Sandecker. „Hirame, mohl byste nám s tím pomoci?"

Yaeger se ponořil do počítačových dat. Postupně se na některých kontinentech začaly objevovat červené blikající šipky. Ke třem původním na mapě po čase přibyl asi tucet dalších.

„To jsou všechny expedice, které zmizely v průběhu posledních deseti let," řekl nakonec.

Danvers nasadil výraz, jako kdyby ucítil něco zapáchajícího.

„*Nemožné,*“ pronesl svůj soud. „Kde jste získal informace k tak absurdnímu závěru?“

Yaeger lakonicky pokrčil rameny. „Ze souborů vaší organizace.“

„Nesmysl,“ ozval se nevěřícně Danvers, „musel byste být členem Rady, abyste získal přístup do naší databáze. Velká část našich informací navíc není určena jen tak každému. Ani ti, kteří do databáze mohou, nemají přístup do všech souborů. Musí se ohlásit speciálním kódem.“

Nebylo to poprvé, co Yaeger slyšel takto hovořit někoho, kdo se domníval, že jeho elektronická dítka umějí stěží chodit, zatímco ona v praxi mohla běhat s větrem o závod. Už dávno se naučil podobné nesmysly nevyvracet. Jen se usmál.

Sandecker ještě jednou přeletěl očima poklidně blikající šipky a prohlásil: „Domnívám se, že se všichni shodneme na tom, že se nejedná o prostou shodu náhod.“

Danvers se ještě stále nedokázal smířit se skutečností, že jeho databáze byla znesvěcena někým, kdo vypadá jako placené křoví v muzikálu *Vlasy*. „Je to jako z jiného světa,“ řekl Danvers v maximální snaze zachránit svou důstojnost.

„Upřímně se omlouvám, doktore Danversi,“ obrátil se na něj Sandecker, „ale když jsem se poprvé doslechl o tom marockém incidentu, požádal jsem Hirama, aby se podíval po novinových zprávách o podobných případech a porovnal je se všemi dostupnými informacemi z jiných zdrojů. Že si pro vloupání do kybernetického světa vybral právě vaši organizaci, svědčí o důležitosti Celosvětové archeologické rady. Obávám se však, že zjištěné skutečnosti jsou ještě horší.“

Yaeger navázal na admirálova slova: „Prošel jsem všechny zmínky o archeologických expedicích uvedené v důležitějších publikacích, porovnal získané informace s vašimi soubory, pak jsem výsledky utřídil a oddělil zrna od plev. Posledních pět let bylo jednoduchých. Když jsem se ale dostal do doby, kdy lidé ještě nepoužívali počítače, a šel dále a dále do minulosti, bylo to čím dál obtížnější. Pátrání ještě není ukončeno, ale to, co mám hotovo, je celkem důkladně zdokumentováno. Vyloučil jsem všechny expedice, které se obešly bez mrtvol, a také ty, jejichž členové zahynuli v důsledku přírodních katastrof.“

Kliknul tlačítkem myši a Danvers zalapal po dechu. Mapa zazářila jako Times Square nasvícená neony. Na každém kontinentu červeně žhnuly celé tucty šipek.

Quinnova reakce byla poněkud zlobná. „To je šílené,“ vypadlo z něj. „Proboha, vždyť neprobíráme nějaká dobrodružství Indiana Jonese! Skupiny archeologů přece nezmizí ze zemského povrchu, aniž by si toho někdo všiml.“

„Správná připomínka, pane Quinne,“ zareagoval klidně Sandecker. „Nás také překvapuje, kolik expedic jednoduše navždy zmizelo. Veřejnost není k podobným událostem lhostejná, tyto incidenty se ale přihodily během několika desetiletí, navíc v určité době bývalo celkem běžné, že se badatelé ztráceli z očí veřejnosti i na více let. Někteří to dokonce dělali pravidelně. Dozvěděli bychom se, co se stalo s doktorem Livingstonem, kdyby se za ním nevypravil ten neohrožený Stanley?“

„A co zprávy v médiích?“ zeptal se Quinn.

„Jak jsem z Hiramových slov pochopil,“ odvětil na to Sandecker, „občas se někdo s většími publikačními možnostmi a zdroji, jako například *The New York Times*, pohrabe trochu v archivu, všimne si podobné události v minulosti a učiní srovnání s nějakým čerstvějším incidentem. Pokud se něčemu dostalo širší publicity, jako například v roce 1936 zmizení expedice časopisu *National Geographic* na Sardinii, byla takováto událost jednoduše připsána banditům nebo nešťastné náhodě. S určitým množstvím takových případů můžeme počítat. Mám na mysli například záplavy či sopečné erupce.“ Na chvíli se odmlčel. „Zvláštní ale je, že tento trend je vzestupný.“

Austin, kterého tato řeč zatím ještě nepřesvědčila, se opřel o lokty, naklonil se dopředu a pozorně se na mapu zadíval. „Informace se dnes šíří mnohem rychleji a jsou dostupnější než za Stanleyových dnů,“ prohlásil. „Nemohlo by za počtem těch zmizení být právě *tohle?*“

„Tuto skutečnost jsem zohlednil, Kurte,“ odpověděl mu Yaeger. „Vývojová křivka má ale i tak vzrůstovou tendenci.“

Rudi Gunn si sundal brýle s kostěnými obroučkami a zamyšleně je začal na jedné straně žmoulat v puse. „Připomíná mi to jeden film, který jsem viděl,“ řekl zamyšleně. „*Kdo zabíjí nejlepší evropské šéfkuchaře?*“

„Akorát že v tomto případě nejde o státníky a že k podobným událostem nedochází jen na jednom kontinentu," zareagoval na to Sandecker. „Pokud je možno ze zážitku doktorky Kirovové vyvodit nějaký závěr, tak jedině ten, že někdo zabíjí nejlepší archeology na světě."

Danvers se svezl na opěradlo. Jeho obvykle ruměný obličej nyní svou barvou připomínal křídu. „Dobrotivý Bože," vyklouzlo z něj. „Co se to, sakra, děje?"

„Opravdu, co?" Sandeckerovy modré oči přelétaly tázavě z obličeje na obličej. „Požádal jsem Hirama, aby systematicky utřídil podobné aspekty jednotlivých zmizení. K ničemu to nevedlo. Ty expedice byly neuvěřitelně rozdílné. Počet účastníků se lišil, jednou to byli tři, jindy více než dvacet, a výzkum se prováděl po celém světě. Organizovaly je rozmanité skupiny lidí či jednotlivci. Existovaly nicméně shodné prvky. Ve všech případech, k nimž došlo před Marokem, se dá vysledovat to, co policie nazývá modem operandi. Expedice jednoduše zmizely. Zážitek doktorky Kirovově byl sice traumatický, mohlo by se ale také jednat o šťastnou náhodu, která pomůže zabránit podobným tragédiím v budoucnu. Teď už víme, že se ty expedice jen tak nevypařily. Zlikvidovaly je skupiny vycvičených zabijáků."

„Thugové," řekl tiše Gunn.

„Co to znamená?" zeptal se ho Quinn. „To je hindské slovo označující zloděje, přívržence kultu indické bohyně Kálí, jedné z podob Šivovy manželky Párvatí. Obvykle se vloudili do karavany, v noci všechny zardousili, schovali těla a zboží si odnesli. Britové tomuto kultu učinili v devatenáctém století přítrž a jeho vyznavači se většinou stáhli do ústraní. Jedna z posledních ztracených expedic působila právě v Indii."

Kdo Gunna znal, nebyl jeho proslovem a projevenými znalostmi týkajícími se tak tajuplných věcí překvapen. Štíhlý a nepříliš vysoký Gunn byl opravdový génius. Tento muž, na námořní akademii nejlepší student z ročníku a bývalý příslušník amerického válečného námořnictva, by mohl klidně zastávat nějakou vysokou funkci na ministerstvu. Závěrečné zkoušky absolvoval mimo jiné z chemie, finančnictví a oceánografie, přičemž už tehdy dával před válčením přednost podmořskému výzkumu. Určitou dobu sloužil u ponorkového loďstva jako Sandeckerův pobočník, a když pak admirál od válečného námořnictva odešel a založil agenturu, připojil se k němu. Při sestavování zpráv o výzkumných činnostech do sebe ze stovek knih, jimiž se obklopil, nasál značné množství různorodých informací.

„Prověřil jsem si je," řekl Yaeger. „Nindži a assassiny také. Máte pravdu, jsou tam podobnosti."

Sandecker chtěl změnit téma, probírané souvislosti ale úplně opustit nehodlal. „Domněnka o nějakém tajném spolku vrahů je určitě zajímavá," prohlásil, „dejme ji ale na chvíli k ledu. Rád bych teď probral další shodný rys. Existující dokumenty svědčí o tom, že všechny expedice, které v posledních letech zmizely, ohlásily ještě předtím nález předkolumbovského artefaktu, a to vždy na místě, kde neměl co dělat." Následovala dramatická pauza. „A z toho, co našel Hiram, vyplývá, že všechny do určité míry finančně zajišťoval Time-Quest. Ví někdo z vás, pánové, něco o téhle organizaci?"

„Jistě," ozval se Quinn. „Naše nadace ji občas využívá. Pokud je mi známo, je to absolutně důvěryhodná společnost. Její inzeráty naleznete ve všech archeologických časopisech. Při poskytování grantů rozhodně nešetří. Pokud se jí zalíbí váš projekt, poskytnou na expedici peníze. Navíc tam pošlou dobrovolníky, lidi, co jsou ochotni za vzrušení při vykopávkách zaplatit. Time-Quest má kontakty na některé organizace ochránců životního prostředí a různá sdružení důchodců. Jak říkám, je to absolutně důvěryhodná společnost."

Danvers vypadal, jako by se právě probudil z hlubokého spánku. „Ano, souhlasím. Mnoho našich klientů už Time-Quest využilo. Máme o téhle organizaci celý soubor dat, jestli to k něčemu může být."

„Už jsem si je prověřil," prohlásil Yaeger. „Použil jsem také informace z jiných zdrojů. Adresáře neziskových organizací, státní a federální agentury, které jejich činnost řídí či usměrňují. Bankovní zprávy. Internet. Mají velmi působivou webovou stránku. Ústředí je v San Antoniu. Ve vedení sedí samé celonárodně známé osobnosti."

Austin se zakabonil. „Lidé, kteří to myslí dobře, už mnohokrát propůjčili svá jména čemukoli a komukoli od pravicových i levicových extremistů až po organizovaný zločin. Vždy byli přesvědčeni, že prospívají dobré věci.“

„Dobře řečeno, Kurte,“ vyjádřil svůj souhlas Sandecker. „Hirame, existuje něco, co by poukazovalo na to, že Time-Quest je organizace sdružující extremisty či sloužící jim jako zástěrka?“

Yaeger zatřásl hlavou. „Podle všech informací je Time-Quest čistý.“

„Takže jste nenašel nic, co by nějak vybočovalo z normálu?“ nenechal se odradit Sandecker, jehož citlivý sluch zaregistroval v Yaegerově hlasu náznak pochyb či nedůvěry.

„To jsem neřekl, admirále. Ústředí téhle organizace poskytuje celé tuny informací, ale většinou jsou to jen uhlazené oficiální tiskové zprávy, které ve skutečnosti nic neříkají. Když jsem se pokusil pod tuhle oficiální masku dostat, narazil jsem.“

„Blokují přístup?“

„To je právě ten problém. Ani ne. Je to mnohem komplikovanější. Pokud je zablokován přístup, tak to funguje asi tak, jako když se chcete dostat do nějaké místnosti, a přitom nemáte klíč. Já klíč měl, když jsem ale do té místnosti vstoupil, byla tam tma a vypínač nefungoval.“

„Jestli vaši elektroničtí čmuchalové nemohou zachytit stopu, pak to musí být opravdu komplikované. Ale i tak nám vaše výsledky cosi naznačují. Tahle organizace by neodpojovala vypínač, kdyby něco neskrývala.“

„Gonzáles,“ řekla náhle Nina, která dosud mlčela.

„Promiňte, ale nerozumím,“ ozval se nechápavě Sandecker.

„Přemýšlela jsem o tom, co fregatní kapitán Gunn řekl o těch indických škrtičích. V naší expedici byl muž jménem Gonzáles. Pánům Austinovi a Zavalovi jsem se o něm zmínila. Přišel k nám prostřednictvím Time-Questu. Byl... byl zkrátka divný.“

„V jakém smyslu, doktorko Kirovová?“

„To se těžko popisuje. Byl odporně vlezlý. Vždycky byl někde poblíž a koukal se nám přes rameno. Kdykoli se ho někdo zeptal na něco, co se ho týkalo, vždy odpověděl stejnou historkou. Jeho odpovědi se ani v nejmenším nelišily. A když jsme chtěli znát podrobností, jednoduše se nějak vymluvil. Například když jsem se ho poslední den zeptala na toho cizího muže, s nímž hovořil.“ Odmlčela se a na chvíli se zadumaně zamračila. „Domnívám se, že to s tím útokem nějak souvisí.“

„Četl jsem o tom podivném setkání ve vaší zprávě,“ promluvil Sandecker. „Zahynul Gonzáles s ostatními?“

„Předpokládám. Vládl tam zmatek. Zmizel stejně jako druzí, takže...“

„Zjistíme si, jestli byl mezi mrtvými nalezenými v zasypaném výkopu identifikován, a pokud ne, Hiram se ho pokusí vystopovat.“

„Mám jednu otázku,“ ozval se Austin. „Time-Quest stál v pozadí všech expedic, které v posledních letech zmizely, vrátila se ale nějaká Time-Questem financovaná expedice absolutně v pořádku?“

„Na to mohu odpovědět já,“ řekl bez váhání Sandecker. „Ano. U celé hromady expedic představoval nejvážnější újmu na zdraví sluneční úpal. Znova opakuji, že ty, které zmizely, ohlásily neobvyklý nález či, alespoň v podrobněji popsaných případech, důkaz předkolumbovského kontaktu. Co si o tom myslíte, doktore Danversi?“

„Archeologický svět by taková tvrzení určitě přijal maximálně skepticky,“ odpověděl mu Danvers. „Ale říci, jak by takové objevy mohly vést k vraždám, nemohu. Nemám nejmenší tušení.“

„Ale ať už to bude znít jakkoli neuvěřitelně, určitě se nejedná řadu nešťastných náhod.“

Nina nevěřícně potřásla hlavou. „Není to o nic podivnější než ten předkolumbovský artefakt, co ho rozmetali na kusy. Nebo skutečnost, že veškeré důkazy o jeho existenci byly z univerzitní databáze odstraněny.“ Pak se otočila k Yaegerovi. Jak to mohli dokázat?“

„Když víte, jak na to, není to žádný velký problém,“ odpověděl Yaeger.

Sandecker znovu pohlédl na hodinky. „V rámci tohoto setkání jsme udělali vše, co jsme mohli. Doktorko Kirovová, pánové, rád bych vám poděkoval, že jste přišli. Promyslíme si další kroky a dáme vám vědět.“

Když schůzka oficiálně skončila, Kurt zamířil k Nině. „Zdržíte se v okolí Washingtonu déle?“ zeptal se jí. „Obávám se, že ne,“ odpověděla. „Vracím se hned. Čeká mě další projekt.“

„Škoda...“

„Nikdy nevíte, co bude zítra. Třeba nás práce jednoho dne svede dohromady.“

Austin nasál jemnou levandulovou vůni, která vycházela z Nininých vlasů, a zapřemítal, kolik práce je v budoucnu ještě čeká. „Možná máte pravdu.“

Přistoupil k nim Zavala. „Omlouvám se, že vás ruším, ale máme jít do Sandeckerovy kanceláře.“

Austin se s Ninou s těžkým srdcem rozloučil, vydal se za ostatními do Sandeckerova orlího hnízda a tam se pak posadil do jednoho z četných pohodlných kožených křesel. Admirál seděl na otáčecí židli za svým stolem. Pohodlně se opřel a několikrát potáhl z obrovského doutníku, který se mu konečně podařilo zapálit. Už se chystal zahájit diskusi, když tu si všiml, že Zavala rovněž kouří, a to doutník přesně téže značky. V dosud poznaném vesmíru neexistovalo mnoho věcí, o nichž by Sandecker něco nevěděl, jedna z nejdéle trvajících a maximálně iritujících záhad, s nimiž se kdy v životě setkal, se ale týkala jeho krabice s doutníky. Už celé roky se pokoušel zjistit, jak mu je Al Giordino bere, aniž by ho při tom kdokoli nachytal.

Upřel na Zavalu ledově chladný pohled a zeptal se ho: „Nepotkal jste náhodou Giordina?“

„Ve výtahu. Odjížděl s Pittem někam do Antarktidy,“ odpověděl Zavala s andělskou nevinností. „Prohodili jsme pár slov o agenturních záležitostech.“

Sandecker si znechuceně odkašlal. Giordina si za to nikdy na kobereček nezavolal, a byl by blázen, kdyby teď Zavalovi udělal tu radost a dal nějak najevo, že ho to vyvádí z míry.

„Možná někteří přemýšlíte, proč se agentura, jejíž činnost se týká převážně oceánů a toho, co se nachází pod jejich hladinou, stará o jakousi skupinu pouštních krtků,“ řekl. „Hlavní důvod spočívá v tom, že NUMA má nejlepší zpravodajské prostředky na světě. Víme, že mnoho nalezišť bylo zatopeno moři či řekami do nich plynoucími, takže čistě technicky vzato na to máme nezadatelné právo. Nějaké nápady, pánové?“

Austin, který dosud se zájmem sledoval bitvu doutníků, obrátil pozornost k Sandeckerově otázce. „Proberme si, co zatím víme,“ prohlásil a postupně vypočítával na prstech všechny známé skutečnosti. „Zmizení expedic probíhá podobným způsobem. Ti lidé se jen tak neztratí, jsou zabiti dobře organizovanými a vyzbrojenými vrahy. Všechny expedice jsou určitým způsobem napojeny na jakousi bandu jménem Time-Quest, která zřejmě cosi skrývá.“

„Může existovat možnost, že jednoduše jenom zatajují některé příjmy a že to nemá s těmi vraždami vůbec žádnou spojitost?“ skočil mu do řeči Yaeger.

„Můžeme nakonec opravdu dojít k tomuto zjištění,“ řekl na to Sandecker, „a to je taky důvod, proč chci, abyste pokračovali v pátrání. Prozkoumejte to ze všech možných úhlů.“

„Získali jste jakékoli informace o tom vznášedle, které se snažilo zlikvidovat doktorku Kirovovou?“ zeptal se Zavala.

„S tím vznášedlem jsme měli o trošku víc štěstí,“ zareagoval na jeho otázku Yaeger. „Na základě vašeho popisu jsem vystopoval výrobce, britskou společnost jménem Griffon Hovercraft Ltd. Nebyl to problém, protože vznášedel, která by odpovídala daným parametrům, zase nebylo vyrobeno tolik. To vaše je mimořádně zajímavé. Jde o typ LCAC.“

„Pokud si vzpomínám, válečné námořnictvo tak označuje vyloďovací plavidla se vzduchovým polštářem,“ prohlásil Gunn.

„Správně. Je to vylepšená rychlejší verze jednoho komerčního typu, určená k překonávání vyloďovacích pláží. Délka osmdesát osm stop. Díky dvěma vrtulím a čtyřem turbínám dosahuje i s nákladem rychlosti čtyřiceti uzlů. Střelecká stanoviště pro půlpalcové kulomety, granátomet a kulomet M-60. U válečného námořnictva jsme jich pár měli.“

„Proč ty zbraně nepoužili proti doktorce Kirovové?“ zeptal se Zavala.

„Domnívám se, že se obávali, že její tělo bude nalezeno. Někdo by mohl mít nepatřičné otázky. Dostal výrobce nějakou objednávku ze soukromého sektoru?“ obrátil se Austin na Yaegera.

„Jen jednu. Od nějaké organizace ze San Antonia.“

Austin se naklonil dopředu. „Tam má hlavní stan Time-Quest.“

„Přesně tak," prohlásil Yaeger. „Může ale jít jen o náhodu. Nebo taky ne. To vznášedlo sice vlastní jedna korporace zabývající se hledáním ropy, zmíněná společnost ale také může být jednou z celé řady fingovaných firem. Chvíli to potrvá, než zjistíme, jestli je mezi nimi nějaký spojovací článek. Bylo od nich neopatrné, že už samotnou možnost nalezení něčeho takového vůbec připustili."

„Ani ne," nesouhlasil s ním Austin. „S žádnými svědky nepočítali. Kdyby byl jejich útok na doktorku Kirovovou úspěšný, nikdo by se o nich nedověděl. Lidé z *Nerea* sice vznášedlo spatřili, bylo ale příliš daleko, takže si nemohli všimnout, že ho jeho posádka používá jako vražednou zbraň."

„Kurt má pravdu, Hirame," ozval se Sandecker. „Byl bych rád, kdybyste se na případnou návaznost na San Antonio podíval blíže. Nějaký návrh na přímější akci?"

„Ano, něco mě napadlo," vzal si slovo Austin. „Možná bychom je mohli přimět, aby nás vyhledali sami. Jako spouštěcí mechanismus těchto incidentů vždy funguje předkolumbovský artefakt. Co kdybychom zorganizovali archeologickou expedici a dali Time-Questu vědět, že jsme nalezli něco předkolumbovského?"

„A pak si oblékneme neprůstřelné vesty a počkáme, co se stane," přišel se svou troškou do mlýna Zavala a vyfouknul kouř způsobem, jakým to dělával Diamantový Jim Brady. „Píchneme do vosího hnízda. Brilantní."

„Ponechme Zavalovy drsné vtípky stranou," pronesl Sandecker s poněkud nelibě pokrčeným obočím, „a zamysleme se, jak bychom to provedli. Na zorganizování takové akce bychom potřebovali týdny, možná celé měsíce, nemám pravdu, Rudi?"

„Obávám se, že ano, pane. Musela by se zařídit spousta věcí."

Austin nechápal, proč se Gunn k jeho návrhu staví odmítavě a navíc vypadá pobaveně. Když teď promluvil, nedokázal v hlase skrýt určitou podrážděnost. „Kdybychom se opravdu snažili, snad by se nám podařilo celý proces nějak urychlit."

„Není nutno někam spěchat, příteli," prohlásil Sandecker a usmál se způsobem, za který by se nemusela stydět ani barakuda. „Zatímco jste se vy dva váleli, napadlo nás s Rudim a Hiramem totéž a už jsme to rozjeli. Vše je zařízeno. Abychom neztráceli čas a usnadnili přepravu zásob a materiálu, zvolili jsme americký jihozápad. Návnadou bude 'artefakt' ze Starého světa nalezený na americké půdě. To *musí* přilákat něčí pozornost. Považujte to za úkol pro svou skupinu."

„Úkol přijat," zareagoval na to Austin. „A co Gamay?"

„Přítomnost podmořské bioložky v poušti by se asi složitě vysvětlovala," odpověděl admirál. „Nevidím důvod, proč by měla přerušovat práci v Yucatánu. Informujte ji o našich záměrech. Když ji budeme potřebovat, může dorazit během několika hodin. V poslední době si pořádně zamakala. Zatímco my tu teď mluvíme, ona si asi užívá tropického slunce na cozumelských nebo cancunských plážích."

Zavala dlouze potáhl z doutníku a vyfouknul z kouře docela hezký kroužek. „Někteří lidé mají zkrátka štěstí," řekl.

16 KAPITOLA

Yucatán, Mexiko

Čtvrtý stálý člen skupiny pro zvláštní úkoly by asi byl tou poslední osobou, která by sebe samu nazvala šťastnou. Zatímco její kolegové posedávali v klimatizované místnosti, z Gamay Morganové-Troutové se lil pot a její obvyklá dobrá nálada se vytrácela přímo úměrně tomu, jak rostla teplota okolního vzduchu. Sloupec teploměru už ukazoval přes třicet stupňů ve stínu a hodlal se vyšplhat ještě výše. Nedokázala pochopit, jak může vlhkost vzduchu činit sto procent, když na nebi není žádný mrak.

Založila si ruce a opřela se vytáhlým štíhlým tělem o džíp zaparkovaný na travnaté krajnici asfaltové silnice, která si razila cestu nížinným deštným pralesem. Po třpytících se loužích roztroušených po šedivé skvrnité vozovce tancovaly sluneční paprsky. Toto místo jí svou opuštěností připomnělo dálnici ve filmu *Na sever severozápadní dráhou* a Caryho Granta, jak ho na té dálnici pronásleduje jakási obluda.

Gamay pohlédla vzhůru na bledou oblohu. Žádné létající monstrum. Jen párek pomalu kroužících kondorů krocanovitých. Tohle není zrovna ideální tabule pro hladovce. Přejetých zvířat bude na silnici jen poskromnu. Během poslední hodiny projelo po cestě jen jedno auto. Tu starou dodávku s nákladem polomrtvých kuřat slyšela přijíždět už na míle daleko. Prosupěla těžce okolo a zanechala po sobě jen pár bílých peříček. Řidič dokonce ani nezpomalil, aby zjistil, jestli náhodou nepotřebuje pomoc.

Napadlo ji, že to je pěkná pitomost, stát jen tak na slunci, a tak se vrátila do džípu, pod jehož stahovací střechou byl alespoň stín, sáhla po termosce a dala si hlt studené vody. Už možná potřetí vytáhla mapu, kterou jí z Mexico City odfaxoval profesor Chi. Mapa byla od jejích zpocených prstů a dlaní celá provlhlá a už nevypadala nejlépe. Toho rána opustila Ciudad del Carmen, kde *Nereus* kotvil, a zamířila podle této mapy do vnitrozemí. Když projížděla vcelku nudnou rovinatou yucatánskou krajinou, skoro z mapy nespouštěla oči, aby nepropásla žádnou pečlivě označenou odbočku, a poslušna šipek co chvíli zahnula. Ještě jednou se zahleděla na barevně vyznačenou trasu a křížek, který značil místo setkání. Není pochyb. Je přesně tam, kde má být.

Uprostřed ničeho.

Gamay zalitovala, že se jí podařilo vykroutit se z předčasného návratu do Washingtonu, aby se tam spolu s Paulem zúčastnila jakési důležité schůzky se skupinou pro zvláštní úkoly. To setkání s profesorem Chi se pokoušela domluvit už řadu dnů, přičemž netušila, jestli by se jí někdy v budoucnu ještě naskytla podobná příležitost. Neměla nejmenší představu, co se stalo, že je tak spěšně povolávají zpět. Nalodili se na *Nereus* jen krátce poté, co připlul k Yucatánu, aby se zapojili do projektu na průzkum místa dopadu toho pradávného meteoritu. Paul, jako specialista na počítačovou grafiku, si měl vzít na starost ztvárnění profilu dna, Gamay se měla zaměřit na jeho biologickou stránku. Vypadalo to na opravdu příjemný úkol. Žádná dřina. A pak se ozvalo ústředí.

Usmála se. Kurt Austin musí být znovu na scéně. Když někdy k něčemu došlo, vždycky byl poblíž. Jako například k tomu střeleckému souboji, který se, jak se doslechla, uskutečnil na *Nereu.* Až se dostane zase na loď, zavolá Paulovi a zeptá se ho, jestli má přiletět domů.

Už možná po sté přeletěla očima okolí. Bože můj, podivila se v duchu, proč jen profesor trval na tom, že se setkají na tak pochmurném místě? Kromě silnice představovaly jedinou známku lidského osídlení, dávného či současného, v trávě vyjeté koleje, jež mizely někde v lese. Máchla rukou a odehnala jakýsi hmyz, který si zvolil za cíl špičku jejího nosu. Repelent už jí pomalu dochází. Trpělivost taky. Možná by se měla vrátit. Ne, počká ještě patnáct minut. Jestli se profesor Chi neukáže, zabalí to a vrátí se na loď. A bude se muset smířit s tím, že celá ta dvouhodinová jízda v pronajatém džípu byla úplně nanic.

Aby to čert vzal. Druhou takovou příležitost už nikdy mít nebude. O to setkání s profesorem Chi vážně moc stála. Jeho hlas, prodchnutý španělskou uhlazenosti podmalovanou americkým přízvukem, zněl v telefonu tak příjemně. Jeden pramen jejích temně rudých dozadu sčesaných vlasů už měl toho vedra dost, svezl se jí před obličej a zašimral ji na nose. Pootevřela ústa a pokusila se

ho odfouknout stranou. Když to nepomohlo, umravnila ho hřebenem. Ze zvyku zkontrolovala výsledek ve zpětném zrcátku. V té chvíli zahlédla v dálce na cestě nějakou skvrnu. Postupně, chvějíc se v horkém tetelícím se vzduchu, nabývala na rozměrech. Gamay se vyklonila z auta, aby lépe viděla. Blížící se objekt na sebe po chvíli nabral podobu bílomodrého autobusu. Řidič musel zabloudit, pomyslela si. Vtáhla hlavu zpátky do džípu a znova se napila vody. Sotva ji polkla, ozvalo se zasyčení vzduchových brzd.

Autobus zastavil jen kousek za džípem. Otevřely se dveře a předchozí hrobové ticho vystřídala nějaká halasná mexická melodie v podání dechových nástrojů. Do místních autobusů museli určitě namontovat reproduktory, které zbyly po Woodstocku, blesklo jí hlavou. Ze dveří vystoupil jeden cestující. Na sobě měl klasický indiánský oděv, tedy bavlněnou košili, bílé pytlovité kalhoty a sandály. Na hlavě mu spočíval slaměný klobouk s lehce zvednutou střechou. Jako většina mayských mužů byl i on malý, určitě neměřil více než pět stop. Pasažér a řidič mezi sebou prohodili několik rychlých španělských slov a pak si pokynuli na rozloučenou. Dveře se s klapnutím zavřely, ozvalo se vzdorovité skřípění zařazované rychlosti a autobus se jako nějaká obří hrací skříň na kolečkách začal valit dolů silnicí.

Au!

Gamay se ohnula a úderem dlaně skoncovala s nějakou krvelačnou potvorou, která jí zabodla sosák do lýtka. Když se pak znovu podívala do zpětného zrcátka, nebyl tam ani autobus, ani ten cestující. Sklouzla pohledem na boční zrcátko. Jen prázdná silnice. Podivné. Pak na pravé straně zaznamenala nějaký pohyb. Ztuhla. Vedle džípu stál hned u sedadla spolucestujícího onen muž a hleděl na ni velkýma černýma očima.

„Doktorka Morganová-Troutová, předpokládám.“

Muž měl stejně měkký hlas a hovořil týmž americkým přízvukem, jaký si pamatovala z telefonátu s Mexico City.

„Profesor Chi?“ zeptala se s nadějí.

„K vašim službám.“ Všiml si, že Gamay zírá na dvouhlavňovou brokovnici, kterou drží v ruce, a tak ji sklonil tak, aby ji neviděla. „Omlouvám se, nechtěl jsem vás vyděsit. A přijměte mou omluvu za to zpoždění. Byl jsem na lovu a nenechal jsem si dostatečnou časovou rezervu. Juan, náš řidič, je dobrosrdečný, ale užvaněný chlap, který si musí popovídat s každou cestující, a to bez ohledu na věk. Doufám, že nečekáte dlouho.“

„Ne, to je úplně v pořádku.“ Tenhle malý snědý muž s kulatým obličejem v barvě lískového ořechu, vystouplými lícními kostmi a trochu křivým nosem vypadal poněkud jinak, než si představovala. V duchu si vynadala, že podléhá stereotypnímu myšlení.

Profesor Chi už žil ve světě bílých dostatečně dlouhou dobu, aby dokázal její rozpačitou reakci postřehnout. Jeho kamenný výraz se nezměnil, ve tmavých očích se mu ale rozhořely veselé plamínky. „Musel jsem vás překvapit, podivné individuum, co se náhle objeví s puškou jako nějaký *bandito.* Omlouvám se za svůj vzhled. Když jsem doma, vrací se mi přirozenost.“

„To já se musím omluvit, že jsem tak nevychovaná a nechávám vás stát na slunci.“ Lehce poklepala na vedlejší sedadlo. „Pojďte se prosím posadit do stínu.“

„Já si nosím stín s sebou, vaše laskavé pozvání ale přijmu.“ Sundal si klobouk, čímž odhalil šedivé, pozvolna z čela ustupující vlasy, odložil si loveckou brašnu a vyhoupl se do džípu. Brokovnici, již s otevřeným závěrem, odložil opatrně mezi sedadla tak, aby hlaveň mířila dozadu. Loveckou brašnu si položil do klína.

„Ze vzhledu vaší brašny soudím, že lov byl úspěšný,“ řekla Gamay.

Teatrálně si povzdechl a pak odpověděl: „Asi jsem ten nejlínější lovec na světě. Postavím se na okraj silnice, autobus mě naloží a zase vysadí. Bum, prásk, zpátky k cestě a chytit první autobus, co jede zpátky. Tímhle způsobem si vychutnávám jedinečnost lovu i sociální odměnu v podobě podělení se o triumf či nezdar se sousedy. To nejtěžší je načasovat vše podle toho, jak jezdí autobusy. Ale jinak máte pravdu, šlo to dobře.“ Potěžkal loveckou brašnu. „Dvě baculaté koroptve.“

Gamay se na tváři rozzářil oslňující úsměv, který odhalil úzkou mezeru mezi horními předními zuby, podobnou, jakou měla herečka a modelka Lauren Huttonová. Byla to atraktivní žena, třebaže

nikoli nádherná či přehnaně sexy, a plná života a rozverná tím uličnickým způsobem, který většina mužů shledává přitažlivým.

„Gratuluji," ocenila jeho úlovek. „Mohu vás a vaše ptáky někam zavézt?"

„To by od vás bylo milé. Já vám na oplátku můžu poskytnout tekuté osvěžení. Musíte být z toho čekání úplně vyprahlá a sežehnuta na troud."

„Nebylo to zas tak zlé," odpověděla Gamay, i když její vlasy si už dávno dělaly, co chtěly, tričko měla přilepené k opěradlu a z brady jí odkapával pot.

Chi pokývl hlavou. Ta zdvořilá lež mu byla sympatická. „Takže kdybyste se mohla otočit a najet na tuhle lesní cestu..." Nastartovala džíp, zařadila zpátečku, couvla, pak tam dala jedničku a sjela ze silnice. Džíp najel do vyježdených kolejí a jeho pneumatiky začaly poskakovat po vyschlém bahně. Pohltil je hustý les. Ujeli přibližně čtvrt míle, když stromy začaly řídnout, vyjetá stopa skončila a objevila se sluncem ozářená paseka s nějakým primitivním obydlím. Stěny chaty byly sroubené a střechu pokrývaly palmové listy. Vystoupili z džípu a vešli dovnitř. Jediný nábytek představoval kovový rozkládací stůl, skládací židle a houpací síť. Pod krovem visely dvě plynové lucerny.

„Kdybych nebyl tak skromný, řekl bych, že to není jen tak nějaká *casa,* ale *mi casa,*" pronesl Chi způsobem, jako by to myslel smrtelně vážně. Pak přejel špičkou nohy po hliněné podlaze a pokračoval: „Tahle půda patřila vždycky mé rodině. V průběhu staletí stály na tomhle místě už tucty domů, přičemž jejich vzhled se od doby, kdy byl na počátku časů postaven první z nich, vůbec nezměnil. Místní lidé pochopili, že je snadnější postavit co chvíli nové obydlí, než se pokoušet vybudovat něco, co přečká hurikány a odolá hnilobě. Mohu vám nabídnout něco k pití?"

„Ano," řekla Gamay, rozhlížejíc se po ledničce. „Děkuji. To by se mi líbilo."

„Pojďte za mnou, prosím." Vyšel z chaty a vydal se po pěšině mezi stromy. Po minutě chůze došli ke stavení ze škvárobetonových tvárnic a se střechou z vlnitého plechu. Profesor otevřel nezamčené dveře a oba vstoupili dovnitř. Chi zamířil k temnému výklenku a mumlaje si něco španělsky pod vousy začal cosi hledat. Po několika vteřinách se ozval kašlavý zvuk motoru.

„Šetřím palivem, takže když odcházím, vždycky generátor vypínám," řekl na vysvětlenou. „Klimatizace se rozběhne co nevidět."

Nad hlavou se jim rozsvítila obyčejná žárovka. Nacházeli se v malé předsíňce. Chi otevřel další dveře a sáhl po vypínači. Pod stropem se probudila k životu zářivka a osvětlila velkou místnost bez oken. Na podlaze stály dva pracovní stoly. Na nich spatřila přenosný počítač, scanner, laserovou tiskárnu, stohy papírů, mikroskop se sklíčky a řadu plastikových sáčků s kamennými úlomky. Tu a tam ležel pečlivě popsaný větší kus. Složky s plátěným potahem se na rozdíl od kamenů válely všude. Police v knihovně se prohýbaly pod váhou tlustých knih. Ke stěnám byly připíchnuty topografické mapy Yucatánského poloostrova a kresby různých mayských soch.

„Moje laboratoř," pronesl Chi s očividnou pýchou.

„Působivé." Gamay nečekala, že tady, kdesi uprostřed ničeho, nalezne plně vybavenou laboratoř. Profesor Chi byl samé překvapení.

Chi její údiv vycítil. „Lidé se občas diví, když vidí kontrast mezi tím, kde žiju, a tím, kde pracuji. Mimo Mexico City potřebuji k životu jen to nejnutnější. Nějaké místo, kde se najím a vyspím, houpací síť s moskytiérou, střechu nad hlavou, aby na mě nepršelo. Když ale musím pracovat, je to něco jiného. Člověk potřebuje vybavení. A tady to nejdůležitější pro vědecký výzkum je."

Přešel k omšelé, avšak funkční lednici, otevřel ji, položil do jedné z přihrádek loveckou brašnu a vytáhl dvě láhve se studenou Seven-Up a pár kostek ledu, které pak vhodil do plastikových kelímků. Pohybem paže udělal mezi složkami na stole trochu místa a poté přinesl dvě skládací křesílka. Gamay se posadila, přiložila si kelímek k ústům a pak si už jen vychutnávala, jak jí studená sladká tekutina svlažuje vyprahlé hrdlo. Chutnala líp než to nejlepší šampaňské. Chvíli jen tak beze slova seděli a oddávali se tomuto požitku.

„Děkuji vám, profesore Chi," řekla Gamay poté, co si dolila, tentokrát už ale minerálku. „Jak to tak vypadá, byla jsem víc dehydrovaná, než jsem si myslela."

„V téhle zemi tělo ztrácí tekutiny snadno. A teď, když jste se osvěžila, jak vám mohu pomoci?"

‚Jak jsem řekla do telefonu, pracuji jako podmořská bioložka. Účastním se jednoho projektu blízko pobřeží."

„Ó ano, NUMA a ten její průzkum dna v blízkosti dopadu Chixulubského meteoritu.“

Gamay potřásla nevěřícně hlavou. „Vy o tom *víte!*“ Důstojně přisvědčil. „Lesní telegraf.“ Když spatřil její udivený výraz, neubránil se úsměvu. „Nebudu vám lhát. Viděl jsem e-mail, kterým nás ústředí vaší agentury ze slušnosti o té akci informovalo.“

Natáhl se k sekretáři, otevřel jednu zásuvku a vytáhl z ní nějakou složku.

„Tak se na to podíváme,“ prohlásil a začal ze složky nahlas číst. „Gamay Morganová-Troutová. Třicet let. Bydliště Georgetown. Narozena ve Wisconsinu. Zkušená potápěčka. Vystudovala podmořskou archeologii na Státní univerzitě v Severní Karolíně. Několikrát změnila obor, přihlásila se ke studiu na Scrippsově institutu oceánografie, kde nakonec získala doktorát jako podmořská bioložka. Své schopnosti dává k dispozici světově proslulé Národní agentuře pro podmořský výzkum.“

„To nemělo chybu,“ dostala ze sebe Gamay a udiveně zvedla hezky zakřivené obočí.

„Děkuji,“ zareagoval na pochvalu Chi a vrátil složku do sekretáře. „Ve skutečnosti je to ale práce mé sekretářky. Po našem rozhovoru jsem ji požádal, aby se podívala na webovou stránku vaší agentury. Je tam detailní popis právě probíhajících projektů včetně stručných životopisných údajů jednotlivých účastníků. Jste nějak příbuzná s Paulem Troutem, tím geografem, jehož jméno je také na seznamu?“

„Ano, Paul je můj manžel. Naše stránka ale asi neobsahuje informaci, že jsme se seznámili právě v Mexiku. Byli jsme oba pracovně posláni do La Pazu. Ale jinak bych řekla, že jste domácí úkol zvládl na jedničku.“

„Obávám se, že za to může přísně akademická školní výchova.“

„I já se obvykle pídím po detailech. S vaším svolením se pokusím zjistit, co jsem si zapamatovala.“ Zavřela oči a pak spustila: „Profesor doktor José Chi. Narozen v Quintana Roo na Yucatánském poloostrově. Otec byl farmář. Vynikající studijní výsledky, poslán vládou do soukromých škol. Několik let studoval na Mexické univerzitě. Absolvoval na Harvardu, dodnes spolupracuje s tamním prestižním Peabodyho muzeem archeologie a antropologie. Kurátor Mexického národního antropologického muzea. Držitel MacArthurovy ceny za sestavení korpusu mayských nápisů. Nyní pracuje na slovníku mayského jazyka.“

Když zase otevřela oči, Chi se zubil od ucha k uchu. Uznale jí zatleskal. „Bravo, doktorko Morganová-Troutová.“

„Neříkejte mi tak, prosím. Stačí doktorko, nebo jen Gamay.“

„Krásné a neobvyklé jméno.“

„Můj otec byl znalcem vín. Barva mých vlasů mu připomněla zabarvení hroznů odrůdy Beaujolais.“

„Dobrá volba, doktorko. Něco ale musím poopravit. Na svou práci na korpusu jsem sice velmi hrdý, ve skutečnosti je ale dílem mnoha talentovaných lidí. Umělců, fotografů, kartografu, katalogizátorů a množství dalších. Já přispěl jako pátrač.“

„Pátrač?“

„*Sí*, hned to vysvětlím. Už od osmi let jsem chodíval na lov. Toulal jsem se celým Yucatánem, ale i v Belize a Guatemale. Během těch toulek jsem častokrát narazil na ruiny. Někteří lidé tvrdí, že musím mít v hlavě nějakou spiritistickou tabulku, či co. Já si myslím, že jde o kombinaci vnímavosti vůči okolí, což je vlastní každému lovci, a obyčejné schopnosti odhadovat vzdálenost. Když se v těchto končinách vydáte někam daleko, určitě narazíte na pozůstatky činnosti mých pracovitých předků. A teď mi řekněte, co může podmořskou bioložku zajímat na práci nějakého suchozemského hledače kostí.“

„Mám trochu neobvyklou prosbu, profesore Chi. Jak jste si všiml v mém životopise, byla jsem nejprve podmořskou hledačkou kostí, živé organismy mě začaly zajímat až později. Tahle dvě pole zájmů se během let navzájem propojila. Když dorazím na nějaké nové místo, začnu se hned rozhlížet po starodávných uměleckých výtvorech zachycujících podmořský život. Typickým příkladem je lastura hřebenatky svatojakubské. Křižáci si ji dali do znaku jako symbol poutníka. Můžete najít kresby a plastiky lastur staré tisíce let, z éry Řeků i Římanů, dokonce i starší.“

„Zajímavý koníček,“ řekl na to Chi.

„Není to přímo koníček, i když mě to baví a odpočinu si při tom. Umožňuje mi to nahlédnout do minulosti, před dobu systematického exaktního zaznamenávání skutečnosti. Když se na nějakou takovou kresbu, sochu či plastiku podívám, získám představu, jak nějaký druh vypadal před stovkami či tisíci lety. Když to pak srovnám s tím stvořením, jak ho známe dnes, dokážu poznat, jestli nedošlo ke genetické evoluci nebo mutaci. Zvažuji, že svou sbírku zpracuji do knižní podoby. Znáte nějaká archeologická naleziště, kde se nacházejí zobrazení podmořského života? Zajímají mě ryby, korýši, koráli. Jakýkoli mořský živočich, který upoutal pozornost nějakého mayského umělce."

Chi pozorně naslouchal. „To, co děláte, je fascinující. A užitečné, neboť to dokazuje, že archeologie není mrtvý vědní obor bez jakéhokoli praktického užitku. Škoda, že jste neřekla, co přesně chcete, už do telefonu. Ušetřilo by vám to tak dalekou cestu."

„To mi vůbec nevadí, navíc jsem vás chtěla poznat osobně."

„Jsem rád, že se tak stalo, ale mayská umělecká díla většinou ztvárňují ptáky, jaguáry a hady. Nějaké výjevy z podmořského života by se tu sice vyskytovat mohly, ale existuje riziko, že ti živočichové budou tak stylizováni, že v nich nepoznáte nic, co jste kdy na vlastní oči nebo v knihách viděla. Jako třeba ti do kamene vytesaní papoušci, co o nich někteří lidé tvrdí, že vypadají jako sloni."

„To právě činí celou záležitost ještě zajímavější. Práce na tom agenturním projektu u pobřeží mi nezabírá veškerý čas. Kdybyste mě mohl nasměrovat na nějaké ruiny, byla bych vám vděčná."

Na chvíli se zamyslel. „Asi dvě hodiny odtud je jedno místo. Zavedu vás tam. Můžete to tam prošmejdit. Možná něco najdete."

„Jste si jist, že vás to nebude příliš obtěžovat?"

„Ale vůbec ne." Podíval se na hodinky. „Dorazíme tam okolo oběda, pár hodin se zdržíme a vrátíme se někdy pozdě odpoledne. Zpátky na loď se vrátíte ještě za světla."

„To by bylo skvělé. Můžeme použít můj džíp."

„To nebude nutné," prohlásil Chi. „Mám stroj pro cestování v čase."

„Co máte?" zeptala se Gamay. Možná mu dobře nerozuměla.

„Támhle je koupelna. Já připravím něco na zub a vy byste se zatím mohla opláchnout."

Pokrčila rameny. Došla si k džípu pro batoh, vrátila se zpátky do domu, umyla si obličej a učesala vlasy. Když vycházela z koupelny, Chi zrovna zavíral přenosnou lednici značky Igloo.

„Kde tedy najdu stroj pro cestování časem?" přešla rovnou k jádru věci.

„Je v časoprostorovém transportním modulu," odpověděl s vážnou tváří a zamířil ke dveřím. Cestou uchopil brokovnici. „Nikdy nevíte, kdy narazíte na nějaké ptáky."

Když obešli budovu, objevila se před Gamay pěšina, která vedla k nějakému primitivnímu přístřešku. Neměl žádné stěny, jen čtyři rohové kůly podpírající střechu z palmových listů.

Uvnitř stál modrý HumVee s náhonem na všechna čtyři kola.

Gamay překvapeně zalapala po dechu. „*Tohle je* váš časostroj?"

Jak jinak byste nazvala vynález, který vás dostane do měst, v nichž kdysi dávno vzkvétala rozvinutá civilizace? Uvědomuji si, že do značné míry vypadá jako civilní verze nějakého armádního automobilu používaného během války v Perském zálivu, on byl ale záměrně vyroben tak, aby odrazoval přílišné zvědavce."

Položil chladnici dozadu a galantně Gamay otevřel dveře. Posadila se na sedadlo pro spolujezdce a překvapeně se zadívala na palubní desku. Vypadala tak trochu jako čelní panel v kokpitu letadla. Když ještě s Paulem bydleli v Georgetownu, jeden hummer vlastnili. Ve washingtonském provozu představoval tenhle široký vůz, který měl na trhu nahradit džíp, úctyhodný dopravní prostředek. O víkendech, když se zrovna nevěnovali přestavbě svého cihlového městského domku, se s ním rádi projížděli po venkovských polních cestách.

„Ta cesta, po níž jsme přijeli ve vašem džípu, ve skutečnosti představuje zajížďku," začal jí Chi vysvětlovat. „Je tady ještě jedna, která vede přímo na silnici." Nastoupil a nastartoval motor. Profesorova hlava stěží sahala nad volant.

Čeká mě asi nějaké pořádné dobrodružství, pomyslela si Gamay. Pohodlně se opřela a pronesla: „Vemte to rovnou do kvadrantu delta, kapitáne."

„Směr kvadrant delta, rozumím,“ odpověděl Chi a zařadil rychlost. Hummer vyrazil vpřed. „Jestli proti tomu ale nic nemáte, odskočíme si nejdříve do dvanáctého století.“

17 KAPITOLA

Tuscon, Arizona

Když začalo proudové dopravní letadlo nasazovat na přistání na Tusconském mezinárodním letišti, objevil se za Austinovým okénkem rozeklaný vrchol Mount Lemmonu a část horského hřebene Santa Catalina. Přistání proběhlo hladce, a tak si on i Zavala mohli už po pár minutách hodit na záda vaky, vyjít z terminálu na žhnoucí arizonské slunce a začít se rozhlížet po autě, které je tu mělo čekat. Ozval se klakson a u chodníku zastavil zaprášený stříbrný Ford F-150. Austin, který to měl k dodávce blíž, otevřel dveře pro spolujezdce. A vytřeštil oči. Za volantem seděla ta poslední osoba, kterou by tu čekal, Nina Kirovová.

Elegantní komplet, který měla na sobě při setkání na ústředí agentury, vyměnila za okrové kraťasy a bleděmodré tričko. „Nechcete svézt, hoši?“ zeptala se, jižansky pomalu protahujíc samohlásky. „Ještě jsem vám neoplatila tu projížďku na podmořském skútru.“

Austin se zasmál, částečně také proto, aby zakryl své překvapení. „Mohl bych říci, že podobným setkáním musíme udělat přítrž, ale nemyslel bych to zas až tak vážně.“

Když Zavala zjistil, s kým to Austin hovoří, otevřel překvapením ústa.

„Ahoj, Joe,“ oslovila ho Nina. „Hoďte si s Kurtem věci dozadu, ať můžeme vyrazit.“

Když si pak ukládali vaky, naklonil se Zavala k Austinovi a s neskrývaným obdivem zašeptal: „Jak se ti *tohle* podařilo zařídit?“

Austin si ale jen odkašlal a významně na Zavalu zamrkal. Nastoupili a dodávka se zařadila mezi ostatní vozidla opouštějící letiště. Když se napojili na Tuscon Boulevard a zamířili po ní na sever, Nina se konečně rozmluvila. „Asi bych to měla vysvětlit. Skutečně jsem dostala nový úkol. Nelhala jsem. Jen jsem neřekla, v čem bude spočívat. Mám spolupracovat s vámi a vaší skupinou na tomhle projektu.“

„Jsem příjemně překvapen. Jen by mě zajímalo, proč jste se o tom nezmínila dneska ráno ve Washingtonu.“

„Admirál Sandecker mě požádal, abych si to nechala pro sebe.“ Zavala se zachechtal. „Vítejte v tajuplném a potřeštěném světě naší agentury.“

„Admirál prohlásil,“ pokračovala Nina, „že jste po určitou dobu nebyli v obraze a že vás hodlá nejprve se vším stručně seznámit. Také chtěl, abyste se na té schůzce plně soustředili na probírané záležitosti. Obával se, že kdybyste se dozvěděli, že budeme pracovat spolu, mohli byste být, ehm, duchem poněkud nepřítomni.“

Austin zavrtěl hlavou. V případě Sandeckera může člověk vždycky očekávat neočekávané. „Měl pravdu. Já bych byl duchem nepřítomen *absolutně*.“

Usmála se. „Potřeboval nějakého archeologa, aby projekt vytvářel dojem autentičnosti. Zeptal se mě, jestli bych mu s tím nechtěla pomoci. Já řekla ano. Bylo mi jasné, že to je to nejmenší, co mohu udělat.“ Pak jí hlas ztvrdnul. „Ať to byl kdokoli, chci ty lidi dostat.“

„Chápu vaše pocity, Nino, my ale netušíme, s kým máme to dočinění. Může to být nebezpečné.“

„Dlouho a důkladně jsem tuto možnost zvažovala. Admirál mě navíc ujistil, že mohu z akce kdykoli vycouvat.“

„Nevykládejte si to prosím špatně, ale došlo k tomu, že by vás admirál požádal o účast i z jiných důvodů než čistě odborných?“

Když na něj upřela své šedé oči, vyzařovala z nich vážnost. „Od samého začátku se s ničím netajil.“

„Takže víte, že máte sloužit jako návnada.“

Přikývla. „To je hlavní důvod, proč jsem tu. Pokusit se přilákat lidi, kteří zavraždili doktora Knoxe, Sandy a ostatní. Chci, aby se za to zodpovídali, a je mi jedno, co všechno pro to budu muset podstoupit. Musíme ale také počítat s tím, že není vůbec jisté, že je ještě vůbec zajímám. Několik týdnů jsem strávila v Cambridgi, přičemž ta nejnebezpečnější věc, které jsem musela čelit, byl provoz na Harvard Square. Žádný černě oděný chlap na mě ze záchodu nevyskočil. Nenajala jsem si ochranku, a přece pořád žiju.“

Austin se rozhodl mlčet. Neřekne jí, že osobní strážci, které najal, byli celou tu dobu poblíž. Že je zkrátka nezpozorovala. Nemělo by to cenu. Stačilo mu pohlédnout na tu její neústupně vystrčenou bradu, a hned věděl, že je pevně rozhodnuta přijít té hádance na kloub.

„Ale to by stačilo. Můj nepřívětivý tón tomu možná nenasvědčuje, ale moc ráda vás zase vidím."

Lehce zakaboněný výraz, který Nina měla během Austinova varovného proslovu, vystřídal úsměv.

Zanedlouho odbočili na Pioneer Parkway směřující k Oracle Junction. Venkovských stavení začalo ubývat, až nakonec zmizela úplně a byla vystřídána četnými kaktusy. Zavala, který až dosud pozorně naslouchal, věděl, že Austinova mysl se právě pohybuje ve dvou základních rovinách. Jedna se týkala profesních záležitostí, druhá jeho soukromého života. Joe byl díky italským předkům srdcem romantik, uvědomoval si však, že Sandeckerovy obavy ohledně ztráty koncentrace nebyly neoprávněné. Když na chvíli nastalo ticho, využil toho, aby hovor nasměroval poněkud praktičtěji.

„Když jsme si teď všechno vyjasnili, mohli bychom si snad popovídat o tom píchnutí do vosího hnízda."

„Díky, žes to připomněl," zareagoval na to Austin. „Rudi nás sice informoval, měli bychom si ale projít detaily pro případ, že na něco zapomněl."

„Povím vám, co vím," řekla Nina. „Když na to poprvé přišla řeč, vyšlo rychle najevo, že připravit během krátkého časového období důkladný plán nebude vůbec jednoduché."

„Nechápu proč," přerušil ji Austin. „Všechno, co jste potřebovali, bylo nějaké z archeologického hlediska slibné místo, falešná expedice, která bude vypadat důvěryhodně, pár lidí na kopání, objevit nějaký pozoruhodný artefakt a způsob, jak zprávu o nálezu dostat nejen k přátelům, ale také k našim protivníkům."

„Ano, to by bylo asi tak všechno, jenže to nebylo o nic jednodušší, než uvést na Broadwayi nové představení," odpověděla mu Nina. „Akorát že jsme nepotřebovali scénu, herce nebo scénář. Admirál zorganizováním celé té pouťové atrakce pověřil fregatního kapitána Gunna. A navrhnul, abychom k tomu zneužili nějakou v terénu skutečně pracující expedici. To by ale přineslo určité problémy."

Austin přikývl. „Museli byste se přišourat k jejím účastníkům a oznámit jim - Ahoj, my to tu teď přebíráme, jo, a mimochodem, zahrabeme tu jeden falešný artefakt, protože chceme přilákat bandu po zuby ozbrojených vrahounů. Ano, to by opravdu mohlo znamenat problém."

„*Značný* problém. Fregatní kapitán proto přišel s návrhem, který byl vskutku geniální."

„To u Rudiho není nic neobvyklého," prohlásil Austin.

„Jeho nápad spočíval v tom, že bychom měli do světa vypustit *legendu.* Arizonští Římani."

Zavala se neubránil smíchu. „To zní jako název nějakého hokejového týmu."

„Mohlo by tomu tak být, ale není. V roce 1924 vykopali nějací lidé nedaleko staré výrobny vepřovic u dostavníkové občerstvovací stanice ‚U Devítimílové ďoury' cosi, co vypadalo jako křesťanský kříž. Byl vyroben z olova a vážil dvaašedesát liber. Domnívali se, že ho tam zanechali jezuitští misionáři nebo španělští conquistadoři. Kříž byl pokryt *caliche,* tvrdou vrstvou uhličitanu vápenatého. Když ji odstranili, nalezli *dva* kříže, pevně spojené olověnými nýty. Na kovovém povrchu pak objevili písmena."

„Byl jsem tu, Kilroy," nadhodil Zavala.

„Něco takového, akorát že tenhle Kilroy psal latinsky. Arizonská univerzita ten text přeložila. Líčil neuvěřitelný příběh. O tom, jak v roce 775 po Kristu vyplulo pod vedením Theodora Proslulého z Říma sedm set mužů a žen, jak je četné bouře zahnaly na druhou stranu oceánu. Dorazili k pevnině, opustili lodě a pokračovali pěšky na sever tak dlouho, dokud nedorazili k nějaké vyprahlé poušti. Vystavěli město zvané Terra Calalus, které určitou dobu prosperovalo, pak se ale místní Indiáni, ze kterých si udělali otroky, vzbouřili a Theodora zabili. Město bylo obnoveno, Indiáni se ale vzbouřili znovu. Nejstarší z Římanů, muž jménem Jacobus, vydal rozkaz, aby byl celý příběh zaznamenán na tento kříž."

„Římané měli dostatečně velké a kvalitní lodě, aby takovou plavbu mohli uskutečnit," prohlásil Austin. „Zní to ale jako laciný příběh z nějakého šestákového časopisu. Barbar Conan."

„Nebo Asterix.“

„Dobrá, dobrá, vy dva,“ řekla Nina, snažíc se vypadat alespoň trochu dotčeně. „Tohle je vážná věc. Jak vaše reakce výmluvně dosvědčuje, je pro skeptika taková historka spíš důvodem k veselí. Přesně tak ji lidé brali i tenkrát. Jenže rychle změnili názor, když byla poblíž místa nálezu kříže objevena rytina hlavy nějakého Římana. I na ní byla *caliche.* Jeden archeolog z Arizonské univerzity pak zorganizoval odborný průzkum celé lokality. Nalezli další kříže, devět mečů a *labarum,* římskou císařskou korouhev. Někteří lidé tomu uvěřili. Jiní tvrdili, že tam ty předměty nechali mormoni.“

„To jako že vážili celou cestu z Utahu, aby tam ty věci zakopali?“ zeptal se nevěřícně Austin.

Nina si významně odkašlala. „Nastal celosvětový spor. Někteří odborníci prohlašovali, že hloubka, v níž byly předměty nalezeny, a povrchová *caliche* dokazují, že se nemůže jednat o kanadský vtip. Jedině že by si ho někdo ztropil ještě před Kolumbem. Skeptikové zjistili, že některé na kříži použité fráze se podobají větám z učebnic latinské gramatiky. Někteří přišli s názorem, že ty artefakty tam mohli zanechat političtí exulanti z časů Maxmiliána, kterého Napoleon dosadil na mexický trůn.“

„Co se s těmi artefakty stalo pak?“

„Univerzita dospěla k přesvědčení, že se projekt stal příliš zkomercializovaným. Předměty byly uloženy do jedné banky, a tam už zůstaly. Na další ohledání místa nálezu se už nenašly peníze.“

„Asi už tuším, kam směřujete,“ řekl na to Austin. „Po všech těch letech se na další výzkum konečně podařilo dát dohromady finance. A pokud se nepletu, našly se v rozpočtu naší agentury.“

„Uf. My tvrdíme, že expedice je financována jedním bohatým příznivcem, který si přeje zůstat v anonymitě. Tato historie ho fascinuje už od dětství, a on by si přál, aby se celá záhada už jednou provždy objasnila. Podle výsledků magnetometrických měření je u jednoho opuštěného ranče, který se nachází poblíž původního naleziště, pár velmi slibných lokalit. Pustili jsme se tam do kopání a našli původem římský předmět.“

„Zajímavá historka,“ okomentoval to Zavala. „Domníváte se, že na to někdo skočí?“

„My *víme,* že ano. Noviny a televizní stanice už do svých zpráv zařadily příspěvky, které nám pomáhají získat důvěryhodnost. Když jsme se spojili s Time-Questem, už o našem projektu věděli a mohli se přetrhnout.“

„Poskytli vám peníze?“ zeptal se Austin.

„Žádné jsme nechtěli. Ale požádali jsme je o dobrovolníky. Poslali dva. Na oplátku vznesli požadavek, aby byli v případě nějakého neobvyklého nálezu informováni dříve než tisk. Což jsme už učinili.“

Austin už ale myslel dopředu. „Při vší té publicitě ale bude dost složité nechat takovou expedici jen tak zmizet z povrchu zemského.“

„Admirál o tom hovořil. Je přesvědčen, že veřejná povaha těchto archeologických prací jakékoli krvavé akci zabrání. Místo toho dojde k pokusu nalezený předmět ukrást či zničit.“

„Možná se nepřiřítí s rachotícími zbraněmi, ale jestli se skutečně objeví, nedoporučoval bych stát jim v cestě,“ vyjádřil svůj názor Zavala.

„Kdy jste Time-Quest o nálezu informovali?“ otázal se Austin.

„Před třemi dny. Požádali nás, abychom o tom nikomu jinému neříkali dvaasedmdesát hodin.“

„Což znamená, že něco podniknou dnes v noci.“

Nina je pak začala seznamovat s oficiální verzí. Ona v projektu figuruje jako archeoložka. Základní specializace zúčastněných pracovníků agentury, tedy orientace na podmořský výzkum, byla zamlčena, aby působili více jako suchozemští experti. Trout se bez problémů vžil do role geologa. Austin dostane mlhavou nálepku technika, ze Zavaly se stane metalurg.

Dodávka rychle stoupala k pouštní náhorní plošině, která ležela nad Tusconem. Když opustili dálnici a sjeli na prašnou cestu vinoucí se mezi skupinkami meskitů a kaktusů, bylo už pozdní odpoledne. Zastavili na místě, kde poblíž polorozpadlého pilíře z vepřovicových cihel stály dva obytné vozy Winnebago a několik dalších aut. Austin vystoupil a vydal se na obhlídku okolí. Místo, kde kdysi stával dávno opuštěný ranč, ohraničovaly jen tu a tam zbytky kamenných zdí. Paprsky odpoledního slunce prosvítající mezerami mezi četnými mraky dodávaly poušti měděný nádech.

Objevila se vytáhlá postava. S napřaženou rukou jim kráčel v ústrety Trout. Na sobě měl khaki uniformu, která vypadala, jako by ji právě vytáhnul z regálu prodejny armádní výstroje, proužkovanou košili k obleku a kašmírovou vázanku, jež byla užší a méně křiklavá než ty, které nosíval obvykle. To jediné, co alespoň trochu odpovídalo nepříjemnému charakteru výkopových prací, byly jeho kožené pracovní boty, třebaže i ty budily dojem, že si je právě přeleštil.

„Přilétl jsem z Washingtonu už dneska ráno s Ninou," řekl na vysvětlenou. „Pojďte za mnou, ukážu vám to tady," dodal a zamířil za ruiny staré haciendy směrem k nízkému kopci, kde bylo vidět kus šachovnicově rozparcelované země. U velkého drátěného síta s dřevěným rámem se pachtil nějaký starší pár. Muž prohazoval zeminu sítem, zatímco žena vybírala předměty, které sítem nepropadly, a ukládala je do plastikových sáčků. Trout všechny navzájem seznámil. George a Harriet Wingateovi představovali šikovnou a zručnou dvojici, které sice už mohlo být okolo sedmdesáti, na svůj věk ale oba vypadali čile a energicky. Jak sami řekli, přiletěli z Washingtonu.

„Tedy ze *státu* Washington," upřesnila tuto informaci s úsměvem paní Wingateová.

„Ze Spokane," doplnil ji manžel, vysoký vousatý muž se stříbrnými vlasy. „Hezké město," prohlásil Austin.

„Děkujeme," řekl potěšeně Wingate. „A taky děkujeme, že jste přišli přiložit ruku k dílu. Tohle rýpání v zemi je krapet těžší než osmnáct jamek v golfu. Nějak nemůžu uvěřit, že za to ještě platíme."

„Slyšíte ho? Podobnou příležitost by si nenechal ujít za nic na světě. Georgi, proč jim neřekneš o tom klobouku a la Indian Jones, co si chceš koupit?"

Její manžel máchl rukou ke slunci. „To byl *Indiana* Jones, drahá. Jako ten stát. Jen se pokouším vyhnout se úpalu," řekl na to s úsměvem, který přes husté bílé vousy skoro nebylo vidět.

Po výměně několika dalších příjemně štiplavých zdvořilostních vět zavedl Trout nově příchozí k nedalekým výkopům. Na dně dvou nehlubokých, téměř kruhových jam klečeli dva muži a zahradnickými lopatkami odstraňovali hlínu. Austin v nich poznal bývalé příslušníky speciálních jednotek SEAL, kteří v minulosti se skupinou pro zvláštní úkoly už několikrát spolupracovali. Sandecker evidentně neponechával nic náhodě. V bezpečnostním oddělení agentury patřili k absolutně nejlepším. Vyšší muž, kterého Austin znal jen jako Neda, měl klasická široká ramena a úzký pas kulturisty. Lopatka v jeho ruce vypadala jako párátko. Carl, jeho menší kolega, byl šlachovitější, Austin už ale měl tu čest zjistit, že z téhle dvojice je životu nebezpečnější právě on.

„Jak to jde?" zeptala se Nina.

Ned se rozesmál. „Celkem dobře, nikdo nám ale neřekl, co máme dělat, když skutečně něco *najdeme.*"

„Poradil jsem mu, aby to zase zakopal," pronesl lakonicky Carl.

„To není špatný nápad," ozval se Austin. „Alespoň byste nemuseli vysvětlovat, co dva potápěči pohledávají uprostřed arizonské pouště." Pak si vzpomněl, co mu Nina vyprávěla o marockém incidentu. „Neukázal se někdo podezřelý?"

Trout a oba dva kopáči si vyměnili pohled a pak se hlasitě rozchechtali.

„Jestli máš na mysli podivná individua, tak těch jsme si užili víc než dost. Je pozoruhodné, kolik cvoků dokáže projekt, jako je tento, přilákat."

„Jestli chceš přesné číslo, tak nemůžu sloužit," řekl Carl. „Jeden chlap mi navrhnul, abych se podíval po nějakých stopách svědčících o kontaktech mezi UFO a Atlantidou. Po rozhovoru s tímhle bláznem mi všichni ostatní připadali celkem normální."

„Přibližně stejně normální jako celá tahle operace," prohlásil s ironickým úsměvem Austin. „Někdo jiný?"

„Objevilo se pár lidí s kamerami a notesy," přidal se Trout. „Tvrdili, že jsou televizní reportéři nebo novináři."

„Měli průkazy?"

„Nechtěli jsme je po nich. Měli jsme pocit, že by to byla ztráta času. Jestli jsou ti zabijáci tak dobře organizováni, jak si myslíme, měli by je. Samozřejmě falešné. Byla tady taky hromada očumujících turistů a lidí, co nabízeli pomoc. Všem jsme řekli, že děláme jen přípravné práce,

zapsali jsme si jejich jména a slíbili jim, že se ozveme. Máme je na videu pořízeném bezpečnostní kamerou. Ta je na vršku támhletoho kaktusu.“

Austin se v duchu vrátil k bitvě, která se na palubě *Nerea* strhla, když museli čelit skupině dobře vyzbrojených útočníků. Oni, coby obránci, měli na své straně prvek překvapení. A taky štěstí. Ale jizvy, které jemu i Zavalovi přibyly, svědčí o tom, že se události mohly snadno vyvinout i jinak. Kdyby se na ně útočníci vrhli s početní převahou, brzy by podlehli i tihle dva tvrdí falešní kopáči.

„Máme něco v záloze?“ zeptal se.

„Šest mužů ve staré benzinové čerpací stanici těsně před křižovatkou,“ odpověděl mu Ned. „Po obdržení signálu tu můžou být do pěti minut. Změřili jsme si to.“ Prsty si přejel po pageru, který měl zavěšený na opasku. „Stačí stisknout, a už jsou na cestě.“

Austin přeletěl očima okolí a pak se zadíval na vzdálené hory. U muže, pro něhož se stalo druhým domovem moře, to bylo podivné, ale on se v poušti vždy cítil dobře. Obě prostředí si byla v něčem podobná. Nekonečná dálava, hrozba nenadálé změny počasí, nemilosrdné nepřátelství přírody vůči člověku.

„Co myslíš, Joe? Odkud bys přišel ty, kdybys chtěl zaútočit?“

Zavala, který na to už pomyslel, odpověděl bez váhání. „Cesta, po níž jsme přijeli, *nabízí* nejsnadnější přístup, takže útok musí logicky přijít z pouště. Oni ale na druhou stranu mohou *chtít*, abychom si mysleli, že se objeví z pouště, takže zvolí silnici. Záleží to na dopravních prostředcích. Ještě jsem nezapomněl na to vznášedlo, co použili v Maroku.“

„Ani já. V otevřené poušti by se ale vznášedlo jen těžce skrývalo.“

„Vzhled může klamat,“ zapojil se do rozhovoru opět Carl. „Okolí ranče jsem si prověřil. Terén je tu mnohem rozbitější než cesty v Sun City. Koryta vyschlých řek, vymleté strže, přírodní prolákliny. Armádu tu asi neschováte, ale lehce se tam skryje úderná jednotka. Dost velká, aby nám pořádně znepříjemnila život.“

„A taky ho podstatně *zkrátila*,“ doplnil ho Austin. „Takže budeme počítat s pouští. Ať se ti hoši od pumpy po setmění rozestaví na cestu a hlídkují. Kryje jim někdo záda?“

Ned přisvědčil. „Asi tucet dalších po zuby ozbrojených chlapů s vrtulníkem. Jsou v jedné prolákline asi tři míle odtud. I oni tu můžou být do pěti minut.“

Pět minut může být hodně, pomyslel si Austin, ale jinak byl s podniknutými opatřeními celkem spokojen. Pohledem sklouzl k místu, kde se dřela dvojice ze Spokane. „Co naši pomocníci z Time-Questu?“

Trout si odkašlal. „Jestli jsou to zákeřní vrazi, pak to jsou ty nejlepší mimikry, jaké jsem kdy viděl. Proklepli jsme si je. Jsou úplně čistí.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl na to Austin. „Měli bychom mít nějaký plán, jak je ochránit, až začnou potíže.“

„S tím by neměl být žádný problém,“ odpověděl Trout. „Přespávají v jednom motelu na dálnici.“

Austin se obrátil k Nině. „Myslíte si, že se mi podaří přesvědčit vás, abyste si tam taky pronajala pokoj?“

„Ne,“ odpověděla důrazně.

„Proč mě vaše odpověď nepřekvapuje? Jestli ale trváte na tom, že zůstanete tady, tak bych byl rád, kdybyste se pořád držela blízko mě a Joea. A dělala přesně to, co vám řekneme. A teď mi řekněte, kde je ten záhadný artefakt, co má vyprovokovat útok.“ Nina se usmála. „Máme ho v ‚trezoru‘.“ Zatímco se Ned a Carl opět pustili do práce, zavedla je Nina ke kovové garáži, která stála hned vedle jednoho winnebaga. Vytáhla klíč a odemkla visací zámek na dveřích. Elektřinou nedisponovali, a tak si museli rozsvítit kempinkovou plynovou lampu. Na podlaze stály dva dřevěné stojany, na kterých ležely tlusté fošny. Na těch pak spočíval nějaký předmět zahalený plachtou, jakou obvykle při práci používají malíři pokojů.

„Je až zarážející,“ prohlásil Trout, „co všechno jsou vědci schopni udělat, aby něco vypadalo starší než ve skutečnosti. Hoši z agenturní laboratoře upekli vrstvu *caliche*, která by za normálních okolností vznikala staletí.“ Chvíli počkal, aby zvýšil dramatičnost okamžiku, a pak látku odhodil. „*Voila.*“

Austin se Zavalou chvíli jen tiše zírali na předmět osvícený lampou a pak přistoupili blíž, aby si ho pořádně prohlédli. Austin natáhl ruku a dotknul se jeho bronzového povrchu. „Je to přesně to, co si *myslím,* že to je?“ zeptal se nakonec.

Trout si významně odkašlal. „Jsem přesvědčen, že jeho stvořitel použil termín *umělecká licence.* Co vy na to?“

Na Austinově obličeji se rozzářil široký úsměv. „Podle mě to j*e perfektní.“*

18 KAPITOLA

Yucatán, Mexiko

Gamay svých slov, vypůjčených ze Star Treku zalitovala. HumVee se řítil po vyjetých kolejích skutečně kosmickou rychlostí. Vypadalo to, jako by Chi k orientaci používal nějaký nejnovější typ radaru. Protože byl příliš malý, než aby přes volant vůbec něco viděl, nijak jinak se lehkost, s jakou své široké vozidlo hnal okolo výmolů a k smrti se chystajících pásovců, nedala vysvětlit. Stromy po obou stranách vypadaly jen jako jednolitá *zelená* šmouha.

Chtěla, aby zpomalil, a tak na něj vyzkoušela trik. „Profesore Chi," oslovila ho, „jak pokračuje práce na tom mayském slovníku?"

Profesor se pokusil překřičet hlasité úpění těžce zkoušených pneumatik a svištění vzduchu rozráženého hranatým automobilem. Gamay zareagovala přiložením dlaně k uchu. Chci přikývl, aby dal najevo, že pochopil. Sundal nohu z plynového pedálu a zapnul klimatizaci.

Autem začal proudit osvěžující chladný vzduch. „Nechápu, proč jsem to už neudělal dávno," vypadlo z něj. „Děkuji, že jste se na ten slovník zeptala. Bohužel jsem musel práci na tomto projektu dočasně zastavit."

„To je mi líto. Asi máte v muzeu spoustu práce." Odpovědí jí byl pobavený pohled. „Své povinnosti v muzeu bych jako vyčerpávající nenazval. Jako jediný zaměstnanec s čistě mayskou krví v žilách požívám jistých výhod. Mám výnosné zaměstnání bez velkých povinností a odpovědnosti. Jestli se nepletu, u vás tomu říkáte teplé místečko či práce jednou za uherský rok. V Mexiku takové místo přináší značnou prestiž. Ve skutečnosti jsem *pobízen*, abych z kanceláře vypadnul a trávil v terénu co nejvíce času."

„Pak to ale nechápu. Ten slovník..."

„... musí ustoupit závažnějším potřebám. Většinu času trávím bojem s nenechavci, kteří rozkrádají naše kulturní dědictví. Historické artefakty se ztrácejí v alarmujícím množství. V oblasti starého mayského osídlení se každý měsíc ztratí přibližně tisíc kousků keramiky."

„Tisíc," vyrazila ze sebe Gamay a nevěřícně potřásla hlavou.

„Věděla jsem, že podobné problémy máte, ale netušila jsem, že je to tak špatné."

„To tuší jen málokdo. Bohužel nejde jen o kvantitu ukradených předmětů, ale i o jejich *kvalitu.* Překupníci neztrácejí čas s podřadným zbožím. Berou jen to nejlepší. Starobylou keramiku z pozdního klasického období, šest set až devět set let po Kristu, zkrátka to nejdražší. Překrásné kousky. Nezlobil bych se, kdybych nějaký taky vlastnil."

S hněvivě sevřenými rty se na chvíli mlčky zadívala přes čelní sklo. „To je tragédie," pronesla pak.

„Velké množství zlodějů patří k *chicleros,* lidem, kteří se živí sbíráním *chicle* na plantážích. Velmi tvrdý chlebíček. *Chick* je šťáva, ze které se dělají žvýkačky. Už v minulosti, když ještě Američané tolik nežvýkali, to začalo jít s odbytem této suroviny z kopce. Lidé z plantáží se přeorientovali na krádeže, a my přicházeli o stále větší a větší díl kulturního odkazu našich předků. Teď je to ale ještě horší."

„V jakém smyslu, profesore Chi?"

„Obchodování s *chicle* už dnes situaci neovlivňuje. Proč se ohýbat a ničit si záda někde na poli, když můžete vzít nějaký pěkný džbán a prodat ho za dvě stě až pět set dolarů? Zvykli si na peníze. Krádeže jsou organizovány. Překupníci z guatemalské Carmelity si najímají celé skupiny nenechavců a dávají jim stálý plat. Artefakty tam jsou propašovány, naloženy na nákladní auta a odvezeny přes hranice do Belize. Pak putují lodí či letadlem do Spojených států a Evropy. Galerie a aukční síně za tyto předměty platí tisíce dolarů. Muzea a soukromí sběratelé dokonce ještě více. Získat osvědčení o původu nebývá obtížné."

„Kupci ale musí vědět, že většina byla ukradena."

„Samozřejmě. Ale i když to vědí nebo přinejmenším tuší, tvrdí, že tak zachraňují odkazy minulosti."

„Pro rozkrádání kulturního bohatství je to dost chabá omluva. Co s tím ale můžete dělat?"

„Jak jsem už řekl dříve, jsem ‚pátrač'. Snažím se nacházet podobná místa dříve než vykrádači. Místo nálezu oznámím jedině tehdy, když se mi vláda zaručí, že do doby, než proběhne řádný archeologický průzkum a všechny cenné předměty budou vyzvednuty, nechá tato místa hlídat. Zároveň využiju své americké a evropské konexe. Vlády bohatých států dokážou zajistit, že překupníci skončí za mřížemi, navíc je mohou zasáhnout na tom nejcitlivějším místě, tedy zkonfiskovat jim majetek."

„To zní skoro beznadějně."

„To je beznadějné," pronesl vážně. „A nebezpečné. V sázce bývá příliš mnoho, a tak běžně dochází k násilí. Není to dávno, co jeden *chiclero* začal tvrdit asi tohle: Nevyvážejme artefakty ze země, nechejme je tam, kde jsou, a přiveďme sem turisty, aby se na ně mohli podívat; přinese to peníze všem."

„To není špatný nápad. Naslouchal mu někdo?"

„Ó ano." Koutky jeho úst poklesly do smutného úsměvu. „Kdosi mu naslouchal velmi pozorně a slyšel vše zcela jasně a zřetelně. Nakonec ho zabili. Hopla!"

Dupnul na brzdy, HumVee zpomalil jako proudová stíhačka při rozvinutí brzdícího padáku a pak sebou prudce smýkl doprava.

„Pardon!" zvolal Chi, když po krátkém letu přes příkop zase dopadli na zem a zamířili mezi stromy. „Nechal jsem se trochu unést. Držte se, pojedeme z kopce!" vykřikl do praskotu větví a vytí motoru.

Gamay si byla jista, že každou chvíli musí přijít náraz, profesorův ostříží zrak ale rozpoznal něco, co ona nedokázala ani vytušit, stěží rozeznatelnou mezeru v hustém lese. Zatímco ona poletovala ze strany na stranu a profesor křečovitě visel na volantu, rachotící vůz se začal probíjet zelení.

Tímto způsobem se natřásali skoro hodinu. Chi se držel cesty, která byla pro Gamay zcela neviditelnou, a tak byla poněkud překvapena, když po čase oznámil, že už dál nevede. Profesor vůz otočil, na což doplatila vegetace na ploše o celkové výměře nejméně jednoho akru, zastavil a vypnul motor. „Je čas na malou lesní procházku."

Sundal si slaměný klobouk a místo něj si nasadil harvardskou baseballovou čepici. Dal si ji štítkem dozadu, aby jím nezachytával o větve. Zatímco vytahoval z auta vše potřebné, Gamay si svlékla kraťasy a vzala si džínové kalhoty. Ty by snad její nohy mohly před trny a ostny ochránit. Chi si hodil na záda batoh, v němž měl pro oba oběd, přes rameno si pověsil brokovnici a z pochvy zavěšené na opasku vytáhl mačetu. Gamay popadla druhý batoh s fotoaparátem a poznámkovými bloky. Profesor se letmo zahleděl na slunce, aby se podle něj zorientoval, a pak se vnořil do podrostu.

Gamayina postava vypadala atleticky. Měla dlouhé nohy, úzké boky a středně velká prsa. Jako děvče byla divoška, pořád se někde toulala s partou kluků, v korunách stromů s nimi stavěla tajné skrýše, v ulicích Racine ve státě Wisconsin hrávala baseball. Když pak odrostla, zcela propadla sportovním aktivitám. Začala studovat holistické lékařství a při rodinných výletech trávených na virginském venkově intenzivně běhala, jezdila na kole a podnikala dlouhé túry. Při svých pěti stopách a deseti palcích byla skoro o celou stopu vyšší než profesor. Ale ať byla jakkoli mrštná a zdatná, udržet krok s profesorem pro ni nebylo snadné. Křovisky, kterými se ona musela pracně probíjet, Chi jen lehce proplouval. Když pozorovala, s jakou tichostí se proplétá lesem, napadlo ji, že ona sama musí působit dojmem žíznivého slona běžícího k napajedlu. Popadnout alespoň trochu dech mohla jen tehdy, pokud se Chi zastavil, aby mačetou odstranil nějaké popínavé rostliny.

Chi při jedné takové zastávce na vrcholku menšího kopce ukázal rukou na kusy vápence pokrývající zemi.

„To je část staré mayské cesty. Takové vyvýšené dlážděné stezky a silnice minulosti vedly celým Yucatánem. Nebyly postaveny o nic hůř než kdysi ty římské. Od téhle chvíle už se nám půjde lépe."

Měl pravdu. Třebaže tráva a křoviny byly i nadále stejně bujné, po dláždění to šlo mnohem rychleji. Zanedlouho se Chi znovu zastavil a kývnul směrem k nízké zídce táhnoucí se lesem. „Tohle jsou zbytky vnějších hradeb. Už jsme skoro na místě."

Po několika dalších minutách chůze začal les řídnout. Prošli mezi posledními stromy a ocitli se na volném prostranství. Chi zasunul mačetu zpátky do pochvy.

„Vítejte v Šangri-la.“

Stáli na okraji kruhové mýtiny, která měla v průměru asi půl míle a byla porostlá jen nízkým křovím a tu a tam nějakým stromem. Na první pohled na ní nebylo nic pozoruhodného. Výjimku tvořily jen podivně tvarované ostře se svažující vyvýšeniny porostlé hustou vegetací. Mezi místem, kde stála Gamay s profesorem, a stromy na druhé straně jich z trávy vyrůstala celá řada.

Gamay chvíli trvalo, než si na ten náhlý příval světla zvykla. „Zrovna takhle jsem si Utopii nepředstavovala,“ prohlásila, zatímco si vytírala pot z očí.

„No, trochu to tu za posledních tisíc let zchátralo,“ postěžoval si Chi, „ale musíte uznat, že je tu příjemné ticho.“

Jediné zvuky představovalo jejich hlasité oddechování a bzučení asi milionu much. „Podle mého názoru by bylo vhodnější říct *hrobové* ticho.“

„To, co tu vidíte, je bezprostřední okolí asi akrového ústředního prostranství rozsáhlého osídlení. Až na tři míle odtud se do všech stran rozbíhaly ulice lemované domy. Kdysi se to tu hemžilo lidmi stejně malými a snědými, jako jsem já. Kněžími s regáliemi zdobenými peřím, vojáky, farmáři a obchodníky. Ve vzduchu visel příkrov kouře stoupajícího z ohnišť ve stovkách příbytků, které se nijak nelišily od mého domu. Bylo slyšet pláč malých harantů. Bubnování. Všechno je to pryč. Člověka to nutí k zamyšlení, nemám pravdu?“ Chi před sebe zíral, jako by se mu před očima tyto představy náhle zhmotnily. „Dobrá,“ pronesl pak, evidentně už zpátky v realitě. „Ukážu vám, proč jsem vás zatáhl do téhle divočiny. Držte se přímo za mnou. Všude je tu spousta děr, které vedou do starých klenutých nádrží. Některé jsem už označil. Vytáhnout vás ven by nebylo jednoduché. Pokud nikam neodbočíte, nic se vám nemůže stát.“

Podezřívavě sledujíc po pás vysokou trávu, která rostla po obou stranách téměř nezřetelné stezky, se vydala za profesorem. Po chvíli dorazili k úpatí jedné homole zcela pokryté hustým propletencem nějakých šlahounů. Na výšku měla asi třicet stop, její základna měřila přibližně dvakrát tolik.

„Tohle je střed celého náměstí. Zřejmě jde o chrám nějakého méně důležitého boha nebo panovníka. Vrcholová část se už propadla, což je také důvod, proč toto místo zatím nikdo jiný neobjevil. Ruiny jsou nižší než okolní stromy a vůbec nad les nevyčuhují. Pokud do nich přímo nevrazíte, nemáte je šanci objevit.“

„Ještě štěstí, že jste v okolí lovil,“ řekla na to Gamay.

„Bylo by to dramatičtější, kdybych mezi ně vběhl při pronásledování koroptve, ale nebylo tomu tak. Ve skutečnosti jsem nebyl na lovu. Mám přítele, který pracuje pro NASA. Jedna špionážní družice při mapování deštného pralesa objevila přibližně kruhový objekt. Řekl jsem si, že to vypadá zajímavě, a vypravil jsem se sem. To bylo asi před dvěma roky. Od té doby už jsem tu byl možná tucetkrát. Při každé návštěvě prosekám a vyčistím další stezku a odstraním vegetaci z několika monumentů a budov. Mám pocit, že by se z toho mohlo vyklubat poměrně důležité archeologické naleziště. Teď půjdeme tudy.“

Jako nějaký průvodce v muzeu ji Chi pěšinou zavedl k jakémusi válcovitému objektu, který byl dosud skryt za jednou mimořádně hustě zarostlou vyvýšeninou. „Poslední dva pobyty jsem věnoval pouze očišťování téhle budovy.“ Nejprve ji kolem dokola obešli. Její zdi byly tvořeny pečlivě naskládanými hnědošedými kamennými kvádry.

Gamay se zadívala na klenutou střechu, která se už částečně zhroutila dovnitř.

„Neobvyklá architektura,“ ohodnotila objekt. „Další chrám?“

„Ne,“ odpověděl jí Chi, zatímco odsekával stonky, které se drze snažily opět budovu pohltit. „Tohle je mayská observatoř a zároveň ukazatel času. Tyhle štěrbiny a otvory jsou umístěny tak, aby jimi při jarní a podzimní rovnodennosti a při obou slunovratech bylo vidět slunce a některé hvězdy. Na vrcholu observatoře bylo pozorovací stanoviště, z něhož mohli dávní astronomové brát náměry nebeských těles. Ale teď se podívejte tady. Tohle jsem vám chtěl ukázat.“

Z vlysu, ozdobného vodorovného pruhu, který se táhl podél zdi, odstranil na jednom místě přichycené rostliny, pak poodstoupil a pokynul Gamay, aby se na něco podívala. Vlys se nacházel

asi tak ve výšce očí starých Mayu, takže se musela ohnout. Spatřila námořní výjev. Přejela prsty po plastice jakési lodě. Plavidlo mělo odkrytou palubu a vyvýšenou příď i záď. Přední vaz byl prodloužený. Přecházel do čehosi, co vypadalo jako zaostřený kloun. Na tlustém stěžni visela velká čtvercová plachta. Nahoře byla přichycena k vytahovacímu ráhnu a k přídi i nad vodu přečuhující zádi od ní vedla lana, ve vodě mizelo dvojité kormidelní veslo. Nad lodí se vznášeli mořští ptáci, blízko přídě vyskakovaly z vody nějaké ryby.

Plavidlo se ježilo tolika kopími, že se podobalo ježčímu hřbetu. Všechny ty zbraně svírali v rukou muži, kteří měli na hlavách cosi, co vypadalo jako přilby hráčů amerického fotbalu. Další muži svírali dlouhá vesla, která zrovna směřovala podél trupu k zádi. Napočítala pětadvacet veslařů, takže včetně těch, které nemohla vidět, protože byli na druhé straně, jich na lodi muselo být celkem padesát. Ze zábradlí viselo množství předmětů připomínajících štíty. Podle velikosti postav odhadla délku plavidla na více než sto stop.

Když se přesunula o kousek dál, spatřila další válečné lodě, ale i jiná plavidla, snad obchodní. Bylo na nich podstatně méně vojáků a na jejich palubách stály řady kruhových nádob, které možná sloužily k přechovávání zboží. Nějací muži, předpokládala, že šlo o posádku, tahali na jedné z těchto lodí za lana a snažili se dát plachtě správný trim. Na rozdíl od ozbrojenců měli tito muži na hlavách podivné špičaté čapky. Jednotlivá vyobrazení se sice trochu lišila, jedno ale bylo zcela zřejmé. Byla to flotila obchodních lodí s ozbrojeným doprovodem.

Chi ji pozoroval, jak tak přechází podél stěny, a pobaveně se usmíval. Gamay pochopila, že nikdy neměl v plánu ukázat jí nějaká vyobrazení ze života pod hladinou. Chtěl, aby na vlastní oči spatřila tuto námořní scénu. U jedné z lodí se zastavila a zamyšleně zakroutila hlavou. Příď plavidla zdobila hlava nějakého zvířete.

„Profesore Chi, nemáte dojem, že je to kůň?“

„Chtěla jste přece, abych vám ukázal něco ze života na moři.“

„Podařilo se vám určit dobu vzniku?“

Přistoupil blíž a přejel po kamenném reliéfu prstem.

„Tyhle linie připomínající obličeje jsou ve skutečnosti číslice. Například tahle představuje nulu. Z hieroglyfů, které jsou vytesány tady, se dá usuzovat, že toto dílo vzniklo asi sto padesát let před Kristem.“

„Jestli je tato doba alespoň přibližně správná, jak by na téhle lodi mohla být koňská hlava? O koních, dokud je v šestnáctém století nepřivezli Španělé, nikdo přece nevěděl.“

„Ano, tohle opravdu představuje hádanku.“

Pak si Gamay všimla, že na obloze nad loděmi je nějaký kosočtverec. Pod ním visela jakási postava.

„A co je proboha tohle?“ zvolala překvapeně.

„Nejsem si jist. Když jsem to spatřil poprvé, domníval jsem se, že se jedná o nějakého nebeského boha, z těch, co znám, to ale není žádný. Strávit to všechno najednou není jednoduché. Nemáte hlad? Můžeme poobědvat a pak se sem ještě jednou vrátit.“

„Ano, dobrý nápad,“ odpověděla Gamay napůl nepřítomně, jako by se vracela z říše fantazie. Odtrhnout se od plastických výjevů jí dalo značnou práci, v hlavě se jí rojila spousta myšlenek.

Venku, jen pár kroků od vchodu, se nacházel kamenný blok. Napříč měřil několik yardů, na výšku přibližně jeden a svým tvarem připomínal jakýsi obří buben. Zatímco Gamay zašla za budovu observatoře a převlékla se z džínsů do mnohem pohodlnějších krátkých kalhot, které si nezapomněla přibalit do batohu, Chi použil vršek kamene jako stůl a prostřel na něm. Z batohu vytáhl malou a již trochu ošuntělou servírovací podložku a plátěné prostírky a položil je na jemně vytesanou plastiku mayského válečníka oděného do peří.

„Doufám, že vám nebude vadit, když pojíme na krví prosáklém obětním oltáři,“ pronesl Chi s kamennou tváří.

Gamay se jeho pokusem o poněkud morbidní žert nenechala vyvést z míry. „Z toho ostrého výstupku, na který jsem se právě posadila, soudím, že to kdysi byly sluneční hodiny,“ odpověděla.

„Samozřejmě,“ řekl bezelstně, „obětní oltář je ve skutečnosti venku jen kousek odtud.“ Zalovil v útrobách batohu. „Kukuřičné závitky plněné masem.“

Podal Gamay balíček s obědem a zeptal se jí: „Co vlastně o Mayích víte?“

Než mu odpověděla, vytáhla nejprve z průhledného igelitového sáčku tortillu a s chutí se do ní zakousla. „Vím, že byli krásní a bojovní zároveň,“ řekla a pak máchla rukou směrem k blízkým stěnám. „Že byli pozoruhodní stavitelé. Že jejich civilizace zanikla, přičemž není známo, proč k tomu došlo.“

„Není to tak velká záhada, jak se někteří domnívají. Mayská kultura prošla během své několikasetleté existence četnými změnami. Války, povstání, neúrodná období, to vše mělo rovněž svůj vliv. Zánik této civilizace ale způsobil příchod conquistadorů a následná genocida. Zatímco ti, kteří připluli po Kolumbovi, zabíjeli naše lidi, ostatní likvidovali naši kulturu. S conquistadory připlul i Diego de Landa, mnich, který se pak stal yucatánským biskupem. Nechal spálit všechny mayské knihy, které se mu podařilo najít. Říkal jim ‚d’áblovy lži’. Dokážete si představit podobnou katastrofu v Evropě a škody, které by při ní byly napáchány? Dokonce ani Hitlerovy úderné jednotky se nechovaly tak barbarsky. Pokud je známo, tohle běsnění přečkaly jen tři knihy.“

„To je skutečně smutné. Ale nebylo by to báječné, kdyby se jednoho dne podařilo najít ještě další?“ řekla s nadějí Gamay a pak se rozhlédla po okolí. „Co je to vůbec za místo?“

„Nejdřív jsem si myslel, že se jednalo o objekty sloužící ryze vědeckým účelům, že tady krvavé náboženské rituály neměly co dělat. Čím víc jsem se ale s jednotlivými objekty podrobně seznamoval, tím víc jsem byl přesvědčen, že se ve skutečnosti jednalo o součást nějakého většího projektu. Architektonického soukolí, chcete-li.“

„Asi vám nerozumím.“

„Obávám se, že tomu nerozumím o nic víc.“ Z kapsy košile vytáhl ubalenou cigaretu a zapálil si. „Stáří má právo na menší neřesti,“ prohlásil a nasál do plic kouř. „Dovolte, abych začal od Adama. Tedy od observatoře a toho vlysu.“

„A co Eva?“

„To jsou ta další místa, o nichž jsem se zmínil. Našel jsem podobné stavby i jinde. Celkově mi to připomíná nějaký elektrický obvod s tištěnými spoji.“

Gamay se nedokázala ubránit úsměvu. „Chcete tím říct, že Mayové měli, kromě jiného, i znalosti v oboru výpočetní techniky?“

„Svým způsobem. Nemáme co dělat s nějakým počítačem od IBM s gigantickou operační pamětí. Spíše s nějakým kódovacím prostředkem. Kdybychom věděli, jak se používá, mohli bychom rozluštit tajemství ukryté v těchto kamenech. Jejich rozmístění není náhodné. Ta preciznost je značně pozoruhodná, o tom není pochyb.“

„Ty plastiky... jsou tak zvláštní. Ta koňská hlava. Říkají ty hieroglyfy něco konkrétního?“

„Vyprávějí o dlouhé cestě, kterou před mnoha lety uskutečnily stovky mužů, a o obrovském bohatství.“

„Zaznamenal jste podobný příběh v mayské lidové tradici?“

„Ano, ale jinde.“

„Proč byl ale zaznamenán tady, tak daleko od pobřeží?“

„Taky jsem se nad tím podivil. Proč jsme něco podobného nenašli v Tulumu, který leží přímo na břehu moře? Pojďte, ukážu vám něco, co možná nabízí vysvětlení.“

Uklidili po sobě, zamířili ke vzdálenějšímu konci prostranství, vstoupili opět do lesa a vydali se po mírném svahu dolů. Po chvíli došli k pomalu plynoucí řece. Vzduch byl v její blízkosti citelně chladnější a prosycen vlhkou bahnitou vůní. Chi před sebe ukázal a řekl: „Vidíte ty vymleté břehy támhle nad řekou? Kdysi musela být mnohem širší.“

„Někdo z naší lodní posádky tvrdil, že v Yucatánu žádné potoky či řeky nejsou.“

„To je pravda. Většinu Yucatánu tvoří velká vápencová deska. Pouze v místech, kde je vápence méně, najdete spoustu jeskyní a průrev. My jsme ale v Campeche, mnohem jižněji. Tady je terén poněkud odlišný. Kdybyste se vydala do Peténu nebo Guatemaly, zjistila byste, že tamní velká mayská města byla vlastně vybudována na vodních cestách. Právě tady mě napadlo, že ta loď, o které jsme mluvili, sloužila možná jako trajekt pendlující mezi osadami.“

„Máte pravdu, kdysi tady tekla mnohem mohutnější řeka, jen si nemyslím, že by mohla být dost široká a hluboká, aby po ní mohla plout tak velká loď. Podle vyvýšené přídě, vysokých boků a tvaru

předního vazu soudím, že byla postavena pro mořskou plavbu. A je tu ještě něco. To, co jsem původně považovala za ryby, jsou ve skutečnosti delfíni. Tedy mořští živočichové.“ Na chvíli se odmlčela. „A co je tohle?“

O kus dál se na slunci něco lesklo. Pomalu se vydala dolů po proudu. Chi, který neměl důvod otálet, ji následoval. Na břehu ležela otlučená hliníková pramice vybavená stařičkým přívěsným motorem Mercury. „Asi ji odněkud přinesl proud.“

Profesora nezajímala ani tak pramice, jako spíš lidské stopy zanechané v blátě. Pátravě přeletěl očima okolní les. „Měli bychom zmizet,“ pronesl tiše. Pevně ji uchopil za ruku a vyrazil klikatě nahoru do kopce. Hlavou přitom kroutil do stran, jako by to byla radarová anténa. Ještě před koncem svahu se ale zastavil a zavětřil.

„Nelíbí se mi to,“ pronesl podezíravým tónem. „Co se děje?“ zašeptala.

„Cítím kouř a pot. *Chicleros.* Musíme vypadnout.“ Vyšli z lesa a napojili se na jeden z chodníčků vedoucích přes planinu. Když procházeli mezi dvěma vyvýšeninami přibližně čtvercového půdorysu, vystoupil zpoza jedné z nich jakýsi muž a zastoupil jim cestu.

Profesorova ruka sklouzla k opasku. Vytáhl z pochvy mačetu a výhružně, jako nějaký samuraj, ji zvedl nad hlavu. Jeho bojovně vysunutá spodní čelist budila dojem téhož vzdoru, který tak děsil španělské conquistadory, když si krvavou cestou pokoušeli podrobit jeho předky.

Gamay jen zírala, jak rychle se ten galantní střízlík přeměnil v mayského válečníka. Na neznámého muže to ale žádný dojem neudělalo. Jen se ušklíbl a odhalil tak široké mezery mezi žlutými zuby. Měl dlouhé mastné černé vlasy a strniště. Ježaté vousy ale nedokázaly zcela zakrýt jizvy, které na jeho žloutenkově zbarvené tváři zanechala zřejmě příjice. Na sobě měl klasický oděv místních obyvatel, pytlovité kalhoty, bavlněnou košili a sandály, na rozdíl od ostatních chudých venkovanů, kteří vždy vypadali upraveně, tenhle už dlouho mýdlo neviděl. Vypadal jako *mestizo,* míšenec s podílem španělské a indiánské krve, čest ale nedělal ani jednomu z těchto etnik. Zbraň neměl, nezdálo se však, že by si z napřažené mačety něco dělal. Důvod této bezstarostnosti vyšel najevo hned vzápětí. „B*uenos días, seňor, seňora,*“ ozval se další hlas. Zpoza téže vyvýšeniny, jen z druhé strany, vyšli ještě dva muži. Bližší z nich měl zavalitou postavu a krátké ruce i nohy. Jeho obličej, který vypadal jako přesná replika nějaké staré mayské plastiky, rámovaly dlouhé černé kotlety ve stylu Elvise. Měl poněkud šikmé oči, široký nos a krutě vyhlížející rty, připomínající dva kusy syrových jater. Ústím obstarožní lovecké pušky mířil přímo na ně.

Třetí muž se postavil za ‘Elvise’. Měřil možná více než druzí dva dohromady. Byl čistý. Od chvíle, kdy jeho bílé kalhoty a košile opustily naposledy pračku, zřejmě ještě neuběhlo mnoho času. Dlouhé tmavé licousy měl stejně pečlivě zastřiženy jako mohutný knír. Břicho se mu sice značně vydouvalo, paže a nohy měl ale svalnaté. V rukou volně třímal standardní útočnou pušku M-l6 a na širokém opasku, který mu pomáhal udržovat na místě dobře živené panděro, měl zavěšeno pouzdro s pistolí.

Muž v bílém se usmál a promluvil na profesora španělsky. Chi se na chvíli zadíval na jeho pušku, pak pomalu spustil mačetu dolů a hodil ji na zem. Poté si sundal s ramene brokovnici a položil ji vedle mačety. ‘Žlutý Tesák’ přistoupil blíž a bez varování profesora udeřil do obličeje.

Chi, který vážil možná jenom sto liber, byl silou úderu doslova vyzvednut do vzduchu a mrštěn do trávy. Gamay se instinktivně postavila mezi ležícího profesora a útočníka, aby mu zabránila bezmocného vědce kopnout. ‚Žlutý Tesák’ se ale nepohnul, jen se na Gamay překvapeně podíval. Ta ho sjela varovným pohledem a pak, navzdory možnému nebezpečí, se otočila a sklonila k profesorovi, aby mu pomohla vstát. Když ho brala za ruku, ucítila náhle prudkou bolest. Něco ji škublo za vlasy tak silně, jako by se jí zachytily ve ždímačce. Na chvíli si dokonce pomyslela, že ji někdo skalpuje.

Pokusila se znovu nabýt rovnováhu, škubnutí se ale opakovalo. ‚Žlutý Tesák’ ji držel pevně. Přitáhl si ji blíž, tak blízko, že když se zasmál, málem se z jeho česnekem páchnoucího dechu pozvracela. Pořádně to bolelo, její vztek ale bolest přehlušil. Na chvíli se přestala hýbat, aby popadla dech a vzbudila v muži dojem, že už se nebude bránit. Jak měla skloněnou hlavu, koutkem oka zahlédla jeho sandál. Pořádně mu dupla na nárt, pak se naklonila, přenesla do paty svých sto

třicet pět liber živé váhy a několikrát jí ze strany na stranu zakroutila, jako by chtěla zašlápnout oharek cigarety.

Muž hlasitě zaúpěl a povolil sevření. Gamay se podařilo letmo zahlédnout jeho obličej. Krátce se napřáhla a udeřila ho loktem do kořene nosu. Křupnutí, které se při nárazu ozvalo, jí poskytlo určitou satisfakci. Muž pronikavě vykřiknul a definitivně ji pustil. Když se otočila, ke svému znechucení zjistila, že útočník je ještě pořád na nohou. Držel se za nos, vztek ale evidentně tlumil bolest i v jeho případě. Vyrazil po ní. Špinavými prsty jí šel po krku. Představoval sice dost ubohý exemplář lidského rodu, Gamay ale věděla, že vzhledem k jeho váze a svalům, které mají muži od přírody vyvinutější, pro něj nebude soupeřem. Jestli ji chytí, vrazí mu koleno do rozkroku, což jako klasický prvek pouličních rvaček možná očekává, pak mu zapíchne prsty do očí, a uvidí, jak se mu bude líbit tohle. Ostražitě vyčkávala.

„Basta!"

To vykřikl onen velký muž, který vypadal jako Pancho Villa. Ústy se ještě stále usmíval, v očích mu ale plál hněv.

‚Žlutý Tesák' couvnul. Prsty si třel místo, kde mu na nezdravě vyhlížející pokožce začala naskakovat modřina. Pak spustil ruku dolů a přiložil si dlaň k rozkroku. Bylo to jednoznačné gesto.

„Já pro tebe taky něco mám," řekl jí anglicky.

Když pak proti němu Gamay energicky vykročila, rychle se stáhnul, za což ho jeho druzi odměnili bouřlivým chechotem.

‘Pancho Villu' nebojácná reakce tak křehké ženy zaujala. Přistoupil k ní. „Kdo jste?" zeptal se, probodávaje Gamay pohledem.

„Jsem doktorka Gamay Troutová. Tohle je můj průvodce," odpověděla rychle, zatímco pomáhala profesorovi ze země. Z profesorova výrazu pochopila, že si nedělá iluze, jak by v případě prozrazení jeho skutečné identity vypadala jeho blízká budoucnost. Zaujal servilní postoj.

Vysoký muž si profesora pohrdavě změřil a pak svou pozornost zaměřil výhradně na Gamay. „Co tady sakra děláte?"

„Jsem americká vědecká pracovnice. Dozvěděla jsem se o těchto starých stavbách, a tak jsem se přiletěla podívat, co jsou zač. Toho muže jsem si najala, aby mě tu dovedl." Chvíli ji zamyšleně pozoroval. „Co jste našla?" Gamay si odkašlala a rozhlédla se kolem. „Nic moc. Právě jsme dorazili. Támhle jsme našli nějakou plastiku, to je všechno. Nemyslím si, že by tu bylo něco zvláštního k vidění."

‚Pancho Villa' se krátce zasmál a pak řekl: „Nevěděla jste, kde hledat. Pojďte, něco vám ukážu."

Vyštěkl španělsky nějaký rozkaz. ‘Žlutý Tesák' šťouchnul Gamay brokovnicí do zad, když se ale otočila a zlostně se na něj podívala, rychle ustoupil. Rozhodl se vybít si zlost raději na profesorovi, zvláště když věděl, že se jí to nebude líbit. Zanedlouho došli na opačný konec planinky, kde spatřila asi tucet dlouhých výkopů. Kromě jednoho byly všechny prázdné, jen v tom posledním leželo množství nějakých keramických nádob.

‚Elvis' na rozkaz ‚Pancho Villy' vytáhl dva džbány a postupně jimi Gamay zamával před nosem. „Po tomhle pasete?" zeptal se jí dlouhán. Zaslechla, jak Chi hlasitě zalapal po dechu, a na chvíli ji přepadly obavy, jestli ho neslyšeli i ostatní.

Uchopila jeden džbán a zahleděla se na černé postavy namalované na smetanově bílém podkladu. Výjev zřejmě představoval nějakou historickou událost nebo legendu. Všechny ty nádoby patřily do kategorie kodexové keramiky, o níž se Chi zmiňoval. Vrátila muži džbán. „Velmi hezké."

„Velmi hezké," zopakoval to po ní ‘Pancho Villa'. Řekl to ještě několikrát a pak se rozesmál.

Po krátké poradě vyrazili lupiči i se svými zajatci dále. Jako první šel ‘Pancho Villa', ‘Elvis' a ‘Žlutý Tesák' s brokovnicí průvod uzavírali. Došli k trávou porostlé homoli. Část porostu byla odstraněna, takže bylo vidět kamenné zdivo. ‘Pancho' vstoupil klenutým vstupem dovnitř a zmizel. Když vešla do budovy i Gamay, všimla si, že v podlaze zeje velký otvor. Sestoupila dolů po nepravidelných a jen hrubě opracovaných schodech a ocitla se ve tmavé a vlhké podzemní dutině s vysokým stropem.

Když se tam shromáždili všichni, řekl dlouhán profesorovi několik slov, pak se otočil a spolu s ostatními vylupovači odešel. Zůstali sami.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Gamay profesora a po ní to ozvěnou ještě několikrát zopakovaly stěny.

Prsty si přejel po tváři. Místo, na které dopadla pěst, bylo stále ještě zarudlé.

„Přežiju to, o tom zvířeti, co mě praštilo, to ale tvrdit nemohu. A jak je vám?“

Opatrně si osahala citlivé místo na hlavě a pak odpověděla: „Stejně jsem si je chtěla naondulovat.“

V dosud kamenné tváři se mu poprvé po dlouhé době rozehrál široký úsměv.

„Děkuji vám. Kdybyste nezasáhla, už by možná bylo po mně.“

„Možná,“ řekla na to Gamay, v duchu si ale vybavila jeho napřaženou mačetu. V té chvíli to vypadalo, že profesor ‘Žlutého Tesáka’ rozseká na kusy. Pohlédla ke schodišti, po kterém do podzemí sestoupili. „Co ten dlouhán říkal?“

„Prohlásil, že se nebude zdržovat naším svazováním. Odtud prý vede jenom jedna cesta. Někoho nechá u vchodu. Jestli se pokusíme utéct, zabije nás.“

„Stručnější a upřímnější už asi být nemohl.“

„Byla to moje chyba,“ prohlásil Chi zasmušile. „Neměl jsem vás sem brát. Ale ani ve snu mě nenapadlo, že o tom místě už vykrádači vědí.“

„Ze vzhledu té keramiky soudím, že už tu nějakou dobu tvrdě makají.“

„Ty artefakty, co jste viděla v jámě, mají cenu několika set tisíc dolarů. Možná několika milionů. Ten vysoký tomu šéfuje. Ostatní se nechali jenom najmout. Hovada.“ Po chvilce mlčení pak dodal: „Bylo vážně dobře, že jste jim neřekla, kdo jsem.“

„Nebyla jsem si jista, jako daleko se vaše sláva už roznesla, a tak jsem nechtěla riskovat. Mohli už o vás slyšet.“ Zadívala se na vysoký strop, který bylo v matném světle přicházejícím od schodů stěží vidět. „Kde to jsme?“

„To je *cenote.* Tady si lidé, kteří tu žili, chodili pro vodu. Tuhle zásobárnu jsem objevil už při své druhé návštěvě. Následujte mě.“ Ušli asi sto stop. Šero postupně houstlo, když ale došli k jakési velké nádrži naplněné vodou, opět se rozjasnilo. Světlo dolů proudilo otvorem v kamenné klenbě, která se podle jejího odhadu nacházela tak šedesát stop nad podlahou. Nádrž na druhé straně končila kolmou stěnou, která pokračovala vzhůru až ke stropu, strašidelně nasvícenému paprsky odraženými od hladiny.

„Voda je absolutně čistá,“ prohlásil Chi. „Při dešti prosákne vápencem, shromáždí se pod ním a najde si podzemními tunely, dutinami a jeskyněmi, jako je tato, opět cestu k povrchu.“

Gamay se posadila na jakousi nízkou římsu. „Vy tenhle druh lidí znáte. Co si myslíte, že asi udělají?“

Profesor Chi musel nad jejím klidem žasnout. Asi bych se ale neměl moc divit, blesklo mu hlavou. Vždyť nedala najevo strach ani tehdy, když se postavila na jeho obranu, ani pak, když si málem podala toho muže, co ho praštil.

„Máme teď trochu času. Musí se spojit s překupníky, kteří je najali, a zeptat se jich, co by měli udělat s nezvanou Američankou. Bez jejich požehnání se o nic nepokusí.“

„A pak?“

Pokrčil rameny. „Moc možností nemají. Tohle je velmi bohaté naleziště, asi ho nebudou chtít opustit. A právě to by museli udělat, kdyby nás měli propustit.“

„Takže by pro ně bylo lepší, kdybychom navždy zmizeli ze světa. I když tihle tři to nevědí, nikdo ve skutečnosti netuší, kde jsme. Lidé by možná došli k závěru, že nás sežral jaguár.“

„Asi by nám tak bezstarostně neukazovali svou kořist, kdyby se domnívali, že bychom mohli mít možnost komukoli o ní říct.“

Gamay se rozhlédla. „Neznáte náhodou nějakou tajnou únikovou cestu?“

„Vede odtud několik tunelů, buď jsou to ale slepé chodby, nebo klesají až pod úroveň hladiny spodní vody a jsou neprůchodné.“

Gamay se opět postavila a přistoupila k nádrži. „Nemáte tušení, jak je to hluboké?“

„Těžko říct.“

„Mluvil jste o podzemních jeskyních a tunelech, kterými voda přitéká. Existuje podle vás šance, že by se jimi dalo proplout a vynořit se někde jinde?“

‚Je to možné. Ano. V okolí je podobných podzemních nádrží více.“

Gamay se nahnula nad vodu a asi minutu se snažila proniknout pohledem až ke dnu.

„O co se snažíte?“ zeptal se jí profesor.

„Slyšel jste přece, co ten chmaták říkal. Chtěl by si se mnou domluvit rande.“ Skočila do vody a doplavala přibližně do středu nádrže. „Abych byla upřímná, není můj typ,“ řekla, a když dozněla ozvěna, zhluboka se nadechla a zmizela pod hladinou.

19 KAPITOLA

Devítimílová ďoura, Arizona

Austin byl přesvědčen, že k bouřce nedojde. Bobtnající tmavá mračna, která se v dáli celé odpoledne zlověstně stahovala, se totiž zastavila u rozeklaného vrcholu jedné z hor. Když se teď s Ninou procházel podél hranice ranče, vypadali jako bezstarostná dvojice, která si jen tak vyšla. Austin ale chtěl, aby si případný skrytý pozorovatel právě tohle myslel. Zastavili se pod modrozelenými větvemi palo verde, stromu, který se stal jedním z oficiálních symbolů státu Arizona, a zadívali se do dálav naplněných tíživým tichem. Paprsky pomalu zapadajícího slunce si pohrávaly se zbrázděnými svahy a dodávaly jim tu zlatý, tu bronzový, jinde zase měděný nádech.

Objal Ninu kolem ramen a něžně ji k sobě přitáhl. Nebránila se. Byla tak blízko, že přímo cítil, jak uvnitř sálá.

„Opravdu tě nepřesvědčím, abys odjela?“

„Bylo by to plýtvání časem,“ odpověděla. „Chci to všechno vidět a pochopit.“

Jejich rty se skoro dotýkaly. V jakémkoli jiném případě by v podobně probíhajícím vztahu následoval polibek, když se ale Austin zahleděl do jejích šedých očí plných oranžových střípků vrhaných sluncem klonícím se k západu, vycítil, že je myslí někde úplně jinde, u zavražděných přátel a kolegů. „Chápu,“ řekl tiše.

„Díky. Oceňuji to.“ Oči jí těkaly po pomalu tmavnoucí poušti. „Myslíš, že přijdou?“ zeptala se.

„Nemám o tom nejmenších pochyb. Jak by mohli takové návnadě odolat?“

„Nejsem si jista, že se o mne ještě pořád zajímají.“

„Mám na mysli tu římskou bystu. Úžasná práce.“

„Je to výsledek kolektivního úsilí,“ řekla Nina s úsměvem. „Potřebovali jsme vzor, někoho, kdo vypadá či vypadal jako římský císař. Paul je na počítačovou grafiku skutečně machr. Vybral v archivu nějakou fotku, jednoduše z ní odstranil vousy, nechal trochu prořídnout vlasy, vykouzlil z nich účes á la Julius Caesar a místo saka tam dal náprsní krunýř.“ Náhle ji něco napadlo, a tak se poplašeně zeptala: „Co myslíš, nebude se admirál Sandecker vztekat, až zjistí, že jsme si vypůjčili jeho obličej?“

„Podle mého mu to docela zalichotí. Možná by ale mohl něco namítat proti tomu, že byl zvěčněn jako pouhý císař. A ten výsledný výraz je trochu moc laskavý.“ Zadíval se na šednoucí nebe. „Už to tak vypadá, že se co nevidět dočkáme.“

Sevřené šiky tmavých mraků se odtrhly od vrcholků hor a rychle vyrazily jejich směrem. Horské svahy se zbarvily do tmavohněda. Z pouště se ozvalo několikeré zarachocení hromu. Sluneční paprsky chvíli vzdorovaly, pak ale marnou bitvu vzdaly.

Nina s Austinem se nejdříve zastavili u obou winnebagů zaparkovaných nedaleko plechové garáže, zapnuli v nich vnitřní osvětlení a pak se v žloutnoucím světle vydali za Troutem do polorozpadlé hlavní budovy ranče, kde měli zřízeno velitelské stanoviště.

Wingateovi, které kopání a prosévání hlíny unavilo, se vrátili do motelu o něco dříve. Ned, Carl a Zavala už zaujali obranná postavení před starou dobytčí ohradou. Ze svých míst měli na poušť, táhnoucí se až k horizontu, dokonalý výhled. *Záložní* skupina by měla dorazit a zajistit příjezdovou cestu hned po setmění.

Ve chvíli, kdy Nina s Austinem vcházeli do zbytků hlavní budovy, prudký závan větru zvířil písek a na zem dopadly první těžké kapky. Trouta nalezli v kuchyni, jediné místnosti, která ještě stále měla střechu. Déšť si sice rychle našel několika děrami cestu i do této části domu a na hliněné podlaze se brzy objevily první stružky a louže, jinak tam ale bylo relativně sucho a rozhodně příjemněji než venku. Zubatým dveřním otvorem bylo vidět na oba winnebagy a mezerami mezi vepřovicemi se dalo, asi tak jako střílnami v hradních zdech, pozorovat v podstatě celé okolí.

Vítr a déšť znamenaly pouze začátek. Elektrická pouštní bouře se obvykle nespokojí jen s několika symbolickými údery hromu. Vybere si nějaké místo, vrhne se na ně a zahrne ho přívaly vod a klikatými blesky. Mezi jednotlivými výboji přitom většinou neuplyne ani vteřina, někdy protne vzduch dokonce několik blesků najednou. Déšť se dolů řine s nenávistnou škodolibostí

vlastní spíše lidem a bičuje zem jako přehradná dělostřelecká palba, jejímž účelem bývá snaha zastavit postup protivníka či oslabit jeho bojové odhodlání.

Téměř nepohasínající stroboskopické světlo jako by opticky zastavovalo těžké kapky na jejich pouti k zemi. Zatímco Trout pozoroval okolí, Austin pomocí přenosné vysílačky udržoval rádiové spojení se strážnými. Aby ho na druhém konci bylo v tom lijáku a hromobití vůbec slyšet, musel do sluchátka křičet. Hlídky dostaly pokyn, aby se v pravidelných intervalech hlásily a aby okamžitě daly vědět, kdyby spatřily něco neobvyklého. Muži na předsunutých stanovištích se ohlašovali vlastními jmény. Šestice čekající v prostoru staré benzinové pumpy se představovala jako ‘skupina A’, osádka vrtulníku, nazývaná jednoduše ‘skupina B’, měla jen pozorně poslouchat a udržovat rádiové ticho.

V Austinově vysílačce se ozval zvuk připomínající obvyklé praskání statické elektřiny, ve skutečnosti ale šlo o hlasité šumění deště.

„Ned základně. Nic.“

„Rozumím,“ odpověděl Austin. „Carle, ozvi se.“ „Carl, taky nic,“ ozvalo se o vteřinu později. Joe, který si vzal k srdci Austinovu žádost, aby hlášení byla co nejstručnější, odpověděl podobně, drobný vtípek si ale neodpustil: „Taky taky nic.“

„Skupina A, ani noha,“ ozvali se muži z cesty. Bouřka trvala skoro hodinu, a když pak konečně pominula, předčasná tma, kterou s sebou přinesla, už svou vládu nevzdala, jen tu a tam připustila, aby se v dálce trochu zablesklo. Deštěm pročištěný vzduch intenzivně voněl po pelyňku. Hlídky se i nadále pravidelně hlásily. Dlouho byl všude klid, pohoda však skončila hlášením oddílu hlídajícího příjezdovou cestu.

„Skupina A základně. Přijíždí nějaké auto. Zaujímáme postavení.“

Plán této skupiny vypadal následovně - dva muži auto zastaví a dva je budou krýt, pátý bude zezadu zajišťovat posledně zmíněnou dvojicí a šestý bude udržovat rádiové spojení se základnou.

Austin se postavil do dveřního prostoru a zadíval se směrem k silnici. Tmu prořízla světla reflektorů. Asi za minutu se ozvala vysílačka.

„Dáváme autu signál zastavit... zastavuje. Opatrně se přibližujeme.“

Austin zatajil dech. V takhle pozdní hodině nemůže mít nikdo k návštěvě důvod. V duchu si představil, jak se muži ze skupiny A z obou stran k vozu přibližují. Doufal, že nejde o akci na odvrácení pozornosti a že se skuteční útočníci v téže chvíli neblíží z jiného směru. Rychle se spojil s ostatními hlídkami. Na okraji pouště byl ale klid.

Po chvilce napětí přišlo z příjezdové cesty další hlášení. „Skupina A,“ ozval se hlas, který už zněl o poznání klidněji, „znáte někoho jménem George Wingate?“

„Ano,“ odpověděl Austin, „co je s ním?“

„Řídí tohle auto.“

„Starší, bílé vlasy a vousy?“

„Potvrzuji. Říká, že tu pracuje.“

„To souhlasí. Je s ním jeho žena?“

„Ne, je sám.“

„Co tu chce?“

„Říká, že tu jeho manželka zapomněla zápisník. Nechala ho v koupelně jednoho winnebaga. Stavil by se pro něj dříve, v té bouřce to ale nešlo. Jaké jsou instrukce?“

„Nechte ho, může pokračovat.“

„Rozumím, konec.“

Světla se dala opět do pohybu a auto se začalo blížit k ranči. Za chvíli už zaparkovalo mezi jedním winnebagem a plechovou garáží. Otevřely se dveře a vystoupila vysoká postava. Wingate zamířil k bližšímu obytnému vozu a zmizel za ním. Asi po minutě se zase objevil a držel něco v podpaží. Pak se zastavil a udělal podivnou věc. Obrátil se čelem k hlavní budově ranče a mávnul rukou. Austin si byl jist, že nešlo o bezděčný pohyb. Pak muž nastoupil opět do vozu a odjel. Austin se otočil k Nině, která byla usazena na starém špalku na porcování masa. Jeho udivený výraz jí nemohl uniknout. „Nějaký problém?“ zeptala se znepokojeně. „Ne,“ odpověděl, aby ji uklidnil.

„Byl to falešný poplach.“ Neuplynula ani minuta a ozvala se opět vysílačka. „Skupina A, návštěvník odjel. Konec.“

„Díky. Dobrá práce. Základna končí.“

Trout pokrčil rameny. „Možná že dnešní noc není tou pravou nocí.“

„Možná,“ řekl na to Austin, jeho stažené rysy ale nasvědčovaly tomu, že o tom není skálopevně přesvědčen.

Když se o patnáct minut poté rozezvučel Troutův mobilní telefon, nikoho to nepřekvapilo. Už celou věčnost se marně pokoušel spojit s Gamay a nakonec jí nechal vzkaz, aby se ozvala sama. Sáhl do kapsy a vytáhl miniaturní rozkládací motorolu. Chvíli naslouchal a pak řekl: „Ani slovo? Mohl bys, prosím tě, požádat kluky na *Nereu*, aby mi dali vědět, až se jim ozve? Ano, rád si s ním promluvím. Ahoj, Rudi.“ Poslouchal ještě asi minutu a když pak opět promluvil, brázdily jeho čelo hluboké vrásky. „Dobrá. Řeknu to Kurtovi a pak se ozvu.“

„To je divné,“ prohlásil, když ukončil hovor. „Rudi se postaral o vznik fiktivní korporace, která se v rámci tohoto projektu stará o koordinaci všech činností. Falešné jméno a telefonní číslo do jedné z kanceláří v sídle naší agentury. Před chvílí se ozvala policie z Montany. Vypadá to, že našli nějakou dvojici, jak se potlouká na dálnici. Vychrlila na ně šílenou historku o únosu.“

Austin, který ještě stále přemítal, proč zatím k ničemu nedošlo, poslouchal jen na půl ucha. „UFO?“ zeptal se.

„Nemyslím si, že bychom to měli brát na lehkou váhu. Ti lidé totiž tvrdí, že byli pár dnů někde drženi a že jsou na cestě k jednomu archeologickému nalezišti v Arizoně.“ Austin nastražil uši. „Zná policie jejich jména?“

„Wingateovi.“

Austinovy reakce byly částečně vlivem bouřky a částečně v důsledku nudy, kterou s sebou nesla poklidně probíhající hlídka, dosud poněkud ospalé, teď se mu ale v hlavě rozezvučely poplašné zvonky.

„Proklatě,“ zaklel. „Paule, rychle sem povolej vrtulník. A ať se k nalezišti dostaví i skupina A,“ zvolal a rozrazil dveře. Když byl asi napůl cesty mezi budovou ranče a zaparkovanými auty, přeměnila se náhle plechová garáž ve žlutočervenou ohnivou kouli. Vrhnul se k zemi, rukama si zakryl hlavu a obličej zaryl do mokrého písku. Propanové nádrže v obytných vozech žár nevydržely a explodovaly bezprostředně poté. Země se zachvěla a noc se změnila v den. Z oblohy začaly pršet kusy rozpáleného kovu, vítr, který tu bouře zanechala jako svou připomínku, většinu z nich ale odnesl stranou, takže jeho nechráněná zápěstí a hřbety rukou popálilo jen pár žhavých jisker.

Kovový hřmot dopadajících trosek utichl. Austin zvedl hlavu a vyplivl z úst písčitou břečku. Garáž zmizela, stejně tak i oba winnebagy. Na jejich místě teď s praskotem plápolaly ohně. Okolní zem pokrývala vrstva žhavého popela.

Když si byl jist, že už k žádné další explozi nedojde, přistoupil blíž k hořícím troskám. Z aut a garáže toho moc nezbylo. Pak přiběhl k místu výbuchu Trout s Ninou. „Jsi v pořádku, Kurte?“ zeptala se vyděšeně Nina. „Nic mi není,“ prohlásil Austin s očima upřenýma na plápolající hranici. Automaticky zvedl ruku a odstranil si z jazyka pár zrnek písku. „Dávám ale přednost ohňostrojům, co je vždycky připravuji na čtvrtého července.“

Carl, Ned a Joe přiběhli jen o pár vteřin později. Pak se ze všech stran začaly blížit nějaké stíny. Muži ze skupiny A se hnali k místu exploze a ani se při tom nepokoušeli krýt či držet mimo osvětlený prostor. Jejich zmatené výkřiky brzy zanikly v rachotu rotorů přilétajícího vrtulníku. Pilot si všiml, že proud vzduchu od vrtule rozdmýchává plameny a vrhá do stran kaskády jisker, a tak raději poodlétl a přistál poblíž hlavní budovy.

To už ale Austinův mozek pracoval na plné obrátky. „Paule, znáš číslo toho motelu, co v něm bydlí Wingateovi?“

„Ano, mám ho v paměti mobilu.“

„Zavolej tam. Zjisti, jestli tam ještě pořád jsou.“ Trout navolil číslo a požádal o přepojení do pokoje Wingateových. Pak se otočil k Austinovi. „Mluvil jsem s noční službou. Tvrdí, že Wingateovi už zaplatili, jejich auto tam prý ale ještě pořád stojí. Zajde dolů a zkusí zaklepat na jejich dveře.“ Netrvalo dlouho a muž se vrátil k telefonu. „Uklidněte se, pane,“ řekl mu chlácholivě

Trout poté, co jej vyslechl. „Udělejte, co vám teď řeknu. Zavolejte policii. A ničeho se v tom pokoji nedotýkejte."

Trout domluvil a obrátil se k Austinovi. „Zaklepal jim na dveře, žádnou odpověď ale nedostal. Tak vzal za kliku. Nebylo zamčeno, takže vstoupil dovnitř. V koupelně našel tělo. Ženské. Poznal paní Wingateovou." Austinovi ztvrdly rysy. „Po Wingateovi ani vidu?"

„Ne. Podle noční služby ho někdo musel odvézt."

„O tom ani v nejmenším nepochybuji."

„Co se děje?" zeptala se Nina. „Teď není na vysvětlování čas. Hned se vrátíme." Austin požádal Zavalu, aby se pokusil s tím božím dopuštěním něco udělat, a pak se s Troutem rozběhl k vrtulníku. Ten se za okamžik opět zvedl do vzduchu. Zamířili k dálnici, letěli podél ní tak dlouho, dokud nezahlédli jasně zářící neonovou reklamu zvoucí motoristy k návštěvě motelu, a pak přistáli na parkovišti. Policie už dorazila a právě prohledávala pokoj Wingateových. Austin vytáhl průkazku a představil se zběžné jako pracovník federální agentury. Doufal přitom, že to pochopí tak, že pracuje pro FBI. Vysvětlování, co lidé z operačního oddělení NUMA pohledávají na místě, na němž byla spáchána vražda, by zabralo spoustu času. Policisté si jeho průkazku podrobně neprohlídli. Způsob, jakým se tak náhle snesl z nebes a obklopen tvrdě vyhlížejícími chlapy s nápisem SWAT na kombinézách razantně vstoupil dovnitř, na ně evidentně zapůsobil.

Tělo paní Wingateové leželo ve sprchovacím koutě. Na sobě měla župan z růžového froté. Na první pohled to vypadalo, že byla zabita a hozena na podlahu sprchovacího koutu bezprostředně poté, co ho použila. Krev nikde nebyla vidět, její hlava ale svírala s tělem nepřirozený úhel. Když Austin vyšel ven, spatřil Trouta, jak s někým telefonuje. Hovořil opět s ústředím agentury. „Wingateovi k žádosti o zařazení do expedice přiložili své fotografie," oznámil Trout. „V motelu musí být fax," řekl na to Austin.

Zašli do recepce, kde se Trout představil jako člověk, který mu volal. Muž, který měl noční směnu, mu potvrdil, že fax mají, prakticky zbrusu nový, a dal Troutovi příslušné číslo. Ten ho oznámil agentuře. Fotografie dorazily během několika málo minut. Postarší pár, který se na ně usmíval ze snímků, neměl s místními Wingateovými, tou mrtvou ženou či jejím živým společníkem, nic společného.

Austin a Trout se začali muže, kyprého plešatého padesátníka, podrobně vyptávat. Byl ještě stále událostí otřesen, vyklubal se z něj ale všímavý svědek. Roky strávené v recepci jednáním s lidmi ho naučily registrovat detaily.

„Wingateovi se vrátili pozdě odpoledne a šli přímo do svého pokoje," řekl jim. „Pak se přihnala ta bouřka. Když déšť polevil, jejich auto odjelo. Za chvíli se vrátilo. Wingate nejdříve zamířil do svého pokoje, za okamžik se už ale objevil v recepci a zaplatil. Hotově. Skoro jsem ho nepoznal," dodal ještě. „Jak to?" zeptal se Austin.

„Úplně se oholil. Nechápu, proč to udělal. Byla mu pak vidět ta jizva."

„Věřte mi, že vůbec netuším, o čem to mluvíte," řekl nechápavě Austin.

Muž zvedl ruku a prstem si přejel po obličeji. Začal u oka, pokračoval přes tvář a skončil u koutku úst. „Byla dlouhá. Odtud potud."

Austin a Trout se ho vyptávali dále, rozhovor ale po chvíli ukončil příchod policie, která na muže rovněž měla řadu otázek. Vrátili se do vrtulníku a opět odstartovali. Pilot na Austinův pokyn obletěl všechny cesty v okolí naleziště. Spatřili sice celé tucty svítících reflektorů, zjistit, ve kterém voze sedí Wingate, ale bylo nemožné. Stejně tak ani nešlo ověřit, jestli se vůbec v nějakém autě nachází. Zamířili proto zpátky k ranči. Zář ohňů byla viditelná na vzdálenost několika mil.

Austin vylíčil Nině a Zavalovi události, k nimž došlo v motelu, vraždu paní Wingateové i zmizení jejího manžela.

„Nechce se mi věřit, že by Wingate byl jedním z nich," prohlásila Nina.

„Právě proto se mu to taky podařilo. Umístit do garáže bombu mu trvalo jen pár vteřin. Ať je to kdokoli, je chladnokrevný. Udělal nám to rovnou před nosem."

Po zádech jí přejel mráz. „Kdo ale byla ta ubohá žena?" zeptala se.

„Určitou dobu potrvá, než to zjistíme. Možná se to nedozvíme nikdy." Na chvíli se odmlčel. „Přemýšlel jsem o tom Wintageovi, či jak se jmenoval. To gesto, které by se dalo vykládat jako

‚pojď si pro mě', udělal jen těsně před tím, než ta bomba explodovala. A je tu ještě další věc. On se přece nemusel oholit okamžitě. Mohl zůstat v přestrojení a zbavit se vousů později. Připadá mi, jako by se nám vysmíval. Nebo nám dával najevo své opovržení."

Zavala se na celou situaci pokusil podívat z lepší stránky. „Alespoň se admirál nedozví, že jsme si pohrávali s jeho ušlechtilým obličejem."

„On už o tom zřejmě ví, Joe."

„Jo, asi máš pravdu." Zavala si zapřel ruce v bok a zadíval se na žhnoucí popel. „Co teď?"

„Ostatní to tu můžou pohlídat. My bychom se mohli přesunout do Tusconu a někde se tam trochu vyspat. Dopoledne pak můžeme odletět do Washingtonu."

„Ti hoši byli podstatně chytřejší a lépe organizovaní, než jsme si mysleli," prohlásil Zavala. „Z výprasku, který jsme jim uštědřili na *Nereu*, se poučili."

„Srovnali skóre." Do Austinových očí se vkradl ledový chlad. „Však uvidíme, kdo nakonec bude mít mečbol."

20 KAPITOLA

Yucatán, Mexiko

Z tlaku, který Gamay cítila v uších její vnitřní hloubkoměr poznal, že je více než třicet stop pod hladinou. Jako akvarijní rybka hledající potravu plavala sem a tam a po každém obratu zamířila trochu výše. Rukama přejížděla po slizkém povrchu temnotou skrytých stěn. Nic neviděla, a tak jí místo zraku musel posloužit právě hmat.

Předchozího roku se začala více věnovat potápění bez dýchacího přístroje. Pobyt pod vodou bez neohrabané výstroje jí poskytoval osvobozující pocit, navíc si zvýšila kapacitu plic a dokázala teď vydržet pod hladinou více než dvě minuty.

Vápencová stěna byla poseta rýhami, puklinami a malými děrami. Nikde nic natolik velkého, aby se tím dalo proplout. Vynořila se, doplavala k okraji a vyškrábala se na něj, aby si trochu odpočinula a popadla dech. Chi z jejího obličeje vyčetl zklamání. „Nic?“

„*Mucho nada.* Omluvte úroveň mé španělštiny.“ Vytřela si vodu z očí a rozhlédla se po jeskyni. „Tvrdil jste, že odtud vedou nějaké chodby.“

„Ano. Prozkoumal jsem je. Všechny jsou slepé, kromě jedné, v té je ale voda.“

„Máte představu, kam ten zatopený tunel vede?“

„Předpokládám, že stejně jako ostatní ústí do nějaké podzemní prostory, která se, podle úrovně hladiny spodní vody, střídavě naplňuje a zase vysychá. Co jste v té nádrži hledala?“

Gamay si hodila rukou vlasy dozadu a pokropila tak okolí asi čtvrtlitrem vody. „Doufala jsem, že se mi podaří najít průrvu či tunel, který by vedl do nějaké další jeskyně nebo ústil někde nad úrovní hladiny spodní vody.“

„Budu hned zpátky,“ dodala pak, postavila se a zamířila ke vchodu do jeskyně. Tiše vyběhla po schodech nahoru a zmizela. Po pár minutách se vrátila. „Není šance, že by se nám podařilo proklouznout kolem strážného,“ řekla zklamaně. „Zavalili vstup nějakými balvany. Nic, s čím bychom nepohnuli, kdybychom se o to ale pokusili, uslyšel by nás.“

Založila si ruce a znovu si prohlédla jejich žalář. Očima nakonec zůstala viset na proudu světla, které pronikalo dovnitř otvorem nacházejícím se ve stropu vysoko nad nádrží.

Chi učinil totéž. „Tu díru kdysi vysekali, aby mohli dolů spouštět vědra. Nemuseli pak pokaždé, když si chtěli uvařit trochu polévky, běhat po schodech.“

„Není uprostřed,“ poznamenala, a měla pravdu. Otvor se skutečně nacházel poblíž jedné ze stěn.

„*Sí*, když tu díru vysekávali, dělali to shora, a tak neměli jak zjistit, kde je přesně střed nádrže. Pro spouštění věder a jejich plnění vodou to ale nehrálo žádnou roli.“

Gamay přistoupila až těsně k vodě a zadívala se na otvor. Nahoře v jeho bezprostředním okolí rostla nějaká vegetace. Našla si cestu i dovnitř, důsledně se ale držela poblíž světla. „Vypadá to jako nějaká popínavá rostlina.“

Chi se pokusil zaostřit oči na klenutý strop. „Možná to není jen jedna rostlina. Ale nejsem si jist. To víte, oči mi už neslouží tak jako kdysi.“

Teď bylo na Gamay, aby prokázala kvalitu svého zraku. Profesor ještě určitě bílou hůl nepotřebuje, blesklo jí hlavou. Třebaže byla na svůj zrak hrdá, druhou rostlinu dokázala rozeznat jen stěží. Slétla očima dolů. Většina stěny se nacházela ve stínu, nebyl ale důvod předpokládat, že by se od části ukryté pod vodou nějak lišila.

„Těžko říct, v tomhle špatném světle, ale odtud ta stěna vypadá značně snadněji než některé ze skal, na které jsem vylezla v Západní Virginii. Škoda, že nemáme nějaké skoby,“ řekla a pak se zasmála. „Kruci, stačil by mi švýcarský armádní nůž.“

Chi se na chvíli zamyšleně zadíval jen tak před sebe.

„Možná bych měl něco lepšího, než je švýcarský armádní nůž.“

Sáhl si pod košili, vytáhl kožený řemínek, přetáhl si ho přes hlavu a podal ho Gamay. Přívěšek, který se houpal na konci šňůrky, v matném světle vypadal tak trochu jako hlava nějakého dravého ptáka.

Gamay si předmět spustila do dlaně. V jeskyni vládla téměř tma, oči dravce ale přesto zeleně zářily a jeho bílý zobák budil dojem, že přímo žhne. „Překrásné. Co je to?“

„Amulet. Kukulcan, bůh bouře. Jde o mayský ekvivalent aztéckého opeřeného hada Quetzalcoatla. Hlava je vyrobena z mědi, oči z jadeitu a zobák z křemene. Nosím to pro štěstí, navíc se s tím bezvadně odřezávají špičky doutníků.“

Oválný amulet jí perfektně seděl v dlani. Přejela prstem po krátkém tupém zobáku.

„Povězte mi, profesore Chi, jak tvrdý je vápenec?“

„Vznikl ze spousty starých škeblí a je tvořen převážně uhličitanem vápenatým. Je tvrdý, ale drobivý, jak určitě víte či předpokládáte.“

„Přemýšlela jsem, jestli by šlo do té zdi vyhloubit dostatečně velké díry, aby se na ní dalo udržet. Jen tak vysoko, abych dosáhla na konec těch šlahounů.“ Nebyla si jista, co by měla dělat v případě, že se jí podaří z jeskyně uniknout, něco už ale určitě vymyslí.

„Možné to je. Křemen je skoro stejně tvrdý jako diamant.“

„V tom případě bych si ráda toho ptačího hada na chvíli půjčila.“

„Jen si poslužte,“ odpověděl profesor. „Je docela možné, že pro útěk z tohohle žaláře bude síla těchto bohů zapotřebí.“

Gamay vklouzla znovu do vody, zamířila na druhou stranu nádrže a pak pokračovala podél stěny až k místu, kde se nacházel malý výstupek. Jednou rukou se ho přidržela a druhou natáhla, kam až to šlo. Nahmatala díru, která byla dostatečně velká, aby do ní mohla zasunout konečky prstů. Použila amulet jako primitivní rydlo a prohloubila a rozšířila díru tak, že se v ní mohla pevně zachytit. Poté se přitáhla, zapřela se kolenem o výstupek a začala o kus výš pátrat po dalším vhodném místě. Po chvíli už mohla stát vzpřímeně, a tak jí práce šla rychleji od ruky. Kousek po kousku pomalu postupovala vzhůru. Jak tak visela na stěně a obličej měla přitisknutý k jejímu tvrdému povrchu, postupně se začínala s vápencem sžívat. Stěna byla, přesně jak očekávala, zbrázděná a rozpukaná. Používala přirozené chyty či zvětšovala již existující díry. Vlasy měla pokryty vrstvou bílého prachu. Občas se musela zastavit a otřít si svědící nos o rameno. Kdyby kýchla, zahučela by do vody a mohla by začít znova.

Jak to Pavoučí muž dokázal, že šplhání v jeho podání vypadalo tak jednoduše? Za ty jeho ochranné bandáže by dala snad cokoli. Jen tak viset na stěně bylo úmorné samo o sobě, nejvíce sil ji ale stála nutnost pracovat s rukama nataženýma nad hlavou. Bolela ji záda a často musela ztuhlou paži svěsit a počkat, až se v ní obnoví krevní oběh. Sama sebe se v duchu ptala, jestli se jí vůbec někdy podaří znovu rozhýbat ztuhlý krk.

Když byla asi v polovině, podívala se dolů. Profesorova bílá košile vypadala v tom šeru jen jako světlá skvrna. S napětím pozoroval, jak pomalu postupuje. „Jste v pořádku, doktorko?“ zeptal se. „... doktorko,... doktorko...“ zopakovala to po něm ozvěna. Gamay vyplivla směsici slin a vápencového prachu. Dáma se tak obvykle nechová, řekla si pro sebe, ale komu to vadí. „Je to brnkačka.“

Kéž by jí ten zažloutlý kretén, než je nechal v podzemí, nevzal náramkové hodinky. Ztratila úplně pojem o čase. Světlo, které přicházelo do jeskyně, dopadalo pod ostřejším úhlem a taky nebylo tak ostré jako v době, kdy se šplháním začala. Slunce už musí zapadat. Tropická noc se ujímá vlády s rychlostí svištícího ostří gilotiny. V jeskyni brzy nastane neproniknutelná tma. Zachytit se za visící rostliny by znamenalo kaskadérský kousek i za normálního světla. Ve tmě to bude v podstatě nemožné.

Profesor Chi musel její pochyby vycítit. Zdola se opět ozvala povzbudivá slova. Klidným hlasem ji ujišťoval, že si vede dobře, že už je skoro tam. A najednou tam opravdu byla, stěna těsně nad ní začínala přecházet do klenutého stropu. Pomalu zaklonila hlavu a zjistila, že konce šlahounů jsou přímo v úrovni jejích očí. Vylezla ještě o kousek výše, aby měla určitou rezervu. Má-li se skok podařit, bude ji potřebovat. Nad ní teď byl už jen strop. Její unavené prsty bolestivě protestovaly. Buď se odrazí hned, nebo už nikdy.

Ještě jeden rychlý pohled. Zelené šlahouny visely asi šest stop od stěny.

Pořádně si to promysli. Ale jednej rychle! V duchu si vše dopředu několikrát přehrála. Odrazit se od stěny, ve vzduchu se obrátit, zachytit se za šlahouny a udržet se na nich.

Jak to řekla profesorovi. Brnkačka.

Měla pocit, že se jí každou chvíli utrhnou prsty. Jedním ramenem se odklonila od stěny.

Už nemá čas. *Teď.*

Zhluboka se nadechla a skočila.

Zatímco její tělo opisovalo oblouk, otočila se o sto osmdesát stupňů a hrábla po jednom šlahounu. Nejprve máchla do vzduchu, pak se ale zachytila. Rostlina byla suchá a neohebná. Z její nepoddajnosti usoudila, že takovou váhu dlouho neunese. Vymrštila volnou ruku a chytla se vedlejšího stvolu. Pak ucítila, jak rostliny povolují.

A jak padá.

S rukama stále ještě svírajícíma nyní již nepotřebné šlahouny dopadla do vody. Neměla čas nějak se ve vzduchu natočit, aby hladinu proťala přijatelným způsobem. Narazila na ni bokem a s odporně hlasitým amatérským šplouchnutím! Když se vynořila, levá paže a stehno ji nesnesitelně pálily. Zatnula zuby a pomalu doplavala k okraji nádrže.

Chi ji uchopil za ruku a pomohl jí z vody. Měl mnohem větší sílu, než si myslela. Chvíli zůstala sedět, třela si naražené stehno a snažila se bolest zahnat. „Jste v pořádku?“

„Nic mi není,“ odpověděla, hlasitě lapajíc po dechu. Při dopadu na hladinu si ho totiž vyrazila. „Sakra, po celé té zbytečné dřině ještě tohle!“ Vrátila amulet profesorovi. „Mám dojem, že bohové s námi mají jiné plány.“

„Z mého místa to vypadalo, že nejlíp by udělali, kdyby vám přičarovali křídla.“

„Bohatě by mi postačil padák,“ prohlásila se smíchem. „Musel to být ale pohled, jak jsem tak svištěla vzduchem a pořád držela tenhle zelený nesmysl.“ Pohlédla na zbytky rostliny, které ještě pořád svírala v dlaních, a zahodila je.

„Nemám pocit, doktorko, že by se Tarzan musel obávat konkurence.“

„Ani já. A teď mi ještě jednou povězte o té chodbě. Myslím tu zatopenou.“

Profesor jí pokynul. „Pojďte za mnou.“ V jeskyni už byla téměř absolutní tma. Chi by ji klidně mohl chtít vést do bran samotného pekla, a ona by si toho vůbec nevšimla. Po chvíli se profesor zastavil, sáhnul do kapsy pro zapalovač a do tíživé temnoty vyskočil malý plamínek. Po kamenných stěnách se roztančily groteskní stíny.

„Pozor na hlavu,“ pronesl varovně Chi a zamířil do nějaké chodby. „Strop se postupně snižuje, my ale nepůjdeme daleko.“ Po několika minutách se tunel rozšířil, a tak se Gamay už nemusela ohýbat. Pak se chodba začala svažovat a najednou skončila jakousi stěnou. U její paty bylo vidět malé tmavé jezírko.

„Tady chodba klesá pod úroveň hladiny spodní vody,“ řekl na vysvětlenou Chi. „Jestli jde ještě níž, nebo naopak stoupá, netuším.“

„Není ale vyloučeno, že vede k povrchu.“

„*Sí.* Vrchní vrstvu Yucatánu tvoří vlastně vápencová deska, která je jako plástev medu prošpikována přírodními dutinami a tunely, jež vznikly dlouhodobým působením vody.“

Gamay se otřásla. Nebylo to ani tak chladným vzduchem či prokřehlostí z poslední nedobrovolné koupele, jako spíš vyhlídkou na nepříjemný výlet někam do nitra země. Pokusila se zahnat obavy, některé se ale k odchodu neměly.

„Profesore Chi, já vím, že je to zoufalý pokus. Ale musím zjistit, jestli to někam vede. Dokážu zadržet dech asi na dvě minuty, takže se budu moci dostat poměrně daleko.“

„Je to velmi nebezpečné.“

„O nic víc než zůstat tady a jen tak čekat, až se ti chlápci nahoře rozhodnou nás tady navěky zazdít. Samozřejmě až poté, co se můj přítel, jehož zuby už zoufale volají po zubaři, trochu poměje.“

Chi neprotestoval. Věděl, že má pravdu.

„Dobrá,“ řekla odhodlaně, „je čas na další koupel.“

Vklouzla do vody a zahájila sérii úkonů, jejichž účelem bylo dostat do plic co nejvíce vzduchu. Když se jí podařilo absorbovat tolik kyslíku, že až pociťovala závrať, zajela pod vodu a prozkoumala začátek této podvodní cesty. Pak se vynořila a sdělila profesorovi, jak to pod vodou vypadá. „Tunel se stáčí dolů, nevím ale, jak daleko.“

Přikývl. „Myslete na to, aby vám zbyl vzduch i na návrat.“ Pak se nahnul a podal jí svůj butanový zapalovač. „Možná se vám bude hodit.“

Gamay, která už zase prováděla dechová cvičení, beze slova zasunula zapalovač do kapsy, gestem mu naznačila, že to určitě dobře dopadne, a ponořila se do neznáma. Jeden šimpanz, dva šimpanzi, odpočítávala v duchu čas, asi tak jako každé americké dítě, které se snaží při bouřce zjistit, kolik vteřin uplyne mezi zablýsknutím a zahřměním. Počítala a jen těsně pod šikmým stropem se nořila stále dál a dál. Byla rozhodnuta jít až na samou hranici svých možností. Když už plavala téměř minutu, pochopila, že po dalších třiceti či čtyřiceti yardech se bude muset vydat rychle zpátky. Možná jí přitom neprasknou plíce.

Její plíce byly ale podobných muk ušetřeny. Sotva napočítala šedesát šimpanzů, když tu strop prudce uhnul vzhůru, ona máchla rukou do prázdna a vzápětí se nad vodu vynořila i její hlava. Vydechla zbytek vzduchu a zalapala po novém. Byl zatuchlý, ale dal se dýchat.

Nechtělo se jí věřit, že se na ni nakonec usmálo štěstí. Ale proč ne, vždyť už byl nejvyšší čas, mihlo se jí hlavou. Tunel musel evidentně začít zase stoupat, tak trochu asi připomínal sifon pod kuchyňským dřezem. Musela to vědět, vždyť do tajů odpadů a vodovodních trubek pronikla už dávno. V jejím domě v Georgetownu probíhaly úpravy v podstatě nepřetržitě. Představila si, jak plave v nějaké předimenzované odpadní rouře, a musela se té vizi zasmát. Za jejím veselím ale byla také obrovská úleva. Když se její smích odrazil od tmou zahalených stěn a vrátil se zpět, rychle si uvědomila, že ještě není po všem. Ani v nejmenším.

Vytáhla z kapsy profesorův zapalovač a podržela ho vysoko nad hlavou. Hotová socha Svobody, napadlo ji. Po několika marných pokusech se jí nakonec podařilo vykřesat jiskru a objevil se plamínek. Šlapala vodu a pomalu se přitom otáčela. Vynořila se na dně nějaké kolmé šachty s přibližně kulatým průřezem. Opatrně stěny obeplula. Uvědomila si, že tak nějak se asi musí cítit kotě spadlé do studny. Jak se, u všech svatých, po těch stěnách dostane nahoru? Neměla chuť ještě jednou si zopakovat onen ikarovský pád do *cenote*.

Doplavala k malé plošince, která se nacházela na úrovni hladiny, a zvedla zapalovač vysoko nad sebe. Jen kousek nad první plošinou objevila další. Vzrušením se jí prudce rozbušilo srdce. Schody! Z téhle díry možná nakonec přece jen vede nějaká cesta. Neztrácela čas. Vysoukala se z vody a začala stoupat po schodech, které se vinuly po obvodu kamenné šachty.

Po chvíli se ocitla nahoře. Znovu použila zapalovač a začala s obhlídkou okolí. Nacházela se v malé jeskyni. Kamennou podlahou se táhla jakási dlouhá a poměrně úzká prohlubeň. Když se podél ní vydala, došla k nějaké chodbě s nízkým stropem. Strčila ruku se zapalovačem před otvor a zadívala se na plamínek. Škubal sebou a klonil se na stranu. Chodbou proudil vzduch. Zatuchlý a teplý. Ale byl to vzduch a proudil.

Během několika vteřin už byla zase v šachtě. Párkrát se zhluboka nadechla a vydala se stejnou cestou zpět. Když se vynořila, rychle vyhrkla: „Myslím, že jsem našla cestu ven.“

„Vítám vás, doktorko,“ ozval se ve tmě profesorův hlas. „Už jsem se bál, že jste zmizela navždy. Byla jste pryč celou věčnost.“

„Je mi líto, že jsem vás nechala tak dlouho čekat. Hned vám ukážu, co jsem našla. Umíte ale plavat?“

„Na Harvardu jsem byl v bazénu každý den,“ odpověděl a pak na chvíli zmlknul. „Na jak dlouho budu muset zadržet dech?“

„Jen na chvíli. To zvládnete.“

Chi nahmatal její ruku, pevně se jí chytil a vklouznul do vody. Gamay mu pak vysvětlila zásady dechových cvičení. „Teď bych si přál, aby mí předci nebyli Mayové, ale Inkové,“ prohlásil Chi mezi jednotlivými nádechy.

„Prosím?“

„Dlouhodobý pobyt v horách zvětšuje kapacitu plic. Já jsem spíše člověk nížinný.“

„Jen klid. Takový to zvládne taky. Připraven?“

„Raději bych počkal, dokud se mi nevyvinou žábry, ale protože něco podobného asi nehrozí - *vamanos!*“ Když Gamay ucítila na ruce jeho odhodlaný stisk, ponořila se, bez problémů nalezla místo, kde se tunel zakusoval do skály, a doslova profesora dovnitř vtáhla. Cesta jim netrvala ani z

poloviny tak dlouho, jako když se Gamay chodbou vydala poprvé, přesto se ale Chi po vynoření rozkašlal, a ona byla jen ráda, že tunel neměří ani o chloupek víc.

Opět si posvítila zapalovačem. Profesorova hlava se pohupovala na hladině jen pár stop od ní. Široce rozevřenými ústy lapal po vzduchu. Jak to dokázal, netušila, ale ještě pořád měl na hlavě baseballovou čepici.

„Schody jsou támhle," sdělila mu Gamay a začala ho k nim táhnout. Pak mu pomohla, aby se bezpečně dostal ven z šachty. Chi se rozhlédl a řekl: „Hádám, že když po období dešťů vyschly řeky a *cenote*, obyvatelé města tohle místo používali jako nouzovou studnu." Pak si kleknul a pohlédl přes okraj dolů. „Když tu bylo dost vody, jednoduše se nahnuli a bez problémů si vodu nabrali. Když pak hladina klesla a oni na ni nedosáhli, vysekali si schody. Bylo to jako v té reklamě na kávu. Do poslední kapky."

Postavil se a očima přeletěl vyšlapanou přístupovou cestičku. „To vypadá na intenzivnější používání," řekl s údivem.

Gamay se o staré civilizace zajímala stejně jako Chi, plamínek zapalovače se ale rapidně zmenšoval a dával stále méně světla. Když na to profesora upozornila, sklonil se k zemi, posbíral pár suchých větviček, vytvořil primitivní pochodeň a zapálil ji.

„Skočec obecný," řekl na vysvětlenou. Pak se, protože byl už zase na pevné zemi, tedy ve svém přirozeném prostředí, opět ujal vedení. „Dobrá, Dorothy, co kdybychom se teď vydali po téhle žluté cihlové cestě?" zadeklamoval a máchnul před sebe hořící pochodní.

Ohlédl se přes rameno, aby se ubezpečil, je ho Gamay následuje, a pak se vnořil do otvoru. Octl se v tunelu s drsnými a rozeklanými stěnami. Mezi sazemi pokrytým stropem a profesorovou hlavou bylo místa dost, Gamay ale musela křivolakou a prudce stoupající chodbou jít sehnutá. Po několika minutách tunel náhle skončil. Octli se na dně jakéhosi úzkého komínu. Gamay se mohla opět narovnat.

Nahoru vedl nějaký primitivní žebřík. Chi si prověřil pevnost příček, dospěl k názoru, že žebřík je sice trochu vratký, ale jinak použitelný, a opatrně po něm začal lézt. Když se dostal z komínu ven, klekl si na jeho okraj a vystrčil nad tmavou prázdnotu hořící větve, aby se podle nich Gamay mohla orientovat.

Žebřík nějakým zázrakem vydržel i pod ní, takže po chvilce se mohla k profesorovi připojit. Ten už ale stál před ústím další chodby. Tahle vedla do jeskyně, která byla asi tak dvakrát větší než podzemní dutina se studnou. I z ní vedla ven jen jedna cesta. Spásný tunel, prudce stoupající a plný záhybů, byl asi yard široký a jen o něco málo vyšší, takže museli lézt po čtyřech. V těsné chodbě bylo horko a skoro nedýchatelně i bez hořících větví. Gamay měla každou chvíli pocit, že se co nevidět udusí. Odhadnout, jakou vzdálenost už urazili a jakým směrem, nebylo jednoduché, podle ní to už muselo být tak šedesát stop. A to se tunel v jednom místě dokonce natolik stáčel, že pár yardů vedl zcela opačným směrem.

Pachtila se dopředu s hlavou co nejvíce skloněnou, jen občas vzhlédla, aby si ověřila, jestli se - třebaže to nebylo moc pravděpodobné - k profesorovi příliš nepřiblížila. Ten se hnal vpřed jako nějaký přerostlý krtek. Pak světlo z pochodně nečekaně zmizelo a ona narazila do profesorových nohou. Zastavila se, aby zjistila, co se děje.

„Čekejte," řekl stroze Chi a pohybem ruky vzad svůj pokyn ještě zdůraznil. Vypadal, jako by zkameněl. Ve světle pochodně spatřila proč. Tunel před ním končil malou plošinou, za níž zela bezedná propast. Přes černou hlubinu byly položeny tři klády. Pradávní tesaři tuto lávku vyztužili ještě řadou příčných vzpěr a podél jedné strany upevnili jako zábradlí dlouhou kulatinu.

„Půjdu první," prohlásil Chi. Nesměle přenesl váhu na jednu kládu, a když vydržela, odhodlaně se vydal přes propast. Pár rychlých kroků a už byl na druhé straně.

„Není to žádný Golden Gate," prohlásil téměř omluvně, „zdá se být ale v pořádku."

Slova „zdá se" ale zůstala viset ve vzduchu a v její mysli zcela zastínila zbytek věty. Gamay na primitivní můstek hleděla s nedůvěrou. Neměla však jinou možnost. Opakovaně ujišťujíc sebe samu, že váží jen o pětatřicet liber víc než profesor, pomalu vykročila. Nohy kladla obezřetně jako provazochodec. Lávka byla pevnější, než se původně domnívala, a klády nejevily tendenci kamkoli

se pohnout. I tak si ale oddechla, když po chvíli popadla profesorovu napřaženou ruku a ocitla se zase na pevné zemi.

„Výborně," ohodnotil její výkon Chi a už ji vedl k nějaké další šachtě vedoucí kamsi vzhůru. Když v ní Gamay nespatřila žádný žebřík, málem zpanikařila, profesor jí ale ukázal stupně vytesané do mokré a kluzké skály. Nebyly moc velké, jako opora pro špičky prstů a chodidel stačily jen tak tak a ona při výstupu musela použít veškeré své horolezecké umění. Všechno tady bylo vytvořeno jen pro prťavé Maye, s vysokými Amíky očividně nikdo nepočítal, mumlala si pro sebe.

Nad šachtou začínal další nízký tunel. Gamay už měla v krku tak sucho, jako by se vláčela pod poledním saharským sluncem. Všechno to šplhání, plavání a lezení po čtyřech se už na ní začínalo projevovat. Oči, podrážděné prachem a kouřem, ji pálily a kolena měla odřená a otlačená. Dorazili k místu, kde byla chodba téměř úplně zavalena, a tak se museli chvíli dokonce plazit. Možná by to vzdala a už se ani nehla, ozval se ale profesorův nadšený výkřik. „Doktorko, jsme venku!"

Po pár vteřinách už oba stáli na dně jakési jeskyně, tak velké, že ve světle pochodně vůbec neviděli strop. Když si vytřela z očí drobné saze, cosi spatřila. Nejsou tohle sloupy? Půjčila si od profesora pochodeň, posvítila si a musela se zasmát. Ze sloupů se vyklubaly obrovské stalaktity. Jeskyně měla tvar nepravidelného kruhu a do stran z ní vybíhaly četné chodby. Ústí jedné z nich bylo mírně klenuté a možná dvakrát vyšší než člověk. Povrch stěn uvnitř chodby ani zdaleka nepřipomínal tunel, z něhož právě vylezli. Byl rovný a hladký, podlaha překvapivě taky. „Tady byste klidně projel i autem!" nadšeně vyhrkla. „Slyšel jsem vyprávět legendy o podzemních cestách spojujících četné vesnice. Vždycky jsem to považoval za nadsázku, domníval jsem se, že pár místních prostě jen nalezlo nějaké přírodní tunely, které považovali za uměle zhotovené chodby. Ale tohle..."

Vydali se dovnitř, zborcený strop je ale přinutil zase se obrátit a zamířit zpět do jeskyně. Během zpáteční cesty se rozhodli prozkoumat jednu menší postranní chodbu. Na jejím konci objevili nevelký oválný dóm s dlážděnou podlahou. To, co spatřili podél stěn, tentokrát nebyly stalaktity, ale opravdové sloupy. Klenutý strop byl opracován a omítnut, stejně tak stěny, které navíc zdobily červenou barvou namalované postavy.

„Neuvěřitelné," řekla udiveně Gamay. „Co to je? Nějaký podzemní chrám?"

Chi se vydal podél stěn a pečlivě si přitom prohlížel malby. Barvy vypadaly tak čerstvě, jako by je někdo nanesl teprve včera. „Ty malby jsou mayské, ale na druhou stranu ne zas tak docela," pronesl téměř šeptem Chi.

Na zdi bylo zvěčněno procesí lidí nesoucích na hlavách a ramenou různé předměty. Vázy, košíky s chlebem, truhlice, jakési podivně tvarované kovové slitky.

„Zase lodě," řekla Gamay a ukázala na obchodní a válečná plavidla podobná těm, jež byla vytesána do zdi budovy, do níž ji Chi zavedl před několika hodinami.

Jak kráčeli podél malby, odvíjel se před jejich očima pradávný příběh. Připluly lodě. Lidé je začali vykládat. Zboží bylo postupně odneseno. Nalezli dokonce i kresbu muže s nějakým papírem v ruce. Pravděpodobně na vykládku dohlížel. Byli tam i vojáci na hlídce. Malba zřejmě představovala záznam nějaké důležité události, možná hned několika.

Pak svou pozornost zaměřili na střed tohoto podivného dómu a velkou kamennou desku spočívající na čtyřech sloupovitých nohách. Na desce stála zvláštní hranatá skulptura z narůžovělého průsvitného nerostu, která svým vzhledem připomínala chrámové nástavby na vrcholcích mayských pyramid.

Gamay se ohnula a podívala se do čtvercového otvoru, který vedl přes celý předmět až na jeho druhou stranu.

„Uvnitř něco je," řekla vzrušeně. Chvějící se rukou sáhla dovnitř, celou kamennou schránku nadzvedla a položila ji o kus dál. Chi mezitím nasbíral pár dalších větviček skočce a přidal je ke své pochodni. Ta se rozhořela mnohem jasnějším plamenem než kdykoli předtím.

Zařízení, které spatřili, a nic jiného než nějaké zařízení to evidentně být nemohlo, se skládalo z hranaté dřevěné bedničky s nějakým kovovým kolečkem s křížovými výztuhami. V jeho středu se nacházelo poměrně velké ozubené kolo, které se zřejmě mohlo otáčet kolem středové osy a k němuž z boku přiléhalo několik dalších, už ale podstatně menších ozubených koleček.

„Co by to mohlo být?“ zeptala se Gamay.

„Nějaký přístroj či zařízení.“

„Vypadá to jako... ne, to je *nesmysl.*“

„Nenapínejte mě, doktorko.“

„Dobrá. Připomíná mi to něco, co už jsem viděla, jeden artefakt vytažený ze starobylého lodního vraku. Byl vyroben z bronzu, stejně jako tahle věc, tedy pokud se nepletu, ale už se na něm značně podepsala koroze. Odborníci tvrdili, že je to astroláb, prastará navigační pomůcka, kterou bylo možno měřit výšku hvězd a slunce nad horizontem. Když pak někoho napadlo nechat udělat gamagram, zjistilo se, že počty zubů jednotlivých koleček odpovídají některým astronomickým a kalendářním hodnotám. Ten přístroj byl mnohem komplikovanější než obyčejný astroláb. Měl třicet do sebe zapadajících koleček, dokonce i jedno diferenciální soukolí. V podstatě šlo o počítač.“

„Počítač? Kde jste to viděla?“

„V Athénách, v Národním muzeu,“ odpověděla po chvilkovém zaváhání.

Chi nevěřícně zíral na kamennou desku. „*Nemožné.*“ „Mohl byste mi, profesore, trochu víc posvítit na tyhle rýhy?“ Chi dal pochodeň blíž, dokonce tak blízko, že jí málem sežehl vlasy, Gamay ale toho nedbala. „O mayském písmu toho moc nevím, jsem si ale jista, že takhle

nevypadá.“ Teď se nad desku pro změnu naklonil profesor. „Nemožné,“

zopakoval, tentokrát už ale ne tak kategoricky. Gamay se rozhlédla po jeskyni. „Celá ta věc, tahle klášterní

kaple, vaše podzemní dálnice, to všechno je přece taky nemožné.“ „Hned, jak to bude možné, to necháme pořádně prozkoumat.“ „V tom jsme zajedno. Máme ale drobný problém.“ „Ó ano,“ povzdechl si Chi, když si zase uvědomil, kde je.

„Domnívám se ale, že už jsme z těch katakomb skoro venku.“ Gamay přisvědčila. „Já ten čerstvý vzduch taky cítím.“

Chi si nadzvedl vpředu košili, vytvořil tak provizorní vak, vložil do něj nalezený artefakt a pak s Gamay zamířil zpátky do hlavní jeskyně. V ní brzy nalezli velký dřevěný žebřík, který vedl téměř kolmo vzhůru a ztrácel se někde v temnotě. Jako příčky sloužily kulatiny pokryté ještě kůrou, v podstatě velká polena, jejichž průměr odpovídal asi tak stehnu dospělého Maye a která měřila na délku přibližně dvanáct stop. Příčky spočívaly na kmenech stromů, které byly v pravidelných vzdálenostech zajištěny dřevěnými kolíky zapuštěnými pod pravým úhlem do skály. Středem žebříku se táhl další kmínek, který sloužil jako zábradlí.

Žebřík představoval důkaz řemeslné zručnosti a umu svých tvůrců, už se na něm ale podepsal čas. Některé příčky se uvolnily a nebyly zrovna nejrovnější. Zajišťovací kolíky popraskaly, a žebřík se proto kýval. Hlavní nosné části se Gamay zdály být v pořádku, jen se jí moc nelíbilo, že příčky jsou uchyceny stvoly popínavých rostlin. Ještě nezapomněla na nemilý zážitek, který jí takové šlahouny připravily. Chápala je jako něco, co nevyhnutelně vysychá, láme se a praská. Když se pak postavila na první příčku a ona pod ní upadla, její víra v bezpečný výstup rozhodně nevzrostla.

Chi zaklonil hlavu a zadíval se k neviditelnému konci žebříku. „Musíme se k tomu postavit vědecky,“ prohlásil, zkoumaje pozorně dřevěnou konstrukci. „Celá ta věc může kdykoli spadnout. Ta podpěra přibližně uprostřed ale vypadá poměrně pevně. Třeba se na ni dá spolehnout. Měla byste jít první. Jestli to udrží vás, tak mě potom určitě.“

Gamay profesorovu nabídku sice oceňovala, měla na věc ale jiný názor.

„Vaše galantnost možná není na místě, profesore Chi. Máte větší šanci dostat se nahoru. Jestli začnu šplhat jako první a žebřík to nevydrží, nikdy se odtud nedostanete.“

„No jo, ale pokud se to rozsype pode mnou, budeme mít smůlu oba dva.“

Tihle tvrdohlaví Mayové. „Dobrá. Slibuji, že až se z toho dostanu, začnu držet dietu.“

Gamay opatrně položila nohu na druhou příčku a pomalu se na ni postavila. Vydržela. Natáhla ruce k dalším příčkám, aby tak rozložila váhu, a začala šplhat. Záměrně se na šlahouny rostlin nedívala, jako by se obávala, že se rozpadnou při pouhém pohledu.

Překonala asi pět nebo šest příček a zastavila se. „Vzduch dovnitř proudí kolem žebříku,“ prohlásila radostně. „Jestli se dostaneme nahoru, budeme volní jako ptáci.“

Zatížila další příčku. Úvazy na jedné straně povolily, konec dřeva se uvolnil a celá příčka se naklonila. Gamay ztuhla. Bála se byť jen nadechnout. Všechno ostatní ale drželo. Pomalu a opatrně, asi jako lenochod, se zase začala sunout nahoru. Až do poloviny žebříku, kde byl jeho průhyb a tím i tlak vyvíjený na dřevěné vzpěry největší, byly ostatní úvazy pevné. Pak se ale uvolnila další příčka a zůstala viset jen na jednom konci. Jedna vodorovná vzpěra vypadla úplně a spadla na dno jeskyně. Byla si jista, že žebřík se každou chvíli zhroutí. Ten ale stále odolával. Když se přestal chvět, začala opět šplhat.

Mohla už takhle balancovat patnáct minut, nebo možná patnáct hodin. Nedokázala to odhadnout. Plynule bez dalších problémů stoupala, už ji od konce žebříku dělilo jen několik posledních příček. Bože můj, zamumlala, když se podívala dolů. Ten žebřík musí mít na výšku dobrých devadesát stop. Světlo z profesorovy pochodně se vytratilo už dávno. Ze svého místa pochodeň viděla jen jako vzdálenou hvězdičku.

Když možná posté sáhla nad sebe, nahmatala místo další příčky studený kámen. Pocítila obrovskou úlevu. Snad ještě opatrněji než předtím, aby se jen těsně před koncem ještě něco neuvolnilo, překonala poslední úsek a překulila se přes okraj propasti do bezpečí. Chvíli zůstala ležet na zádech, několikrát v duchu poděkovala pradávným mayským tesařům, pak vystrčila hlavu nad černou hlubinu a tlumeně zavolala na profesora.

Pochodeň se zakomíhala a pak zhasla. Chi se pustil do šplhání, a k tomu potřeboval mít obě ruce volné. Nemyslela si, že by měl mít nějaké problémy, alespoň do chvíle, než uslyšela ten zvuk. Křup. A pak ještě jednou: křup, a poté rána. Jakoby nějakým vnitřním zrakem zřetelně viděla, jak se jedna příčka uvolňuje a padá až k základně žebříku. Domnívala se, že tím to skončí, pak se ale dutých úderů ozvalo víc. Byl to úděsný zvuk. Svědčil totiž o tom, že se profesorovy problémy neomezí jen na jednu vypadlou příčku. Spustila se doslova řetězová reakce. Svou váhou šlahouny asi uvolnila a k vypadnutí příček a jejich následnému pádu na podlahu teď stačil i podstatně menší tlak. Ve tmě se ozvaly další rány. A znovu, tentokrát mnohem hlasitější. Rámus, který k ní doléhal, musel znamenat jedno jediné - žebřík se úplně rozpadá.

Rozžehla zapalovač a podržela ho nad ústím propasti. Možná ten sporý plamínek profesorovi ukáže, jak daleko to má k okraji srázu. Tedy v případě, že už neleží dole, pohřben pod hromadou dřeva.

„Ruku!“

Nahnula se dopředu a zavolala na profesora pár povzbudivých slov.

Něco se dotklo jejích prstů. Neměla nejmenší tušení, že už je tak blízko.

„Pořádně se chytněte!“ vykřikla.

Opět ucítila dotek. Profesorovy pátrající prsty našly její útlé zápěstí a pevně se kolem něho sevřely. Nemeškala a učinila totéž. Přetočila se na bok a využívajíc trup jako páku pokusila se vytáhnout profesora tak vysoko, aby se dokázal zachytit za pevný okraj strmé stěny. „Počkejte!“ Počkat na co?

Zaslechla, jak pod ní Chi šmátrá. Po zdánlivě nekonečné době, když už si myslela, že se jí profesor vysmekne, ji chytil za paži i druhou rukou a za okamžik už stál oběma nohama na pevné zemi. Z temné hlubiny se vyvalilo mračno prachu. Když se prach po několika minutách konečně usadil a vzduch se dal opět bez problémů dýchat, pohlédli dolů. V inkoustově černém jícnu nebylo vůbec nic vidět.

„Žebřík se začal někde pode mnou rozpadat, když jsem byl asi v půlce,“ řekl jí Chi. „Dokud jsem postupoval rychleji, než příčky stačily padat, celkem to šlo, postupně mě ale dohánělý. Měl jsem pocit, jako bych se snažil vyjít dolů jedoucí eskalátor.“

„A proč jste chtěl, abych počkala?“

Zlehka si zatahal za košili. „Začal se mi rozvazovat uzel. Bál jsem se, že ten artefakt ztratím,“ řekl a zamyšleně znova pohlédl přes okraj propasti. „Ty žebříky se už dneska nedělají tak kvalitní jako kdysi.“

„To máte teda pravdu,“ odpověděla a pak vybuchla smíchy.

Pak se, trochu osvěženi čerstvým vzduchem, oprášili a vydali směrem, odkud cítili průvan. Jak postupovali po vyšlapaném chodníčku vinoucím se středem široké křivolaké chodby, foukalo to

proti nim stále silněji. Nejprve sotva postřehnutelné bzučení hmyzu bylo čím dál hlasitější. Vystoupali po krátkém schodišti, prosmýkli se úzkým otvorem a přivítala je teplá, vlhká noc.

Gamay se zhluboka nadechla a pak mohutným výdechem zbavila své plíce alespoň části nastřádaného prachu. Měsíční svit si pohrával se spícími ruinami dávno zaniklého města a dodával jim cínový nádech. Chi už na nic nečekal a jako první vykročil do tmy, aby našel stezku vedoucí do míst, kde nechali stát HumVee. Oba se přitom nemohli zbavit pocitu, že od chvíle, kdy sem přijeli, uplynuly snad už celé týdny.

Opatrně postupovali od jedné vyvýšeniny k druhé. Došli až téměř k okraji lesa, když tu náhle spatřili něco, co vypadalo jako shromáždění svatojánských mušek. Jediný rozdíl spočíval v tom, že tahle světýlka se střídavě nerozsvěcela a zase nezhášela. Zářila nepřerušovaně a pomalu se posunovala napříč náměstím starobylého města. Gamay i Chi si okamžitě uvědomili, že jejich útěk byl odhalen. A že k trojici, která je uvěznila, se připojili další protivníci. Rozběhli se.

Těsně před nimi někdo nakřáplým hlasem zahulákal cosi španělsky a do očí se jim zabodlo oslňující světlo. Pak zaslechli nechutný chechot, z něhož Gamay poznala, že má opět tu čest setkat se se svým starým přítelem ‚Žlutým Tesákem'. Zdálo se, že je sám se sebou spokojen. Pomalu sklonil baterku a sjel světelným kuželem po jejím těle, na určitých partiích se chvíli pozdržel a pak baterku vrátil do původní polohy, ale tak, aby přitom byla vidět profesorova brokovnice, s níž na ně od pasu mířil. Pak něco zavolal, aby o svém úlovku informoval ostatní. Kdosi mu odpověděl a světla se začala přibližovat.

Gamay tomu nemohla uvěřit. Po tom všem, čím už museli projít, když se prohrabali zemí jako krtci, byli po několika vteřinách strávených na svobodě chyceni jako nějaká lovná zvěř vyhnaná z úkrytu povykujícími náhončími. Nechybělo mnoho a ona by se po tom idiotovi vrhla a tu pitomou pušku by mu jednoduše vykroutila z rukou, Chi ale musel nějak toto její vnitřní nutkání vycítit.

„Udělejte, co chce. A nemějte strach." Profesor udělal krok stranou a vydal se pěšinou pryč. ‘Žlutý Tesák' vyštěkl nějaký rozkaz. Chi ho ignoroval a pokračoval nevzrušeně v chůzi. ‚Žlutý Tesák' zaváhal. S něčím takovým nepočítal. Byl zvyklý na to, že když zamává zbraní, lidé obvykle skáčou, jak on píská. Pohlédl zběžně na Gamay, aby se ujistil, že jí strach nedovolí pohnout se z místa, a hlasitě hulákaje vyrazil za profesorem. Chi se zastavil, než tak ale učinil, odbočil z pěšiny do trávy. Padl na kolena a prosebně zvedl ruce vysoko nad hlavu.

To gesto ale neznamenalo jen prosbu. Byl to projev slabosti, a ten na některé lidi působí podobně jako pach čerstvé krve na hladovou zvěř. ‚Žlutý Tesák' zavrčel, vrhl se do trávy a napřáhl brokovnici, aby její pažbou rozrazil profesorovi lebku. A pak zmizel. Jeho baterka vyletěla do vzduchu, opsala vysoký oblouk a zapadla do trávy. Ozval se vyděšený výkřik, poté tupé žuchnuti a pak se rozhostilo ticho.

Chi vylovil z trávy baterku a namířil světelný kužel před sebe na zem. Když se k němu Gamay přiblížila, varovně pronesl: „Dejte pozor. Napravo od vás je další díra."

‘Žlutý Tesák', jehož tělo před chvílí proletělo kruhovým otvorem, nyní bezvládně ležel na podlaze nějakého podzemního dómu s omítnutými a bíle natřenými stěnami.

„Nádrž," řekl Chi. „Jak už jste pochopila, když se chtěl člověk v těchto místech kdysi dávno napít, neměl to zrovna jednoduché. Obyvatelé města podobné podzemní dutiny používali jako vodní rezervoáry. Pokaždé, když něco takového najdu, tak to označím. Počítám, že si toho nevšiml," dodal a ukázal na pruh oranžové látky, který visel na blízkém keři. „Chcete ho tam jen tak nechat ležet?" Chi zvedl hlavu a pohlédl na blížící se světýlka. „Moc možností nemáme. Nemyslím si ale, že by vám to nějak vadilo. Nebo se mýlím?"

Gamay se v duchu vrátila k dlouhému a obtížnému výstupu z *cenote.*

„Asi bych ráda dostala zpátky své náramkové hodinky. Ale abych byla upřímná, ne, nevadí mi to. Kašlu na něj. Uvidíme, jak se nedobrovolný pobyt v syslí díře bude líbit jemu."

„Musíme dolů k řece. To je jediná možnost." Rozběhli se směrem k lesu. Byli spatřeni. Nocí se rozštěkala ohlušující palba. Zrychlili.

21 KAPITOLA

Arlington, Virginie

José ‚Joe' Zavala bydlel v jednom malém domku, který kdysi sloužil jako arlingtonská okresní knihovna. Obytné prostory v přízemí byly zařízeny s prostou elegancí vlastní spíše jihozápadnímu životnímu stylu a stál v nich nábytek, který většinou vyrobil před léty jeho otec. Líbil se mu barevně a měl rád teplo a pohodu, které vyzařoval, znamenal pro něj ale zároveň také připomínku toho, jak se svým prostě žijícím předkům vzdálil.

Jeho rodiče, kteří se narodili a vyrostli v mexickém městečku Morales, se na konci šedesátých let přebrodili západně od El Pasa přes Rio Grande. Jeho matka byla v té době už v sedmém měsíci těhotenství. Joe spatřil světlo světa už v Novém Mexiku, konkrétně v Santa Fé, kde se rodiče usadili. Otec, bývalý tesař a truhlář, se začal živit výrobou nábytku. Joe se nechal zlákat vábením moře a dal vale domovu, který pro něj dosud představovaly převážně hory a poušť. Při studiu techniky na newyorské námořní akademii získal takovou schopnost technicky myslet, že to až hraničilo s brilantností. Admirál Sandecker po něm sáhl okamžitě poté, co školu ukončil.

Austin přišel s návrhem, aby si za dočasné útočiště zvolili právě Zavalův dům, protože jim alespoň na chvíli poskytne azyl před tíživým prostředím hlavního stanu agentury a požadavky jejího ředitele. Nepříjemný úkol zavolat Sandeckerovi a oznámit mu, že léčka nevyšla, si odbyl už v nocí. Admirál mu řekl, aby se pořádně vyspal a na druhý den se co nejrychleji vrátil do Washingtonu. Austin se spolu s ostatními na pár hodin uchýlil do motelu stojícího nedaleko letiště, trochu si zdřímli a ráno už seděli v letadle, které je ještě před polednem dopravilo do hlavního města. Nina, na niž v její poradenské firmě čekala spousta práce, se okamžitě vydala do Bostonu. Austin se stavil doma, dal si sprchu, převlékl se a pak zavolal do své kanceláře. Sekretářka mu sdělila, že pro něj má celou kupu papírů, a tak ji požádal, aby mu to všechno poslala po kurýrovi do Zavalova domu.

Trout už měl zpoždění. To u Paula nebývalo zvykem. Zatímco na něj Austin čekal, pročítal si u těžkého dřevěného jídelního stolu písemnosti, které mu poslali z agentury. Zavala se vynořil ze suterénní dílny, kde jako obvykle něco kutil. Austin sáhl do složky a podal mu nějakou černobílou fotografii. „Tohle nám poslali z FBI."

„Hezká holka," prohlásil Zavala. Mladá světlovlasá žena, která se na něj dívala z fotografie, nepředstavovala typickou krásku, byla však svým způsobem přitažlivá - krev a mlíko, velké nevinné oči, milý úsměv, kterým v Arizoně častovala své okolí. „Paní Wingateová?"

Austin přikývl. „Paní Wingateová, ale jak vypadala před čtyřiceti lety," řekl a vzal si fotku zase zpátky. „Jmenovala se Crystal Dayová. Podle některých lidí se z ní ale klidně mohla stát druhá Doris Dayová. V padesátých a šedesátých letech dosáhla určitých úspěchů na filmovém plátně. Proslavila se jednou milostnou scénou s Rockem Hudsonem. Mohla být hvězdou, hodně ale pila, samozřejmě ten nejdražší alkohol, brala drogy a nevybírala si ty nejvhodnější chlapy. V poslední době brala už jen štěky v bezvýznamných televizních estrádách, ale i těch měla málo."

„Smutný příběh," zamumlal Zavala a potřásl hlavou. „Jak mohla skončit mrtvá ve sprše?"

„Její agent tvrdí, že si na Crystal vzpomněl, když se s ním spojila nějaká nezávislá filmová společnost, která do jedné menší role potřebovala obsadit ženu středního věku. Nabízeli dost slušné peníze. Ať už Crystal najal kdokoli, podle mého názoru dobře věděl, v jak zoufalé je situaci a že takovou roli přijme. A že necouvne, až zjistí, že to není přesně to, co očekávala, a že nebude hrát před kamerami."

„Byla dost dobrá, aby nás mohla vodit za nos," prohlásil Zavala.

„Jo, a stejně tak její údajný manžel, ctihodný pan Wingate ze Spokane."

„Zas ten záhadný zjizvený muž s neustále mizejícími vousy. Dozvěděli jsme se o něm něco?"

„Musel chodit v rukavicích i spát," odpověděl Austin zachmuřeně. „Když kluci z laborky hledali otisky, mrkli se i na násadu jeho lopaty. Vůbec nic."

„To byl chytrý tah, nasadit nám veš do kožichu," řekl Zavala s neskrývaným obdivem. „Pěkně nám tím vypálili rybník."

„Ber to jako poučnou zkušenost," zhodnotil to Austin. „Zjistili jsme, že se tihle prevíti nesmí podceňovat. Už víme, jak perfektně jsou organizováni." Pak poklepal prstem na fotografii a dodal: „A že nemají rádi otevřené konce."

„Taky jsme si potvrdili napojení na Time-Quest. Přidělili projektu dva dobrovolníky, unesli je a poslali místo nich někoho jiného. Time-Quest ale ze všeho vyjde čistý. Docela chytré."

„Ďábelsky. A co si myslíš o tom Wingateově na první pohled přátelském gestu, které udělal těsně před tím, než vybuchla garáž, a té jeho bezděčné poznámce, o níž nám řekl strážný?"

„‚Hezký pokus'? Musíš uznat, že na vraha má docela slušný smysl pro humor."

„Mně ale není do smíchu. Řekl to, i když vůbec nemusel. Proč?"

„Myslíš, že cítil potřebu naštvat nás?"

„Snad," odpověděl Austin a zamyšleně si začal mnout bradu. „Domnívám se, že se částečně jednalo o projev obyčejné arogance. V podstatě nám tím oznamoval, že ví, kdo jsme, a že on sám je součástí něčeho tak velkého, že nás může klidně považovat jen za špatný vtip."

„Něčeho většího než NUMA?"

„To bych taky rád věděl, Joe," řekl Austin a vrátil fotku do složky. „To bych skutečně rád věděl."

„Máš představu, co budeme dělat dál?"

„Už žádné další pasti. Jak mi bylo dobře, když jsem se během přípravy tohohle plánu zotavoval! Vrátíme se k tomu vznášedlu a té vraždě."

„Sledování téhle stopy asi jízdu po pohodlné a dobře osvětlené dálnici připomínat nebude," prohlásil lakonicky Zavala. „Co kdybych zaletěl do San Antonia a prověřil Time-Quest osobně?"

„Za pokus by to stálo. Zajímalo by mě, jak to vypadá s jejich finančním zajištěním."

Ozvalo se lehké zaklepání, dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Trout. Jako ostatně všude i tady musel ve dveřích sklonit hlavu. Ve tváři měl vážný výraz, ale to u něj bylo naprosto normální. „Omlouvám se za to zpoždění, kluci. Mluvil jsem s *Nereem.* O Gamay."

Trout, který se o svou ženu evidentně bál, už během letu do Washingtonu telefonoval co chvíli do ústředí agentury, aby zjistil, jestli se už Gamay ohlásila.

„Už se ozvala?" zeptal se ho Austin,

Trout se svezl do křesla a zavrtěl hlavou. „Z lodě mi potvrdili, že se nechala převézt na pevninu. Že si pronajala džíp. Že nechala vzkaz o plánované schůzce s profesorem Chi, tím antropologem, kterého už dlouho chtěla poznat. A že měla být do večera zpátky."

„Setkali se ti dva vůbec?"

Trout se nervózně zavrtěl. „Netuším. Kluci se profesora pokoušejí sehnat. Ten údajně tráví v terénu spoustu času, a tak se prý nemám bát. To ale u Gamay nebývá zvykem, že by se tak dlouho s nikým nespojila."

„Co hodláš podniknout, Paule?"

„Vím, že mě tady potřebujete," řekl Trout omluvně, „rád bych se ale na pár dnů vrátil na Yucatán a podíval se po ní sám. Vystopovat Gamay na základě informací z druhé nebo dokonce třetí ruky je skoro nemožné."

Austin přisvědčil. „Joe má namířeno dolů do Texasu. Chce se tam podívat na prsty Time-Questu. Já zůstanu ve Washingtonu a sepíšu hlášení o tom arizonském fiasku. Ty si můžeš klidně vzít na dva dny volno a zkusit něco zjistit přímo na místě. Pokud se to do té doby nevyřeší, promluvím si se Sandeckerem."

„Díky, Kurte," řekl na to již poněkud uvolněněji Trout. „Už jsem si našel letadlo, kterým se tam dostanu ještě dneska večer. Pár hodin času ale ještě mám a rád se s vámi o ně podělím."

„Jestlipak se pod tím širokým intelektuálským čelem honí nějaké myšlenky?"

Trout pokrčil zamyšleně obočí. „Jednu věc už jsme si jednoznačně ověřili. Spouštěcím mechanismem všech těch incidentů je nález předkolumbovského artefaktu."

„Ano, to je nesporný fakt," zareagoval na jeho slova Austin. „Jen nevíme proč."

„Když rok čtrnáctistý devadesátý druhý se psal, statečný Kolumbus přeplul modravý oceán," zamumlal Zavala.

Austin, který byl ponořen hluboko do svých vlastních myšlenek, udiveně vzhlédl. „Co jsi říkal?"

„To je začátek básně, kterou si pamatuji ze základní školy. Předpokládám, že ses ji tenkrát musel naučit taky.“

„Jo, musel, ale zbytek si nepamatuji o nic líp než ty.“

„Nešlo mi o jedničku z recitace,“ řekl na to Zavala, „jen jsem uvažoval. Možná že klíčem není něco předkolumbovského. Možná je to samotný Kolumbus.“

„Zajímavá myšlenka,“ pochválil ho Trout.

„Myslíš?“ řekl nejistě Zavala. Sám si nebyl jist.

„Paul má pravdu,“ zapojil se do debaty Austin. „Bez Kolumba by termín předkolumbovský neměl žádný smysl.“

Zavala se usmál a znova zadeklamoval: „Když rok čtrnáctistý devadesátý druhý se psal...“

„Přesně. Tenhle přiblblý verš v podstatě shrnuje vše, co je většině z nás o Kolumbovi známo. Rok, kdy svou objevitelskou plavbu uskutečnil, a skutečnost, že díky němu míváme v říjnu jeden třídenní víkend. Co o tom starém mořském vlku ale skutečně víme? Když se to navíc možná týká všech těch vražedných útoků?“

Troutův analytický mozek se pustil do díla. „Asi už chápu, kam tím míříš. Víme, že mezi Kolumbem a těmi událostmi existuje nějaká nepřímá souvislost. Ergo...“

„Jen *erguj* dál,“ ozval se povzbudivě Zavala.

„Ergo otázka: Existuje tu nějaká *přímá* souvislost?“

Vyměnili si pohledy.

„Perlmutter,“ pronesli téměř sborově.

Austin popadl telefon a vytočil číslo. V Georgetownu se v jednom prostorném dřevěném domku ozval zvuk připomínající hlahol lodního zvonu. Buclatá ruka, která zvedla sluchátko, patřila muži, jenž sice na první pohled svou šířkou připomínal vrata od stodoly, ale byl to mylný dojem. Ještě mu pořád pár palců chybělo. Na sobě měl švestkově modré pyžamo a kašmírový župan s červenými a zlatými proužky. Seděl v křesle a četl si jednu z mnoha tisíc knih, které vyplňovaly snad celý vnitřek domu.

„Julien Perlmutter,“ zamumlal přes velkolepým dojmem působící šedivé vousy. „Sdělte stručně své přání.“

„Kryštof Kolumbus,“ řekl do sluchátka Austin. „Je to dostatečně stručné?“

„Bože můj, jsi to ty, Kurte? Doslechl jsem se, žes u berberského pobřeží bojoval s piráty.“

„To byl jen drobný čin věrného služebníka vlasti. Někdo se přece musí starat o to, aby pro americká plavidla bylo na moři bezpečno.“

„Vidím, že mám informační mezery, příteli. Netušil jsem, že americké válečné námořnictvo bylo rozpuštěno a že jeho povinnosti převzala NUMA.“

„Ne, nakonec jsme se rozhodli dát mu ještě jednu šanci. Třeba se polepší. To víš, NUMA se na piráty nikdy zvlášť nespecializovala.“

„Chápu. Takže tebe zajímá ‚admirál světového moře’? Víš, ona je to vlastně záhada, že se vůbec dostal na západ od Kanárských ostrovů.“

„Špatná navigace?“

„Bože, to ne. Hrubé odhadování polohy pro úkol, který si předsevzal, bohatě stačilo. Nenarazit na dva obrovské a ještě k tomu navzájem propojené kontinenty by bylo obtížné, třebaže právě to se mu podařilo. Já mluvím o jídle pro posádku. Věděl jsi, že denní příděl pro jednoho námořníka představoval přibližně libru tvrdých sucharů, trochu nasoleného vepřového nebo rybího masa a pár kapek olivového oleje? Ještě měli k dispozici samozřejmě fazole a cizrnu a jako zákusek si mohli dát pár mandlí nebo hrozinek,“ řekl s hrůzou v hlase. „Jediný světlý bod představovala možnost chytit si občas čerstvou rybu.“

Austin vycítil, že Perlmutter během hovoru pomalu přechází k dobrému jídlu a vínu, jež v jeho případě představovaly vášeň, které se svou intenzitou vyrovnal snad jen jeho zájem o lodě a lodní vraky. Téměř čtyři sta liber vážící Perlmutter byl klasickým gurmánem a požitkářem. Když člověk zašel do nějaké drahé místní restaurace, s velkou pravděpodobností se mu naskytl důvěrně známý pohled na jeho korpulentní postavu, většinou ve společnosti přátel, které často zval na nákladné večeře.

„Zapomněl jsi na červy, co se jim časem rozmnožili v potravinách," pokusil se Austin odvést Perlmuttera od jeho oblíbeného tématu.

„Nedokážu si představit, jak asi chutnali. V Africe jsem okusil různé kobylky a ponravy. Nic moc. Tvrdí se, že obsahují úžasné množství proteinu, kdybych ale chtěl k jídlu něco, co chutná jako kuře, dal bych si přímo kuře. Musíte mi říct přesně, co chcete vědět. A proč se vůbec tak zajímáte o Kolumba, smím-li se zeptat?"

Zatímco mu Austin líčil všechny události, vraždami v Maroku počínaje a neúspěšnou léčkou konče, Perlmutter tiše naslouchal a snažil se vstřebat každičký detail.

„Asi už vím, co potřebujete. Chtěli byste zjistit, jak by mohl Kolumbus kohokoli přimět k zabíjení. Nebylo by to poprvé, co Kolumbus někoho pořádně vytočil. Vůbec netušil, že objevil Ameriku, ale právě tenhle objev ho proslavil. Až do smrti prohlašoval, že přistál v Číně. Existenci dalšího kontinentu nikdy neuznal. Odstartoval v Americe obchodování s otroky a otevřel brány Nového světa nechvalně proslulé španělské inkvizici. Byl posedlý zlatem. Můžete ho považovat za světce, nebo gaunera. Záleží jen na úhlu pohledu."

„To bylo tenkrát. Já mluvím o současnosti. Proč by někdo zabíjel, jen aby zabránil zdiskreditování jeho objevů? Potřebuji jedno jediné vodítko."

„Jeho plavby se staly podkladem pro vznik mnoha tun různých písemností a milionů tištěných stránek. To, co o něm bylo napsáno, by dokázalo zaplnit i městskou knihovnu."

„Toho jsem si vědom, a proto taky volám. Jsi jediný, koho znám, kdo dokáže oddělit zrno od plev."

„Lichotky na mě neplatí..."

„Odměním se ti za tu námahu večeří v restauraci, kterou si sám vybereš."

„... ale jídlo ano. Jak bych mohl odolat dvojímu pokušení? Mé ego i žaludek souhlasí. Pustím se do toho hned po obědě."

22 KAPITOLA

Zatímco Perlmutterův mozek se zaobíral Austinovou žádostí, zbytek jeho těla se plně věnoval zbytkům včerejší večeře, šťavnatým kachním prsíčkům nadívaným focacciou a hrozny, a lahvi vzácného Marcassin Chardonnay. Austin bude proklínat den, kdy se nechal opít rohlíkem a pozval ho na jídlo. V Alexandrii je nová francouzská restaurace, kterou musí vyzkoušet. Je tam možná trochu draho, ale dohoda je dohoda. Jeho modré oči, které se v kulatém a zdravě červeném obličeji téměř ztrácely, se vesele zaleskly. Austinovy peníze ale nevyletí zbůhdarma komínem. I bez jakéhokoli zjišťování dobře věděl, že literatury na téma Kryštof Kolumbus bylo napsáno moře. Jen tak do něj skočit a začít v něm plavat by bylo plýtvání časem. Potřebuje průvodce, a nikoho lepšího, než je on, nenajde.

Když dojedl a umyl nádobí, prolistoval pořadač vizitek a vytočil jedno číslo do zámoří.

„*Buenos días*“ ozval se na druhém konci hluboký hlas. „Dobré jitro, Juane.“

„Juliene! To je ale milé překvapení. Jak se máte?“

„Skvěle. A vy, můj starý příteli?“

„Od té doby, co jsme spolu naposledy mluvili, už nějaký čas uběhl, takže byste měl raději říct prastarý,“ odvětil se smíchem Španěl, „ale promluvme si raději o příjemnějších věcech. Doufám, že voláte, abyste mě informoval o tom, že jste už vyzkoušel ten můj recept na *cordonices emhoja de patra.*“

„Ty křepelky v listech vinné révy byly fantastické. Poslechl jsem vás a místo tymiánu a citronové kůry jsem do nich dal čerstvé fíky. Výsledek byl opravdu skvělý. A při grilování jsem používal meskitové dřevo.“

Perlmutter se s Juanem Ortegou seznámil v Madridu během mezinárodního setkání sběratelů vzácných tisků. Brzy zjistili, že je kromě posedlosti starými knihami pojí i vysoce pozitivní vztah k dobrému jídlu. Od té doby se snažili alespoň jednou ročně se setkat, aby mohli společně popustit uzdu svým poživačným choutkám a vyměnit si nové recepty.

„*Mesquite!* Geniální dílo přírody. Ani bych nečekal, že byste použil něco jiného. Jsem rád, že vás ten recept nezklamal. Nepochybně budete mít i vy něco pro mě.“ Kdyby bylo spojení čistší, Perlmutter by možná zaslechl, jak si Ortega po těchto slovech olízl rty.

„Budu, ale později. Volám totiž z jiného důvodu. Potřebuji využít vaše znalosti, ale nikoli znalosti Juana Ortegy jako mistra kuchaře, ale coby největšího znalce Kryštofa Kolumba.“

„Jste přespříliš laskav, příteli,“ řekl Ortega potěšeně. „Jsem jen jedním z mnoha historiků, kteří o něm napsali pár knih.“

„Jste ale jediný, kterému to natolik myslí, aby mi mohl pomoci s jedním velmi neobvyklým problémem. Zdá se, že duch seňora Kolumba se ocitl přímo uprostřed jakéhosi podivného dění. Když dovolíte, vysvětlím vám to,“ řekl a pak Ortegu seznámil se vším podstatným z Austinova vyprávění.

„Podivný příběh,“ zamumlal Ortega, když Perlmutter skončil. „Zvlášť ve světle nedávných událostí. Před několika týdny byl v Seville spáchán zločin, který má s Kolumbem souvislost. Biblioteca Columbina, která sídlí v sevillské katedrále, ohlásila krádež Kolumbových listin. Náhoda?“

„Možná ano. Možná ne. Co se ztratilo?“

„Dopis týkající se páté Kolumbovy plavby. Byl určen jeho chlebodárcům, králi Ferdinandovi a královně Isabele. Tedy vlastně jen králi, protože královna v té době už byla po smrti.“

„Velká škoda, přijít o tak cenný dokument.“

„Ne až tak velká. Kolumbus žádnou pátou plavbu *neuskutečnil.*“

„Samozřejmě. Jak jsem mohl zapomenout! Ale pak ten dopis nechápu.“

Z místa vzdáleného tři tisíce mil se ozval srdečný smích. „Padělek, *amigo.* Podvod. Jak tomu říkáte? Aha, podvrh. Ty listiny zkrátka nebyly pravé.“

„Jak víte, že se jednalo o podvrh?“

„To je jednoduché. Kolumbus zemřel dvacátého května patnáct set šest. Ty listiny nesou pozdější datum.“

Perlmutter chvíli mlčky uvažoval. „A co když se mýlíme ohledně data jeho skonu?“

„Dům na Calle de Cristobal Colón, v němž vypustil duši, se dochoval až do dnešních dnů a můžete si ho klidně prohlédnout, panují ale spory o tom, kde je vlastně pohřben. Podle některých leží jeho ostatky v Seville, jiní označují za místo jeho věčného odpočinku Santo Domingo, další zase Havanu. Je známo nejméně osm uren údajně obsahujících jeho popel.“ Ortega si hlasitě povzdechl. „Když se člověk zajímá o tohohle chlapa, plave v kalných vodách.“

„Vzpomínám si, že ve své knize *Objevitel, nebo ďábel?* tvrdíte, že není dokonce známo ani to, kde se narodil.“

„Ano, je to tak. Nevíme, jestli byl Španěl, nebo Ital. On sám tvrdil, že se narodil v Janově, pravdomluvností ale zrovna neproslul. Pár lidí dokonce prohlašuje, že pocházel z řeckého ostrova Chiosu. Podle oficiální verze se vyučil u svého otce, italského tkalce. Podle některých badatelů tomu tak ale nebylo, Kolumba prý zplodil španělský námořník jménem Colón. Víme, že se oženil s dcerou portugalského šlechtice a že měl přístup ke dvoru, což by syn pouhého námořníka dokázal asi těžko. Žádný jeho dobový portrét neexistuje. Představuje záhadu. Tak to ale chtěl. Dělal vše, co bylo v jeho silách, aby zatajil či alespoň zamlžil svou pravou identitu.“

„To mě vždycky udivovalo.“

„Byla to bouřlivá doba, Juliene. Války. Intriky. Inkvizice. Možná se během bojů panovnických rodů o nadvládu postavil na špatnou stranu. Mohl se zbraní v ruce sloužit nějaké zemi válčící se Španělskem nebo zemi, kterou španělské porobení v budoucnu čekalo. Nesmíme pominout ani hlas krve. Existuje totiž určitý náznak toho, že by mohl být nemanželským synem jednoho španělského prince. Odtud také jméno Cristobal Colón, které později používal.“

„To je skutečně fascinující, Juane. Až se příště sejdeme, musíme to nad džbánkem sangrie probrat. Teď mě ale více zajímají ty ukradené písemnosti.“

„Víte něco o mnichovi Las Casas?“

„Ano, přepsal několik částí původního Kolumbova deníku.“

„Správně. Kolumbus věnoval deník sepsaný během první plavby své mecenášce, královně Isabele. Ona pro něj na oplátku nechala zhotovit jeho přesnou kopii. Když admirál zemřel, zdědil ‚barcelonskou kopii‘, jak se tomuto opisu říkalo, spolu s mapami, knihami a rukopisy jeho syn Diego. To vše pak obratem ruky přešlo do vlastnictví Fernanda, nelegitimního potomka Kolumba a jeho milenky. Mimochodem, dost mi připomíná vás, Juliene.“

„To není poprvé, co mě někdo označuje za bastarda, a zřejmě ani naposled.“

„V žádném případě jsem nechtěl zpochybnit vaše dědická práva prvorozeného mužského potomka, příteli. Myslel jsem to tak, že byl archivářem a vzdělancem, milovníkem knih, kterému se podařilo vytvořit jednu z nejlepších knižních sbírek v celé Evropě. Když v roce patnáct set třicet devět zemřel, veškerý jeho majetek, tedy i knihy a Kolumbovy písemnosti, získal Luis, Diegův syn. Luisova matka nechala většinu z těchto věcí převézt do jednoho sevillského kláštera. Když v roce patnáct set čtyřicet čtyři zemřela, znamenalo to pro svět opravdovou tragédii.“

„Proč, Juane?“

„Celkem dvaatřicet let se jí dařilo tuto unikátní sbírku před Luisem chránit. Po její smrti vše během jediné vteřiny získal. Byla to hrůza. Všechno důkladně probral a každičký papír, který měl nějakou cenu, prodal, aby získal finanční prostředky pro svůj prostopášný život. ‚Barcelonská kopie‘ navždy zmizela. Zřejmě ji získal ten, kdo nabídl nejvíc.“

„Kdyby se dneska znovu někde vynořila, byl bych za ni asi ochoten zaplatit celý majlant.“

„To si umím představit, za našeho života k tomu ale asi nedojde. Než ty listiny zmizely, dostal se k nim naštěstí rodinný přítel, dominikánský žebravý mnich Las Casas, který z nich udělal stručný výtah. Velmi Kolumba obdivoval. Vypustil sice vše, co by ho mohlo stavět do špatného světla, celkem vzato ale vytvořil poměrně kvalitní synopsi.“

„Nějak nechápu, co to má co dělat s těmi ukradenými listinami.“

„Trpělivost, příteli. Onen dokument o takzvané *páté* plavbě byl údajně opět jen Las Casasovým opisem, lépe řečeno výtahem vybraných pasáží z již dlouho ztraceného lodního deníku.“

„Vy jste ten opis viděl?“

„Ó ano. Takovou kuriozitu bych si nenechal ujít. Šel jsem dokonce tak daleko, že jsem ho porovnal s originálními mnichovými rukopisy uloženými v madridské Národní knihovně. Je to dokonalý podvrh. Nebýt obsahu, byl bych si na devadesát procent jist, že to Las Casas opravdu napsal."

„Pamatujete si, o čem to bylo?"

„Něco takového člověk jen tak nezapomene. Připomíná to ony fantastické historky o ztracených městech, které byly u nás ve Španělsku tak populární v šestnáctém století. Kolumbus se na svou čtvrtou a zároveň poslední plavbu vydal v roce patnáct set dva. Předcházela ji celá řada osobních pohrom, zklamání a nervových zhroucení. Král s královnou ho v té době už považovali za šílence, domnívali se však, že by mohl přece jen narazit na něco užitečného. Kolumbus, který byl ještě stále přesvědčen, že doplul do Asie a že objevil bohatá naleziště zlata, doufal, že si touto plavbou napraví pošramocenou reputaci."

„Podařilo se mu to?"

„Právě naopak! Čtvrtá plavba skončila obrovskou ostudou. U Jamajky přišel o všechny čtyři lodě a na tomto ostrově pak onemocněl malárii a artritidou. Podle těch ukradených listin ale po návratu do Španělska za vlastní peníze pořídil a vybavil loď a vrátil se s ní do Nového světa, aby se ještě jednou pustil do hledání onoho obrovského zlatého pokladu, o jehož existenci slýchal vyprávět domorodce už na své první plavbě."

„Říkaly ty ztracené dokumenty něco o tom, jak to všechno dopadlo?"

„Ten padělatel to napsal tak chytře, aby čtenáře nechal v nejistotě. Od určitého okamžiku pokračuje v líčení událostí nějaký člen osádky. A pak vše najednou končí. Nikdo se nedoví, jestli loď dosáhla cíle a posádka uspěla. Či jestli se pak vůbec vrátila do Španělska."

„Mohli o loď přijít a deník pak třeba objevili nějací jiní dobrodruzi."

„Ano. Vidím, že jste pochopil a sám na sobě právě zažil, jak tahle pohádka podněcuje představivost."

„A co když nejde o vymyšlenou báchorku, Juane?" Ze sluchátka se opět ozvalo zachechtání.

„Co vás k této myšlence vede?"

„Pár věcí. Proč by měl někdo vytvářet tak dokonalý a nesmyslný podvrh?"

„To se dá vysvětlit jednoduše. Dám vám příklad, třeba z vaší vlastní země. Kdybyste chtěl prodat Brooklynský most, pomohla by vám zcela jistě nějaká úřední listina se spoustou razítek a podpisů."

„To je vcelku přesvědčivý argument, Juane. Kdybych ale našel idiota, který by byl natolik pitomý, že by mi chtěl dát peníze za něco, co mi evidentně nemůže patřit, klidně bych tam ty podpisy mohl naškrábat sám a pak se s těma prachama lehce vypařit. Falšovat něčí podpisy by představovalo zbytečnou námahu."

„Jenže naše dokumenty byly podrobeny mnohem přísnějšímu zkoumání, než jaké by čekalo vaše papíry při prodeji Brooklynského mostu."

„Přesně na to narážím. Ty dokumenty jsou velmi dobré, jak říkáte. Pro srovnání, kdybyste věděl, že ten most patří městu, žádné oficiální papíry by vás nepřesvědčily o tom, že je na prodej. A podobně, nemusel byste být znalcem, abyste zjistil, že se jedná o podvrh, kdybyste věděl, že dokument byl datován po Kolumbově smrti."

„Nabízí se ještě jedno vysvětlení," prohlásil Ortega. „Las Casas ty listiny skutečně opsal, věděl však, že nejsou pravé."

„Proč by podstupoval tak úmornou práci, kdyby věděl, že jde o podvrh? Řekl jste, že Las Casas se snažil zastírat Kolumbovu nepříčetnost. Mohl by někdo takový přispět k dalšímu šíření dokumentu, který by Kolumbova poslední slova podával jako výplody šíleného muže?"

„Možná se Las Casas nedomníval, že to někdy někdo další uvidí. Ale Luis pak listiny prodal, aby se dostal z vězení nebo do postele nějaké ženy."

„Snad," odpověděl Perlmutter, „je tu ale ještě něco jiného. Skutečnost, že někdo podstoupil řadu nesnází, aby to ukradl."

„Jak jsem již řekl, je to kuriozita."

„Dost velká, aby riskoval zatčení a uvěznění?"

„Už vám rozumím, Juliene. Žádné přijatelné vysvětlení ale nemám. Kdybych tak měl k dispozici originální deníkové záznamy, které Las Casas použil. Bohužel ale nemám.“

„Takže další kolumbovská mystérie?“

„Ano, musíme se s tím asi smířit,“ odpověděl a na chvíli se odmlčel. „Až vám to pošlu,“ řekl pak, „vytvoříte si názor sám.“

„Cože?“

„Ty dokumenty. Nechal jsem si udělal kopii a anglický překlad. Hodlal jsem o té záležitosti totiž promluvit na jedné konferenci. Jak vidíte, i mě fascinují záhadné a bizarní věci.“

„Možná to nebyl jediný důvod, Juane. Třeba jste si nepravostí těch listin nebyl zas až tak úplně jist.“

„Snad, příteli. Jak jsem řekl, je to mimořádně kvalitní podvrh. Číslo vašeho faxu mám. Dojde vám to ještě dneska.“

„To budu rád. A na oplátku, a jako projev vděčnosti za ten fantastický recept na křepelky, se s vámi taky o něco podělím. Pošlu vám recept na polévku z garnátů. Když mi ho jeden neworleanský šéfkuchař prozrazoval, dostalo se mi varování, že jestli ho někomu vyzradím, zaživa mě vykuchá, vrazí do mě nějakou nádivku a připraví mě jako humra. Takže musíme být diskrétní, v sázce je můj život.“

„Jste opravdový přítel, Juliene. Riziko kvality našeho vztahu jen umocní. Jestli vás ale takový nemilý a předčasný konec skutečně potká, rád vás okoštuju. Jsem si jist, že budete chutnat skvěle.“

„Pak vám přeji *bon appétit, mi amigo.*“

23 KAPITOLA

Rozezvučel se fax a začaly z něj vyjíždět první ručně psané stránky. Ortega dodržel slib a poslal kopie originálních listin obsahujících text v kastilské španělštině. Perlmutter trochu uklidil na stole, aby si pro papíry vytvořil místo. Pro povzbuzení mozkových závitů si připravil šálek cappuccina a pak se pustil do pročítání slov, která mohla, ale také nemusela, pocházet z pera Kryštofa Kolumba a být pak přepsána žebravým mnichem.

*****

23. května léta Páně 1506

Nejurozenější, nejslovutnější a nejmocnější kníže, králi Španěl a ostrovů světového moře, náš vladaři. Nejvznešenější pane.

Opět pluji vstříc Indii, možná bez naděje na návrat, neb jsem jen pouhým smrtelníkem, navíc stár a churav, a cesta ta jest přetěžká a plná nebezpečenství. Podnikám tuto plavbu bez svolení a požehnání Vašeho Veličenstva, avšak na své vlastní náklady, použiv svých skromných prostředků k vystrojení jediného plavidla, jímž jest Niña, o kteréžto vím, že pro takovou plavbu se hodí, neb sloužila mi dobře už při mé první cestě.

Nepluji jako admirál světového moře, ale, jako při své první pouti, jen jako pokorný sluha a námořník, prostý kapitán, jenž se ze Španěl vydal do Indie nalézt nové země a zlato pro Kastilli, by náš vladař mohl získati zpět Svatou zemi, což vždy bylo i mým snem a záměrem.

Na začátku svého vyprávění se ale musím vrátit o čtyři roky zpět. S nepřízní osudu, jež provázela mou poslední plavbu, jste dobře obeznámen. V roce 1502, osvobodivše mě z okovů a odpustivše mi mé chyby a omyly, jste mi ve své shovívavosti a dobrotě Vy i má královna opět svou přízeň věnovati ráčili a tu čest mi poskytli, že jsem se čtyřmi loděmi opět směl vyplouti. Naše flotila přečkala hroznou bouři a nalezla nové země, jež jsem s pomocí Boží jménem našeho vladaře zabral, třebaže jsem strádal nemocí a častokráte se přímo na prahu smrti nacházel, povely vydávaje z malé dřevěné boudy, kteroužto jsem za tím účelem na palubě zhotoviti nechal.

Byla to má nejhorší a nejsmutnější plavba ze všech. Cestu na západ, již jsme hledali, se nám nalézti nepodařilo, domorodé obyvatelstvo nás nevítalo přátelsky, jako tomu bývalo dříve, ale luky a oštěpy. Vše hrálo proti nám, mouční červi, počasí a větry hrozné, nakonec však naše potápějící se lodi dorazily do bezpečného přístavu, kde jsme uvězněni zůstali po jeden rok a pět dnů, a když už doufati jsem přestával, že bych živý domů mohl se ještě kdy navrátit, tu nastal onen památný den, kdy jsme byli zachráněni. A pak následovala ta nejbídnější cesta přes oceán za celý můj život.

Avšak horší než všechny bouře, nemoci nebo nepřátelství domorodců bylo pro mne vědomí toho, že přes veškerou svou snahu sloužiti Vašim Výsostem s nejméně takovou oddaností a přičinlivosti, jaké by mi snad na konci mé životní pouti mohly otevříti brány ráje, jsem selhal v záležitostech, na něž jsem nestačil znalostmi ani silou. Při zkoumání nových končin přišel jsem o čtyři lodi a nalezl jen nepatrné množství zlata či jiných cenností. A co víc, má královna, byvši smrtelnicí, opustila tento hříšný a kacířský svět, by spočinula v náruči věčného stvořitele.

Věděl jsem, že jest jen jeden způsob, jak vyléčit tento svůj bol a potěšit svého nejjasnějšího vladaře, a to nalézti, co se mi při minulých plavbách objevit nepodařilo. Během svého dlouhého pobytu na onom nehostinném ostrově jsem totiž zjistil, že to, po čem jsem tak dlouho pátral, mám na dosah. Dostal se mi do rukou klíč, jenž by mi mohl otevřít dveře k pokladu tak skvostnému, že vše, co bylo objeveno dříve, bezpochyby významu nemalého, by se náhle jevilo jen jako almužna, k bohatství tak obrovskému, že by to Kastillii, Vašemu Veličenstvu a Vašim následníkům zajistilo velikost, jež Vám právem náleží, a to po věčné časy.

Prostředků měl jsem dosti ze svých předchozích cest, taktéž příjmy jako podíl na obchodování s Hispaniolou, a pociťoval jsem neskonalou vděčnost, že můj nejstarší syn Diego u královy stráže místo dostal a mladý Fernando se zase pážetem stal leč mé selhání mi klidu nedopřávalo. Poklidný život není pro námořníka, i rozhodl jsem se tedy vydati se ještě jednou na moře, možná naposled, bych splnil slib daný Vaší Výsosti a své závazky admirála.

Tohoto měsíce sepsal jsem svou poslední vůli, ustanovil Diega svým dědicem a použiv svých vlastních peněz ve vší tajnosti vystrojil jsem Niňu, najal malou posádku, jen patnáct věrných mužů,

a jedné noci pak zvedl kotvy, opustil Palos a vydal se stejně jako v roce 1492 při své první a nejslavnější cestě na jihozápad a jiho-jihozápad a po soumraku vždy měnil kurz na Kanárské ostrovy.

*****

Perlmutter na chvíli přerušil čtení a sáhl po šálku s kávou. Zajímavé. Autor věděl, že Kolumbus měl ze všech svých lodí nejraději právě Niňu. Bylo všeobecně známo, že Kolumba neúspěch pokusu o nalezení cesty do Číny trápil. V jedné chvíli je obviněn, že jako místokrál Hispanioly tento ostrov špatně spravuje, a putuje předčasně domů v okovech, král mu však vzápětí odpouští, jeho patronka královna samozřejmě taky, a dostává svolení zorganizovat čtvrtou, osudnou plavbu, která má zcela nevhodný přídomek ‚velká'. Trpěl přílišným sebevědomím, a tak by to bylo přesně v jeho stylu, kdyby se o něco podobného pokusil ještě jednou, tentokrát na vlastní pěst. Hnacím motorem takové snahy by samozřejmě byla jeho posedlost zlatem. Byl tu ale jeden problém, jak správně podotkl Ortega. Dopis začínal tři dny poté, co Kolumbus údajně zemřel. Ach jo. Perlmutter se pustil znovu do čtení. I když byl text sestaven jako dopis, Kolumbus byl duší přece jen námořník, a tak si nedokázal pomoci a pojal ho jako palubní deník. Zapisoval tedy i takové věci jako kurz plavidla, směr a sílu větru a další aspekty týkající se počasí. Jeho pátá plavba přes Atlantik se od té první v podstatě nelišila. Využil severovýchodního pasátu, který začínal foukat blízko Madeiry, a v poklidu oceán přeplul. Dny na palubě příjemně ubíhaly, plachty se vesele vydouvaly, přálo mu štěstí. Vítr byl, stejně jako při první přeplavbě, velmi ‚příjemný, asi jako v dubnu v Seville'.

Pak Perlmutter zaregistroval zajímavou odlišnost. Z četby věděl, že Kolumbus během první plavby používal při navigaci hrubé stanovení polohy. Jinými slovy pomocí úhlu vyčteného z kompasu a rychlosti plavby zjistil přibližnou polohu, kterou pak zanesl do mapy. Rychlost lodě se měřila takzvaným holandským logem. Kormidelník vhodil do moře kus dřeva, otočil přesýpací hodiny a pak jen změřil, o kolik se dřevo po přesypání písku vzdálilo.

Při první plavbě Kolumbus spolehlivou navigační metodu nepotřeboval, protože se převážně staral jen o to, aby směřoval stále přibližně na západ. Spoléhal se na kompas a své zkušenosti získané na moři a primitivnímu kvadrantu, předchůdci sextantu, nevěřil. Perlmuttera proto překvapilo, když v některých zápisech kromě uplutých mil nalezl poměrně často i poznámku o pozorování nebeských těles.

*****

25. května 1506
Zjistil jsem polohu podle Severní hvězdy a udržoval jihozápadní kurz...

30. května 1506
Pomocí kvadrantu jsem pokračoval v plavbě na jihozápad...

*****

Skoro to vypadalo, jako by se Kolumbus snažil být co nejpřesnější, protože přesně věděl, kam chce plout. Nebylo to jako při první cestě, kdy na základě prvních map věděl, že ho na konci plavby čeká dlouhé čínské nebo indické pobřeží a že odchylka o pár stupňů zeměpisné šířky žádnou roli hrát nebude.

O dodržování předem přesně stanoveného kurzu svědčily i časté zmínky o lodní torletě.

*****

Směřovali jsme přibližně na západojihozápad, měníce co chvíli kurz, neb proti větru musili jsme křižovati, stále však dělali jsme denně až šedesát šest mil a řídili se při tom antickou torletou.

*****

Perlmutter odložil listiny stranou a s neochvějnou jistotou, řízen jakýmsi navigačním šestým smyslem, přistoupil k jedné z mnoha knihami přecpaných polic a vytáhl z ní pojednání o středověké navigaci. Zjistil, že torleta znamená torletu del marteloio, ‚zvonkový stůl', stolní desku používanou pro zaznamenávání polohy. Vždy, když došlo k obrácení přesýpacích hodin, zazvonil zvon. Torleta

pocházela z třináctého století a představovala v podstatě primitivní analogový počítač pro řešení trigonometrických problémů. Měla podobu souřadnicové sítě a pracoval s ní kormidelník, jehož každodenní povinností bylo vyznačit v mapě spojnici mezi místy, kde se loď nacházela ráno a večer. Když kormidelník zohlednil snos způsobený proudy a větrem, mohl polohu odhadnout celkem přesně.

Lámal si hlavu, proč zrovna 'antická' torleta. Možná se jednalo o volný překlad, jímž chtěl autor vyjádřit skutečnost, že to byl opravdu starý navigační stůl. V případě, že Kolumbus používal původní torletu, by takový termín seděl.

Opět začal číst. Kolumbus překonal Atlantik bez jakýchkoli obtíží. Dvacátého šestého června se už nacházel jižně od Hispanioly, z níž se jednoho dne měla stát Dominikánská republika - s hlavním městem vzniklým z osady Santo Domingo, kterou Kolumbus založil - a Haiti. Perlmutter si znovu uvědomil problém, kterému musel při čtení těchto listin čelit Ortega. Kolumbus se údajně plavil v Karibském moři v době, kdy už měl být více než měsíc mrtvý. Perlmutter se pobaveně usmál. Nenechá se přece takovým drobným technickým detailem od četby tak báječné pohádky odradit. Zvlášť když teď věci začínají dostávat spád.

Rozložil vedle dopisu mapu Karibiku, aby v ní mohl Kolumbovu trasu sledovat. *Niña* se protáhla mezi Hispaniolou a Kubou a zamířila k Jamajce, u níž Kolumbus během předchozí plavby ztroskotal. Deník se k těmto neradostným událostem vracel.

****

Má loď mířila po tři dny na jih a západ. Se silným severovýchodním větrem v plachtách minuli jsme Santo Domingo. Právě na tomto ostrově byl jsem před čtyřmi léty zpraven o místě jménem Cigure, o jeho zlatu, o tamních ženách zdobících se šňůrami perel a korálu, o domech s obklady a dlaždicemi z drahých kovů. Domorodci světili mi tenkráte, že lodě oněch lidí jsou veliké a obyvatelstvo nádherně se obléká a dobře prý si žije. A že valouny zlata jsou tam jako fazole velké i hojné.

Zde dostalo se nám důkazu, že stvořitel ty nejposlednější ze všech tvorů užívá, by jejich prostřednictvím vůli svou konati nechal, neb to bylo právě u této podivné země, kde při mé poslední plavbě, při níž pronikl jsem dále než kdokoli dříve, lodi mé Velké výpravy začaly se rozpadati, byvše napadeny toredem, sášní lodní. Více než rok zůstat jsme tam musili. Avšak během nedobrovolného pobytu v tomto ostrovním žaláři mně rouška z očí spadla a já uzřel cestu k bohatství, jež jsem pro Kastilii po celé ty roky hledal.

Diego Mendez, bratr jednoho z mých kapitánů, vydal se v kánoi k Hispaniole, pět set mil od nás vzdálené, by pomoc tam hledal. Indiáni, s nimiž vždy tak přátelsky nakládal, v jeho nepřítomnosti změnili se v srdcích a odmítli ve směnném obchodování, jak domluveno bylo, dále pokračovati. Obával jsem se, že jest to boží pomsta, trest za můj podíl na smrti oněch pěti mužů, neboť i když já sám jsem ruku proti nim nepozvedl, přec vydal jsem je Bratrům.

Padl jsem na kolena, modlil se za odpuštění a přísahal, že se vydám mnohokráte na pouť do Svaté země a že vše, co jsem již nalezl, věnuji církvi svaté. On vyslyšel mé modlitby a nechal mě, bych se rozpomenul, že podle jedné mé knihy, Regiomantonových Efemeridů, má brzy nastati zatmění Měsíce. I řekl jsem Indiánům a jejich náčelníkovi, že můj Bůh jest s nimi nespokojen a že proto nechá Měsíc zemříti. Když pak měsíční kotouč pohasl, Indiáni tak se vyděsili, že nápravu hned přislíbili, jen ať Měsíc jim zas navrátím. Náčelník hned obrátil a řekl, že jest velmi vděčný a že mi cestu ke zlatu ukáže, by přízeň mého Boha si zajistil. Tak pravil a pak mne zavedl na východní konec ostrova, kde nalezl jsem chrám tak krásný, že evropským se rovnal, a uvnitř pak 'mluvící kámen' s vyrytými postavami, jež, jak mi náčelník řekl, cestu k obrovskému pokladu ukazují.

****

Perlmutter o tomto zatmění již četl v Ortegově knize. Jasně to ukazovalo, jak dokázal být Kolumbus vynalézavý. Co ale měla znamenat ta podivná zmínka o mluvícím kameni?

Autor textu si položil podobnou otázku.

****

Po mnoho týdnů jsem nad oním zvláštním kamenem hloubal. Považoval jsem ho za mapu pobřeží, jež jsem objevil, ostatní značky a nápisy mně ale svá tajemství nezjevily. Navrátiv se do

Španěl, ukázal jsem kámen jednomu učenému muži, jenž prohlásil, že jest to navigační pomůcka, podivnému písmu ale rovněž neporozuměl. Pak mě napadlo pohlédnouti na to očima prostého námořníka, a já pochopil, že jest to vlastně torleta, kterou kdysi dávno mořeplavci používali k nalezení cesty. Protože kámen byl velký a nesnadná s ním byla práce, nechal jsem z nej všechno obkreslit, a vydal se, jak již uvedl jsem výše, na svou pátou plavbu, bych našel někoho, kdo oněm podivným nápisům rozuměti bude.

*****

To vysvětlovalo zmínku o antické torletě. Zřejmě šlo o kamennou desku, podle popisu velkou a těžkou, která měla do povrchu vyryto něco, z čeho se dalo usuzovat, že byla používána pro navigaci. Protože ji Kolumbus bez bližšího vysvětlení nedokázal použít, nemohlo jít o klasickou mapu. Perlmutter se opět začetl. Pisatel se znovu vrátil k popisu páté plavby.

*****

10. srpna

Pokračovali jsme na západ, i nadále s příznivým větrem v zádech. Nyní konečně kotvíme u jakéhosi pobřeží, u té nejvzdálenější země, k jaké kdy člověk proniknul. Domorodci, s nimiž jsme hovořili, tvrdí, že se v okolí nachází více zlata, než si dokážeme představit. Domnívám se, že mám na dosah ruky poklad krále Šalomouna. Opět mi není dobře, z horka a choroby, jež mě postihla, jsem celý zesláblý, cítím však, že cíl leží blízko, že již brzy budu moci s horami zlata a nádherných šperků stanouti před Vaší Výsostí, bych Vás mohl požádati o svolení podniknout pouť do Říma a Jeruzaléma. Dokud nebudu mít všechno to bohatství v rukou, nebudu více psát...

*****

Další zápis byl proveden o dva dny později. Slova tentokrát napsala nějaká pevnější ruka.

*****

Admirál je pryč! Když se posádka za svítání vzbudila, zjistila, že zmizel jeden malý člun a že admirálova kajuta je prázdná. Zmizely i jeho mapy. Poslal jsem na břeh skupinu lidí, aby se po něm podívali. Člun našli, pak se ale objevili domorodci, zasypali je šípy a zahnali je zpět na loď. Běda, bojím se, že admirál je mrtev, zabit těmi bezbožnými divochy! Počkáme nějakou dobu dále od břehu, pokud však nespatříme nějakou známku toho, že žije, zvedneme kotvy a já budu muset loď dovést k Hispaniole, kde snad naleznu nějakou pomoc. Bůh ochraňuj admirála světového moře. Podepsán Alonso Mendez, budoucí kormidelník.

*****

Perlmutter si zamyšleně mnul masitou bradu. Kolumbus byl ve svých posledních hodinách očividně nepříčetný. Šalomounovo zlato! To se mu tedy povedlo. Začalo mu vrtat hlavou, u kterého pobřeží asi tak *Niňa* mohla přistát. Znovu se podíval do mapy. Kdyby od Jamajky zamířil na západ, doplul by k pobřeží Střední Ameriky. V případě několikastupňové odchylky by to mohlo být kdekoli od mexického Yucatánu až po Belize nebo Honduras. Až bude mít více času, podívá se blíže na každodenní záznamy o vizuálním pozorování. Možná mu nějaké přesné místo nakonec vyjde.

Kolumbus si vzal všechny mapy a nákresy s sebou, co se ale stalo s tím kamenem? Perlmutter potřásl hlavou. Bylo s podivem, jak se nechal do toho příběhu vtáhnout. Chová se tak, jako by dokument, který právě dočetl, byl opravdový, třebaže se nemůže jednat o nic víc než historicky bezcenný blábol tvářící se jako záhada celosvětového významu.

Co když ty listiny ale popisují skutečnou událost?

Jaký vztah by to mohlo mít k tomu nedávnému melodramatu, který mu Austin vylíčil, se všemi těmi černě oděnými bandami zabijáků, kteří se potloukají kolem a likvidují nevinné archeology? A co znamená ta divná poznámka o ‚smrti oněch pěti mužů'? Kolumbus si svou spoluúčast na tom incidentu zřejmě kladl natolik za vinu, že nedobrovolný pobyt na ostrově chápal jako boží trest. Perlmutter se rozhodl, že si dopis ještě jednou přečte, a to pro případ, že by mu něco uniklo. A pak se ponoří do svých vlastních knih.

To všechno ale až po svačině.

24 KAPITOLA

Cancún, Mexiko

Nálada na palubě letadla směřujícího do Cancúnu byla už od okamžiku, kdy stroj krátce po schůzce konané v Zavalově domu odstartoval z Washingtonu, prodchnuta radostným očekáváním. Když pilot zahájil přistávací manévr, cestující, kterým ve většině případů právě začínala dovolená, propukli v jásot a mohli si vykroutit krky, jak zírali dolů na luxusní hotely postavené podél břehu azurově modrého moře. Paul Trout, oděný do šedého konzervativně vyhlížejícího obleku, s poněkud křiklavou vázankou a hlavou čouhající nad opěradlo sedadla, by se od šťastně povykujícího davu lišil i v případě, že by se netvářil tak vážně. Nos měl po celou dobu letu zapíchnutý do mapy Yucatánského poloostrova a v myšlenkách dlel u Gamay. Když ucítil, že se letadlo naklání, poprvé se probral ze zamyšlení a pohlédl okýnkem ven.

Za pár minut už bylo letadlo na zemi. Trout se odpoutal od proudu cestujících směřujících k autobusům, které měly turisty rozvézt po hotelích, a vydal se k přepážce jedné malé letecké společnosti nabízející charterové lety. Za chvíli už seděl na sedadle vedle pilota dvoumotorového letounu Beechcraft Baron.

Byl jediným pasažérem. Ostatní sedadla tohoto čtyřmístného stroje byla dočasně přeměněna v úložný prostor.

Když se Beechcraft vznesl, poděkoval Trout v duchu spolupracovníkům z agentury, kterým se podařilo skvělým způsobem neskutečně složitou organizaci jeho cesty zvládnout. Na počkání pro něj sehnali místo v letadle komerční společnosti a domluvili mu i následný charterový let. Malý letoun měl namířeno do Campeche, aby tam vzal na palubu skupinku techniků od jedné texaské ropné společnosti a vysadil je v Cancúnu, kde se měli setkat se svými ženami a dívkami.

Cesta by měla trvat asi hodinu, řekl mu pilot, upovídaný Mexičan po třicítce, který obstojně ovládal angličtinu a poměrně dost toho věděl o těch nejlepších cancúnských barech, kde se dalo seznámit s nudícími se turistkami. Více toho, alespoň pro tuto chvíli, pilot říci nestihl, protože jeho hlas zanikl ve hřmotu motorů. Během noci strávené v Tusconu Trout vůbec nezamhouřil oči. Myšlenky na Gamay mu nedaly spát. Teď se mu samy zavřely oči, pilot ho ale po čase vzbudil oznámením, že právě přelétají nad Chichén Itzá. Dal na jeho radu a zadíval se dolů na krásný pyramidovitý chrám a míčovnu.

„Je to asi v polovině cesty k Ciudad del Carmen," prohlásil pilot. Trout jen nepřítomně přikývl. Pohled na fádní zelenou plochu táhnoucí se až k horizontu jej uspával. Zavřel oči a znovu začal klimbat. Probralo ho až pilotovo šťouchnutí. „Támhle máte svou loď."

Pohled na hladké linie modrého trupu důvěrně známého *Nerea*, který v přístavu kotvil ve společnosti četných tankerů a rybářských lodí, byl příjemný. Nechtělo se mu ani věřit, že jeho palubu, a Gamay, opustil teprve před několika dny. Zalitoval, že Gamay nepřesvědčil, aby rovněž odcestovala do Washingtonu. Musel si ale přiznat, že by s tím stejně nikdy nesouhlasila. Na tom setkání s profesorem Chi trvala.

Trout ještě před odletem z Washingtonu zavolal do Mexického antropologického muzea a promluvil si s profesorovou sekretářkou. Ta se podívala do jeho záznamníku a potvrdila, že setkání s Gamay měl opravdu v plánu. Profesor tráví většinu času ‚venku v terénu', řekla mu, občas, když se náhodou dostane k telefonu, se ozve, aby zjistil, jestli nemá nějaký vzkaz, žádný systém v tom ale nemá. Pokud by ho prý chtěl někdo najít, sdělila mu dále sekretářka, jediné místo, které skýtá alespoň jakous takous naději, je jeho laboratoř.

Zatímco pilot čekal na povolení k přistání, požádal ho Trout, aby se rádiem spojil s lidmi, kteří mají zařídit jeho další transport, a oznámil jim, že co nevidět přistane. Nehodlal ztrácet ani minutu nečinným posedáváním v letištní hale. Jakmile Beechcraft dorazil na stojánku, vyskočil z kabiny, popadl batoh, přes rameno houknul, samozřejmě se silným novoanglickým akcentem, *adios a gracias* a už pelášil pryč.

Ve vestibulu na něj čekal nějaký muž v policejní uniformě a se slunečními brýlemi.

„Doktor Trout?“ zeptal se s úsměvem. „Jsem seržant Morales. Pracuji pro *federales.* Mexická federální policie. Byl jsem požádán, abych vám dělal průvodce.“

Trout před několika hodinami zatelefonoval jednomu pracovníkovi Agentury pro boj proti šíření drog, zkráceně DEA. Tato organizace vůči admirálově agentuře, která jí v minulosti už párkrát pomohla, cítila určité závazky, a tak Troutově žádosti o zprostředkování kontaktu s mexickou policií ochotně vyhověla. „Rád vás poznávám,“ odvětil Trout a podíval se na hodinky.

„Jestli jste připraven, můžeme vyrazit.“

„Už je pozdě,“ prohlásil policista. „Já myslel jsem, že byste to možná chtěl odložit na zítra.“

Troutova odpověď byla sice tichá a zdvořile pronesená, odhodlání, které mu vyzařovalo z vážných hnědých očí, se však nedalo přehlédnout. „Nechtěl bych vám přidělávat starosti, seržante, ale dostat se sem tak rychle, abych se mohl co nejdříve pustit do hledání své ženy, mě stálo dost značné úsilí.“

„Samozřejmě, seňor Trout,“ řekl na to policista, pokyvuje chápavě hlavou. „Ujišťují vás, to není *maňana.* Jen se snažím myslet rozumově. I já chci vaši manželku najít, za chvíli ale tmít.“

„Kolik času nám zbývá?“

„Hodina, možná dvě.“

„Za dvě hodiny se toho dá zvládnout spousta,“ nenechal se odbýt Trout. Morales pochopil, že vysokého Američana od jeho záměru neodradí. „*Bueno,* doktor Trout. Vrtulník čekat támhle.“

Helikoptéra Bell 206 JetRanger už zahřívala motor a listy jejího rotoru i ocasní vrtule se pomalu otáčely. Jen co Trout vklouzl na zadní sedadlo určené pro tři cestující a Morales usedl vedle pilota, turbomotor zaburácel a kovové lyžiny se odlepily od země. Vrtulník se vznesl a během dvou minut už byl ve výšce více než tří tisíc stop. Po krátkém letu nad mořem se ostře stočili a nad klikatící se železniční tratí zamířili do vnitrozemí.

Morales dal pilotovi instrukce, jak má letět, pak si na kolena položil rozkládací mapu a občas se do ní zkoumavě zahleděl. Po určité době železniční koleje opustili a pokračovali dále nad úzkou cestou, která vedla přibližně od východu na západ. Vrtulník udržoval stále stejnou výšku a rychlost 125 mil za hodinu. Hustý les občas na chvíli ustoupil nějaké vesnici či menšímu městu. Vozovek se zpevněným povrchem mnoho nespatřili. Čas od času se pod nimi mihly mayské ruiny. Většinou ale okolní krajina představovala tutéž monotónní rovinu, jakou Trout zaregistroval během letu z Cancúnu.

Vrtulník zamířil trochu jižněji. Morales se projevil jako schopný a velmi všímavý navigátor. Bez problémů vyhledával orientační body a pilotovi včas poskytoval potřebné informace. Trout s ním byl navýsost spokojen. Starost mu však dělalo slunce, které pomalu ale jistě končilo svou pouť oblohou. „Jak je to ještě daleko?“ zeptal se s neskrývanou netrpělivostí. Morales zvedl ruku a ukázal mu pět prstů. Pak se opět otočil k pilotovi a ukázal mu na mapě nějaké místo. „*Aquí!*“ prohlásil slavnostně.

Pilot přikývl tak neznatelně, že si Trout nebyl jist, jestli policistu vůbec slyšel. Vrtulník ale po chvíli zpomalil a pak opsal široký oblouk, z kterého přešel do stále se zužující spirály.

Morales se nahnul k oknu a ukázal k zemi. Když se Trout přitisknul k plexisklu, zahlédl pod sebou mýtinu a jakousi dřevěnou stavbu, vše ale během okamžiku zase zmizelo. Jen na pár vteřin. Vrtulník totiž opsal další kružnici, vrátil se tam a začal pomalu klesat. Jejich cíl sice ležel přímo pod nimi, Trout ale neviděl jediné místo, které by se hodilo k přistání. Když se vrcholky stromů přiblížily, jako by na chvíli zůstali ve vzduchu jen tak nehybně viset, pak ale pilot přidal plyn a vrtulník se jako poděšená vážka zhoupl do boku. Morales a pilot si rychle vyměnili pár španělských vět.

„Co se děje?“ zeptal se Trout, snaže se mezi stromy zahlédnout něco, co onu slovní přestřelku rozpoutalo. „Málo místa. Pilot bojí, že vrtule zachytí o stromy.“ Trout se svezl na opěradlo, založil si ruce na prsou a v jeho obličeji se objevil výraz, který hovořil o absolutní frustraci. Pilot chvíli kroužil nad okolními hvozdy, nakonec ale na konci blízké asfaltové cesty nalezl vhodné místo a bez problémů na něm hladce přistál. Když se vrtule zastavily, Trout i Morales vystoupili. Kousek od nich začínala nějaká lesní cesta.

„Tudy se dostaneme k profesorově chatě. Musíme ale dojít tam pěšky," prohlásil policista a vyrazil. Trout jej následoval, nebo se o to alespoň statečně snažil, neboť držet s mnohem menším Mexičanem krok, aniž by přitom ztratil důstojnost, rozhodně nebylo jednoduché.

Když se ocitli v lese, všiml si Trout hlubokých brázd, které tam po sobě určitě docela nedávno zanechaly pneumatiky nějakého těžkého a širokého vozu. Morales mu během chůze řekl, že zavolal na místní policejní stanici a požádal je, aby se trochu poptali po okolí. Pár místních si vzpomnělo, že profesora viděli v jednom autobusu, kterým se vracel z lovu. Vystoupil na silnici poblíž svého domu. Prý tam na něho čekal nějaký džíp. To by odpovídalo, pomyslel si Trout, Gamay džíp pro jízdy do vnitrozemí používá.

„Vy osobně profesora Chi znáte?" zeptal se Trout Moralese, zatímco procházeli lesem.

„*Sí,* seňor. Já už ho několikrát setkal. Muzeum mě občas prosí, abych mu předal zprávu. Je to *muy pacífico.* Džentlmen. Vždycky mě pozve na tortillu."

Zpod korun stromů se začalo vytrácet světlo. V lese vládlo podobné šero jako ve spoře osvětleném tunelu. Trout se zadíval přes větve na oblohu a pokusil se zahlédnout zbytek zapadajícího slunce. Napadlo jej, jak to asi bude vypadat později se zpáteční cestou. Možná měl Morales pravdu. Měli počkat do rána, aby mohli pátrat za světla.

„Proč si profesor zřídil laboratoř zrovna tady?" otázal se policisty. „Nebylo by lepší, kdyby ji měl v nějakém městě či vesnici?"

„Mě napadlo stejně, a tak jsem se ho zeptal," odpověděl Morales. „Prohlásil, že se tu narodil. Prý tu má kořeny, odpověděl. Chápete, co tím myslel?"

Profesorův vztah k rodišti chápal velmi dobře. Jeho vlastní předkové žili po dvě staletí na mysu Cod. Celé generace Troutů se tam rodily s láskou k moři, s nímž pak byly po celý život nerozlučně spjaty. Trouti sloužili na jeho břehu jako strážci majáku, vrhali se do jeho vln coby členové pobřežní záchranné služby, jako rybáři z jeho hlubin vytahovali úlovek. Nízká, šindelovou střechou krytá usedlost rodu Troutů už měla skoro dvě stě let, majitelé ji ale po celou tu dobu pečlivě udržovali, takže vypadala, jako by byla postavena teprve včera. Pocházel z pobřeží, v krvi měl určitě trochu soli, a byl na to hrdý, teď ale musel přiznat, že veškeré jeho vazby na minulost nejsou vůbec ničím v porovnání s Mayi, kteří obývali stále tutéž zemi stovky let před tím, než se objevili první Španělé.

Když už se lesem plahočili asi dvacet minut, začaly stromy řídnout a oni vyšli na malou paseku. Čtvercová budova z betonových tvárnic, kterou Trout před sebou spatřil, budila dojem, jako by ji tam někdo znenadání přičaroval, tento pocit ale vyplýval pouze z faktu, že tak pečlivě postavený dům v těchto odlehlých končinách jednoduše nečekal.

„Profesorova laboratoř," oznámil Morales. Pak zamířil k domu a zaklepal na dveře. Žádné odpovědi se nedočkali. „Podíváme se kolem a vrátíme se tu," řekl trochu zklamaně Morales.

Stavení s doškovou střechou vypadalo podobně jako domy, jež Trout na Yucatánu tu a tam zahlédl ze vzduchu. Mnohem více jej ale zajímal džíp, který parkoval hned vedle primitivního dřevěného přístřešku. Okamžitě se k němu rozběhl a podíval se dovnitř. K stínítku byl připevněn papír s popisem cesty k profesorovu pozemku a na sedadle ležela lahvička s repelentem. Trout přejel zamyšleně rukou po volantu a palubní desce. Ve vzduchu byla ještě pořád trochu cítit vůně Gamayiny pleťové vody.

Prohledali dům, což jim vzhledem k nedostatku nábytku zabralo slabých pět minut. Když skončili, zůstal Trout stát přibližně uprostřed hliněné podlahy a jen se bezmocně rozhlížel, doufaje, že při první prohlídce něco přehlédli. Jakoukoli stopu. „Dobrá, podle džípu alespoň víme, že dorazila až sem."

„Mám nápad," prohlásil náhle Morales a zamířil podél budovy laboratoře k nedalekému jednoduchému přístřešku. Když ho Trout došel, ukázal před sebe a řekl: „Tohle je profesorova garáž. Podívejte, jeho auto tu nebýt."

„Ty vyjeté stopy, co jsme viděli v lese, asi byly od jeho vozu. Co je to za typ?"

„Je to velké auto," odpověděl Morales. „Vypadá tak trochu jako džíp, jenže takovýhle," dodal a široce rozpažil.

„HumVee?"

„*Sí,*“ odvětil a ústa se mu roztáhla do zářivého úsměvu. „HumVee, jo, ty mašiny, co používá americká armáda.“

Bylo tedy pravděpodobné, že někam odjeli v hummeru. Ale kam? „Možná něco zjistíme v laboratoři,“ řekl s nadějí v hlase Trout.

V budově laboratoře postavené ze škvárobetonových tvárnic bylo mnohem chladněji než venku, a to i bez puštěné klimatizace. Profesor při odchodu nezamknul, takže se dovnitř dostali bez problémů. Když Trout spatřil všechnu tu moderní techniku, zakroutil nevěřícně hlavou úplně stejně, jak to učinila předchozího dne jeho žena. Z Moralese, který zůstal stát kousek od něj, vyzařoval respekt a jakási vnitřní nejistota, jako by se bál, že bude přistižen na nějakém zakázaném místě. V laboratoři panoval sice nepořádek, zdálo se však, že se jedná o její obvyklý stav a že ji nikdo neprohledával.

Trout přistoupil k dřezu. Na stojanu pro odkládání umytého nádobí stály dvě skleničky. „Vypadá to, že si dali něco k pití.“

Když se Morales podíval do odpadkového koše, našel v něm dvě plechovky od Seven-Up. Trout se pokusil včerejší den alespoň částečně zrekonstruovat. Gamay na profesora zřejmě počkala u silnice, pak společně zajeli sem, trochu se osvěžili a zase se někam vydali. Otevřel ledničku a našel v ní dvě koroptve. Měly ještě peří i vnitřnosti. Ať už se profesor vydal kamkoli, nehodlal se venku zdržet dlouho. „Je tu v okolí nějaká vesnice, do které by mohl odjet?“ zeptal se Trout.

„Nedaleko menší městečko, *sí,* ale lidi by si profesora nebo toho jeho velkého modrého auta všimli. *Nada.*“

Trout se zadíval na mapy na stěnách. Zdálo se, že jedna chybí. Přistoupil ke stolu a zadíval se na povalující se papíry. Najít mezi nimi mapu, přiložit ji ke stěně a porovnat díry od připínáčků bylo dílem okamžiku. Chi ji pravděpodobně sundal se zdi, aby Gamay něco ukázal. Taky se ale na stole mohla válet celé týdny. Obrátil se s mapou k Moralesovi.

„Víte, kde to je?“

Seržant si mapu pečlivě prohlédl a pak prohlásil: „V jižní části Campeche. Asi sto mil odtud. Možná víc.“

„Co je tam k vidění?“

„Nic. Jen stromy. Ta oblast už ležet mimo biosférická rezervace. Nikdo tam nechodí.“

Trout na mapu poklepal prstem. „Někdo přece jen *ano.* Profesor Chi. Vrtulníkem tam můžeme být za hodinu, možná dřív.“

„Je mi líto, seňor. Než dojdeme k vrtulníku, bude tma.“

Morales měl pravdu. Byli rádi, že vůbec našli cestu z lesa. Když dorazili k čekajícímu vrtulníku, nebylo už vidět ani na krok. Představa, že Gamay někde venku stráví další noc, se Troutovi ani za mák nelíbila. Jen co se vrtulník vznesl nad stromy, začal se raději v duchu zaobírat jinými možnostmi. Třeba se vypravili někam jinam. Možná právě sedí kdesi u stolu a večeří. Napadly ho ale i méně příjemné scénáře. Mohla je potkat nehoda. Ne, tahle varianta mu neseděla. Gamay nebyla ten typ. Jí se nehody vyhýbaly. Na to byla příliš fikaná a opatrná.

Věděl ale, že i ti sebeopatrnější lidé alespoň jednou za život chybu udělají. Doufal jen, že na Gamay řada zatím ještě nepřišla.

25 KAPITOLA

Trout už celé hodiny ležel v pokoji, který pro něj v jednom malém hotýlku poblíž letiště zajistil seržant Morales, zíral na větrák otáčející se pod stropem a přemýšlel, co Gamay asi právě dělá. Po čase mu ale konečně únavou klesla víčka a on alespoň na pár hodin upadl do neklidného spánku. Za úsvitu se vzbudil a dal si sprchu, která ho osvěžila možná víc, než měl v plánu, protože tekla jenom studená voda. Když se obloha na východě zbarvila do růžova a seržant s pilotem konečně dorazili, netrpělivě už přecházel po letištní ploše.

Vrtulník odstartoval a ve výšce patnácti set stop maximální cestovní rychlostí zamířil přímo do vnitrozemí. Krajina, nad kterou letěli, připomínala špatně natažený zelený koberec. Když se dostali do oblasti, které se týkala profesorova mapa, pilot zpomalil a slétl tak nízko, že se téměř dotýkal vrcholků stromů. JetRanger obdivuhodně splňoval záměry svých konstruktérů, kteří jej původně navrhli jako armádní průzkumnou helikoptéru. Trout, usazený tentokrát vpředu, zaregistroval určitou změnu v povaze porostu, a tak pilota požádal, aby začal kroužit. Morales zahlédl přibližně kruhovou planinu, jejíž okraje byly pro nezkušené oko stěží rozeznatelné. Párkrát ji přelétli, aby se pilot mohl seznámit s terénem, a pak JetRanger uprostřed plochy přistál.

Ke zjištění, že se mu toto Bohem zapomenuté místo nelíbí, Troutovi stačila slabá půlminuta. Nelíbilo se mu ani trochu. Okolní les a ty podivné homole působily tísnivé dokonce i za denního světla. Jako by tu ve vzduchu viselo něco zlověstného. Jako kluka ho podobně tíživý pocit přepadal, když procházel okolo polorozpadlého domku jednoho námořníka, který během dlouhého bezvětří někde v Sargasovém moři snědl své kolegy.

Možná tu Gamay vůbec nikdy ani nebyla, blesklo mu hlavou, když se rozhlížel po opuštěném prostranství. Jediné, co měl, byla profesorova mapa a pouhý předpoklad, že zamířili právě sem. On se tu jen tak poflakuje, a Gamay zatím možná jeho pomoc zoufale potřebuje někde úplně jinde. Ne. Zamračil se a zatvrzele sevřel čelisti. Tohle je jednoznačně to správné místo. Cítil to v kostech, jako kdysi jeho otec rybář, který vždy neomylně rozpoznal blížící se bouři.

Policejní důstojník navrhnul, aby se rozdělili, vydali se každý jiným směrem, pokud možno pořád sobě na dohled, došli až k okraji lesa a pak se vrátili k vrtulníku. Zabralo jim to asi třicet minut. Když pak chtěl Morales promluvit, v poslední chvíli se zarazil. Jeho dlouholetou policejní praxí vycvičené oči zaregistrovaly známku něčí nedávné přítomnosti.

Dřepnul si, aby lépe viděl, a pak prohlásil: „Tráva polámaná. Tady, a tady taky.“ Pak sklonil hlavu trochu na stranu. „Když dívám z boku proti světlu, vidím lidské stopy.“

Nechtěl bych, aby mě Morales někdy stopoval, řekl si pro sebe Trout a následoval seržantova příkladu. Po chvilce námahy si i on všiml drobných stínů, které předtím upoutaly policistovu pozornost. Seržant dal pilotovi pokyn, aby zůstal u vrtulníku, proti čemuž pilot rozhodně nic neměl. Ranní slunce už teď naznačovalo, o jakou výheň se později postará. Trout s Moralesem ušli jen kousek, když si všimli, že na části jedné homole chybí vegetace, takže je vidět kamenné zdivo.

U paty stavby se červenalo cosi malého. Trout, jenž se nemohl dočkat, až si to prohlédne zblízka, minul seržanta, který se ho pokusil varovným výkřikem zastavit, a zamířil k homoli. Na zemi našel obnošený, kaštanově červený batoh od firmy L. L. Beans, týž, jaký dal Gamay před dvěma roky k Vánocům. Když pak vzrušeně zalovil uvnitř, nalezl její fotoaparát a poznámkové bloky, pár igelitových pytlíků na jídlo, několik prázdných plechovek od limonády a láhev s vodou. Poblíž ležel ještě jeden batoh, tentokrát plátěný. Trout obě zavazadla zvedl vysoko nad hlavu a ukázal je rychle se blížícímu seržantovi.

„Tohle je batoh mé ženy,“ vyrazil ze sebe triumfálně. „A na druhém je visačka s profesorovým jménem.“

Morales si profesorův ruksak prohlédl a zachmuřil se. „To není dobré.“

„Co *myslíte* tím ‚není dobré‘? To je přece důkaz, že tu byli.“

„Špatně jste mě pochopil, seňor Trout. Našel jsem ohniště a stopy hodně *chicleros.*“ Když spatřil Troutův nechápavý výraz, pokusil se mu neznámý termín co nejstručněji vysvětlit. „Špatní muži, co kradou staré věci a pak je prodávají.“

„Co to má co dělat s profesorem a mojí ženou?“

„Uhlíky byly teplé. A blízko řeky stopy od hodně mužů. Taky jsem našel tohle," řekl a otevřel dlaň. Ležely na ní tři prázdné nábojnice.

Trout si k jedné z nich přičichl. Ke střelbě muselo dojít teprve nedávno. „Kde jste to našel?"

Podíval se ve směru seržantova napřaženého ukazováčku a pak sjel pohledem zpátky na místo, kde našel Gamayin batoh, jako by chtěl mezi oběma body vytyčit imaginární spojnici. Právě v té chvíli si všiml podivného reliéfu na stěně. Přistoupil blíž a zadíval se na plavidla a postavy vysekané do kamenného povrchu. Předpokládal, že Gamay s profesorem kousek odtud poobědvala a pak se k tomu reliéfu oba zase vrátili. Gamay by od něčeho tak podivného určitě jen tak neodešla, pokud by je cosi nevyrušilo.

Obrátil se k Moralesovi. „Domníváte se, že profesor a Gamay na ty *chicleros* narazili?"

„*Sí,*" odpověděl seržant a nejistě přitom pokrčil rameny. „Je to možné. Proč by tu jinak zůstávali své batohy?"

„I mě to napadlo. Seržante, mohl byste mi ukázat, kde jste našel ty nábojnice?"

Morales přisvědčil. „Musíme tudy. Dávejte pozor, kde chodíte. Všude jsou tu díry."

Opatrně prošli napříč celým prostranstvím. Počet záhadných homolí Trouta překvapil. Jestli nějakou kamennou stavbu ukrývá každá z nich, pomyslel si, pak tu kdysi muselo stát celé město.

„Tady," pronesl Morales. „A támhle taky." Trout se sklonil a vylovil z trávy několik dalších nábojnic.

Některé z nich svou velikostí odpovídaly střelivu používanému pro pistole, zbytek pocházel z pušek. Okolní tráva byla zválená.

Trout prázdné, měděné se třpytící válečky sevřel v dlani, jako by je chtěl rozmačkat.

„Můžete mi teď ukázat to ohniště a řeku?" Prozkoumali tábořiště, našli ale jen pár prázdných láhví od tequily a hromadu cigaretových špačků. Když pak sešli k řece, pokusil se Trout mezi četnými stopami identifikovat otisky Gamayiných bot, bláto ale bylo příliš rozryto. O kus dál narazil na místo, kde ještě přednedávnem ležel na břehu z vody vytažený člun. Všude kolem se zase válely prázdné nábojnice. Vypadalo to tam jako na střelnici. Trout ale stále ještě doufal. Nábojnice svědčily o tom, že nějací lidé vyzbrojení pistolemi a puškami někoho pronásledovali až k řece. To byla ta špatná zpráva. Skutečnost, že útočníci stříleli ještě na jejím břehu, na druhou stranu skýtala určitou naději, že se těm prchajícím, zřejmě profesorovi a Gamay, útěk zdařil.

Trout navrhnul, aby se vrátili k vrtulníku, odstartovali a porozhlédli se kolem řeky ze vzduchu. Morales s jeho návrhem souhlasil. Otočili se tedy k řece zády a vydali se zpět. Když byli asi napůl cesty k vrtulníku, uslyšeli náhle tlumené sténání. Okamžitě se zastavili a vyměnili si udivené pohledy. Morales vytáhl z pouzdra pistoli. Pozorně naslouchali, slyšeli už ale jen bzučení hmyzu.

Pak se sténání ozvalo znovu. Přicházelo odněkud zprava. Zatímco ho Morales kryl, vydal se Trout ke zdroji těch podivných zvuků. Zdálo se, že úpění vychází přímo ze země. Podíval dolů se ke svým chodidlům. Mezi stébly trávy spatřil sotva rozpoznatelný tmavý otvor. Klekl si těsně vedle díry a zahleděl se dolů, spatřil ale jen neproniknutelnou tmu.

„Kdo je tam?" oslovil tmavou prázdnotu. Jak tak klečel a mluvil kamsi do země, cítil se tak trochu jako pitomec. Ozval se další sten. A pak následoval proud španělských slov. Morales, který si mezitím klekl vedle Trouta, slabě znějícímu hlasu chvíli naslouchal. „Nějaký muž. Říká, že tam spadnul."

„Co tady hledal?"

Morales otázku přeložil a totéž učinil s odpovědí. „Tvrdí, že se jen tak procházel."

„Tohle je poměrně dost odlehlé místo na vlastivědnou procházku," řekl na to Trout. „Ale dobrá. Vytáhneme ho."

Zašel k vrtulníku a v bedně s nářadím našel nylonové lano. Vrátil se s ním k díře, uvázal na jeho konci smyčku a spustil ho dolů. Pak lano spolu s pilotem a Moralesem popadli na druhém konci a začali tahat. V otvoru se objevila hlava a pak i ramena zuboženě vypadajícího muže. Jeho rozježené vousy a dlouhé mastné vlasy pokrývala vrstva šedého prachu a nepadnoucí oděv měl k původní bílé barvě neskutečně daleko. Svalil se na zem, pak se posadil a začal si prohmatávat ruce, třít nohy a osahávat hlavu. Nos měl odřený.

Seržant mu podal láhev s vodou. Nedočkavě ji popadl a začal žíznivě pít. Dobrá polovina veškeré vody mu ale po bradě stekla na košili. Když se osvěžil, obdařil je poněkud nabubřelým úsměvem, který odhalil dvě řady žlutých zubů, pořád ale neměl dost, a tak láhev znovu zvedl k ústům. Rukáv se mu přitom trochu svezl.

Troutova noha se mihla vzduchem a odkopla láhev daleko do trávy. Pak se sklonil a popadl muže za chlupaté zápěstí. Dokonce i otrlého Moralese takový zvrat ve vývoji událostí notně překvapil. „Seňor Trout!“

„To jsou hodinky mé ženy!“ vyrazil ze sebe Trout, zasunul pod elastický řemínek hodinek prst a stáhnul mu je z ruky. „Víte to určitě?“

„Sám jsem jí je dal.“ Z jeho obvykle chladných očí létaly blesky. „Zeptejte se ho, jak k nim přišel.“ Morales otázku přeložil do španělštiny. „Říká, že je koupil.“

Trout ale na podobný druh odpovědí neměl náladu. „Řekněte mu, že jestli nezačne mluvit pravdu, hodíme ho zpátky do díry a odejdeme.“

Muž se přestal šklebit. Hrozba, že bude opětovně uvržen do podzemního žaláře, zvedla stavidla proudu španělských slov.

Morales chvíli mlčky naslouchal a jen tak přikyvoval. „Je to nějaký šílenec. Jmenuje se Ruiz. Pořád mele něco o nějaké ďáblici a trpaslíkovi, který ho zaživa pohřbil.“

„O ďáblici?“

„*Sí.* Říká, že mu přerazila nos.“

„Co se s tou ženou stalo?“

„Neví. Byl v díře. Slyšel venku střelbu. Hodně střílení. Pak ticho. Říká, že ho jeho druzi opustili. Zeptal jsem se ho, jestli ti jeho *amigos* byli *chicleros.* Tvrdí, že ne.“ Morales se usmál, projev veselí to ale nebyl. „Je to smradlavý lhář.“

„Povězte mu, že jestli nezačne zpívat, dotáhneme ho do vrtulníku a shodíme ho z výšky na zem.“

Když se muž zahleděl do tváře toho obrovitého gringa a všiml si jeho zavilého pohledu a pevně sevřených čelistí, dospěl k závěru, že nežertuje.

„Ne!“ vyrazil ze sebe vyděšeně. „Budu mluvit. Budu mluvit.“

„Takže vy rozumíte anglicky?!“

„*Poco,*“ odpověděl mu špinavec a přiblížil k sobě palec a ukazováček pravé ruky tak, že mezi nimi zůstala jen minimální mezera. Těžkopádnou angličtinou prokládanou španělskými výrazy, kterými si pomáhal, když si na nějaké slovo nemohl vzpomenout, Ruiz připustil, že patří k bandě *chicleros,* kteří tu chtěli ukrást nějaké historicky cenné předměty. Narazili na jakousi ženu a malého stařík a strčili je do jedné podzemní kobky, odkud se nedalo uniknout. Jim se ale přece jen podařilo dostat se nějak ven a pak ho hodili do téhle díry. Ostatní *chicleros* je začali pronásledovat. Zpátky pro něj se nevrátili. Co se s tou ženou a mužem mohlo stát, neví. Trout nad jeho slovy chvíli přemítal. „Dobrá, zavedeme ho k vrtulníku.“

Morales Ruize svázal, ale opatrně, aby se ho při tom dotýkal co možná nejméně, a pak použil špičku jedné ze svých bot, aby ho přinutil vstát. Když došli k vrtulníku, hodili ho na dlouhé zadní sedadlo. Morales se usadil vedle něj. Z muže se linul takový zápach, že pilot proti jeho přítomnosti na palubě začal protestovat. Morales se zasmál a prohlásil, že až to přesáhne únosnou mez, jednoduše Ruize vyhodí. Ruiz to za vtipné rozhodně nepovažoval. Když se vrtulník odlepil od země, rozšířily se mu strachem oči. Bylo jasné, že žádné problémy dělat nebude. Několikrát okolo prostranství zakroužili a pak slétli k řece. Její hladinu přes větve stromů nebylo téměř vidět, měli ale k dispozici celkem tři páry očí, aby ji mohli sledovat.

Trout už se nemohl dočkat, až bude moci Gamay oznámit, že má další přezdívku. *Ďáblice.* Doufal jen, že žije. Jinak by jí to mohl říct jen těžko.

26 KAPITOLA

Stařičký přívěsný motor vydával tak hlasitý rachot, že Gamay vrtulník zaslechla až ve chvíli, kdy ho měla prakticky nad hlavou. Nebýt profesora, který se náhle zadíval vzhůru, možná by si skutečnosti, že mají společnost, dokonce vůbec nevšimla. Vychýlila kormidelní páku a zamířila s pramicí k travnatému břehu, pod baldachýn větví přesahujících nad vodu. I když by jejich loďka neměla být přes husté listí vůbec vidět, Gamay se raději ještě pojistila a vtáhla ji do hustého kapradí. Nechtěla, aby se od jejího hliníkového trupu odrazil byť jediný paprsek ranního slunce.

Jen o pár vteřin později se vzduch naplnil rachotem motoru a svištěním vrtulí. Když se v korunách stromů rozpoutala větrná smršť, zeleň se na okamžik na několika místech rozestoupila a oni spatřili červenou a bílou barvou natřený trup vrtulníku. Gamay by ani ve snu nenapadlo domnívat se, že by se její manžel jen několik hodin poté, co vešlo ve známost její zmizení, mohl vrátit na Yucatán, pronajmout si helikoptéru a teď se vznášet jen pár stop nad její hlavou. Od té doby, co sem dorazila, málem přišla o vlasy, bylo jí vyhrožováno znásilněním, strčili ji do nějaké jeskyně, aby tam vypustila časem duši, musela se plížit tunely, v nichž nebylo světla o nic víc než vzduchu, a nakonec ještě posloužila jako cvičný cíl. Tak proč by se neměla domnívat, že lidé, kteří se k ní chovali tak odporně, požádali o leteckou podporu, aby její utrpení ještě zvýšili? Když pak rachocení vrtulníku utichlo v dáli, hlasitě si oddechla. Za okamžik si to už zase svištěli řekou.

Jakmile se na planině s ruinami zbavili ‚Žlutého Tesáka', vyrazili k lesu a pak seběhli dolů k řece. Kulky jim sice bzučely nebezpečně blízko uší, profesora ani Gamay ale žádná z nich nezasáhla. Na břehu řeky ležely v řadě vedle sebe tři potlučené hliníkové čluny. Dva pustili dolů po proudu, sami naskočili do třetího, nahodili přívěsný motor a co nejrychleji zamířili pryč.

Bez jakýchkoli problémů strávili na řece celý den, přespali na břehu a brzy ráno pokračovali dále. Když se pak objevila ta helikoptéra, uvědomila si Gamay, že se hladce proběhnuvším útěkem a bezproblémovou plavbou nechali ukolébat a ovládnout falešným pocitem bezpečí. Co chvíli teď vzhlíželi k obloze a raději pluli blízko břehu. Po vrtulníku nebylo ani vidu, ani slechu, do listů lodního šroubu se jim zase ale zapletly nějaké vodní rostliny, takže museli opět zastavit, aby je odstranili. Víc než jednu či dvě minuty by jim to zabrat nemělo. Opravdu to dlouho netrvalo, když se pak ale Gamay pokusila znovu nahodit motor, nechtělo se mu. Stařičký Mercury o výkonu patnácti koňských sil, pod jehož krytem Gamay nalezla snad tunu písku, už na první pohled za moc nestál, až dosud ale sloužil spolehlivě. Jak tak přemýšlela, v čem by mohl problém vězet, zaslechla nějaké hlasy. Kdesi výše proti proudu kdosi hovořil španělsky.

Nic na světě člověka nevytočí spolehlivěji než trucující motor, pomyslela si v duchu Gamay. Zvlášť když taková stávkující hromada plechu je to jediné, co ho může ochránit před pohromou. Zapřela si nohu o záď člunu, pak se v naději, že si tak snad usmíří uraženého ducha motoru, sladce usmála a zašeptala ‚prosím' a poté co nejsilněji zatáhla za šňůru startéru.

Motor odpověděl nesmělým *puf-puf*, astmatickým zakašláním a vzdorným zachrchláním a pak zase zmlknul. Ticho ale netrvalo dlouho. Gamay totiž ztratila rovnováhu, spadla dozadu a klouby prstů narazila do sedačky. Vykřikla bolestí a pak začala chrlit proud urážlivých slov, která by si všechny zatvrzelé zrezivělé motory na světě, protože právě jim byly její kletby a lichotky určeny, rozhodně za rámeček nedaly. Zatímco ležela a vypouštěla z úst výrazy, při nichž se málem začervenala i okolní zeleň, profesor pevně svíral jednu z větví sklánějících se nad vodu, aby je proud neodnesl. Po Gamayině tváři stékal pot.

S ústy zkřivenými vztekem a prameny rudých vlasů, které jí jako nějací hadi obtáčely obličej, by mohla, kdyby žila ve starém Řecku, klidně posloužit jako model pro sochu Medusy. A co bylo horší, Gamay si byla *vědoma* toho, že právě tak přitažlivě vypadá. Úprava vizáže ale bude muset počkat.

Jejich pokus znemožnit pronásledování zřejmě neuspěl. Nemohli vědět, že pustit čluny po proudu nebude stačit. Že se jeden z nich zachytí o nějaký kořen a druhý že si to po chvíli samovolně namíří zpátky ke břehu. První z těchto člunů právě vyplouval zpoza říčního zákrutu, hned za ním se z ranní mlhy vyloupl i druhý. V každém z nich seděli čtyři muži včetně těch dvou, co si je pojmenovala ‘Pancho' a ‚Elvis'. ‘Pancho' evidentně pronásledování řídil. Stál na přídi prvního

člunu a v jedné ruce třímal nějakou střelnou zbraň. Z jeho vzrušeného výkřiku bylo zřejmé, že hledanou kořist zahlédl.

Čluny se rychle blížily. Když se Gamay znovu zahleděla na motor, všimla si, že po použití škrtící klapky zapomněla ten přiblblý umělohmotný knoflík zase vymáčknout. Rychle to učinila a ještě jednou zatáhla za šňůru. Motor zachrchlal, a když pak jemně přidala plyn, konečně se rozběhl. Vyrazili od břehu ke středu řeky, kde byla voda nejhlubší, třebaže právě tam jim také hrozilo největší riziko. Ohlédla se. První člun se od toho druhého začínal vzdalovat. Možná má výkonnější motor, nebo je jeho pohonná jednotka jednoduše v lepším stavu. Nastala dlouhá a nervydrásající honička, během níž se vzdálenost mezi pronásledovateli a uprchlíky stále plynule zkracovala. Zanedlouho už budou tak blízko, že střelci budou moci ve člunu zakleknout a bez problémů je trefit.

Od ústí jedné hlavně se zakouřilo. ‘Pancho’ několikrát rychle po sobě zmáčknul spoušť, ve výsledku to ale byla palba spíš jen na efekt. Buď měl špatnou mušku, nebo se ještě nacházeli mimo dostřel, jeho kulky je ale v každém případě ani v nejmenším neohrozily. Pak se řeka opět zatočila a Gamay útočníky ztratila z očí. Byla si však jista, že je to jen otázka času. Už za pár minut budou jejich mrtvá těla plavat v řece.

Švung!

Gamay se rychle otočila, aby zjistila zdroj toho podivného zvuku. Mačetou, kterou hned na začátku útěku nalezli na dně člunu, profesor právě usekl jednu z větví sklánějících se nad řeku. Ocel se znovu stříbřitě zaleskla. Upadla další větev. Chi se mačetou oháněl jako šílenec. A nepřestával. Větve, které spadly do vody, se navzájem propletly, a když je pak popadl proud, zamířily do středu řeky, kde uvázly na písečném nánosu.

Když se první člun, který se hnal po hladině na plný plyn, vynořil ze zákrutu, kormidelník překážku zahlédl, bylo už ale pozdě. Pokusil se sice ještě uhnout, člun se ale místo toho pouze stočil a narazil do zátarasu bokem. Jeden *chiclero* se opřel do větví, aby člun odstrčil. Ten se sice dal do pohybu, muž ale zároveň zjistil, že Newtonovo tvrzení o akci a reakci se stoprocentně zakládá na pravdě. Chvíli zůstal viset natažený nad hladinou a poté zahučel do vody. Pak se přihnal druhý člun a narazil do prvního. Ozvalo se několik zmatených výkřiků, zazněl výstřel, lesem neškodně zasvištěla kulka a vzduchem se mihla pistole. K obloze se vzneslo hejno vyděšeně štěbetajících ptáků.

„Jo!“ vykřikla Gamay triumfálně. „Skvělý tah, profesore.“

Z náznaku úsměvu, který se objevil na profesorově obvykle maysky nezúčastněně vyhlížejícím obličeji, bylo patrné, že jej potěšilo obojí, výsledek jeho práce i její pochvala. „Vždycky jsem věděl, že se mi jednoho dne mé harvardské vzdělání bude hodit,“ prohlásil skromně.

Gamay se zasmála a trochu pohnula kormidelní pákou, aby se vyhnula písečným nánosům u břehu, příliš optimistická ale nebyla. Nehoda pronásledovatelů jí sice na chvíli povznesla náladu, hned si ale uvědomila, že vlastně ani netuší, kam směřují. A jestli mají dost benzinu, aby se vůbec někam dostali. Podívala se do nádrže. Byla z poloviny plná. Nebo z poloviny prázdná, jestli se k tomu postaví jako pesimista. Druhá varianta by vzhledem k jejich nejisté situaci asi byla vhodnější.

Krátce se poradili a rozhodli se, že nějakou dobu poplují na motor, aby se pronásledovatelům co nejvíce vzdálili, a pak se nechají jen tak unášet proudem.

„Zeptám se bez obalu, profesore. Máte představu, kam ta řeka teče?“

Chi zavrtěl hlavou. „Tenhle potok dokonce ani není na mapě. Hádám ale, že nakonec skončíme někde na jihu. Jak jste sama podotkla, na severu totiž moc řek není.“

„Říká se, že když se někdo ztratí, řeka ho spolehlivě zavede do civilizace,“ řekla Gamay, dvakrát přesvědčeně se při tom ale netvářila.

„Už jsem to slyšel. Taky se tvrdívá, že lišejník roste jen na severní straně kmenů. Z vlastní zkušenosti vím, že roste po *celém* jeho obvodu. Asi jste chodila do dívčího skautského oddílu.“

„Raději jsem si hrávala s kluky. U skautek jsem to daleko nedotáhla. Z tábornických dovedností si pamatuji akorát to, jak správně zaostřit klacík k opékání buřtů.“

„Nikdy nevíte, kdy se něco podobného bude hodit. Ale abych se přiznal, po civilizaci teď zrovna neprahnu. Zvlášť v případě, že by měla mít podobu dalších *chicleros*“

„To hrozí?“

„Někteří z našich pronásledovatelů se objevili až poté, co nás zavřeli. Předtím tam nebyli. Z velké dálky by tak rychle dorazit nestihli. Takže asi budou mít někde poblíž základní tábor."

„Když jsme na jejich kolegy narazili, už mohli být na cestě."

„Ať už to bylo jakkoli, měli bychom se raději připravit na nejhorší. Na možnost, že se ocitneme mezi dvěma skupinami."

Gamay zvedla oči. Mezerami mezi listovím prosvítala stále častěji pomalu modrající obloha. „Domníváte se, že ten vrtulník patřil k nim?"

„Možná, pokud ale vím, tihle zlodějíčci většinou moc kvalitní techniku nemají. Ke hledání starých hrnců a sošek a jejich transportu přes les nic moderního a komplikovaného ani nepotřebují. Uvědomte si, jak snadno jsme unikli pozornosti lidí v tom vrtulníku. Jak vidíte, jednoduchost znamená výhodu."

„Zatím jsme měli na své straně přírodu, les ale začíná řídnout. Asi bychom se měli zamyslet nad tím, co budeme dělat, jestli se ten vrtulník vrátí," řekla Gamay a vypnula motor. „Chvíli to necháme na řece. Možná se nám podaří vymyslet nějaký plán, když ta věc přestane dělat randál."

Když se rozhostilo ticho, cítila se skoro jako na nějakém idylickém turistickém výletu. V neproniknutelné zeleni, která je obklopovala, občas zahlédla pestré ptáky. Vysoké břehy svědčily o tom, že jde o starý vodní tok, který se do vápence zakusuje již celou věčnost. Řeka pomalu a důstojně, jako by si byla vědoma svého ctihodného věku, plynula stále vpřed, občas se zužovala a pak zase rozšiřovala, když na ni dopadly sluneční paprsky, zasvítila jasnou zelení připomínající sukno kulečníkového stolu, ve stinných místech pak zase temněla. Bylo to hezké, když ale Gamay začalo kručet v břiše, příroda pro ni rázem ztratila veškeré kouzlo. Uvědomila si, že naposledy jedli předchozího dne, a zalitovala, že si na cestu nevzali více jídla. Chi prohlásil, že se s tím pokusí něco udělat. Když poté zase jednou pluli jen těsně u břehu, naklonil se přes okraj člunu a odsekl mačetou keřík s nějakými bobulemi. Chutnaly trpce, z nejhoršího jim ale pomohly. Na hladině řeky sice plavaly jakési zelené řasy, voda pod nimi ale byla čistá a osvěžující. Jejich idylku náhle ukončil hluk přívěsných motorů. Pár set yardů za nimi se opět objevily oba čluny. Jako předtím i tentokrát pluly za sebou. Gamay znovu nahodila motor a otevřela přívod paliva naplno.

Řeka v těch místech byla rovná a relativně široká, takže nějaká další léčka nepřicházela v úvahu. První člun zrychlil a začal se pomalu přibližovat. Za chvíli se dostane na dostřel pušky. Vzdálenost mezi nimi se zmenšila na polovinu, pak na třetinu. Netušila, proč *chicleros* nezvedají zbraně. Vypadali spíše jako parta chlapů na výletě. „*Doktorko?*" vykřikl Chi.

Gamay se prudce otočila. Profesor zíral přímo před sebe. Uvědomila si, že slyší nějaké hluboké hučení. „Co je to?" zeptala se.

„Peřeje!"

Člun začal zrychlovat, třebaže se regulátoru přívodu paliva ani nedotkla. Vzduch se ochladil a trochu zamlžil. Hukot se změnil v dunění a ona přes mlžný příkrov visící nad řekou zahlédla bělostnou pěnu a tmavé zubaté kameny. Pomyslela na ploché dno jejich člunu a přepadla ji poměrně živá představa, jak se do tenkého hliníkového plechu zakusuje obří otvírák na konzervy. Řeka se zúžila. Tuny vodní masy se hnaly do přírodní nálevky, která dosud poklidně plynoucí vodní tok měnila v běsnící živel. Ohlédla se přes rameno. Čluny už dále nepokračovaly a jen tak kroužily po hladině. Pronásledovatelé o peřejích museli vědět. Možná *proto* nezačali střílet. Proč plýtvat municí?

„Přes ty šutry to nezvládneme," zařvala Gamay do ohlušujícího rachotu kypící vody. „Zkusím přirazit ke břehu. Třeba se jim v lese ztratíme."

Prudce otočila kormidelní pákou a zamířila ke břehu. Když je od něj dělilo asi třicet stop, motor zakašlal a zmlknul. Gamay se ho pokusila znovu nastartovat, ale nepodařilo se jí to. Rychle odšroubovala víčko nádrže. Uvnitř ale byly už jen benzinové výpary.

Profesor popadl jedno pádlo a pokusil se jím loď kormidlovat. Proud byl ale příliš silný a vyrval mu ho z rukou. Člun ještě zrychlil a začal se ve vodě otáčet. Gamay jen bezmocně přihlížela, jak se jejich člun jako kus plovoucího dřeva žene vstříc zubatým skalám a vařící se vodě.

*****

Byl to Troutův nápad, otočit vrtulník a vydat se nad řekou zase zpátky. Pilot jen chvíli předtím poklepal prstem nejprve na palivoměr a pak na své hodinky, což bylo mezinárodně srozumitelné gesto značící jediné: pomalu dochází palivo, je třeba se vrátit.

Troutova důkladnost měla základ v jeho spolupráci se strýčkem Henrym, šikovným řemeslníkem, který stavěl pro místní rybáře dřevěné čluny ještě dlouho poté, co přišel do módy laminát. „Dvakrát měř a jednou řež," říkal s oblibou Henry malému Paulovi, zatímco bafal z fajfky. Což se dalo také chápat jako radu dvakrát všechno prověřit. I když od té doby uplynula spousta let, zněla Troutovi strýčkova slova v uších dokonce i tehdy, když se pouštěl do řešení nějakého počítačového problému.

Od Trouta to tedy byla přirozená reakce, že pak pilotovi prostřednictvím Moralese navrhnul, aby se vydali zpět podél řeky, tentokrát ale pomalu, protože při prvním průletu mohli něco přehlédnout. Letěli střední rychlostí, ne výše než sto padesát stop nad korytem, a když se řeka rozšířila, slétli dokonce ještě níž. JetRanger byl jako ostatně každý lehký vrtulník zkonstruovaný pro letecký průzkum výborně ovladatelný a jeho plechová tělesná schránka skrývala ducha Kiowy na válečné stezce. Netrvalo dlouho a ocitl se nad peřejemi, kterých si Trout všiml už při letu opačným směrem.

Trout přeletěl očima zpěněný úsek a pak se zadíval nad něj, do míst, kde voda před peřejemi plynula ještě celkem pokojně. Spatřil cosi podivného. Na řece nehybně těsně vedle sebe a se záděmi směřujícími k peřejím spočívaly dva čluny, zatímco třetí plavidlo bylo snášeno proudem dál. Na přídi tohoto plavidla se kdosi pokoušel pádlovat, proud byl ale příliš silný a hnal loďku přímo do vodní mlýnice. Na zádi člunu seděl další člověk. Měl tmavě rudé vlasy. *Gamay!*

Nemohl se mýlit. Žádné jiné vlasy by se na slunci nemohly tak nádherně lesknout. Mohly patřit jenom jí. Stejně málo ale pochyboval o tom, co se v nejbližší chvíli stane. Vodou unášený člun nabere během několika vteřin obrovskou rychlost, bude i s bezmocnou posádkou nasát žíznivými ústy peřejí a pak rozsekán na kusy.

„Řekněte pilotovi, aby je zatlačil zpátky proudem vzduchu od rotoru!" zařval na Moralese.

Seržant, který fascinovaně pozoroval dole se odvíjející drama, by Troutův požadavek rád přetlumočil pilotovi, jenže jeho znalost angličtiny nebyla zase až tak dokonalá a on ho nepochopil. Vypadlo z něj několik španělských slov, pak zmlkl a frustrovaně pokrčil rameny. Trout poklepal pilotovi na rameno. Pak důrazně máchnul směrem ke člunu, několikrát zakroužil ukazováčkem a gestem naznačil tlačení. K Troutovu překvapení pilot jeho podivnou znakovou řeč okamžitě pochopil. Souhlasně zakýval hlavou, sklonil helikoptéru a zamířil k hladině. Pak zpomalil, skoro vrtulník zastavil a opatrně s ním klesl mezi začátek peřejí a rychle se blížící člun. Slétl tak blízko k hladině, že proud vzduchu od rotoru vodu bičoval jako obří elektrický mixér a na jejím povrchu vytvářel gigantickou zpěněnou prohlubeň.

Po hladině se rozběhly do stran v obrovitých kružnicích vlny. První z nich se šplouchnutím narazila do přídě člunu, pak se do ní opřela i stěna vířícího vzduchu, člun zpomalil, poté se zastavil a nakonec začal pomalu couvat a stáčet se ke břehu. Dlouhé svištící listy vrtule ale nebyly na jemnou chirurgickou práci stavěny. Člun se ve vzdouvajících se vlnách rozhoupal a hrozilo, že se každou chvíli převrhne. Trout, který vše pozoroval z okýnka, pochopil, jaké lidem ve člunu hrozí nebezpečí, a tak na pilota křikl a ukázal mu palcem k obloze. Vrtulník začal stoupat.

Příliš pozdě. Do člunu se opřela jedna zvlášť vysoká vlna a převrhla ho. Osádka plavidla zmizela pod hladinou. Trout napjatě čekal, až se vynoří. Než se tak stalo, ozvalo se podivné třesknutí, po němž následoval poděšený výkřik pilota. Když vsunul hlavu zpátky do kabiny, spatřil, že čelní sklo je protkáno pavučinou prasklin, které tam původně určitě nebyly. V místě, kde se lomové linie sbíhaly, uviděl díru. Někdo po nich střílí! Kulka musela proletět přímo mezi ním a pilotem a pak zasáhnout vzpěru, která se nacházela jen pár palců nad Ruizovou hlavou. *Chiclero* chvíli jen vyděšeně zíral a pak začal drmolit cosi španělsky, přestože mu Morales srozumitelně vysvětlil, že má držet hubu. Seržanta to celkem rychle přestalo bavit, nahnul se a pěstí muže na chvíli uspal. Pak vytáhl z pouzdra pistoli a začal na čluny střílet.

Ozvalo se další třesknutí. Tentokrát zaduněl trup, a to tak hlasitě, až se zdálo, že se ho někdo zvenku pokouší prorazit kladivem. Troutem zmítala nerozhodnost. Chtěl by počkat a zjistit, co se stalo s Gamay, na druhou stranu ale věděl, že vrtulník v takové pozici představuje snadný cíl. Pilot

vzal rozhodnutí do svých rukou. Několikrát španělsky zaklel, pak zatnul zuby a dal plný plyn. Vrtulník vyrazil vpřed a jako dálkově řízená střela se začal řítit na další dva čluny. Trout spatřil, jak muži na jejich palubách nevěřícně ztuhli, probrat se ze zkoprnění už ale nestihli. Vrtulník je tlakovou vlnou srazil do vody. Prázdné loďky začaly po rozbouřené hladině tancovat jako kousky balzového dřeva. Pilot v poslední vteřině přešel do ostrého stoupání a pak svůj JetRanger otočil, aby mohl nalétnout podruhé. Už to ale nebylo potřebné. Převržené čluny se potápěly a jejich bývalé osazenstvo, z něhož byly vidět jen hlavy, se marně snažilo vzdorovat proudu, který je nezadržitelně stahoval k peřejím.

Gamayin člun už do pěnícího pekla vplul. Troutovi přeběhl mráz po zádech, když si uvědomil, co se mohlo stát. Stále měl ale o Gamay strach. Nikde neviděl ani ji, ani profesora Chi, tedy pokud to byl on. Pilot nad řekou ještě několikrát zakroužil, pak ale znovu ukázal na palivoměr. Trout přikývl. Žádné místo k přistání neviděl. Neochotně pilotovi naznačil, že to vzdává, a vrtulník se začal od řeky vzdalovat.

Trout byl natolik zabrán do osnování dalších plánů, že vůbec nevnímal čas. Ze zamyšlení ho probralo až zakašlání motoru. Vrtulník na okamžik ztratil rychlost, pak se chvíli zdálo, že ji znovu nabírá, poté ale motor zakuckal znovu. Pilot si začal hrát s nějakými knoflíky a páčkami, pak toho ale nechal a přiložil špičku prstu k ukazateli stavu paliva v nádrži. Byla prázdná.

Nahnul se dopředu a zadíval se na monolitní džungli, jestli náhodou nenajde nějaké místo k přistání. Motor vydával dávivé zvuky jako oběť cholerové nákazy. Pak kašlání ustalo, motor ještě naposledy zaprskal a poté následovalo už jen tísnivé ticho. Motor se definitivně zastavil a vrtulník se jako nějaká gigantická kroupa začal řítit k zemi.

27 KAPITOLA

„Nehýbejte se, doktorko," ozval se odkudsi profesorův hlas. Zněl tiše, ale naléhavě. Gamay pomalu otevřela zalepené oči. Ovládl ji podivný pocit, že plave v chvějícím se moři zeleného želé. Rosolovité šmouhy nabraly poněkud konkrétnější podobu a proměnily se v listy a stébla trávy. Smysly se jí pomalu začínaly vracet. Po zraku se jí znovu ohlásila chuť, to když si uvědomila hořkost v ústech. Pak se dostavil hmat. Zvedla ruku k slizkému slepenci svých vlasů, pod prsty ale ucítila cosi mokrého a houbovitého, jako by se dotkla vlastního mozku, a reflexivně ucukla.

Na rameni ucítila dotek prstů. „Ještě jednou se pohnete, a bude to váš konec. Pozoruje nás ‚Žlutovous'."

Profesorův zdánlivě klidný hlas prozrazoval vnitřní napětí. Ruka jí zůstala trčet nehybně ve vzduchu. Ležela na levém boku. Profesora neviděla, na uchu ale ucítila jeho dech, takže musel být přímo za ní.

„Nic nevidím," hlesla, jako by jí najednou ztěžknul jazyk. „Asi patnáct stop před vámi. Je docela hezký, třebaže tahle krása je dost smrtící. Chovejte se co nejklidněji."

Se srdcem v krku se pátravě zadívala do trávy. Oči jí spočinuly na jakémsi zdánlivě bezbarvém klubku, když ale zaostřila zrak, spatřila množství černě ohraničených trojúhelníků na olivově šedé kůži mimořádně dlouhého hada. Jeho šípovitá hlava, při pohledu zdola zabarvená na konci do žluta, byla vztyčená. Gamay ležela tak blízko, že dokázala rozeznat svislé štěrbinky zřítelnic, jamky, které sice vypadaly jako další nozdry, ale ve skutečnosti byly citlivými detektory tepla, a dokonce i dlouhý černý jazyk, který rychle vystřeloval z hadovy tlamy.

„Co je to?" zeptala se, protože její zvědavost byla přece jen větší než strach.

„*Barba amarilla.* Jak to vypadá, dost velká. Někteří lidé jí říkají f*er de lance.*"

Fer de lance! Gamay toho o hadech věděla dost, aby pochopila, že se ocitla tváří v tvář zabijákovi. Na těle jí naskočila husí kůže. Najednou měla pocit, že je velmi zranitelná.

„Co budeme dělat?" zašeptala, zírajíc na plochou hadí hlavu komíhající se dopředu a zase dozadu jakoby v rytmu nějaké pro ni neslyšitelné hudby.

„Jen žádnou paniku. Co nevidět by se měla odplazit ze slunce, pravděpodobně do tamtoho stínu. Jestli se vydá sem, zůstaňte, kde jste, já ji zaženu."

Loket, o který se opírala, už ji začínal bolet. Nebyla si jista, jak dlouho v této nepohodlné pozici ještě vydrží. Moc si přála, aby se had konečně pohnul, na druhou stranu se jí ale ani v nejmenším nelíbila představa, že by se měl začít plazit směrem k ní.

Had dospěl k rozhodnutí až po několika dalších minutách. Smyčky se zavlnily a hadí tělo se roztáhlo na celou délku. Chi měl pravdu, byl to opravdu velký exemplář, asi jako dospělý muž. Neslyšně se začal plazit trávou ke stínu, který na zem vrhal nějaký menší strom. Pod jeho větvemi si pak našel pohodlné místo, shodou okolností těsně vedle profesorovy mačety opřené o kmen. „Už se můžete pohnout. Spí. Pomalu se posaďte." Když se otočila, konečně spatřila i profesora. Klečel a právě pokládal na zem kámen, který zřejmě celou dobu držel v ruce. Jak dlouho tam ležel?"

„Připlazil se asi půl hodiny před tím, než jste se probudila. Pokud dáte hadovi možnost, obvykle se odklidí, u tohohle druhu ale nikdy nevíte, zvlášť když ho vytrhnete ze spánku. Může pak být celkem agresivní. Jestli chce, může si tu mačetu nechat. Jak je vám?"

„Je mi celkem fajn, akorát že si s mojí hlavou zřejmě někdo zahrál fotbal. Co to mám za svinstvo místo vlasů?"

„Obklad z listů jedné léčivé rostliny. V lékárně měli zavřeno."

„A jak dlouho už jsme tu my?" zeptala se, zatímco si třela ruku, o kterou se dosud opírala, aby se jí do ní vrátila krev.

„Pár hodin. Střídavě jste se probouzela a zase usínala. Ta hořká chuť v ústech pochází z jednoho kořene, který má povzbuzující účinky. Když se člun převrátil, ošklivě jste se uhodila o kámen." V mysli se jí vybavily mlhavé vzpomínky na hřmící vodu.

„Peřeje! Proč nejsme mrtví?" Chi ukázal rukou k obloze. „Nepamatujete se?" *Vrtulník.* Střípky vzpomínek se začaly pomalu skládat dohromady. Pluli s profesorem ve člunu, došlo jim ale palivo.

Proud je hnal na skály. Hrozivé burácení vody pak přehlušil jakýsi rachot. Nad řekou kroužila táž červeno-bílá helikoptéra, kterou spatřili už dříve.

Vzpomněla si, že tušila blížící se konec. Z jedné strany *chicleros,* z druhé běsnící peřeje, nahoře vrtulník. Pak se ta helikoptéra snesla dolů jako Valkýra a zůstala viset těsně nad vodou mezi peřejemi a jejich člunem. Větrná smršť od vířících rotorů se opřela do hladiny a vytvořila vlny, které člun vytlačily z proudu a začaly ho hnát ke břehu. Nápor vzduchu byl ale tak mohutný, že lehkou hliníkovou kocábku nebezpečně rozhoupal. Pár yardů od travnatého břehu se člun nakonec převrhnul.

Gamay byla katapultována do vzduchu jako kámen ze středověkého metacího stroje používaného při obléhání hradů. Pak *prásk!* Při dopadu narazila hlavou na něco tvrdého. Před očima se jí zatmělo a její čelisti hlasitě sklaply. Pak se pohroužila do blažené prázdnoty.

„Ta helikoptéra nás zachránila," řekla pak.

„Pravděpodobně ano. Byla byste v pořádku, kdybyste se nepokoušela rozmlátit hlavou ten kámen. Sice to nebyl přímý úder, odrovnat vás ale dokázal spolehlivě. Vytáhl jsem vás na břeh a pak vás přes to křoví dovlekl až sem. Pak jsem se pustil do hledání těch kořínků a bylin na obklad. Celou noc jste prospala, ale nebyl to klidný spánek. Asi jste měla nějaké podivné sny. Lék, co jsem vám dal, totiž účinkuje tak trochu jako halucinogen."

Gamay se jeden zvláštní sen vybavoval. Paul se nacházel někde vysoko nad ní, volal ji jménem, jeho slova se ale objevila napsána v bublině z kreslených novinových seriálů, a pak Paul zmizel v obláčku páry.

„Díky za všechno, co jste pro mě udělal," řekla Gamay, zatímco v duchu přemítala, jak ji drobný a už ne nejmladší profesor dokázal dostat z vody a dotáhnout do lesa. „Co je s těmi chlapy, co po nás šli?"

Profesor zavrtěl hlavou. „Všechno to bylo tak zmatené, že jsem jim neměl čas věnovat moc pozornosti. Měl jsem plné ruce práce s vámi. Mám dojem, že jsem zaslechl výstřely. Od té doby byl ale klid. Možná si myslí, že jsme mrtví."

„A co budeme dělat teď?"

„Zrovna jsem si kladl tutéž otázku, když se objevil náš šupinatý přítel. *Záleží* to na tom, jak dlouho bude spát. Rád bych tu mačetu přece jen dostal zpátky. V téhle zemi může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Na chvíli si ještě odpočiňte. Jestli se hned tak nevzbudí, vymyslíme nějaký další plán. Narazil jsem na jakousi stezku, kterou zřejmě používají *chicleros,* když chtějí obejít peřeje. Později ji můžeme prozkoumat. Teď bychom se pro začátek mohli přesunout o kousek dál. Až se probudí, může být nevrlý."

To Gamay vyhovovalo. S profesorovou pomocí se zvedla na nohy. Trochu se jí třásly a cítila se na nich nejistě, asi jako právě narozené hříbě. Když se rozhlédla okolo, zjistila, že jsou na malém, téměř kruhovém paloučku, na který tu a tam dopadají přímé sluneční paprsky. Kolem dokola viděla jen husté stromy a křoví. Přesunuli se na druhou stranu palouku, kde jí pak Chi sundal s hlavy rostlinný zábal. S potěšením konstatoval, že boule a oděrky prakticky zmizely. Pak prohlásil, že nasbírá nějaké bobule, aby si mohli aspoň trochu naplnit žaludky. Snad se had mezitím vzbudí. Gamay, která se ještě pořád cítila unavená, se natáhla na záda do trávy a zavřela oči. Za okamžik už ale zase byla plně při vědomí. Uslyšela totiž praskot lámané větve. Chi by se nikdy tak hlučně nechoval.

Posadila se a přeletěla očima okolí. Profesor stál na okraji palouku a v ruce třímal větev obsypanou nějakými drobnými plody. Za ním spatřila šéfa *chicleros,* muže, jemuž říkala 'Pancho'. Člověka, který je nechal uvěznit v jeskyni, nepřipomínal ani vzdáleně. Jeho původně hladce sčesané vlasy vypadaly jako vrabčí hnízdo a kdysi bílý oděv měl špinavý a rozedraný. Otvory v látce vykukovalo obrovské bílé břicho. Povýšený úsměv byl rovněž ten tam. Teď se mu v obličeji zračil pouze hněv. Pistole, kterou třímal v ruce, byla táž, s níž se oháněl během jejich prvního setkání. Nyní s ní mířil na profesorův týl.

Položil na zem vak, s nímž přišel, a něco na profesora zavrčel španělsky. Chi došel ke Gamay a zastavil se vedle ní. Hlaveň pistole se na chvíli obrátila ke Gamay a pak se vrátila zpět k profesorovi.

„Mám vám říct, že nás zabije, aby tak pomstil své muže," řekl jí Chi. „Nejdříve mě, s vámi si pak zašpásuje na mém těle."

„Co je to s těmi chlapy?" pronesla vztekle. „Nic ve zlém, profesore, ale dost vašich rodáků se chová, jako by měli mozek mezi nohama."

Na 'Panchově' obličeji se mihl náznak úsměvu. Gamay se na něj koketně zaculila, jako by se jí jeho záměr líbil. Možná by se jí mohlo podařit získat pro profesora nějaký čas a dostat se k tomu hulvátovi dostatečně blízko, aby ho mohla, možná jednou provždy, zbavit jeho libida. Profesorův mozek ale zareagoval rychleji. Jemně pootočil hlavu, zadíval se na svou mačetu a trochu se naklonil dopředu, jako by se po ní hodlal vrhnout. Gamay už znala profesora dost dobře na to, aby věděla, že jeho pohyby jsou až příliš neohrabané a okaté. Budil dojem, že *chce*, aby si jich 'Pancho' všiml.

Finta zabrala. Když se 'Pancho' zadíval ve směru profesorova pohledu a spatřil mačetu opřenou o strom, ústa se mu roztáhla do širokého šklebu. Pak s očima stále upřenýma na profesora a pistolí připravenou k výstřelu udělal několik kroků stranou a ohnul se, aby mačetu sebral. Zem u jeho nohou náhle ožila a vzduchem se mihla řada černých trojúhelníčků.

Had se při zvuku neohrabaných kroků probudil a ve chvíli, kdy se muž ohnul pro mačetu, už byl v útočné pozici. Nejprve se dlouhými zuby zakousnul do mužova krku a pak zbytek obsahu své jedové žlázy vyprázdnil do jeho paže.

Muž k hadovi okamžitě přiložil pistoli, několikrát do něj vypálil a v místech zásahů jej přeměnil v krvavou červeno-zelenou kaši. Pak se dotkl dvou kulatých ranek zejících jen kousek od jeho krční tepny. V obličeji zbělel jako křída, vytřeštil oči hrůzou a ústa se mu otevřela v němém výkřiku. Vyděšeně se zadíval na Gamay a profesora a pak se odpotácel do křoví.

Chi vykročil vpřed, opatrně obešel hada, který ve svém smrtelném zápase zatínal jedové zuby do vzduchu, a vydal se po *chiclerových* stopách. O chvíli později Gamay zaslechla další výstřel. Když se pak Chi znovu objevil, v ruce držel ještě kouřící pistoli. Všiml si, jak nesouhlasně se Gamay tváří, a tak zastrčil pistoli do kalhot, přistoupil k ní a chytil ji za ruku. Jeho kamenný výraz změkl a z očí mu vyzařovala něha dědečka hledícího na vnouče.

„Ten *chiclero* se zastřelil," pronesl na vysvětlenou. „Věděl, jak bolestivá smrt ho čeká. Jed *barby* likviduje červené krvinky a způsobuje popraskání krevních cest. Člověk začne krvácet v krku a ústech, otékat a dávit se. Tělo na šok zareaguje křečovitými stahy. Dokonce i v případě kousnutí do krku to může trvat jednu až dvě hodiny. Než ho začnete litovat, uvědomte si, že nás chtěl nechat umřít v jeskyni a pak zabít na řece."

Rezignovaně přikývla. Chi má pravdu. *Chiclerovu* smrt si sice nepřála, mohl si za ni ale sám. Ten profesor je ale zvláštní člověk! Nechápala, jak si Španělé mohli Maye vůbec podrobit. Pak ale její filozofické úvahy přerušil pud sebezáchovy. „Musíme zmizet," prohlásila a rozhlédla se kolem. „Jestli je tu ještě někdo, určitě tu střelbu slyšel."

Chi zvedl mačetu a vak mrtvého nešťastníka. „Naše jediná šance je řeka. I kdybychom věděli, kde jsme, pokoušet se dojít někam pěšky by bylo příliš riskantní." Pohledem ulpěl na zakrvaveném hadím těle. „Jak jste už měla možnost poznat, v lese se dá narazit na mnohem nebezpečnější tvory, než jsou *chicleros.*"

„Běžte první, já půjdu za vámi," odvětila Gamay, aniž by se pokusila proti jeho rozhodnutí nějak protestovat. Za okamžik už zmizeli v hustém lese. Chi, jehož vnitřní kompas fungoval jako vždy spolehlivě, Gamay dovedl k asi jeden yard široké stezce, vyšlapané až na vápencový podklad. „To je ta pěšina, o které jsem se zmiňoval."

„Nebude to příliš riskantní? Můžeme na ní na někoho narazit."

„To si nemyslím. Vzpomeňte si, jak nám ten tlusťoch sliboval pomstu za své muže. Ale dobře. Zahraji si na zvěda. Zůstaňte vzadu, a jestli vám dám znamení, co nejrychleji se kliďte stranou." Vydali se pěšinou. Ta přibližně kopírovala řeku, jejíž klokotající rozdivočelá voda se občas zableskla mezi stromy. Gamay šla v odstupu za profesorem. *Zatím* byl všude klid. Kromě zpěvu ptáků představoval jedinou známku jakéhokoli života pouze lenochod, který je netečně pozoroval zpod jedné ohnuté větve. Chi se zastavil, rukou jí naznačil, aby pokračovala dále, a pak se ztratil za zákrutem. Když ho znovu zahlédla, stál na břehu řeky, která v těch místech vytvořila malou písčitou pláž. Pod chvojím a palmovými listy spatřila tři čluny, které jako by z oka vypadly loďce, o niž

přišli. Byly zakryty tak, aby nebyly vidět ani z vody, ani ze vzduchu. Řeka se už přestala vztekat. Opět se vrátila ke své původní hnědozelené barvě a jen poklidně plynula.

„Vypadá to, že mají člunů více a že je používají v obou částech řeky," poznamenal Chi. „Stačí jim přenést kolem peřejí jenom nakradené věci."

Gamay ho poslouchala jen napůl ucha. Když totiž poodešla od řeky, aby prozkoumala uhlíky v nedalekém ohništi, spatřila jakousi plošinu zbudovanou na kůlech a na ní pak dřevěnou chatrč s rovnou střechou. Podobala se boudám, jaké si děti staví ve větvích stromů. Otevřela dveře, které sice měly petlici, ale bez zámku, a zahleděla se dovnitř. Spatřila několik kanystrů s benzinem a velkou kovovou chladničku. Podívala se do ní.

„Profesore Chi," zavolala ze dveří, „našla jsem něco důležitého."

Když Chi přispěchal a zahlédl v její ruce modrou konzervu, roztáhla se mu ústa do toho nejširšího úsměvu, jaký kdy na jeho tváři spatřila.

„Lančmít," hlesl téměř uctivě.

V chladničce ale nebyla jen tahle plechovka. Našli v ní nakládanou zeleninu a ovocné džusy, balenou vodu a tortilly v umělohmotných miskách opatřených víčky. A pro doplnění jídelníčku také sardinky a konzervované hovězí s kukuřicí. Primitivní kůlna obsahovala také několik baterek a sadu nářadí. Hotový poklad představovaly zápalky do deště a jednoduchý vařič. A také mýdlo. Vrátili se k řece, rozdělili se, každý si vybral vlastní kousek břehu a poté se umyli a vyprali si oděv. Ten pak na slunci rychle uschnul.

Po koupeli a energii navracející svačině v podobě směsi vajec a všeho možného se Chi vydal na obhlídku okolí a Gamay se pustila do balení jídla a dalších užitečných věcí. Všude vládl klid, rozhodli se ale dlouho se tam nezdržovat. Vybrali si jeden člun, naložili ho a postarali se o to, aby ostatní plavidla nemohl nikdo použít. Zatížili je kameny a nechali je klesnout ke dnu. Otestovali také všechny přívěsné motory, ten nejlepší si nechali a zbylé dva ukryli v lese. Pak nasedli, odstrčili se od břehu a zamířili ke středu řeky. Nikam se nehnali. Motor nechali jen tak tiše příst, stačilo jim, že se pohybují rychleji než proud a že tedy mohou snadno manévrovat.

Neurazili ještě ani jednu míli, když řeka náhle ostře zahnula doprava. V tiché zátočině u protějšího břehu spatřili hromadu naplaveného dřeva a vodních rostlin a také dva převrácené hliníkové čluny, jejichž otlučená dna i boky byly na četných místech proraženy. Mezi nimi se na hladině vznášela nafouklá a značně zapáchající těla několika mužů. Pražící slunce už vykonalo své.

Chi tiše odříkal krátkou modlitbu.

„Mám dojem, že tady bychom skončili, kdybychom se dostali do peřejí," prohlásila Gamay a zacpala si nos.

„Když jsme je viděli naposledy, byli od peřejí dost daleko."

„To máte pravdu," odpověděla a nechápavě zakroutila hlavou. „Zatímco jste mě tahal z vody, muselo se jim něco přihodit."

Vzpomněla si na Conradovo *Srdce temnoty*, na pasáž, ve které Kurtz, civilizovaný muž, z něhož se stal divoch, šeptá na smrtelném loži: „Hrůza... hrůza..."

Zatímco jí Kurtzova slova zněla v hlavě, stočila člun po proudu a přidala plyn. Třebaže neměla nejmenší tušení, co hrůzného ještě čeká na ně, chtěla, aby s příchodem tmy dělilo je a toto místo co nejvíce mil.

28 KAPITOLA

Washington, D. C.

Když Perlmutter zavolal a zeptal se, jestli by si místo večeře nemohli dát společně pořádnou svačinu, Austina to potěšilo ze dvou důvodů. Ochota statného archiváře spokojit se s něčím menším U Kinkeada, což byla známá restaurace na Pennsylvánské třídě, znamenala, že při pátrání narazil na něco velmi důležitého, navíc účet se na stavu jeho peněženky neprojeví tak drasticky jako nutnost zaplatit večeři o šesti chodech. To druhé si Austin myslel až do té doby, než si Perlmutter poručil láhev Bordeaux ročník 1892 a než začal z jídelního lístku vybírat jednotlivé položky, jako by si v nějaké čínské restauraci objednával dim sum, aby během jediného posezení získal představu o nejlepších asijských specialitách za posledních tisíc let.

„To abys neměl pocit, že mě sprostě využíváš, když máš místo večeře zatáhnout jenom oběd," prohlásil Perlmutter, aby svou nestřídmost vysvětlil.

„Ale to se rozumí, jen do toho," odpověděl Austin, zatímco uvažoval o tom, jak to pak zařídit, aby si účtu za tenhle mejdan s Perlmutterem nevšimli zvědaví kontroloři z finančáku při zkoumání agenturních výdajů. Když pak Perlmutter jídelní lístek odložil, spadl mu kámen ze srdce.

„Správná odpověď. Takže, po našem telefonickém rozhovoru jsem zavolal svému sevillskému příteli Juanu Ortegovi. Don Ortega patří k největším odborníkům na Kolumba. Protože jsi vypadal trochu netrpělivě, napadlo mě, že by nás tou džunglí dostupných informací mohl provést."

„To byl dobrý nápad, Juliene. Několik Ortegových knih jsem už přečetl a zdály se mi fundované. Pomohl nám nějak?"

„Ano i ne," odvětil Perlmutter. „Pár otázek zodpověděl, hned ale upozornil na další." Perlmutter podal Austinovi listiny, které mu Ortega odfaxoval. „Až budeš mít kdy, podívej se na to. V rámci úspory času ti teď popíšu svůj rozhovor s Ortegou a shrnu, co je v těch papírech."

Perlmutter ho začal seznamovat se zjištěnými fakty. Hovořil plynule, jen občas se na chvíli odmlčel, aby si kousnul do housky.

„*Pátá* objevná plavba," pronesl Austin zamyšleně. „To by určitě vyvedlo z míry historiky a nastolilo nutnost zrevidovat odborné publikace. Jak se na to díváš ty jako profesionál? Je ten dopis podvrh?"

Perlmutter zamyšleně zvedl hlavu a pak těsně vedle své buclaté tváře vztyčil ukazováček. „Četl jsem ho sice několikrát, jednoznačnou odpověď ti ale zatím dát nemohu, Kurte. Jestli je to podvrh, tak zatraceně dobrý. Porovnal jsem to s autentickými Kolumbovými rukopisy i písemnostmi, které vyhotovil Las Casas. Styl, skladba i písmo jsou shodné."

„Ale proč by někdo, jak jsi sám řekl, podstupoval riziko spojené s krádeží falešných listin?"

„No právě, proč?"

Číšník přinesl víno. Perlmutter zvedl číši proti světlu, pak krouživým pohybem rozvířil její obsah, přivoněl si a nakonec trochu vína usrkl. Na chvíli zavřel oči. „Skvělé, přesně takové, jaké jsem očekával," prohlásil s blaženým úsměvem. „Opravdu vynikající ročník."

Austin rovněž okoštoval. „Musím s tebou souhlasit, Juliene." Pak položil číši stranou a řekl: „Zmínil ses, že Kolumbus v dopise vyjadřuje lítost nad svým podílem na smrti nějakých pěti lidí. Říká ti to něco?"

Perlmutterovy modré oči se vzrušeně zaleskly. „Divím se, že ses na to nezeptal hned. Když jsem se prohrabával svou knihovnou, narazil jsem na podivnou historku, kterou kdysi rozšiřoval muž jménem Garcilaso de la Vega. Ta by to mohla vysvětlovat. Vega tvrdil, že sedm let před tím, než Kolumbus podnikl svou první objevnou plavbu, se jedna španělská loď dostala poblíž Kanárských ostrovů do bouře a byla zahnána až k nějakému ostrovu v Karibském moři. Ze sedmnácti mužů přežilo jen pět. Loď opravili a vrátili se do Španělska. Kolumbus se o jejich osudu doslechl, pozval je do svého domu a skvěle je pohostil. Když se námořníci dostali do ráže, přirozeně mu své zážitky vylíčili."

„Nic nového pod sluncem. Námořníci rádi dávají k dobru různé historky. Jazyk se jim obvykle rozváže i bez alkoholu."

Perlmutter nahnul své mohutné tělo dopředu. „To nebylo jen přátelské tlachání starých mořských vlků. Nepochybně šlo o pečlivě naplánovaný pokus, jak se něco dozvědět. Ti prostí námořníci neměli ani potuchy, že poskytují neocenitelné informace. Kolumbus se tehdy snažil zorganizovat expedici a sehnat na ni finanční prostředky. Najednou měl k dispozici očitá svědectví a údaje pro navigaci, které mu mohly otevřít cestu k nezměrnému bohatství. Ta pětice mu mohla podrobně popsat proudy a směr větrů, rozpomenout se na kompasové údaje, sdělit mu zeměpisnou šířku ostrova a prozradit, kolik dnů na přeplutí oceánu potřebovali. Možná se i zmínili, že spatřili domorodce se zlatými ozdobami. Uvědom si, co to znamenalo. Ti námořníci nepředstavovali pouze důkaz, že do Číny či Indie je možno doplout, což bylo přesně to, co měl Kolumbus v plánu. Oni dokonce mohli poskytnout návod, jak se dostat tam i zpět! Kolumbus si přál získat pro Španělsko nová území. Byl přesvědčen, že najde zlato, setká se minimálně s Velkým Chánem a rozjede monopolní lukrativní obchodování s kořením a dalším cenným zbožím. Dobře věděl o štěstí a slávě Marka Pola, a zaobíral se představou, že on by si vedl mnohem lépe.“

„To se nijak neliší od dnešní průmyslové špionáže,“ okomentoval to Austin. „Kolumbus jen místo úplatků, elektronického odposlechu a prostitutek, bez nichž se dnes při získávání výrobních tajemství konkurence neobejdete, použil jídlo a pití.“

„Možná pro rozvázání jejich jazyků nepoužil jen to jídlo a pití.“

Austin zvedl nechápavě obočí.

„Pro všech pět námořníků to byla poslední večeře v životě,“ prohlásil Perlmutter.

„Praskla jim břicha?“

„Už jsem v životě snědl pár věcí, které mě málem zabily, de la Vega měl ale jiné vysvětlení. Naznačil, že byli otráveni. Něco takového samozřejmě nemohl prohlásit veřejně. Kolumbus se stýkal s důležitými lidmi. Zamysli se ale nad něčím jiným. Je historicky doloženou skutečností, že Kolumbus měl při své první plavbě k dispozici mapu Indie a přilehlých oblastí.“ Napil se vína a učinil dramatickou pauzu. „Bylo by možné, že by ta mapa byla nakreslena na základě informací, které získal od těch nešťastníků?“

„Ano. Ale podle toho, co stojí v dopise, se Kolumbus od jejich smrti distancoval.“

„Správně. Vinu dával takzvanému bratrstvu. *Los Hermanos.*“

„Neměl Kolumbus bratra?“

„Měl. Jmenoval se Bartoloměj. Kolumbus ale použil množné číslo. *Bratři.*“

„Dobrá, připusťme, že máš pravdu. A neodsuzujme ho. Porota taky nikoho neodsoudí, má-li o vině obžalovaného nějaké pochybnosti. Takže Kolumbus si ty námořníky pozve domů, aby zjistil, co vědí. *Los Hermanos* se postarají o to, aby své tajemství už nikomu dalšímu neprozradili. Kolumbus je možná prevít, není to ale vrah. Když námořníci zemřou, trápí ho výčitky svědomí.“

„To je přijatelný scénář.“

„Máš nějakou představu, co to bratrstvo bylo zač, Juliene?“

„Vubec žádnou. Po obědě se zase ponořím do knih. Když už mluvíme o jídle... a hele, thajská rybí polévka,“ dodal Perlmutter, když spatřil, že se k jejich stolu blíží první z mnoha objednaných chodů.

„Zatímco budeš jíst, zavolám Yaegerovi a požádám ho, aby o nich zkusil něco zjistit v počítači.“

„Dobrý nápad,“ řekl Perlmutter. „Teď mám ale otázku já. Zatímco já se zaobírám mořem teoreticky, ty máš praktické zkušenosti. Co si myslíš o tom mluvícím kameni, který Kolumbus zmínil, a taky o té antické torletě?“

„Prastaré navigační postupy a pomůcky mě vždycky fascinovaly,“ prohlásil Austin. „Jejich objevem učinilo lidstvo obrovský vývojový skok. Naši předkové museli pochopit, jak takové abstraktní věci jako čas, prostor a vzdálenost souvisejí s přepravou z jednoho místa na druhé. Líbí se mi možnost zmáčknout si kdekoli na zeměkouli čudlík a počkat si, až mi družicový systém oznámí, kde přesně jsem. Myslím si ale, že se na různé elektronické serepetičky spoléháme až příliš. Mohou se porouchat. Už se moc nevyznáme v přirozeném řádu věcí, nevíme nic o pohybu nebeských těles, divíme se rozmarům moře.“

„Dobrá, alespoň na čas tedy na ty elektronické nesmysly zapomeňme,“ prohlásil Perlmutter. „Vžijme se do Kolumbovy situace. Jak bys tu torletu používal ty?“

Austin se nad otázkou na chvíli zamyslel. „Vraťme se k jeho předchozí plavbě. Jsem Kolumbus a uváznul jsem na nějakém ostrově, jehož obyvatelé mi ukážou nějaký kámen nebo destičku s podivnými nápisy. Řeknou mi, že je to klíč k obrovskému bohatství. Vrátím se s tím do Španělska, nikdo ale nepřijde na to, co to je. Akorát že je to velmi staré. Podívám se na ten šutr okem námořníka. Zjistím, že se svým způsobem podobá navigační tabulce, kterou používám celý život. Je příliš těžký a na palubě by se s ním špatně manipulovalo. Tak udělám to nejlepší, co v dané situaci mohu. Vše, co je do něj vyryto, obkreslím a vydám se na cestu. Je jen jeden problém. Nepochopil jsem to stoprocentně správně. Mám totiž vědomostní mezery."

„Jaké konkrétní mezery máš na mysli, Kurte?"

Austin nad otázkou chvíli zauvažoval. „Těžko říct, když nevíme, jak taková torleta doopravdy vypadala. Zkusím ale nastínit hypotetickou situaci. Předpokládejme, že jsem námořník z Kolumbovy doby. Někdo mi dá mapu vydanou Národním úřadem pro oceány a atmosféru. Podle tvaru pobřeží se sice zorientuji, lodní trasy v podobě dlouhých linií s navigačními údaji mi ale žádný smysl dávat nebudou. Nebudu nic vědět o elektronických signálech vysílaných pobřežními stanicemi, ani o přijímačích, které podle nich dokážou určit přesnou polohu. Až mi země zmizí z dohledu, budu se muset vrátit k tradičním metodám."

„Dokonale srozumitelná analýza. Takže vlastně tvrdíš, že když Kolumbus vyplul, zjistil, že mu ta antická torleta pomůže jen omezenou měrou."

„Přesně to se domnívám. Ortega ve svých knihách píše, že Kolumbus tehdy používaným navigačním pomůckám příliš nevěřil, nebo je jednoduše neuměl používat. Pocházel ze staré školy a byl zvyklý na hrubé stanovování polohy. Při první plavbě si s tím dokonale vystačil. Když ale připravoval pátou cestu přes oceán, věděl, že bude muset být přesný, a tak najal někoho, kdo navigační pomůcky dokázal používat."

„Zajímavé, zejména s ohledem na poslední část dopisu, kterou napsal pomocník kormidelníka."

„Tak na tohle narážíš," řekl na to Austin. „Je to totéž, jako když si dneska na nějakou práci najmeš odborníka. A teď je řada na mě, abych ti splatil otázku otázkou. Co se podle tebe mohlo stát s tím kamenem?"

„Zavolal jsem donu Ortegovi ještě jednou a požádal jsem ho, aby se na to podíval. Podle jeho názoru to patřilo k těm věcem, které Luis Kolumbus prodal, aby získal peníze na financování svého prostopášného života. Ortega se spojí se španělskými muzei a univerzitami. Pokud neuspěje, rozšíří okruh svého pátrání do okolních zemí."

Austin se zamyslel nad Kolumbem jako nad námořníkem, nad jeho rozhodnutím opět použít *Niňu,* malou neohroženou loď, která mu při předchozích plavbách tak spolehlivě sloužila. Možná že nějaká současná Nina by jim mohla na cestě za řešením té záhady pomoci.

„Ta tabulka vznikla na této straně Atlantiku," prohlásil Austin. „Až skončíme s touhle svačinou, zavolám své známé, archeoložce doktorce Kirovové, a zeptám se jí, jestli o podobném artefaktu kdy slyšela," řekl a pak se zasmál. „Divné, co? Snažíme se vyřešit vraždy, k nimž došlo včera, a vodítko hledáme v událostech starých celá staletí."

„Na tom není nic zvláštního. Podle mých zkušeností se přítomnost od minulosti v mnohém vůbec neliší. Války. Hladomor. Propadání nesmyslným myšlenkám. Revoluce. Pohromy. Genocida. K tomu všemu dochází zas a znova. Jen tváře lidí jsou pokaždé jiné. Ale nechme takových morbidních úvah. Věnujme se raději něčemu příjemnějšímu," řekl Perlmutter a v jeho obličeji se objevil dychtivý výraz. „Jestli dobře vidím, nesou nám další chod."

29 KAPITOLA

San Antonio, Texas

Zatímco si Austin pochutnával na nikoli laciném obědu, Joe Zavala seděl v šestnáct set mil vzdálené levné restauraci v Paseo del Rio, což byla živá a malebná turistická čtvrť rozkládající se na břehu řeky San Antonio, a žvýkal koblihu s lepkavou medovou polevou. Podíval se na hodinky, dopil kávu a vydal se od řeky do obchodní čtvrti, kde pak vstoupil do vestibulu jakési vysoké správní budovy.

Když na washingtonské schůzce probrali novou strategii, sbalil si Zavala pár věcí a nastoupil do letounu amerických leteckých sil, které agentuře opět jednou ochotně vyšly vstříc, a zamířil na Lacklandskou leteckou základnu. Pak si zavolal taxík a nechal se zavézt do jednoho hotelu v centru města. Yaeger sice se svými počítačovými miláčky dokázal zázraky, ale i on musel připustit, že Time-Quest představuje příliš tvrdý oříšek. Lidské oči a mozek, schopné rozpoznat a analyzovat i drobné nuance, občas mohou být mnohem užitečnější než ty nejmodernější mašiny.

Zavala se zadíval na orientační tabuli obsahující přehled všech organizací a společností sídlících v budově a vyhledal mezi množstvím jmen Time-Quest. Když po chvíli vystoupil z výtahu, ocitl se v prostorné hale, jejíž stěny zdobily obrovské, hnědě tónované fotografie nejslavnějších archeologických divů světa. Přímo pod snímkem Cheopsovy pyramidy stál černý kovový stůl, který ve společnosti snímků mapujících dávnou historii lidstva působil jako pěst na oko. Ještě větší kontrast ale představovala ani ne třicetiletá bruneta sedící za ním.

Zavala se představil a podal jí vizitku, kterou si ve městě nechal ráno udělat.

„A, pan Zavala, autor turistických průvodců a cestopisů," řekla. „Já vím. Včera jste volal." Podívala se do diáře, pak zmáčkla nějaké tlačítko na telefonu a ohlásila Zavalův příchod. „Paní Harperová vás přijme za okamžik. Měl jste velké štěstí, že se vám schůzku podařilo tak rychle domluvit. Kdyby nebylo jedno setkání náhle odvoláno, neměl byste šanci."

„Vážím si toho. Jak jsem už řekl, zavolal bych dříve, ale vymysleli si to na poslední chvíli. Jsem tu, abych napsal o nočním životě v San Antoniu, a tak mě napadlo, že bych svůj zdejší pobyt mohl využít k získání informací pro další knihu."

Obdařila ho roztomilým úsměvem. „Až si promluvíte s paní Harperovou, zastavte se tu. Možná bych vám mohla dát pár dobrých tipů."

Tak mladá a atraktivní žena *musela* místa, kde se dá ve městě pobavit, znát. Opak by Zavalu překvapil.

„Předem vám velmi děkuji," odpověděl, snaže se udělat co možná nejlepší dojem. „To by mi vážně pomohlo."

Phyllis Harperová, která u Time-Questu pracovala jako vedoucí oddělení pro styk s veřejností, byla vkusně a elegantně oděná čtyřicátnice. Vyšla z chodby a potřásla Zavalovi pravicí. Stisk měla příjemně pevný. Pak ho chodbami pokrytými hustými koberci zavedla do kanceláře s velkými okny, jež skýtala panoramatický pohled na rozlehlou městskou zástavbu a na její nejvýraznější dominantu, Tower of the Americas. Usedli do křesel u nízkého stolku, který obvykle sloužil pro servírování kávy při neformálních setkáních.

„Velmi oceňuji váš zájem o Time-Quest, pane Zavalo. Omlouvám se, že mám pro vás k dispozici jen pár minut. Jak vám Melody možná řekla, odpadla mi jedna krátká schůzka."

„Ano, informovala mě o tom. Jsem vám velmi vděčný, že jste si pro mě našla vůbec nějaký čas. Určitě máte spoustu povinností."

„Za patnáct minut mi začíná pracovní schůzka s výkonným ředitelem. Nesnáší nedochvilnost," dodala a vzdychla si. „Takže neztrácejme čas. Nejlepší by asi bylo, kdybych tak deset minut žvatlala, takže vám by zůstalo asi pět minut na případné otázky. Všechny základní informace stejně najdete v propagační brožuře Time-Questu."

Zavala sáhl do kapsy saka a vyndal diktafon, který si koupil v jedné prodejně se zlevněným zbožím, a notes pořízený téhož rána v papírnictví.

„To by mělo stačit. Tak začněte žvatlat."

Při pohledu na okouzlující úsměv, kterým ho obdařila, si uvědomil, oč mohou být zralé ženy, pokud mají úroveň, přitažlivější než mladé, ještě se formující dívky. Třeba Melody, ta sekretářka.

„Time-Quest je neziskovou korporací. Máme několik cílů. Poznáváním minulosti chceme přispívat k pochopení přítomnosti a přípravě na budoucnost. Působíme výchovně. Podporujeme snahy o poznání světa, převážně prostřednictvím mimoškolních učebních programů pro mládež a prací přímo v terénu. Poskytujeme obyčejným lidem možnost prožít v rámci dovolené neobyčejná dobrodružství. Mnoho našich dobrovolníků tvoří důchodci. Pro ně jsme někým, kdo jim umožňuje splnit si celoživotní sny."

Odmlčela se, aby se nadechla, a hned pokračovala dále. „Navíc podporujeme četné archeologické, kulturněhistorické a antropologické expedice. Je o nás známo, že se dáme snadno přemluvit," řekla a znovu se příjemně usmála. „Univerzity nás co chvíli žádají o finanční podporu. Obvykle jim ji ochotně poskytneme. Když jim dáme peníze, které pocházejí od dobrovolníků, mnohé z těchto expedic získají plnou soběstačnost. Pokud potřebují nějaké specialisty, poskytneme je nebo za ně alespoň zaplatíme. Námi sponzorované expedice už vymetly každý kout na zeměkouli. Na oplátku žádáme, abychom byli o všech neobvyklých nálezech informováni dříve než kdokoli jiný. Většina lidí zastává názor, že vzhledem k tomu, co od nás dostanou, toho zase až tak moc nechceme. Nějaké otázky?"

„Jak tahle organizace vznikla?" Ukázala prstem ke stropu.

„Jsme neziskovou dceřinou společností firmy, která sídlí v šesti patrech přímo nad námi."

„Což je...?"

„Halcon Industries."

Halcon. Španělský výraz pro ‚sokola' či ‘dravého ptáka'. Zavrtěl hlavou. „To jméno jsem nikdy neslyšel."

„Je to korporace zastřešující mnoho menších společností. My jsme jednou z nich. Příjmy korporace pocházejí z rozmanitých zdrojů. Většinou z hornictví, ale také lodní dopravy, masného průmyslu, těžby ropy či zpracování mohéru."

„Tomu tedy opravdu říkám rozmanitost. Dají se akcie firmy koupit na burze?"

„Ne. Pan Halcon je výhradním vlastníkem."

„Od kopání v uhelné sloji ke kopání ve starých hrobkách je pěkně daleko," řekl Zavala.

„Spíš jde o jakousi podivnou juxtapozici. No, když se nad tím zamyslíte, tak vlastně ani o tu ne. Fordova nadace financuje řadu neobvyklých projektů, které nemají s výrobou automobilů vůbec nic společného. Doslechla jsem se, že pro pana Halcona je archeologie koníčkem. Kdysi chtěl archeologii studovat, pak ale začal mít úspěch jako průmyslník."

Přisvědčil. „Asi to bude zajímavý člověk. Myslíte, že bych mohl mít šanci někdy si s ním promluvit, samozřejmě v případě, že dám včas dopředu vědět?"

„To už byste spíš pochodil u Henryho Forda." Další okouzlující úsměv. „Nechci vám brát iluze, ale pan Halcon je velmi uzavřený člověk."

„Chápu."

Podívala se na hodinky. „Obávám se, už budu muset jít." Položila před něj jakousi tlustou brožuru. „To jsou naše propagační materiály. Mrkněte se na to, a jestli budete chtít ještě něco vědět, klidně mi zavolejte. Ráda vám dám kontakt na pár našich dobrovolníků. Získal byste informace z první ruky."

„To by mi určitě velmi pomohlo. Možná bych se mohl na nějakou expedici přihlásit sám. Není to, doufám, nebezpečné, nebo ano?"

Překvapeně se na něj podívala. „Na bezpečnost práce klademe velký důraz a na výsledky jsme náležitě hrdí. Snažíme se co nejlépe zabezpečit práci i na těch nejodlehlejších místech. Uvědomte si, co jsem vám už řekla. Našeho programu se účastní i důchodci." Na chvíli se odmlčela. „To se samozřejmě týká expedic, které organizujeme my. Ty, které finančně zajišťujeme pouze z části, námi nejsou řízeny. Ale i tak jsou výsledky velmi dobré. S námi vám hrozí mnohem menší riziko, než když budete v San Antoniu přecházet ulici."

„Budu si to pamatovat," prohlásil Zavala, v duchu si ale kladl otázku, jestli paní Harperová opravdu ví o všem, co se uvnitř téhle organizace děje.

„V té brožuře najdete i kalendář akcí na příští rok. Jestli vás něco zaujme, dejte mi vědět, uvidím, co bych pro vás mohla udělat.“

Doprovodila ho zpátky do vestibulu, potřásla mu rukou a zmizela v nějaké chodbě.

„Tak jaké bylo interwiev?“ zeptala se s úsměvem Melody. „Krátké a příjemné,“ odpověděl a podíval se za odcházející ženou. „Připomněla mi ty dlouhé televizní reklamy, jak v nich vždycky někdo neuvěřitelně rychle něco vychvaluje. Po cvičení lehce složíte a zasunete pod postel a podobně. Však to znáte.“

Melody koketně pohodila hlavou. „Jistě, ale není jen televize. Pořád existuje spousta míst, kam si večer můžete vyrazit.“

„Díky, že jste mi to připomněla. Rád bych navštívil nějaká místa, kam obvykle chodí mladí, malé uzavřené skupinky, dvojice. Ale nic přímo v centru. Jestli nemáte nic v plánu, možná bych vás mohl pozvat na oběd a vy byste mi o zdejším nočním životě třeba něco řekla, co vy na to?“

„Nedaleko odtud je jedna velmi dobrá restaurace. Vybraná a oblíbená. Okolo poledne bychom se tam mohli setkat.“

Zavala si nechal vysvětlit, kde restauraci najde, a pak sjel výtahem do přízemní haly. Přistoupil ještě jednou k informační tabuli a opsal si jména všech firem spadajících pod Halcon Industries. Bylo jich celkem osm. Většinou se zaobíraly těžbou uhlí a lodní dopravou, jak ostatně řekla už vedoucí oddělení pro styk s veřejností. Znovu nastoupil do výtahu a vyjel do patra, které se nacházelo nad kancelářemi Time-Questu. Když vystoupil, ocitl se ve velké místnosti, na jejíchž zdech visely velké obrazy zachycující lodě na přepravu rudy. Halcon Shipping. Sekretářce řekl, že si musel splést patro, a vrátil se do kabiny výtahu. Postupně navštěvoval další a další společnosti zaštítěné Halconovými ochrannými křídly. Vždy spatřil téměř stejně vypadající přijímací kanceláře. Výjimku tvořily jen fotky či obrazy na stěnách. Všechny sekretářky byly mladé a atraktivní. Pak zmáčkl knoflík, aby vyjel do nejvýše sídlící společnosti v Halconově revíru, výtah toto patro ale nezúčastněně minul a zastavil až v tom následujícím. Když vystoupil, ocitl se v nevkusně zařízených prostorách jakési právnické firmy.

„Omlouvám se,“ řekl neslaně nemastně, ale rozhodně velmi výkonně vypadající sekretářce, „ale zmáčknul jsem tlačítko do patra pod vámi a skončil tady.“

„To se stává každou chvíli. Do toho patra mají přístup jen vedoucí pracovníci pana Halcona. Výtah vám tam zastaví jen tehdy, pokud použijete speciální kód.“

„Co se dá dělat. Kdybych někdy potřeboval radu právníka, aspoň budu vědět, kam zajít.“

Vrátil se do přízemí. Doufal jen, že neustálým používáním výtahu nevzbudil podezření bezpečnostní služby. Od té doby, co v Oklahoma City vyletěl u budovy federálního úřadu do vzduchu náklaďák s výbušninami, takovéto potloukání se po nějaké správní barabizně nebylo rozumné. Vyšel na ulici, chytil si taxík, přestoupil do dalšího, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje, a pak se zašil do jednoho knihkupectví, ve kterém vydržel až do doby, než nastal čas odejít na schůzku s Melody.

Restaurace měla trochu divné jméno, Protiletecký kryt, a byla vybavena nábytkem a předměty z padesátých let dvacátého století. Zamířili do boxu, v němž byla místo židlí sedadla z kabrioletu DeSoto z roku 1957. Ukázalo se, že Melody je obyčejná texaská dívka, která se narodila a vyrostla ve Fort Worthu. Pro Time-Quest pracovala přibližně rok.

„Paní Harperová se zmínila o tom vašem velkém šéfovi, panu Halconovi,“ řekl Zavala, když jim přinesli oběd. „Už jste se s ním někdy setkala?“

„Nikdy jsem s ním neměla osobní rozhovor, ale potkávám ho každý den. Zůstávám v kanceláři o hodinu déle než ostatní, abych se mohla trochu učit. Chodím na hodiny práva.“ Usmála se. „Nemám v plánu pracovat do smrti jako sekretářka. Pan Halcon se většinou taky zdrží. Odcházíme přibližně ve stejnou dobu. Sjede dolů svým osobním výtahem a odjede limuzínou domů.“

Podle toho, co slyšela, žije Halcon mimo město, jinak toho ale o něm moc nevěděla.

„Jak vypadá?“ zeptal se Zavala.

„Opáleně, hubeně, bohatě. Je docela hezký, ale působí takovým divným dojmem,“ odpověděla a pak se zasmála. „Možná je to tím garážovým osvětlením.“

Melody byla inteligentní a vtipná, a tak se Zavala cítil tak trochu jako sprosťák, když si zapisoval její telefonní číslo, aby si mohl domluvit exkurzi po nočních barech a klubech. Rozhodl se, že až se vrátí do Washingtonu, zavolá jí a něco si vymyslí na svou omluvu. Po obědě navštívil místní knihovnu, sedl si k počítači a podíval se, jaké informace jsou o Halcon Industries k dispozici na internetu. To, co zjistil, vcelku odpovídalo stručnému popisu, který mu poskytla Harperová. Pak zašel do jedné půjčovny aut, vybral si tam obyčejně vypadající středně velký vůz a koupil si nějakou turistickou brožuru pojednávající o Alamu. Než se mu podaří uskutečnit setkání se záhadným panem Halconem, aspoň se trochu poučí o dějinách Texasu.

30 KAPITOLA

Cambridge, Massachusetts

Když Nina Krovová pokládala sluchátko, usmívala se. Uvědomila si, jak se od té doby, co potkala Kurta Austina, stal její život zajímavým. Když ji tenhle chlápek s platinovými vlasy, postavou fotbalového obránce a podmanivýma očima zrovna netahá z moře u marockého pobřeží nebo neorganizuje nějaké šílené akce v Arizoně, obrací se na ni alespoň s těmi nejroztodivnějšími požadavky. Jako třeba teď. Má se pokusit zjistit něco o jakémsi artefaktu, který je *pravděpodobně* vyroben z kamene, *zřejmě* ho během jedné ze svých plaveb nalezl na Jamajce Kolumbus, *asi* se používal při navigaci a *možná* se ještě stále nachází ve Španělsku.

No uvidíme, jak se na to bude tvářit Doktůrek, říkala si v duchu, zatímco vytáčela jeho telefonní číslo. Doktůrkem mínila doktora J. Linuse Orvilleho, profesora na Harvardu, který měl za jménem tolik zkratek, že by k jejich sestavení nestačily všechny těstoviny z písmenkové polévky. Orville si zřídil doupě za břečťanem porostlými zdmi harvardského Peabodyho muzea. Nebyl to jen tak ledajaký etnolog. Celý svět ho považoval za vynikajícího odborníka na mezoamerickou kulturu. Cambridžští studenti ho uznávali, přičemž důvodem nebyla jen jeho brilantnost, ale také reputace poněkud výstředního profesora.

Většina ctihodných profesorů by si to rozhodně nesvištěla kolem univerzitních budov na starém Harleyi-Davidsonu. Před několika lety jeho věhlas ještě vzrostl, třebaže v poněkud negativním smyslu slova, když zhypnotizoval pár lidí, kteří tvrdili, že je uneslo UFO, a pak veřejně prohlásil, že podle něj na palubě vesmírného korábu mimozemšťanů skutečně byli. Vizitku s jeho telefonním číslem u sebe nosili všichni místní novináři, kteří psali do plátků zabývajících se nevysvětlitelnými záhadami. Kdykoli reportéři potřebovali co možná nejvtipnější komentář k nějaké události, zejména těm zvláštním a tajuplným, vždy se mohli s důvěrou obrátit na starého dobrého Doktůrka, toho profesora z Harvardu.

Dbal o to, aby mu jeho poněkud ezoteričtější zájmy nezasahovaly do profese. Nikdy byste ho neslyšeli tvrdit, že aztécké chrámy postavili lidé, kteří unikli zkáze Atlantidy či Mu. Vedení Harvardu by podobné podivínství zřejmě tolerovalo, ostatně každá univerzita vždy měla nějakého toho cvoka, jeho profesní pověst ale musela zůstat bez poskvrny. Někteří z těch, kteří už pochopili, že onen zvláštní svit v Orvillových očích nemá nic společného s šílenstvím či bláznovstvím, ale s neustále dobrou náladou, tvrdili, že Doktůrkovy úlety jsou jen chladným kalkulem, který mu má zajistit zájem žen a pozvání na ty správné večírky.

Když se Nina s Doktůrkem na jednom takovém mejdanu seznámila, měl už období mimozemšťanů za sebou. Jakmile ji spatřil, zbavil se atraktivní studentky, se kterou se zrovna bavil, a namířil si to přes místnost nejkratší cestou rovnou k ní. Nikdy předtím se s ním ještě nesetkala, podle rozcuchané dlouhé rudé hřívy, o níž jeho studenti hovořili jako o účesu ‘ožehnutý Einstein’, ho ale okamžitě poznala. Během několika minut do ní už hustil úvahy na své nejnovější oblíbené téma: minulé životy.

Nina ho chvíli pozorně poslouchala a pak se ho zeptala: „Proč je každý, kdo nějaký minulý život absolvoval, vždycky jen král, královna nebo zkrátka někdo s modrou krví, když většinu lidí tvořili zavšivení rolníci, kteří se v potu tváře snažili uživit obděláváním půdy?“

„A hleďme,“ pronesl Orville, jehož oči se radostí doslova rozhořely. „Nebezpečná žena. *Myslitelka.* Odpověď je jednoduchá. Takoví lidé si tělo, ve kterém příští život prožijí, *vybírají.* Co na to řeknete?“

„Že je to pěkná pitomost a že potřebuji dolít skleničku. Byl byste tak laskav? Dávám přednost červenému.“

„To bylo kouzelné,“ řekl na to a poslušně zamířil k baru. Vrátil se nejen s plnou číší, ale také s talířkem s krabím masem a trochou kaviáru.

„Zapomeňte na minulé životy,“ prohlásil, „o těch mluvím jen proto, abych upoutal pozornost fascinujících žen.“

„Opravdu?“ vypadlo z Niny, která byla jeho upřímností poněkud šokována.

„A abych si zajistil pozvání na večírky. Funguje to. Takže tak to se mnou vypadá. A s *vámi?*“

„Jsem zklamaná. Všichni mi říkali, že jste praštěný žvanil.“

„Ani nevím, s jakým ‚i’ se to píše,“ prohlásil s povzdechem. „Víte, my profesoři jsme takoví divní šedí patroni. Bereme se příliš vážně, pořád nad vším povýšeně mručíme a vševědoucně odkašláváme, jako bychom byli bůhvíjak chytří, a přitom jsme jen příliš sečtělí šprti. Co je na tom špatného, když se někdo chová trochu jinak, aby se odlišil od stáda? Navíc to přináší tu výhodu, že se člověku alespoň vyhýbají ti staří a těžko stravitelní pedanti.“ „UFO, únosy na jejich vesmírné lodě, to všechno byla jen přetvářka?“

„Ježíši, to ne. Já opravdu věřím, že *oni* věří, že byli uneseni. Někteří mí kolegové mají stejný názor. Jen zkrátka závidí, protože oni uneseni nebyli. Ale promluvme si raději o vás. Slyšel jsem na vaši práci jen samou chválu.“

A tak si o ní začali povídat. Pod profesorovou podivínskou maskou se ukázal být zájem vzbuzující a zájem projevující člověk. K žádnému románku mezi nimi nedošlo, jak on by si přál, dopadlo to mnohem lépe. Stali se z nich přátelé a kolegové, kteří se vzájemně respektovali.

„Orville,“ ozval se ze sluchátka hlas. Doktůrek nikdy ‚haló’ nebo ‚prosím’ neříkal.

„Ahoj, Doktůrku, tady Nina.“ Protože úvodní fráze, které nazýval banalitami, nesnášel, přešla rovnou k věci. „Řeším dost podivný problém a potřebuji tvou pomoc.“

„Podivný, to je moje prostřední jméno. Co pro tebe můžu udělat?“

Nina mu popsala, oč ji Austin požádal. „Abys věděla, zní mi to dost povědomě.“

„Ty si děláš srandu, Doktůrku.“

„Ne, ani v nejmenším. Bylo to něco v mém Fortově souboru.“ Orville sám sebe považoval za novodobého Charlese Forta, novináře z devatenáctého století, který sbíral a publikoval příběhy o zvláštních jevech, jako byl například červený sníh, záhadná světla či žáby padající z oblohy. „Proč mě to nepřekvapuje?“ zeptala se Nina. „Pořád ten soubor doplňuji a přepracovávám. Jeden nikdy neví, kdy se někdo ozve a vytasí se s jakousi fantasmagorickou otázkou,“ řekl a zavěsil. Bylo o něm známo, že na loučení taky moc nedá.

Nina pokrčila rameny a pustila se znovu do práce. Po chvíli zabzučel fax a vyjela z něj jedna stránka. Pod horním okrajem byla rukou připsaná poznámka: „Stačí říct, a máš to. Líbá Doktůrek.“ Byla to kopie článku z *Boston Globe* z března 1956:

ZÁHADNÝ ITALSKÝ ARTEFAKT NA CESTĚ DO AMERIKY

Janov, Itálie (AP) - Záhadná kamenná deska nalezená v jednom zaprášeném muzejním depozitáři možná brzy vyzradí své dlouho ukrývané tajemství.

V březnu tohoto roku byla ve florentském Museo Archeologico objevena obrovitá stéla, na jejímž povrchu se nacházejí jakési podivné nápisy a v životní velikosti vytesané postavy.

V této chvíli probíhají přípravy na její transport do Spojených států, kde bude prozkoumána odborníky.

Zmíněné muzeum plánovalo výstavu s názvem „Poklady z našeho depozitáře“, aby tak veřejnost mohla spatřit i ty exponáty, na něž už celá desetiletí v ústraní sedal prach.

Protože tento kamenný artefakt má tvar obdélníkové desky, objevily se spekulace, že kdysi mohl být součástí nějaké zdi. Na výšku měří šest stop, na šířku čtyři a jeho tloušťka činí jednu stopu.

Jedna strana stély vzbudila údiv mezi všemi odborníky, kteří ji měli možnost spatřit, a následně rozpoutala vášnivou diskusi uvnitř vědecké komunity.

Existuje názor, že postavy i nápisy jsou bezpochyby středoamerického, možná mayského původu.

„Nejde o žádnou velkou záhadu,“ tvrdí Dr. Stephano Gallo, hlavní kurátor florentského muzea. „I kdyby byla stéla mayská, mohla být z Ameriky převezena lodí během španělské conquisty.“

Proč by ten kámen přepravovali přes oceán, to je jiná otázka. „Španělům šlo převážně o zlato a otroky, archeologie je nezajímala. Někdo tedy musel onen artefakt považovat za cenný, jinak by se nenamáhal s jeho dopravou. Nešlo přece o miniaturní sošku, kterou by si vzal jako suvenýr nějaký Cortezův voják.“

Snaha zjistit, odkud artefakt původně pocházel, mnoho výsledků nepřinesla. Podle katalogu muzejních exponátů stélu věnovali správcové majetku Albertiů. Kořeny rodu Albertiů sahají hluboko do historie, až ke španělskému dvoru v době vlády Ferdinanda a Isabely.

Podle mluvčího rodiny nemají Albertiovi k dispozici žádné jiné informace než ty, které se vztahují i na ostatní předměty v jejich sbírce. Rodina pochází z Janova a mnoho listin a věcí z vlastnictví Kryštofa Kolumba koupila od Luise Kolumba, objevitelova syna.

Historikové, kteří pozorně pročetli záznamy ze všech čtyř Kolumbových plaveb, o tomto artefaktu nenalezli jedinou zmínku.

Stéla se brzy vydá znovu přes oceán. Bude dopravena na Harvardskou univerzitu v Cambridgi ve státě Massachusetts, kde ji prostudují odborníci ze Střední Ameriky. Tentokrát pocestuje stylově, na palubě luxusního italského parníku Andrea Doria.

Vzhledem ke své velikosti a hmotnosti bude během plavby uložena v pancéřovém automobilu, který do Ameriky převáží větší množství dalších cenných předmětů.

*****

Článek doplňovala fotografie inkriminované stély. Snímek byl pořízen z větší vzdálenosti, aby se kamenná deska dostala do záběru celá. Vedle artefaktu stál nějaký člověk. Proč, to se dalo jen těžko odhadnout. Vedle kamene totiž působil dojmem trpaslíka. Fotograf zřejmě chtěl zvýraznit monumentálnost stély, a tak vedle ní postavil prvního čumila, který se mu nachomýtl pod ruku. Noviny pocházely z doby, kdy se ještě tisklo klasickým způsobem, a tak snímek nebyl příliš ostrý. Nina dokázala rozeznat jen nezřetelné linie symbolů, ozdobných drážek a postav vytesaných do povrchu kamene. Vzala si na pomoc lupu. Nepomohla. Ve zvětšené formě byly jednotlivé přechodové hrany vzhledem k použité reprodukční metodě ještě nezřetelnější. Zavolala znovu Doktůrkovi.

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptal se jí.

„Důležité především je, co si o tom myslíš ty. *Ty* jsi v téhle oblasti expert.“

„No, máš pravdu, samozřejmě.“ Orvilleho hlas zněl tak, že si mnoho nadějí nedělala. „Těžko říct, když nemám možnost prohlédnout si originál, ale připomíná mi to Drážďanský kodex, jednu z mála mayských knih, které Španělé nespálili. Vybavují se mi kalendářní vyobrazení, oběžné cykly Venuše a podobně. Venuše byla velmi důležitá zejména pro postklasické Maye. Tahle planeta ztělesňovala Kukulcana, vousatého boha, kterému Toltékové říkali Quetzalcoatl. Opeřený had. Mayové dokázali vypočítat dobu oběhu Venuše téměř na vteřinu. Ale jak jsem řekl, bez možnosti vidět originál je to těžké.“

„Kromě toho nic?“

„Nic, dokud nenarazím na kvalitní snímek nebo nějaké umělecké ztvárnění té stély.“

„Co ten komentář profesora Galia, že ta věc žádnou velkou záhadu nepředstavuje?“

„Oh, má absolutní pravdu. Skutečnost, že nějaký mayský artefakt mohl být objeven v Itálii, senzací není. Rozhodně o nic větší než fakt, že si můžeš v Londýně koupit vstupenku do Britského muzea a najít uvnitř fantastické plastiky, které lord Elgin odvezl z Parthenónu. Důležitou částí téhle záhadné rovnice je místo vzniku té stély, jak jistě chápeš. Nestačí vědět, kde byla nalezena, ale také jak a odkud se tam dostala.“

„A co ten Kolumbův dopis, co jsem ti o něm vyprávěla? Zmiňuje nějaký předmět podobný tomuhle. Souvisí to nějak s tou sbírkou rodiny Albertiů?“

„Nemůžeš přece vyvozovat závěry jen na základě jakéhosi starého novinového článku. Taky ses vyjádřila v tom smyslu, že o pravosti toho Kolumbova dopisu existují určité pochybnosti. I když to vypadá, jako by to napsal samotný McCoy, přece jen budeme potřebovat více důkazů, že jde o jednu a tutéž věc. Ale uznávám, že je to lákavá představa. Vůbec bych se nedivil, kdyby Kolumbus ten kámen dopravil domů tajně. Občas se tak podivně choval, a bylo to o něm známo. Někteří lidé věří, že během první cesty falšoval údaje o uplutých mílích, aby posádka nevěděla, jak daleko je od pevniny. Ukrýt něco, to by Kolumbově povaze odpovídalo. Bohužel ale nesmíme zapomínat na to, že jsme vědci, nikoli autoři populárních a napůl vymyšlených archeologických škvárů.“

Orville měl stoprocentní pravdu. Vyvozovat ukvapené závěry by bylo neprofesionální.

„Ten italský profesor učinil jednu trefnou poznámku," prohlásila Nina. „Španělé se nezajímali o vědu, ale o plundrování."

„Jistě. Cortez určitě ani zdaleka nebyl Napoleon, který si s sebou vzal učence, co pak objevili Rosettskou desku."

Zajímavé. Nina si na Rosettskou desku také vzpomněla. Obsahovala shodný dvojjazyčný text, jeden řecký, druhý egyptský. Tento důležitý archeologický nález poskytl klíč k rozluštění egyptského hieroglyfického písma. „Dala bych cokoli, abych to mohla vidět na vlastní oči."

„Hm, to zní lákavě. Kdybych měl tu moc, rád bych ti vyhověl. Obávám se však, že je ten artefakt trochu nedostupný."

„Jistě, jsem to ale husa. *Andrea Doria.* Srazil se přece s nějakou lodí."

„Přesně tak. Se *Stockholmem.* V důsledku téhle nešťastné události teď náš kámen spočívá na dně Atlantiku, více než dvě stě stop pod hladinou. Můžeme jen doufat, že se rybám líbí. Je to tragédie. Možná mohl prokázat existenci Atlantidy. Umím si živě představit ty titulky v novinách. Šílený profesor opět udeřil, nebo tak nějak."

„Nepochybuji o tom, že si najdeš něco podobně kontroverzního," řekla Nina pobaveně. „Díky za pomoc, Doktůrku."

„Jsem rád, že ses ozvala. Pořád někde poletuješ. Co takhle zajít si tenhle týden někam na oběd?"

Požádala ho, ať zavolá příští dopoledne, že si do té doby zjistí, jak to vypadá s její pracovní náplní. Jen co zavěsila, vytočila číslo *Boston Heraldu* a požádala o přepojení do redakce zpravodajství. „K. T. Pritchardová," ozvalo se ze sluchátka.

„Zdravím vás, Kejtí. Tady je vaše oblíbená archeoložka, která něco potřebuje. Neměla byste pro mě minutku?"

„Pro vás vždycky, doktorko Kirovová. Máte štěstí. Právě jsem dopsala článek, dokud se ale budu tvářit, že pracuju, nic dalšího po mně chtít nebudou. Co pro vás můžu udělat?"

Pritchardová před časem použila Ninu jako informační zdroj pro později oceněnou sérii článků, které napsala poté, co bostonské Muzeum krásných umění zakoupilo v dobré víře, že je vše v pořádku, jednu kradenou etruskou vázu. Za tuto prokázanou službu se cítila zavázána a byla kdykoli ochotna Nině pomoci.

Nina jí vysvětlila, že pátrá po jakékoli zmínce o jednom archeologickém artefaktu, který byl převážen z Itálie parníkem *Andrea Doria.*

„Podívám se do archivu a zavolám vám zpátky."

Neuplynula ještě ani hodina a zazvonil telefon. Byla to Pritchardová.

„To bylo rychlé," vypadlo z Niny udiveně.

„Všechno to máme na mikrofilmech, takže vyhledávání jde celkem snadno. Jsou tam tuny materiálů o *Andrea Doriovi,* samozřejmě z doby těsně po jeho potopení. Pak tam jsou zprávy o průběhu vyšetřování, ale ty jsem přeskočila. Ta loď přepravovala úžasné množství cenných věcí. Bylo to hotové plovoucí umělecké muzeum. Nikde ani zmínka o čemkoli, co by odpovídalo vašemu popisu. Tak jsem se podívala na vydání, která by mohla poukazovat na výročí té události. Však víte, jak noviny rády připomínají tragédie, aby pak o nich mohly donekonečna psát, až nastane doba, kdy chcíp' pes. Našla jsem zajímavý článek, který vyšel při příležitosti třicátého výročí. Byl o hrdinech a zbabělcích. Někteří členové osádky jednoduše utekli, zatímco jiní by si zasloužili medaili. S jedním z nich tam byl rozhovor. Nějaký číšník. Neříkala jste náhodou, že ta věc byla uložena v pancéřovém voze?"

„Ano, alespoň podle jednoho článku od agentury AP."

„Hm, dobrá. Tak tedy tenhle číšník prohlásil, že na vlastní oči viděl, jak v době, kdy se loď potápěla, to auto někdo vykrádá."

„*Loupež?!*"

„Přesně tak. Provedla ji skupina ozbrojených mužů. To auto bylo v lodní *garáži.*"

„To je neskutečné! Co o té loupeži ještě řekl?"

„Nic. Už o ní dál nemluvil. Pouze sdělil, že se do garáže vypravil pro hever, aby mohl vyprostit nějakou ženu. Zavolala jsem tomu reportérovi, který s ním mluvil. Byl to Charlie Flynn. V branži to býval hotový buldok. Ten když se do něčeho zakousl... Dneska už je v důchodu. Chtěl z toho

chlápka vypáčit víc. Doufal, že by z toho mohl být zajímavý titulek a ústřední téma celého článku. Dosud nevyřčený příběh. Potápějící se loď. Maskovaní muži. Drama v podpalubí. Něco na ten způsob. Ten číšník se ale nenechal přinutit. Prý o tom nebude mluvit. Pak změnil téma, od té chvíle ale údajně vypadal nějak zakřiknutě. Požádal Charlieho, aby ty informace o loupeži vůbec nepoužil.“

„Charlie to ale stejně udělal.“

„Jo, tenkrát to tak chodilo. Co člověk řekl, to taky otiskli. To není jako dneska, když novinářům dýchají zezadu na krk právníci, co se specializují na žaloby za nactiutrhání. Zmínka o loupeži byla až dole, skoro až na samém konci. Redaktor, který měl na starosti celou rubriku, se zřejmě domníval, že je v ní příliš málo faktů a že se proto na nějaké čelní místo nehodí, považoval ji asi ale za dostatečně zajímavou, aby mohla být zařazena pro zpestření. Charlie si promluvil s několika cestujícími z *Dorii.* Chtěl zjistit, jestli by nebylo možné získat podobné informace i z jiného zdroje. Nevěděli o tom vůbec nic.“

„Jak se ten číšník jmenoval?“

„Pošlu vám to faxem, ale ne, počkejte. Tady to je. Byl to Ital. Jmenoval se Angelo Donatelli.“

„Neznáte náhodou jeho adresu?“

„Tenkrát žil v New Yorku. Charlie tvrdí, že si tam otevřel přepychovou restauraci. Víc toho o něm neví. Povězte mi, doktorko Kirovová, je za tím něco?“

„To zatím nemohu tvrdit, Kejtí. Jestli ano, budete první, komu o tom řeknu.“

„Víc nežádám. Ozvěte se kdykoli.“

Když Nina zavěsila, pár minut jen tak nepřítomně hleděla před sebe. Pokoušela se nějak spojit jakýsi masivní kamenný artefakt z Kolumbovy éry s neštěstím na moři, ozbrojenou loupeží a marockým masakrem. K ničemu to nevedlo. To už by bylo jednodušší najít souvislost mezi sumerským klínovým a minojským lineárním písmem B. Vzdala to a zavolala Kurtu Austinovi.

31 KAPITOLA

Washington, D.C.

Najít Angela Donatelliho bylo překvapivě snadné. Austin jednoduše použil internet. Nalezl patnáct odkazů včetně jednoho článku v *Business Weeku,* který líčil, kterak se z obyčejného číšníka v koktejlovém salonku stal majitel jedné z nejlepších a nejvyhledávanějších newyorských restaurací. Podle snímku, na němž byl zachycen při rozmluvě se svým šéfkuchařem, se jednalo o prošedivělého muže středního věku, který více než restauratéra připomínal nějakého uhlazeného evropského diplomata.

Austin zavolal do manhattanské telefonní centrály, zjistil si číslo a po chvíli už hovořil s příjemnou zástupkyní provozního vedoucího Donatelliho restaurace.

„Pan Donatelli dnes není přítomen, je na Nantucketu," řekla Austinovi.

„Kdy bych ho mohl zastihnout?"

„Měl by se vrátit zítra. Zkuste to po třetí hodině."

Nantucket. Austin tenhle ostrov u massachusettského pobřeží dobře znal, několikrát se tam zastavil, když plul se svou plachetnicí do Maine. Pokusil se najít Donatelliho nantucketské telefonní číslo, nebylo ale v seznamu. O pár minut později už hovořil s poručíkem Coffinem z nantucketského policejního okrsku. Představil se jako pracovník agentury NUMA a řekl, že by potřeboval sehnat Angela Donatelliho. Spoléhal na to, že maloměstská policie ve svém rajonu obvykle zná každého a ví o všem, co se kde šustne.

Policejní důstojník potvrdil, že Donatelli má na ostrově letní sídlo, byl ale opatrný. „Proč potřebuje Národní agentura pro podmořský výzkum mluvit s panem Donatellim?"

„Dáváme dohromady takové historické dílko o kolizích na moři. Pan Donatelli zažil potopení *Andrea Dorii."*

„Slyšel jsem o tom. Už jsem se s ním párkrát setkal. Příjemnej chlap."

„Chtěl jsem mu zavolat, jeho číslo ale není v seznamu."

„Jo, většina těch, co žijou tam co von, to tak dělá. Proto si taky stavěj ty velký domy, aby měli soukromí."

„Možná bych mohl ještě dneska přiletět na ostrov. Třeba se se mnou bude ochoten setkat."

„Povím vám, co uděláte. Až se dostanete k nám na ostrov, stavíte se na policejní stanici na Water Street a necháte si mě zavolat. Ukážu vám na mapě, kde bydlí."

Dobrý polda, pomyslel si Austin. Nehodlá o nikom z ostrova roztrušovat žádné informace, dokud si tazatele osobně neprověří.

Austina by ani ve snu nenapadlo, že se Nině podaří najít stopu tak brzy.

Protože Zavala pátral v Texasu a Trout na Yucatánu, měl Austin trochu času, který mohl pokusu o kontaktování Donatelliho věnovat. Díky známostem s těmi správnými vládními úředníky se mu podařilo sehnat místo v letadle jedné malé společnosti, která zajišťovala pravidelné spojení mezi Washingtonem a Nantucketem. O pár hodin později už seděl ve staré okřídlené rachotině a svištěl si to na severovýchod.

Let hodlal využít k prostudování materiálu, který mu těsně před tím, než opustil sídlo agentury, hodil na stůl Yaeger. Požádal toho počítačového šílence, aby se koukl do paměti těch svých elektronických zázraků a pokusil se najít něco o bratrstvu, o tom tajném spolku z šestnáctého století, o němž během oběda hovořil s Perlmutterem. A aby se mrknul na případné napojení *Los Hermanos* na Kryštofa Kolumba. Na chvíli se zadíval na hladinu oceánu, jež se leskla hluboko pod ním, a pak složku otevřel. Spatřil Yaegerův vzkaz:

****

Ahoj, Kurte.

Myslím, že to mám! Ponořil jsem se do studia informací o všech možných tajných organizacích a vězel jsem v tom až po uši, následný požadavek na Kolumba však výběr podstatně zúžil. Poté jsem si odkliknul jeden z těch odkazů, co se každou chvíli vynoří bůhví odkud a pak ti běhají po obrazovce. Podle té poznámky byl Kolumbus údajně nějak spjat s jakýmsi spolkem, který si říkal Bratrstvo

svatého meče pravdy (tenkrát dlouhé názvy milovali). Jestli byl Kolumbus jeho členem, není známo. Zřejmě ne.

To bratrstvo bylo založeno v 15. století na začátku působení inkvizice ve Španělsku, a to arcijáhenem jménem Hernando Perez, představeným jednoho vlivného kláštera známého až fanatickou vírou. V jednom kuse se káli, nosili žíněné košile a provozovali sebemrskačství. Perez nebyl o moc lepší než Torquemada, generální inkvizitor pro Španělsko. Do bratrstva vzal ty nejhorší fanatiky ze svého kláštera. Ti vytvořili spolehlivé jádro jeho organizace.

Perez byl v podstatě šílenec, ve své víře zcela neochvějný, používat k dosažení svých cílů násilí a vraždy mu činilo potěšení. Členům bratrstva, ať už v rámci plnění jeho záměru prolili sebevětší množství krve, sliboval věčnou spásu. Tím záměrem bylo sprovodit ze světa kacíře. A trochu se při dosahování tohoto cíle také obohatit. 0 to, co vzali svým obětem, se dělili s inkvizicí. Bratrstvo pracovalo skrytě, většinou pouze poukazovalo na bezvěrce, aby je pak mohla pohltit krvavá inkviziční mašinerie. Někdy ale posílalo do akce vlastní úderná komanda. Nebo někoho pro prachy, když je člověk měl a dokud byl ochoten klopit.

Za kacířství a kacířské se dalo označit téměř cokoli. A to nám skýtá další možný úhel pohledu. V těch dobách by tě mohli upálit i za výrok, že Kolumbus objevil Ameriku! V bibli není o amerických kontinentech ani slovo. Něco takového by celým tvrzením o Adamovi a Evě pěkně zacloumalo. Takže když Kolumbus prohlásil, že objevil Čínu nebo Indii, tehdejší mocní se za něj postavili.

Skutečné důvody byly však politické. Církevní a státní moc představovaly v praxi jedno a totéž. Zpochybňování nějakého náboženského dogmatu by znamenalo hrozbu i pro trůn. Kdyby někdo vyjádřil pochyby ohledně názoru církve na geografickou podobu světa, chátra by se mohla začít ptát, proč musí strádat, zatímco biskupové a králové mají plná břicha, a davy by mohly vzít paláce útokem.

V sázce byly také peníze. Miliony. Španělsko chtělo bohatství Nového světa pro sebe. Kdyby mohly ostatní země dokázat, že Kolumbus nebyl prvním člověkem, který doplul do Indie, soupeři a protivníci Španělska, jako například Portugalsko, by si mohli nárokovat nová území a vše, co by poskytovala. Kdo měl zlato, mohl stavět válečná plavidla a budovat armádu. Jak vidíš, mluvíme tu o boji o nadvládu v Evropě. Právě proto také inkvizia, která fungovala jako hrůzu šířící a poslušnost udržující nástroj ve službách španělské státní moci, považovala víru v existenci nějakého dalšího kontinentu s vlastní civilizací a názor, že tato civilizace měla se Starým světem kontakt ještě před Kolumbem, za projev kacířství a trestala ho upálením.

Pro dokreslení, jak nebezpečné takové myšlenky byly, ti může posloužit příklad Ameriga Vespucciho. Král ho poslal na tajnou akci, která měla Kolumbovy objevy ověřit. Když pak Vespucci prokázal, že Kolumbus žádnou krátkou cestu do Indie nenašel, že nalezl nový kontinent a možná ani nebyl první, kdo se tam dostal, byl označen za kacíře a vyzván, aby svá tvrzení odvolal. Španělé tím, že z podobných myšlenek udělali nejtěžší zločin, vlastně nepřímo připustili, že k nějakému dřívějšímu kontaktu skutečně došlo. Torquemada byl starý prohnaný lotr. Prohlásil, že i kdyby se Indiáni setkali s někým, komu říkali Quetzalcoatl, pak to byl určité běloch, a navíc Španěl. Takže Španělsku vznikl na ta nová území nárok vlastně ještě před tím, než se Kolumbus vůbec narodil.

Ověřil jsem si, že těch pět námořníků opravdu zemřelo poté, co povečeřeli v Kolumbově domě. Nemohu potvrdit, že by s tím Bratrstvo svatého meče pravdy mělo cokoli společného. Příčinou mohla být otrava z jídla. Poslední informace, které se mi o tom bratrstvu podařilo vypátrat, pocházejí z 16. století. Možná nepřežilo úpadek inkvizice. Všechny materiály máš ve složce. Doufám, že ti to k něčemu bude.

****

Následovala hromada papírů s detailními informacemi. Když je pak Austin pročítal, uvědomil si, jak užitečnou práci ten počítačový génius vykonal, když svá zjištění nahustil do stručného přehledu. Záležitosti týkající se toho bratrstva byly fascinující, zvláště akce zajišťující utajení skutečnosti, že mezi Starým a Novým světem existoval kontakt. Byl tu ale problém. Bratrstvo přestalo existovat už před více než třemi sty lety.

Pilot oznámil, že jsou kousek od Martha's Vineyardu. Když se Austin podíval z okýnka, spatřil východně od tohoto ostrova Nantucket. Z dálky svým tvarem trochu připomínal vepřovou kotletu.

Do jeho plochých a pustých okrajů, bičovaných po většinu roku větry, a dlouhých bílých pláží se zakusovaly cáry mlhy. Nebylo těžké pochopit, proč tento ostrov zlákal kulhavého kapitána Achaba a skutečné kvakery, ne ty organizované náboženské fanatiky, z řad kapitánů a majitelů lodí, kteří si nadělali jmění lovem velryb. Přímo před prahem Nantucketu vedla mořská dálnice, po níž mohla velrybářská plavidla vyrážet na lov, který se někdy protáhl i na celé roky.

Austin si na letišti Toma Neverse půjčil auto a odjel do města. Minul spoustu monumentálně vyhlížejících domů postavených z peněz vydělaných prodejem velrybího tuku, napojil se na širokou hlavní městskou komunikaci lemovanou velkými kameny, které kdysi sloužily v plachetnicích jako balast, a pak odbočil na Water Street a pokračoval po ní podél přístavu až k místní policejní a požární stanici.

Poručík Coffin byl dlouhán s vystouplými lícními kostmi a ostře řezaným nosem, který musel až příliš často čelit přímému slunci. Když se mu Austin představil, překvapením otevřel ústa.

„Dostal jste se sem rychle," řekl, zatímco si statného a předčasně zešedivělého příchozího prohlížel. „NUMA svým lidem dává k dispozici soukromý tryskáče?"

„Jenom některým. Měl jsem štěstí a dostal se na palubu jednoho letadla. Aspoň jsem mohl vypadnout z Washingtonu."

„To vám jen těžko můžu vyčítat. V tuhle roční dobu je na ostrově fakt fantasticky. Navíc se vám podařilo propásnout turisty." Pak se jeho ořechově hnědé oči zúžily. „Jen abyste věděl, když jsme spolu domluvili, zavolal jsem do tý vaší agentury."

„To vám jen těžko můžu vyčítat."

Coffin se zasmál. „Zdá se, že jste nelhal. Nechceme dělat potíže, ale člověk musí být opatrný. Na Nantucketu bydlí spousta boháčů. Vlastní velký domy a platěj hrozitánský daně. Zloději se sice obvykle neptají, kde je dům, co se do něj chtějí vloupat, ale nikdy nevíte. To byl dobrý nápad, že jste zavolal. Lidi, co tu žijou, se o sebe čerta staraj. Klidně by vás poslali na opačný konec ostrova. Ukážu vám, kde to je." Roztáhl na stole turistickou mapu. „Pojedete po Polpis Road až k písčité odbočce, u které je poštovní schránka s namalovanou lodí," řekl Coffin a zakreslil do mapy trasu žlutým zvýrazňovačem.

Austin policejnímu důstojníkovi poděkoval, nasedl do auta a zamířil podle instrukcí ven z města. Pak odbočil na úzkou křivolakou silnici, která vedla nejprve lesíkem tvořeným zakrslými borovicemi a poté kolem několika farem a mokřin porostlých klikvovými keři. U poštovní schránky, kterou zdobil černo-bílý obrázek zaoceánského parníku, Austin zahnul na písčitou cestu a projel nízkým lesem, jenž byl po chvíli vystřídán křovinatým porostem. Když se jeho vůz vnořil do chuchvalců mlhy, které předtím spatřil z letadla, ucítil intenzivní slanou vůni moře.

Z mlhy náhle vystoupil velký dům. Vypadal opuštěně. Venku nestálo žádné auto a v oknech, třebaže se už smrákalo, nebylo vidět světlo. Austin zaparkoval na příjezdové cestě, která měla tvar podkovy a byla vysypána drcenými škeblemi, po chodníku lemovaném hustým a pečlivě udržovaným trávníkem došel k široké verandě a zazvonil. Uvnitř se ozvala zvonkohra. Nic, žádná reakce. Možná se ta zástupkyně provozního vedoucího zmýlila. Nebo Donatelli změnil plány a vrátil se do New Yorku dříve, než původně zamýšlel.

Austin se zachmuřil. Nakonec to bude jen zbůhdarma vyplýtvaný čas. Od začátku věděl, že se chytá stébla, když se snaží najít spojitost mezi loupeží, k níž došlo před několika desetiletími někde na moři, a zabíjením archeologů. Zauvažoval, jestli se mu podaří chytit ještě nějaké letadlo do Washingtonu. Zatraceně. Nedostane se tak domů o nic rychleji, než kdyby na ostrově strávil noc a odletěl až prvním raním spojem. Rozhodl se zůstat a podívat se teď ještě trochu po okolí. Opustil verandu a vydal se okolo domu.

Nantucket se stal obětí zvláštní epidemie. Nákazu představovaly podivné ‚trofejní domy', přeplácané jako antické památníky vítězství a většinou velké jako menší hotel. Dali si je postavit zazobanci, kteří v celkové zastavěné ploše zřejmě spatřovali možnost, jak trumfnout sousedy. Donatelliho letní sídlo také nepatřilo k nejmenším, architekt navíc prvky klasické italské architektury doplnil stříbřitošedou střešní krytinou s bílými ozdobami, vše ale bylo vytvořeno s vkusem.

Za domem se nacházela rozlehlá zelinářská zahrada a dětská houpačka a skluzavka. Austin se vydal za zvukem mořského příboje. Přešel širokou travnatou plochu a zastavil se na okraji písčitého srázu v místě, odkud vedly dolů na pláž už notně omšelé schody. Ty se, stejně jako pláž, ztrácely v mlze, která jako by tlumila i hukot oceánu. Rachot zalamujících se vln bušících do jeho břehu se ale přeslechnout nedal. Obrátil se a pohlédl k domu. V mlze a vytrácejícím se světle téměř nebyl vidět.

V duchu si řekl, že asi udělal vše, co mohl, vrátil se k autu a napsal Donatellimu vzkaz, aby mu co nejdříve zavolal. Pak s ním zamířil k domovním dveřím. Dost primitivní způsob komunikace, snad ale bude fungovat, pomyslel si. Až se vrátí do kanceláře, hned mu zavolá.

Znovu vystoupal těch pár schodů, co vedly na verandu, a zastrčil přeložený lístek se vzkazem pod zdobené klepadlo. Doufal, že se masivní mosaz postará o to, aby vítr papír neodfouknul. A pak náhle zjistil, že víc než větrem by se měl znepokojovat něčím úplně jiným. Vzadu na krku totiž ucítil chladný dotyk kovu. Následovalo nezaměnitelné cvaknutí natahovaného kohoutku nějaké pořádně velké střelné zbraně. Až do té chvíle se neozval vůbec žádný zvuk, dokonce ani jediné došlápnutí nohy.

„Ruce vzhuru," zaslechl drsný hlas. „Neotáčet se." Muž mluvil s cizím přízvukem. Austin pomalu zvedl ruce. „Pan Donatelli?" „Nemluvit," pronesl muž, a aby svému rozkazu dodal na důrazu, zaryl mu hlaveň do krku. Zkušená ruka zašmátrala po Austinově těle a vylovila jeho peněženku. Když muž ke své spokojenosti zjistil, že Austin nemá zbraň, přikázal mu, aby se vydal po venkovním schodišti nahoru na polootevřenou terasu, která se v úrovni druhého podlaží táhla podél tří stěn domu. Mlha už sahala až sem. Kdyby Austin nezaregistroval žhnoucí konec cigarety a neucítil ve vzduchu vůni silného tabáku, vůbec by si muže, který se opíral o zábradlí, nevšiml.

„Sednout!" vyštěkl mu za zády ozbrojený muž. Austin poslechl a posadil se do nechutně mokrého křesla. Aniž by na něj jeho strážce přestal mířit, oslovil italsky kouřící postavu. Hovořili spolu přibližně minutu.

„Kdo jste?" zeptal se nakonec muž v mlze.

„Jmenuji se Kurt Austin a pracuji pro Národní agenturu pro podmořský výzkum."

Chvíli bylo ticho. „Když už nic jiného, jste aspoň důsledný. To je stejná pohádka, jakou jste navykládal poručíku Coffinovi." I tento muž mluvil s přízvukem, ten ale nebyl tak patrný jako v případě jeho ozbrojeného kolegy.

„Vy jste mluvil s Coffinem?"

„*Samozřejmě.* Policie dbá o to, aby letní hosty nic nerušilo. Zvláště ty, kteří jsou k ní nadmíru štědří. Požádal jsem poručíka, aby mi v případě, že mě někdo bude shánět, dal vědět. Dokonce mi nabídnul, že vás osobně přiveze. Odpověděl jsem mu, že to zvládnu sám."

„Tak jste pan Donatelli?!"

„Otázky kladu *já.*" Následovalo další bolestivé rýpnuti do krční páteře. „Kdo jste ve skutečnosti?"

„V peněžence mám průkaz."

„Doklady se dají zfalšovat."

Donatelli se evidentně rozhodl hrát si na tvrdého hocha a nenechat se jen tak lehce přesvědčit. „Poručík Coffin zavolal k nám do agentury a ověřil si, že jsem skutečně tím, za koho se prohlašuji."

„Nepochybuji o tom, že jste, kdo tvrdíte. Co mě ale zajímá, je to, kdo jste ve *skutečnosti.*"

Austinovi už pomalu docházela trpělivost. „Obávám se, že nechápu, o čem mluvíte, pane Donatelli."

„Proč by za mnou tak velká vládní agentura jako NUMA někoho posílala? Vedu v New Yorku restauraci. Jedinou věc, která má v mém případě co dělat s mořem, představují ryby a korýši, které nakupuji na Fultonově rybím trhu." Rozumná otázka. „Byl jste na palubě *Andrea Dorii.*"

„Poručík Coffin mi řekl, že jste se o *Doriovi* zmínil. To je ale trochu stará záležitost, ne?"

„Doufali jsme, že byste nám mohl poskytnout nějaké informace k případu, na němž zrovna pracujeme."

„Povězte mi o tom případu, pane Austine. Můžete dát ruce dolů, ale pamatujte si, že můj bratranec Antonio pochází ze Sicílie a že, jako většina Sicilanů, nikomu nedůvěřuje. S *luparou* to umí, zvlášť na krátkou vzdálenost."

Lupara byla puška s krátkou hlavní, kterou sicilští mafiáni používali před tím, než přišly do módy automatické zbraně a nálože pod auty. Starožitný kousek, pořád ale ještě životu nebezpečný.

„Než začnu," pronesl Austin klidným hlasem, „tak bych ocenil, kdybyste svému bratranci Antoniovi sdělil, že jestli mi s tou *luparou* nepřestane dloubat do krku, vrazím mu ji tam, kam slunce nesvítí."

Austin sice neznal způsob, jak by tuto hrozbu mohl realizovat, měl ale za sebou dlouhý den a bratrancovy šťouchance ho už unavovaly. Donatelli jeho slova přetlumočil. Antonio se sice postavil vedle jeho křesla, mířit na něj ale nepřestal. Škvíra, která snad byla ústy, se roztáhla do něčeho, co se možná dalo nazvat úsměvem.

V šeru se rozzářil plamínek zapalovače a odhalil Donatelliho hluboko zasazené oči. „A teď mi, pane Austine, povězte svůj příběh."

Tak to udělal. „Všechno to začalo v Maroku," zněla jeho první slova. Postupně přešel až do přítomnosti a vysvětlil, jak je stopy zavedly až k němu. „Jeden náš pracovník narazil na vaše jméno ve starém novinovém článku. Když jsem se v něm dočetl, že jste se stal na lodi svědkem vyloupení pancéřového vozu, rozhodl jsem se promluvit si s vámi."

Donatelli nejprve chvíli mlčel a pak něco řekl italsky svému bratranci. Podsaditý muž, který dosud stál vedle Austina, prošel tiše posuvnými dveřmi do domu. O pár vteřin později se uvnitř rozzářilo světlo.

„Půjdeme dovnitř a uděláme si pohodlí, pane Austine. Je tu vlhko. To kosti nemají rády. Musím se vám omluvit. Myslel jsem si, že jste jedním z *nich.* Ti by si nikdy práci s vymýšlením tak neskutečného příběhu nedali, takže musí být pravdivý."

Austin vstoupil dovnitř. Donatelli ukázal na plyšové křeslo stojící těsně u krbu, sám se posadil do druhého a pak zmáčknul tlačítko dálkového ovládání. Z hořáků začal tryskat plyn a v ohništi vyšlehly plameny. Sálavé teplo, které se přes skleněný kryt počalo šířit do místnosti, bylo příjemné. Zvlášť pro Austina, jehož pokožka rozhodně nebyla zvlhlá jen pobytem v mlze.

Když odtrhl oči od ohně a pohlédl výše, spatřil na krbové římse dokonalý model *Andrea Dorii.* To ale nebylo vše. Model totiž představoval jen jeden exemplář ze sbírky různých upomínkových předmětů a fotografií - zahlédl dokonce i záchrannou vestu -, jimiž byl prostorný obývací pokoj doslova prošpikován. Všechno to mělo něco společného s *Doriou.*

Donatelli si jej zamyšleně prohlížel. Mihotavé světlo z ohně prozradilo, že tenhle šedesátník vypadá pořád ještě dobře. Lehce zvlněné a dozadu učesané vlasy byly trochu šedivější než na fotografii z časopisu pro podnikatele. Celkově se ale dalo říct, že se na něm roky příliš nepodepsaly. Jeho stále vzpřímené tělo v nákladně vyhlížející bleděmodré běžecké soupravě a sportovních botách značky New Balance budilo dojem, že se o ně Donatelli stará a snaží se udržovat v kondici.

Bratranec Antonio představoval pravý opak. Tento ostražitě se rozhlížející muž byl malý a zavalitý, měl dohola vyholenou hlavu a jeho obličej vytvářel zdání, že ho někdo delší dobu používal místo boxovacího pytle. Měl přeražený nos, zdeformované uši a jeho nažloutlou kůži pokrývaly ornamenty jizev. Na sobě měl černou košili a volné kalhoty téže barvy. Na chvíli se vzdálil, a když se pak vrátil, nesl před sebou podnos se dvěma skleničkami a Austinovou peněženkou. Dojem číšníka kazila jen přes rameno zavěšená puška.

„*Grappa,*" pronesl Donatelli. „Vyžene nám z kostí veškerou vlhkost."

Austin zastrčil peněženku zpátky do kapsy, uchopil skleničku a ochutnal. Italská ohnivá voda mu téměř sežehla krk. Ale nebyla špatná.

Donatelli si dal také doušek a pak řekl: „Jak jste mě tu našel, pane Austine? Dal jsem svým lidem v kanceláři jednoznačné instrukce. Nikdo se neměl dozvědět, kde jsem."

„Řekli mi to v restauraci."

Na tváři postaršího muže se objevil úsměv. „Tak takhle se starají o mou bezpečnost." Donatelli znovu usrkl a pak se mlčky zahleděl do ohně. Přibližně po minutě na Austina upřel své pronikavé oči. „To nebyla loupež," prohlásil kategoricky.

„Ten novinář to špatně pochopil?"

„Sám jsem to tak pro jistotu nazval. Při loupeži zloději obvykle něco *ukradnou.* Tihle lupiči nevzali nic, jen pár lidem život," řekl a pak Austinovi podrobně a svým způsobem i vtipně popsal

onu nezapomenutelnou noc. I když od té doby už uběhla spousta let, při líčení, jak se během jeho cesty do tmavého zaplavovaného podpalubí umírající loď stále více nakláněla, se mu lehce chvěl hlas. Řekl mu o zabití mužů strážících obrněné vozidlo, popsal mu svůj útěk i následnou záchranu. „Tvrdil jste, že uvnitř toho auta byl kámen," prohlásil pak zadumaně. „Proč by lidé zabíjeli pro nějaký šutr, pane Austine?"

„Třeba to nebyl jen tak *ledajaký* šutr."

Nechápavě zakroutil hlavou. „Pane Donatelli, před chvílí jste řekl, že jste se bál, abych nebyl jedním z ‚nich', Co jste tím myslel?"

Restauratér si odpověď nejprve důkladně promyslel. „Od té doby, co se ta loď potopila, jsem o tom, co se stalo, nikomu nic neřekl. Před tím novinářem mi jen uklouzl jazyk. Někde v hloubi duše jsem cítil, že existuje důvod, proč to uchovat v tajnosti. Když pak článek vyšel, někdo mi zavolal a důrazně mě varoval, abych se o tom incidentu už nešířil. Muž s ledovým hlasem. Věděl o mně i mojí rodině úplně *všechno.* Jak se jmenuje kadeřník mé ženy. Znal jména mých dětí i vnoučat. Kde žijí. Prohlásil, že jestli o té noci řeknu *komukoli,* zemřu. Ještě předtím ale uvidím umírat svou rodinu." Chvíli jen tak hleděl do plamenů. „Pocházím ze Sicílie. Uvěřil jsem mu. Žádnému novináři už jsem rozhovor neposkytl. Požádal jsem Antonia, aby přiletěl a žil tu se mnou. Měl, jak bych to řekl, doma určité těžkosti, úřady ho neměly moc v lásce, a tak se docela rád přestěhoval." Vzhledem k Tonyho pocuchanému obličeji a lehkosti, s jakou v rukou třímal pušku, si Austin dokázal docela živě představit, jakého druhu ty těžkosti asi byly, nehodlal se touto záležitostí ale zaobírat.

„Předpokládám, že se muž, který vám volal, nepředstavil. A že ani nesdělil, za koho hovoří."

„Ano i ne. Žádné jméno nepadlo, naznačil však, že není sám, že má mnoho bratrů."

„*Bratrů.* Nepoužil náhodou slovo ‚bratrstvo'?"

„Ano. Mám pocit, že právě tohle řekl. Vy jste o nich něco slyšel?"

„Kdysi existovala organizace, která si říkala Bratrstvo svatého meče pravdy. Spolupracovala se španělskou inkvizicí. To ale bylo před několika staletími."

„Mafie taky vznikla před stovkami let," opáčil Donatelli a pobaveně se podíval na svého bratrance. „V čem by měl být rozdíl?"

„Mafie o své existenci dává neustále vědět."

„Ano, to je pravda, ale i když lidé u nás doma věděli, že něco takového existuje a že se Černá ruka přesunula spolu s mnoha emigranty do Ameriky, místní policie zjistila, že se jí tu usadila La Cosa Nostra, až tehdy, když náhodou narazila na někoho, kdo jí prozradil, co znamená *muerto.* Mlčení, nebo smrt."

„Takže vy tvrdíte, že by nějaká organizace mohla tajně operovat celá staletí?"

Donatelli rozpažil. „Mafie vraždila, vydírala, loupila. Hoover, šéf FBI, přesto tvrdil, že nic takového jako La Cosa Nostra neexistuje."

Zatímco se Austin nad Donatelliho slovy zamýšlel a pomalu docházel k názoru, že má asi pravdu, rozhlížel se po místnosti.

„Od té doby, co jste se živil jako číšník, jste urazil pořádný kus cesty," prohlásil pak s pohledem upřeným na luxusní dřevěné obložení stěn s mosazným kováním.

„Sám bych k tomu nepřišel. Když se *Doria* potopil, rozhodl jsem se, že už v životě nevkročím na palubu žádného plavidla," řekl a zasmál se. „Nic vás nezbaví romantického vztahu k moři tak dokonale jako hrůza prožitá v podpalubí potápějící se lodě. Žena, které jsem se pokusil pomoci, svým zraněním nakonec bohužel podlehla. Když jsem přišel na pohřeb, její manžel mi ještě jednou poděkoval a pak řekl, že by chtěl na oplátku udělat něco pro mě. Odpověděl jsem mu, že jsem vždycky chtěl mít nějakou malou restauraci. Dal mi dost peněz, abych si mohl pořídit něco v New Yorku, ale s podmínkou, že začnu chodit do kurzů pro podnikatele a do angličtiny. Za to také zaplatil. Tu restauraci jsem pojmenoval Myra, tak se totiž manželka pana Careye jmenovala. Postupně jsem si pořídil v několika dalších velkých městech ještě šest podniků. Udělaly ze mě milionáře a umožnily mi takhle si žít. Oženil jsem se s báječnou ženou. Dala mi čtyři syny a dceru, všichni dělají v oboru. A mám spoustu vnoučat." Dopil zbytek grappy a položil skleničku na stůl. „Ten dům jsem tady postavil pro svou rodinu, možná ale také proto, že je to blízko místa, kde se ta

loď potopila. Za mlhavých nocí, jako je tato, se mi vracejí vzpomínky. Vidíte, pane Austine, ta srážka přinesla mnoha lidem neštěstí, například panu Careyovi, můj život ale změnila k lepšímu.“

„Proč mi to všechno říkáte? Klidně jste mě mohl vyhodit.“

„Moje žena vloni zemřela. Když jsem přežil potopení *Andrea Dorii*, myslel jsem si, že budu žít věčně. Její smrt jsem pak chápal jako připomínku toho, že jako ostatní lidé i já jsem smrtelný. Nejsem věřící člověk, začal jsem ale více myslet na to, že bych měl dát své záležitosti do pořádku. Ti muži, co byli zabiti v podpalubí. Možná i ti další, o nichž jste mi vyprávěl. Třeba potřebují někoho, kdo by za ně promluvil.“ Rysy mu ztvrdly. „Stanu se mluvčím těch mrtvých.“ Donatelli se podíval na nástěnné hodiny. „Už se připozdívá, pane Austine. Máte kde přespat?“

„Říkal jsem si, že si najdu nějaký levný hotel se snídaní.“

„To nebude vůbec nutné. Strávíte tu noc jako můj host a snídani tady taky dostanete. Rajčata, cukety, vše čerstvé, přímo ze zahrádky.“

„Taková nabídka se nedá odmítnout.“

„Výborně,“ řekl na to Donatelli, dolil oběma grappu a pak pozvedl svou skleničku. „Takže až něco sníme a vypijeme trochu vína, vymyslíme způsob, jak těm lidem ukázat, co to znamená zahrávat si se Siciliánem.“

32 KAPITOLA

San Antonio, Texas

Jako mexický američan měl Zavala ohledně nejposvátnější součásti texaských dějin poněkud smíšené pocity. Obdivoval statečnost obránců Alama, muže jako Buck Travis, Jim Bowie či Davy Crockett, jejichž jména byla vytesána do památníku na ústředním náměstí. Zároveň mu ale bylo líto těch patnácti set padesáti mexických vojáků, kteří pod vedením neschopného Santa Anny v tomto boji padli. Texasani ztratili sto třiaosmdesát mužů. Mexičani ztratili Texas.

Pomalu obešel kostelík, který představoval to jediné, co se z kdysi rozlehlé pevnosti zachovalo do dnešních dnů, prohlédl si muzeum a zbytek odpoledne strávil v kavárně pozorováním lidí. O půl sedmé už byl v podzemních garážích, nad nimiž se tyčila budova Time-Questu, a hledal místo, kam by zaparkoval vypůjčený vůz. Nalezl parkovací zónu vyhrazenou pro zaměstnance Halcon Industries, ale žádnou plochu, která by byla určena pro samotného šéfa. Předpokládal, že všichni pracovníci společnosti to místo znají a vědí, že se jedná o zakázané území a že Halcon sám na sebe nechce upozorňovat.

Zavala zaparkoval tak blízko k prostorám pro auta Halconových zaměstnanců, jak to jen šlo, vystoupil, prošel kolem dvou výtahových dveří, jedněch určených pro veřejnost a druhých s označením, že jde o soukromou zdvižˇ, a pak zaujal postavení ve stínu za jedním nedalekým sloupem. Pět minut po sedmé vyšla z kabiny hlavního výtahu Melody a zamířila ke svému autu. Zavala opět pocítil výčitky, že se na schůzku s touto milou ženou nebude moci dostavit, pak ale takové myšlenky zahnal. Při prvním setkání se seňorem Halconem musí mít absolutně čistou hlavu.

Zavalovo hlídkování v podzemní garáži brzy přineslo ovoce. Krátce poté, co odjela Melody, zastavil před soukromým výtahem neslyšně černý lincoln. Skoro jako na povel se otevřely výtahové dveře a objevil se nějaký muž.

Zavala zvedl svůj Nikon a namířil ho na snědého dlouhána, který s nedbalou elegancí vykročil k čekajícímu autu. Halcon. Než nastoupil do limuzíny, stihnul ho Zavala několikrát vyfotit, pak najel hledáčkem na řidiče, který Halconovi úslužně držel dveře. Na sobě měl tmavý oblek a na hlavě vojensky na krátko ostříhané bílé vlasy. Byl vysoký a ramenatý, a třebaže měl minimálně šedesát, jeho atletická postava byla samý sval. Sotva ho Zavala jednou vyfotografoval, rozhlédl se bělovlasý muž po garáži, jako by snad zaslechl tiché cvaknutí spouště či jemné předení motorku pro převíjení filmu. Zavala se vmáčknul do stínu a raději ani nedýchal. Pak se ozvalo bouchnutí dveří a limuzína odjela.

Během onoho zlomku vteřiny, po který měl v hledáčku bělovlasého muže, si jeho podobu stihl vrýt do paměti. Teď se opíral o chladivý beton a snažil se vzpamatovat. Nemohl uvěřit vlastním očím. Toho muže přece přednedávnem potkal v Arizoně. Byl si tím jist, třebaže teď měl na sobě na zakázku ušitý oblek a byl hladce oholen. Tenkrát ho viděl v pracovním oděvu, měl dlouhé vlasy a husté bílé vousy. Byla s ním manželka, dnes již mrtvá. A říkal si George Wintage.

Rychle se ovládl a rozběhl se k vypůjčenému autu. Když vyjel z garáží, vydal se za limuzínou, dbal ale na to, aby mezi oběma auty byl vždy minimálně ještě jeden další vůz. Napojili se na dálnici a zamířili po ní ven z města, směrem na severozápad. Okolní rovinu po čase vystřídaly kopce a lesy.

Když opustili hustě zastavěnou oblast, limuzína podstatně zrychlila. Její řidič jakékoli rychlostní limity očividně ignoroval. Zavala také přidal plyn, ale jen tak, aby vůz neztratil z dohledu. Když už se začalo šeřit, opustili dálnici a napojili se na dvouproudou silnici s mnohem řidším provozem. Zavala odstup pro jistotu ještě zvětšil. Přibližně po hodině jízdy spatřil brzdová světla a limuzína někam zmizela. Zpomalil. Po chvíli spatřil umělohmotný reflektor přibitý na kmen jednoho stromu. Označoval jakousi odbočku s nezpevněným povrchem. Pokračoval v jízdě po silnici, aby tak vytvořil zdání, že jede někam jinam, po několika stech yardech se ale otočil a vrátil se zpátky k světelnému odrážeči.

Když vypnul světla, došel k názoru, že pokud bude dodržovat rychlost trochu svižnější chůze, bude po té prašné cestě schopen jet. Divil se jen, co takové velké zvíře jako Halcon dělá v tak odlehlé divočině. Třeba tu má loveckou chatu. Brzy jej pohltil hluboký les. Ve chvílích, kdy se

stromy poněkud rozestoupily, objevily se po obou stranách nízké kopce. Před sebou žádná světla neviděl, nijak ho to ale neudivovalo, protože cesta se neustále stáčela. Chtěl se vyhnout nepříjemnému překvapení, a tak vždy po několika minutách zastavil, vystoupil z auta a pokračoval kousek pěšky, aby se, jako předsunutá hlídka nějaké průzkumné jednotky, zrakem i sluchem přesvědčil, že je čistý vzduch.

Při jedné takové zastávce před sebou spatřil nějaké světlo. Opatrně mu zamířil vstříc. Zjistil, že ho vrhá bodový reflektor namířený na bránu ve vysokém drátěném plotu. Vrátil se k autu, vytlačil ho z cesty a ve skrytu stromů se vydal na průzkum. Stanul na okraji lesa. Mezi plotem a prvními stromy se táhl pruh země, z níž byly všechny dřeviny odstraněny. Plot byl přibližně dvakrát vyšší než on a nahoře zabezpečen spirálami ostnatého drátu. Na vratech visela černě popsaná bílá cedule. Obsahovala varování, aby se cizí osoby držely stranou. Objekt střežen psy cvičenými k okamžitému útoku. Instinkt ho opět jednou nezklamal. Nad cedulí totiž uviděl malou skříňku, která nemohla být ničím jiným než bezpečnostní kamerou.

Plot byl příliš vysoký na to, aby ho mohl přelézt, neměl nic, co by ho ochránilo před ostnatým drátem, nebo poté psy, a navíc předpokládal, že celá ochranná bariéra je stejně napojena na nějaký poplašný systém. Vzpomněl si, že nedaleko odtud zahlédl jakýsi nízký kopec, vrátil se k autu, nastartoval a zpátečkou, aby mu náhodou nezasvítily odrazky, se začal od plotu vzdalovat. Po chvíli sjel z cesty a schoval auto do křoví. Pak se pěšky vydal ke kopci a začal na něj stoupat, což vzhledem k tomu, že si neměl jak posvítit, rozhodně nebylo jednoduché. Nesčetněkrát o něco klopýtl a mnohokrát musel vycouvat z hustého křoví, nakonec se ale bez vážnější nehody dostal až na vrchol porostlý převážně mlázím. Našel si jeden poněkud mohutnější strom a vyšplhal na něj tak vysoko, jak to pevnost větví umožňovala.

Ze svého místa sice viděl přes horní okraj plotu, kromě brány ale nic dalšího osvětleno nebylo. Protože si už ale jeho oči zvykly na tmu, začal postupně rozeznávat jakési obrysy. Uvědomil si, že se dívá na rozsáhlý komplex budov. Některé měly obdélníkový či čtvercový půdorys, jiné oválný, a všemu vévodila nějaká mohutná pyramida s plochým vrcholem. Budovy byly postaveny ze světlého kamene, který jako by v mdlém měsíčním svitu matně zářil.

Asi nějaký lovecký zámeček, zamumlal si jen tak pro sebe. Ale to je přece šílené! Starobylé město uprostřed texaské divočiny! Pokusil se zavolat Austinovi, jeho mobilní telefon ale nedokázal zachytit signál. Po několika minutách marné snahy postřehnout ve tmě nějaké detaily došel k názoru, že už stejně zjistil vše, co původně zjistit chtěl, a že je čas slézt se stromu a vydat se zpět, v té chvíli se ale rozzářilo světlo a jemu se naskytl zvláštní pohled. Znova pevně sevřel větev a fascinovaně se zadíval na podivnou scénu, která se *začala* odehrávat před jeho očima.

33 KAPITOLA

Gonzáles se ve tmě chvěl zimou. Přál si, aby se mu kulka, na kterou čekal, zaryla do zad dřív, než v tom ledovém nočním vzduchu zmrzne. Znovu proklel tu Američanku. To jí vděčí za to, že je teď tady, to ona zhatila jeho marocký úkol. Jeho vzteklé úvahy byly náhle přerušeny. Rozzářilo se bodové světlo a on před sebou spatřil jakéhosi neskutečného tvora, napůl člověka, napůl zvíře.

Od krku dolů to byl svalnatý muž s bronzově zbarvenou kůží. Kolem pasu měl uvázánu bederní roušku, která hýřila jasnými barvami, zelenou, žlutou a rumělkovou. Podivné výrůstky, kterých si všiml na jeho kyčlích, byly, jak zjistil při bližším pohledu, jakési kožené chrániče. Obličej mu kryla maska vytvořená zřejmě nějakým šílencem ve chvílích absolutní nepříčetnosti. Nefritově zbarvená tlama byla dlouhá, šupinatá, uvnitř plná špičatých a jako břitva ostrých zubů, z očí vyzařovala krvelačnost. Vzadu hlavu pokrývalo dlouhé peří z kvesala. Monstrum, s nahnědlými pažemi zkříženými na hladkých a širokých prsou, se před ním tyčilo nehybně jako socha.

„Madre mia,“ ozvalo se zleva děsem naplněné zakňourání. *„Silencio,“* zavrčel Gonzáles na kapitána vznášedla. Dobře si pamatoval, co jim bylo řečeno. Mají zůstat zticha, nebo budou zastřeleni. Nezemře přece jen proto, že nějaký ufňukaný zbabělec nedokáže držet hubu. To muž po jeho pravici se mu líbil víc. Pohyboval se jistě a tiše, pravý zabiják, jako on sám. Za jiných okolností by se s ním rád pustil do řeči o vražedných dovednostech, jež si osvojil jako hubený a trudovitý výrostek ve špinavých ulicích Buenos Aires, když se snažil přežít boj s likvidačními komandy najatými místními podnikateli. Ti totiž považovali pouliční sebranku za škodnou. Gonzálesovi sotva uschlo mlíko na bradě a už se nabídl majitelům obchodů, že se dostane mezi tu lůzu, kterou tak dobře znal, a nožem či drátem ji bude ve spánku postupně likvidovat. Když vyrostl, začal dostávat složitější úkoly. Konkurenty. Politiky. Nevěrné manželky. Předčasně je posílal na onen svět. Pistolí. Nožem. Trochou toho mučení. Vysloužil si pověst člověka, který do puntíku provede, za co dostane zaplaceno. *Cvak.*

Rozzářilo se další světlo. Odhalilo druhou svalnatou postavu, jen s jinou maskou. Tahle představovala jaguáři hlavu s vyceněnými zuby a krvavě rudým jazykem.

Gonzáles opět v duchu zaklel. Stojí tu v zimě a někdo na něj posílá maškary! To není fér. Jenom proto, že se mu párkrát trochu nevedlo. Když ho zástupci bratrstva oslovili, prosazovali se už v oboru mladší. Vůbec netušil, že nějaký takový spolek existuje, oni ale věděli o něm. Úplně všechno. Chtěli, aby pro ně plnil zvláštní úkoly. Stárnoucí zabiják bez váhání souhlasil. Platili dobře. A práce to nebyla těžká. Jako za starých časů na ulici. Občas zazvonil telefon. Někam se vetřel a kohosi zabil. Nic složitého. Jako třeba ten úkol v Maroku.

Maroko. Přál si, aby to slovo v životě neslyšel.

Prý to bude jednoduchá práce, řekl mu tenkrát do telefonu kdosi z Madridu. Neozbrojení a nic zlého netušící vědci. Vetřít se do expedice. Počkat na vhodný okamžik, vytáhnout je z postele, zmasakrovat je jako dobytek a rychle se zbavit těl, aby po nich nezůstala ani stopa. Kdyby jen nebylo té mrchy s ruským jménem! Pane na nebi, jak krásně by si s ní pohrál! Kolikrát se očima popásl na tom jejím štíhlém těle, když seděla před stanem a česala si vlasy. V odpoledním slunci měly barvu zralé pšenice. Když spolu mluvili, byla sice slušná, ale tak nepříjemná! Chovala se, jako by byl jen mravenec, kterého si má smést ze svých štíhlých nohou. Hodlal si vychutnat, až bude škemrat o život a nabízet to jediné, co nabídnout může, to své božské tělo.

Když ale vtrhnul do jejího stanu, nebyla tam, a když ji spolu s ostatními začal pronásledovat, běžela jako s větrem o závod. Třikrát ji už bratrstvo mělo v rukou, nikdy se mu ale nepodařilo zlikvidovat ji. Vznášedlo se ji marně pokoušelo převálcovat a utopit. Členové komanda, které mělo dokončit práci na té agenturní lodi, byli postříleni nebo sežehnuti na popel. Přežil jen jeho tým.

Rozkaz dostavit se do Texasu jej nepřekvapil. Předpokládal, že bude ostře pokárán, dostane zaplaceno méně, než kolik bylo domluveno, a že mu pak přidělí nový úkol. Místo toho na něj nějací chlápci namířili pistole a zavřeli ho k ostatním nešťastníkům. A když se pak setmělo, odvezli je někam do noci, kamsi je zavedli a přikázali jim, aby zůstali bez hnutí stát. Jestli se pohnou nebo třeba jen hlesnou, budou prý zastřeleni. A tak čekali a jen vystrašeně poslouchali, jak se nocí nese vytí kojotů. Až doteď.

Cvak. Světlo zalilo třetí postavu. Prázdné oční důlky, škleb nevyhnutelnosti osudu. Maska smrti.

Ze tmy zahřměl z reproduktorů nějaký hlas. „Zdravím vás, bratři," udeřila je do uší aristokratická kastilská španělština.

„Buďte pozdraven, lorde Halcone," odpověděly mu sborem jakési hlasy.

„Všichni víme, proč zde jsme. Tři naši členové dostali úkol, kterým měli přispět naší vznešené věci, a zklamali naši důvěru." Hlas se na okamžik odmlčel. „Za selhání je jediný trest, smrt." A je to tady, pomyslel si Gonzáles. Ale co, vždyť to nebyl zase tak špatný život. Pokusil se připravit na krupobití střel, které každou chvíli přilétnou a zaryjí se mu do těla. Doufal jen, že to proběhne rychle. Nohy, nezvyklé na tak dlouhé postávání, ho už bolely. Pak sebou překvapeně škubl. Odkudsi ze tmy přilétl nějaký kulatý černo-bílý předmět a s žuchnutím dopadl na zem. González se nejprve domníval, že je to snad fotbalový míč, když se ale po chvilce kutálení zastavil přibližně uprostřed mezi ním a třemi muži v maskách, zjistil, že ony černé skvrny jsou ve skutečnosti namalované lebky.

A pak se znovu ozval ten hlas. „Dostanete šanci vybojovat si život. O tom, jestli budete žít, nebo zemřete, rozhodne hra."

Reflektory pohasly a tři podivné postavy zmizely. Ale jen na okamžik. Rozzářila se totiž ostrá světla, která ozářila celé okolí. Napravo i nalevo se táhly dvě rovnoběžné kamenné zdi. Záhadná trojice, nyní už bez masek, stála na opačném konci takto vymezeného prostoru. Na obou zdech se přibližně v polovině jejich výšky nacházel vždy jeden kruh zdobený reliéfem, který na první pohled připomínal hlavu papouška ara. Někde v šeru nahoře na zdi byli lidé. Jakýmsi šestým smyslem Gonzáles cítil jejich pohyb. Podle hlasů jich musely být snad stovky.

„Ten míč představuje osud," zahřměly opět reproduktory. „Hřiště je vesmírem. Hlavy kajmana, jaguára a smrti symbolizují bohy podsvětí, vaše protivníky. Pravidla jsou už dva tisíce let stejná. Bohové budou používat nohy. Vy můžete použít nohy i *ruce.* Vaším úkolem je dopravit míč na druhou stranu hřiště. Tým, kterému se podaří dostat míč skrz kruh, vyhrává. Kdo prohraje, zemře."

González byl ohromen. Ježíši Kriste, *fotbal.* Mají si zahrát o vlastní životy nějakou podivnou kopanou! Jako kluk ho hrával na ulici a později dokonce za jedno amatérské mužstvo, a to celkem dobře. Po všem tom chlastu, drogách a ženských to už ale určitě nebude ono. Jeho snědé tělo bylo sice ještě stále plné síly, narostlo mu ale břicho a už nestačil s dechem.

„Už jste někdy hráli fotbal?" procedil koutkem úst.

„Trochu," odpověděl mu druhý zabiják. „V útoku."

„*Já* byl brankář," prohlásil kapitán vznášedla vyplašeně.

„Bude to hra o život," řekl varovně Gonzáles. „Žádná omezení. Všechno je dovoleno. Chápete?"

Oba muži přikývli.

Trojice na druhé straně hřiště čekala na jejich první pohyb.

„Vykopnu," oznámil svým druhům Gonzáles. S očima upřenýma na míč se prudce rozběhl, napřáhl nohu a prudce jí švihnul dopředu. Míč byl mnohem těžší, než předpokládal. Asi z gumy, ale plné. Dal sice do kopu veškerou sílu, jeho muška ale nestála za nic, takže míč se jen odrazil od zdi a dopadl přímo před jejich soupeře.

Prostřední hráč z druhého mužstva byl u míče jako blesk. Zpracoval ho a obratně s ním vyrazil do středu hřiště. Jeho spoluhráči ho kryli po obou stranách. Vypadali jako trojčata. Všichni měli pevná bronzová těla, černé vlasy zastřiženy do ofiny, která jim končila jen těsně nad tmavýma netečnýma očima.

Muž s míčem si všimnul, že se Gonzáles pohnul jeho směrem, a tak balon přihrál doleva. Gonzálese ale míč nezajímal. Hodlal *mrzačit.* Pro něj to byly jednoduché počty. Stačí zmrzačit jednoho muže, a protivník přijde o třetinu mužstva. Sklonil hlavu a vyrazil proti muži, který právě odehrál míč. Ten zůstal chladnokrevně stát. Počkal si, až Gonzáles doběhne téměř k němu, pak hbitě uhnul do strany a nastavil mu nohu. Gonzáles se pokusil zastavit, bylo už ale pozdě, o nastavenou nohu zakopnul a složil se na zem tak prudce, že mu při dopadu hlasitě scvakly čelisti.

Naražená žebra ho sice bolela, ignoroval ale bolest, vydrápal se na nohy a pokusil se zapojit do rychle se odvíjejícího střetnutí. Jeho kolega zabiják se neúspěšně pokusil získat míč, vzápětí ale trefil svého protivníka alespoň loktem do hrudníku, za což byl odměněn bolestivým heknutím.

Gonzáles nezůstal pozadu. Namířil si to přímo na tohoto muže a tělem do něj zezadu vrazil. Protivník odlétl a padl na kolena, na rozdíl od ostatních lidí, kteří by se ocitli v podobné pozici, ale okamžitě stál zase na nohou a hnal se za svým spoluhráčem, který s míčem mířil ke konci hřiště. Gonzáles jen zděšeně zíral. *Tak brzy. Tři na jednoho.*

V cestě jim stál pouze kapitán vznášedla. Muž s míčem protivníka sice viděl, ale podcenil ho. Místo toho, aby nahrál do boku lépe postavenému spoluhráči, který by pak mohl pohodlně vystřelit, rozhodl se s balonem projít. Běžel příliš rychle na to, aby mohl prudce změnit směr, aniž by ztratil míč, a tak se pokusil o fintu. Podíval se doleva, ale vzápětí udělal kličku doprava.

Kapitán vznášedla lest prohlédl a s napřaženým předloktím vyrazil vpřed. Když jeho loket narazil do mužovy čelisti, rychlosti obou mužů se sečetly, ozvalo se hlasité křupnutí lámající se kosti a zasažený soupeř vyletěl do vzduchu. Po dopadu na zem zůstal s krvácejícími ústy ležet. Gonzáles sice stěží popadal dech, úspěch spoluhráče mu ale vlil čerstvou krev do žil.

Nakopl míč, který mu zůstal ležet přímo u nohou, a poslal jej do mezery mezi oběma zbývajícími protihráči, kteří se k němu vrhli, aniž by svému ležícímu druhovi věnovali sebemenší pohled. Vyrazil ze sebe triumfální výkřik a rozběhl se za míčem. Řítil se proti oběma mužům jako bowlingová koule. Měl je v plánu jednoduše odmrštit do stran. Jeden z nich proti němu vystřelil rukou a možná by mu i zlomil hrtan, dlaň se mu ale svezla po Gonzálesově masité bradě. V té chvíli Gonzáles pochopil, že pravidlo, podle kterého protivník nesmí používat ruce, se týká pouze míče.

K volnému balonu se dostal jeho spoluhráč nájemný vrah, soupeř ho o něj ale rychle obral a teď se blížil ke Gonzálesovi. Protivník si všiml, že se k němu žene kapitán vznášedla, aby ho zastavil, a tak se rozhodl změnit směr a pokusit se proběhnout kolem pomalejšího Gonzálese. Ten opět ignoroval míč a na mušku si vzal raději protihráče. Rozmáchl se a vymrštil špičku boty proti jeho slabinám.

Protivník se ale v běhu vytočil, nastavil svůj bok tak, aby kopnutí zasáhlo jen kožené chrániče, a pak s míčem pokračoval dále ke konci hřiště. Z boku se v té chvíli ale přihnal zabiják, ukopl mu míč, pak balon dohnal a napálil ho ke středu hrací plochy. Než ho mohl kdokoli zastavit, uchopil míč do rukou, zvedl ho nad hlavu a namířil na kruh.

Možná by to byl přesný hod, jenže těsně před tím, než míč opustil jeho dlaně, dostal úder přímo mezi lopatky. Balon opsal oblouk, dopadl shora na okraj kruhu a odrazil se od něj zpátky na zem.

Diváci zřejmě s napětím vše sledovali, neboť dav v šeru pochvalně zamručel.

Teď to je už jiná hra. Tři proti dvěma. Gonzáles sice funěl jak lokomotiva, někde hluboko v srdci ale cítil, že zvítězí.

Protivníci je pozorně pozorovali, jejich široké obličeje s vystouplými lícními kostmi ale neprozrazovaly žádné emoce, jako by byly vytesány z žuly. Míč, jenž měl představovat osud, spočíval uprostřed mezi oběma mužstvy. Gonzáles už začínal být vyčerpaný. Věděl, že takové tempo už déle než pár minut nevydrží.

„Na ně!“ vyrazil ze sebe.

Zoufalství je opět stmelilo v tým. Oba krajní muži vyrazili proti soupeřům, zatímco González postupoval uprostřed s míčem. Nepospíchal. Ve vhodný okamžik napřáhl nohu, aby prudkým kopem poslal balon vysoko do vzduchu. Rána mu sedla. Když ucítil na nártu pevný povrch míče, ovládl ho uspokojivý pocit. Kulatá raka osudu se vznesla. Zdálo se, že není nic, co by ji mohlo zastavit. Avšak v okamžiku, kdy míč začal stoupat, se muž, o kterého se měl postarat zabiják, vyhnul obratně jeho útoku a skočil do rány. Ve vzduchu se přetočil tak, že ho míč udeřil do koženého chrániče na boku. S hlasitým plesknutím se od něj odrazil přímo do jeho spoluhráče, který se skácel na zem.

Gonzáles si nejdříve myslel, že zasažený muž byl sražen, ten ale dobře věděl, co dělá. Sevřel míč mezi kotníky, rukama se zapřel o zem, prohnul se, pak se prudce narovnal a vymrštil balon do vzduchu. Jeho spoluhráč míč nabral hlavou a ten zamířil ke kruhu. Na okamžik to vypadalo, že nemá dostatečnou rychlost, aby dolétl až k němu, ale byl to jen klam. Míč proklouzl kruhem a dopadl na zem.

Bylo po hře.

Vzduch naplnil nadšený ryk přihlížejících.

Pak se rozhostilo ticho.

Gonzáles a jeho druzi zůstali vyčerpaně stát a jen těžce oddychovali. Šaty, prosáklé potem, měli špinavé od hlíny a trávy. Ten míč neprolétl kruhem náhodou. Bylo to cvikem. Jen si s nimi pohrávali. Jejich protivníci skutečně hráli jako bozi. Neměli nejmenší šanci vyhrát.

Zeď, u které stáli, byla pokryta četnými reliéfy. Gonzáles jim předtím nevěnoval valnou pozornost, teď se na ně ale, po vzoru protihráčů, zadíval. Spatřil několik vyobrazení hráčů vzájemně se pozorujících přes míč zdobený kresbami lebek. Na jednom reliéfu už bylo dobojováno. Vítěz držel v jedné ruce nůž a ve druhé lidskou hlavu. Její původní majitel klečel před ním, z krku mu tryskala krev a v podobě hadů stékala na zem.

Diváci sešli dolů, přistoupili k poraženým a přinutili je pokleknout. Něčí ruka popadla Gonzálese za vlasy a škubla za ně dozadu. Zaklonil hlavu a obnažil tak hrdlo. Věděl, co přijde. Vzduchem se mihly tři velké nože podobné mečům a na zem padly téměř zároveň tři hlavy s již nevidomýma, ale ještě stále hrůzou vytřeštěnýma očima. Dokutálely se skoro až k míči, který zpečetil jejich osud.

*****

„Bože můj!“ zašeptal Šokovaně Zavala na své pozorovatelně v koruně stromu. Nemohl uvěřit vlastním očím. Vývoj utkání sledoval se zájmem, žádné znepokojení nepociťoval. Byla to vcelku příjemná podívaná. I na tu vzdálenost mu bylo jasné, že jde o skutečně chlapskou hru. Ale až v jejím samotném závěru pochopil, jak osudná je pro poražené. Slezl se stromu a rozběhl se porostem k autu.

*****

Sál, který se skrýval v nitru pyramidy, byl obrovský. Podél vnitřních stěn z kamenných kvádrů stály skleněné vitríny, které obsahovaly celé tucty nefritových masek nevyčíslitelné ceny. Na jedné zdi visela obrovská obrazovka. Když Gonzáles a jeho druzi naposledy vydechli, Halcon se od ní odvrátil a pohlédl na škaredě zjizveného muže, který seděl v křesle vedle něj a kouřil doutník.

„Chtěl byste se na to podívat ještě jednou, Guzmane?“

„Jestli by vám to nevadilo, pane, mrknul bych se až na sestřih toho nejzajímavějšího,“ odpověděl muž s jizvou.

Halcon mávnul rukou směrem k nějakému skrytému senzoru. Obrazovka potemněla.

„Nesnažte se mi namluvit, že vás ta hra přestává bavit.“

„Ještě nejsem tak starý, abych se přeorientoval na kriket, pane,“ odvětil Guzman a napil se ze skleničky. „Taková utkání jsou ale příliš krátká a člověk nemá možnost vychutnat si obratnost hráčů a jejich finesy.“

Halcon sáhl do koženého a zlatem zdobeného zvlhčovače doutníků, jeden vytáhl, zapálil si a zkoumavě se přes kouř na Guzmana zahleděl. Jeho přímočará odpověď ho nepřekvapila. Znal Guzmana už od narození. Halconův otec tehdy svého spolehlivého poskoka pověřil úkolem osobně se starat o synovu bezpečnost. V tom vysokém muži nebyla ani špetka nějaké lstivosti. Pro takového machiavelistického pleticháře, jako byl Halcon, představoval kontakt s někým takto založeným hotový balzám na duši. Znovu pohlédl na temnou obrazovku. „Máte pravdu,“ pronesl znechuceně. „Podobné směšné šarvátky poškozují samotnou podstatu té hry, snahu nahnat lidem strach, vynutit si jejich poslušnost a zároveň jim poskytnout pocit pýchy na vlastní kulturní dědictví.“

Sáhl po telefonním sluchátku. „Ať se vítězné družstvo srovná tak, abych na ně viděl, a přichystá k udílení cen,“ rozkázal úsečně a pak přistoupil ke skleněné skříňce, ve které se nacházelo několik pušek a jednoručních střelných zbraní. Vyndal pušku s teleskopickým zaměřovačem. „Pojďte, Guzmane,“ řekl.

Halcon vyšel na temný balkon, z něhož byl vidět celý komplex. Vítězové už stáli seřazeni na jasně zeleném travnatém povrchu hřiště. Zapřel si pažbu pušky do ramene a zahleděl se do zaměřovače. Třikrát plynule natáhl závěr, třikrát zmáčkl spoušť a třikrát zahřměl do noci výstřel. Když dozněla ozvěna, ležely na trávě bez hnutí tři těla.

„Já vím, že vy osobně dáváte přednost rakouským výrobkům,“ řekl Halcon, zatímco si s uspokojením prohlížel výsledek své práce, „mně se ale vždycky dařilo s touhle anglickou L42A1.“

Guzman se zadíval na hřiště a na tváři se mu objevil cynický úsměv. „Jestli tomu dobře rozumím, právě jste jim vypověděl smlouvu.“

Halcon se zasmál, vrátil se dovnitř, uložil pušku do stojanu ve skleněné skříňce a pak se opět obrátil k muži s jizvou.

„Omlouvám se, Guzmane. Mělo mi dojít, že člověk, který vlastníma rukama pošle ke dnu nejkrásnější zaoceánský parník na světě, nevyhnutelně ztratí zájem o krvavé sporty. A omlouvám se také za to, že jsem před vámi tak dlouho tajil své plány. Ale nepozval jsem vás dnes do své svatyně jen proto, abychom se spolu dívali na tu ubohou frašku na hřišti. Budete první, komu svěřím podrobnosti týkající se mé velké vize o budoucím uspořádání světa.“

„Je to pro mě čest, done Halcone,“ řekl na to Guzman s lehkou úklonou.

Halcon pozvedl svou sklenku a pokynul s ní k zlatě orámovanému obrazu, který visel nad obrovitým krbem. „Svůj největší sen naplním ve jménu mého ctihodného předka, zakladatele bratrstva.“

Obraz byl namalován ve stylu El Greka, jen s tím rozdílem, že podlouhlý obličej a špičaté uši odpovídaly skutečnosti a nešlo tedy o umělcův záměr tyto charakteristické rysy zvýraznit. Zachmuřený muž s vyholenou tonzurou na hlavě, oděný do prosté, tmavě hnědé sutany, měl téměř průsvitnou pokožku, která značně kontrastovala s jeho rudými rozkošnickými rty. Světle šedé, jako kámen tvrdé oči skoro svítily. Budily dojem, že se v nich odrážejí plameny. Téměř celé pozadí bylo tmavé, jen v jednom rohu hořela hranice, na níž se v předsmrtných bolestech svíjel nějaký muž. Guzman tento portrét Hernanda Pereze poprvé spatřil, když ho jako mladého zasvěcence přijímali do bratrstva. Halconův otec mu tenkrát s ironickým úsměvem řekl, že když byl obraz hotov, nechal Perez malíře poslat jako kacíře na hranici, aby byl tento portrét posledním, který kdy udělal.

Guzman představoval prvního a zároveň jediného člena řádu, který neměl latinskoamerický původ. Byl nemanželským synem jednoho německého pilota, který létal ve Španělsku na střemhlavých bombardérech, a dánské guvernantky na Halconově panství. Pilot během španělské občanské války padl a jeho milá poté spáchala sebevraždu. Starý velmistr se chlapce ujal a postaral se o jeho výchovu. Neudělal to ale z altruismu. Dospěl k názoru, že jeden absolutně důvěryhodný služebník může znamenat víc než celá četa přívrženců vedených jen vlastními zájmy. Dal mu nové jméno a poslal ho do těch nejlepších škol, v nichž se Guzman naučil řadu jazyků, a pak k poněkud nezvykle zaměřeným učitelům, kteří ho naučili bojovému umění a jak používat různé zbraně. Prvního člověka zabil při souboji na šavle. Tehdy také přišel k té své odporné jizvě. Velmistrova předtucha se vyplnila. Z Guzmana vyrostl oddaný služebník, jehož schopnosti mučit a vraždit se ukázaly být velmi přínosnými.

„Pamatuji si, jak mi jednou váš otec řekl, že Perez byl v podstatě jednoduchý člověk,“ prohlásil Guzman.

„Byl to fanatický nihilista. Ten dobrý arcijáhen založil Bratrstvo svatého meče pravdy, protože měl dojem, že Torquemada je ke kacířům až moc hodný. Naštěstí,“ řekl s úsměvem, „mu jeho řeholní slib nezabránil užívat si s novickami. Jinak by tu naše rodina nebyla. Stejně tak mu náboženské zanícení nebránilo, aby si přisvojoval majetek těch, které odsoudil k smrti. Z jeho víry také vzešlo základní pravidlo bratrstva.“

Guzman ono pravidlo automaticky odrecitoval: „Základní povinností bratrstva je odstraňovat všechny stopy po předkolumbovském kontaktu mezi Starým a Novým světem.“

„Stále je to naše povinnost, hodlám ale zavést pár změn.“

„Pár změn, pane?“ zeptal se překvapeně Guzman. Tahle věta přece pro členy bratrstva představuje svaté přikázání.

„Nedivte se. Bratrstvo už několik pravidel změnilo. Z obyčejného církevního řádu jsme se přeměnili v teroristickou organizaci na ochranu španělské koruny. Odváděli jsme dobrou práci. Hned v zárodku jsme zarazili rozšiřování myšlenky o předkolumbovských kontaktech. Takový názor zpochybňoval církevní dogmata a tím i neomylnost rozhodnutí přijímaných u dvora. Zachováním obecného přesvědčení, že Kolumbus byl prvním Evropanem, který stanul na půdě Nového světa, jsme naši vlast ochránili před ostatními státy a jejich případnými nároky na naše nové zdroje. Právě proto bylo jakékoli znevažování jeho činů považováno za nejtěžší zločin.

Vzpomínám si, že jako mladík jsem se jednou otce zeptal - Co na tom dnes záleží? Král Ferdinand a královna Isabela jsou po smrti. A Španělsko už není světovou velmocí.“

„Nejde o obsah té myšlenky,“ zamumlal Guzman, „jde o její *neposkvrněnost.*“

„Vidím, že můj otec nebyl špatný učitel. Vtloukl mi do hlavy totéž. Jen tím, že budeme poslušni naší svaté přísaze pokračovat v plnění původního úkolu, můžeme zůstat elitním řádem pevně stmeleným vírou ve svatou věc. Pod záštitou bratrstva byl Kolumbus považován téměř za svatého. Dokonce i dnešní moderní učenci riskují kariéru, pokud se odchýlí od premisy formulované našimi středověkými bratry. Svět se ještě pořád diví, jak se mohl generál Franco až do konce života udržet u moci. Důvodem bylo spojenectví, které uzavřel s naším bratrstvem. Největší hrozba, před jakou kdy náš řád stál, byla zažehnána. Díky vám.“

„Váš otec mi řekl, že ten předmět na palubě by mohl bratrstvo zničit. Také ale chtěl všem členům dokázat, že je pro zachování smyslu existence *Los Hermanos* ochoten udělat cokoli.“

„Ano, přirovnával tu událost k situaci, kdy Cortez zapálil své lodě, aby jeho lidé neměli na vybranou a museli zůstat po jeho boku.“

„Váš otec byl vzdělaný muž.“

„Vzdělaný, to ano, jeho posedlost minulostí ale mohla vést k zániku bratrstva. Když jsem se postavil do čela řádu, pomalu jsme se stávali jen jakousi španělskou mafií. Jestli má bratrstvo ve zdraví přečkat dalších pět set let, musíme se začít chovat jako Cortez. Spálit své lodě. Nebudeme se snažit chránit neexistující španělskou svrchovanost, ale položíme základy zcela nové říše. Naší inspirací bude Quetzalcoatl, mayský opeřený had, který se vrací v rozličných podobách, aby zahájil novou éru. Tentokrát se Quetzalcoatl zrodí jako jestřáb.“

„To nechápu.“

„Důvod, proč tajíme předkolumbovské kontakty, spočívá ve snaze zabezpečit obyvatelům Střední Ameriky pocit hrdosti na vlastní minulost. Kdyby sdělovací prostředky *začaly* tvrdit, že všechny ty skvělé mezoamerické kultury mají své kořeny v Evropě, Číně nebo Japonsku, značně by to ovlivnilo morálku mých krajanů a oni by se z dravého proudu historie dostali do jejích stojatých vod. Díky jednomu z mých dalších prostopášných předků mám v žilách i trochu mayské krve. Nejsem původem čistý Španěl, jsem Indio. Dostal jsem do vínku geny příslušníků dvou velkých civilizací. Myšlenka, že naše skvostná kultura k nám byla importována, že vlastně vznikla na opačném konci oceánu, je nepřijatelná. S tvrzením, že Olmékové, Mayové či Inkové byli jen o něco lepšími divochy, kteří sice vybudovali architektonické zázraky, pochopili mnohé z astronomie a stvořili úchvatné umělecké předměty, ale až poté, co je všemu podstatnému naučili evropští či asijští vetřelci, by se nikdo nesmířil. Děti Latinské Ameriky a jejich děti musí věřit, že jejich předkové dosáhli své velikosti a proslulosti jen na základě vlastních schopností a vynalézavosti. Je životně důležité, abychom vzkřísili naši bývalou slávu a zaujali pozici nejdůležitější civilizace tohoto století.“

„To je vskutku nelehký úkol.“

„Dobře mě poslouchejte,“ prohlásil Halcon. „Dříve, než si to umíte představit, se jižní třetina Spojených států odtrhne a stane se latinskoamerickou zemí.“

„Při vší úctě, done Halcone, když se v Americe naposledy začalo mluvit o rozpadu, byla z toho občanská válka.“

„Teď je úplně jiná situace,“ prohlásil Halcon kategoricky. „K tomu, o čem hovořím, dojde v každém případě, ať budu žít, či nikoli. Za padesát let budou Nelatinoameričané tvořit ve Spojených státech menšinu. V pohraničních státech, jako třeba v Novém Mexiku, už je tomu tak dnes. Já mám pouze v plánu celý proces urychlit tím, že se postavím do čela rychle se šířícího hispánského hnutí za nezávislost. Spoléhám se samozřejmě na vaši pomoc.“

„Jako vždy udělám vše, co bude v mých silách, done Halcone.“

„Nebude to tak obtížné, jak si možná myslíte,“ řekl mu na to Halcon a roztočil rukou starožitný globus. „Jen se podívejte, jak se zeměkoule změnila. Sovětský svaz. Východní Německo. Nic z toho už neexistuje.“ Natáhl prst a otáčející se kouli zastavil. „Nikoli já, to geografové říkají, že se Belgie jednoho dne rozdělí na Flandry a Valonsko. Z Austrálie vzniknou čtyři samostatné státy.

Čína se rozpadne na celou řadu autonomních oblastí ve stylu Hongkongu. Prosperující severní část Itálie se odtrhne od chudého jihu. Nejdůležitější ale je to, co odborníci tvrdí o Severní Americe.“

Odvedl Guzmana k těžkému mahagonovému stolu, na němž ležela velká mapa, a poklepal prstem na slovo, které bylo napsáno přes jihozápadní část Spojených států.

„Angelica?“ zeptal se Guzmán nechápavě.

„Změna hranic je nevyhnutelná. Dokonce i vlády vědí, že se Severní Amerika musí změnit. Hraniční čáry jsou zakresleny v nové podobě. Až Kanada ztratí Quebec, vnitrozemí se připojí ke Spojeným státům. Aljaška se spojí s Britskou Kolumbií a americkým severozápadem a vznikne Pacifika, útvar, jehož nejdůležitější zájmy se budou týkat výhradně okraje Pacifiku. Severní část Mexika splyne s americkým jihozápadem.“ Mávnul rukou nad mapou. „Sjednotím země s indiánským a španělským kulturním odkazem a vytvořím stát, který se jako vlna přelije přes území, které kdysi patřilo Mexiku.“

„Jak byste si chtěl poradit s ozbrojenými silami největší světové velmoci?“

„Stejným způsobem, jakým Cortez s hrstkou věrných porazil slavnou aztéckou říši. Vytvářením různých aliancí a poštváváním jedněch proti druhým. Už nyní vše spěje k vojenské konfrontaci. Pohraniční města budou zaplavena krví. Nepřežije nikdo. Čím větší zvěrstva budou spáchána, o to pádnější nastane reakce, tím rychleji se budou hranice posouvat. Až se vzedme vlna násilí, Spojené státy mě budou *prosit*, abych ji zastavil. Vezmu na sebe odpovědnost vůdce a společně vzkřísíme původní hodnoty a zvyklosti.“ Zachechtal se. „Naše míčová hra bude jednoho dne stejně populární jako býčí zápasy a fotbal. Krvavá rebelie, kterou jsme rozdmýchali v Chiapasu, dokazuje, že se to může podařit.“

Guzmán se usmál. „To bylo jednoduché. Jako když člověk hodí sirku do sudu s benzinem.“

„Přesně tak. Vláda odpověděla zmasakrováním Indiánů. Když se mayští vzbouřenci z Národně osvobozenecké Zapatovy armády postavili vládním jednotkám, aby si vynutili rozsáhlé reformy, bojovali se stejnou zuřivostí jako jejich předkové. A Spojené státy? Obyvatelé Kalifornie se vyzbrojují, aby mohli zasáhnout proti ilegálnímu přistěhovalectví, které my podporujeme.“

„Rančeři by zase chtěli hrát důležitější roli v boji proti drogovým magnátům a pašování narkotik, které pod naším dohledem probíhá podél pobřeží,“ dodal Guzman.

„Vše se vyvíjí podle plánu. Spojené státy ztratí trpělivost. Násilí pak sjednotí všechny občany španělského a latinskoamerického původu na americkém jihozápadě. A to je také důvod, proč nemůžeme připustit, aby naše slavné dějiny byly přepsány. Vynaložil jsem obrovské finanční prostředky na nákup pozemků, ovlivňování voleb a získání politického vlivu. Halcon Industries dělá maximum. Postavil jsem tuto novou Chichén Itzá, aby se stala hlavním městem státu, který brzy vznikne. Ale dokonce ani obrovské zdroje našeho kartelu nestačí na vybudování armády, která by se dokázala ubránit ozbrojeným silám, které by americká vláda proti nám mohla nasadit v případě, že nepochopí dějinný trend. Proto je také důležité, abychom pro uskutečnění tohoto plánu získali adekvátní finanční prostředky. Bez toho pokladu se nám to nepodaří.“

„Už jsme blízko. Brzy budeme mít pohromadě všechny díly skládačky. Naši agenti přece získali ve Španělsku a mnoha dalších zemích celou řadu důležitých dokumentů.“

„Došlo k nějaké nežádoucí reakci?“

„Zatím ne. *International Herald-Tribune* se sice zmínil, že v některých muzeích a aukčních síních došlo k záhadným krádežím věcí, které mají vztah ke Kolumbovi, nikdo ale dosud nezjistil souvislost.“

„To se brzy změní,“ prohlásil s lišáckým úsměvem Halcon.

Guzman se na něj překvapeně podíval.

„Naši experti ty staré dokumenty už prozkoumali,“ pokračoval Halcon. „Podařilo se jim objevit místo, kde se nachází klíč k tajemství, nad kterým jsme si tak dlouho lámali hlavu.“

„Gratuluji, done Halcone. Mám obrovskou radost.“

„Tu ztratíte, až uslyšíte podrobnosti. Ten klíč totiž spočívá na dně Atlantiku. V podpalubí *Andrea Dorii.*“

„Snad nemáte na mysli ten artefakt?“ zeptal se ohromeně Guzmán. „To přece nemůže být pravda. Vždyť mi váš otec přikázal, abych tu loď potopil.“

„Jak jsem řekl, ani můj otec nebyl neomylný. Domníval se, že by nás ten artefakt mohl zničit.“

„Nemůže jít o omyl?“

„Dal jsem ty dokumenty prozkoumat ještě několikrát. Přečetl jsem si je dokonce i já sám. Ne, příteli, obávám se, že nemůže být pochyb. Artefakt, o němž se můj otec domníval, že by bratrstvu mohl přinést zkázu, nám ve skutečnosti ukáže cestu k ještě větší slávě. Chci po vás, abyste okamžitě zahájil přípravu projektu na jeho vyzdvižení. Vše, čím Halcon Industries disponuje, je vám plně k dispozici. Musí být vyzdvižen co nejdříve.“

„Začnu s tím, jen co tady skončíme, pane.“

„Výborně. Existují podle vás nějaké další archeologické expedice, které by mezitím mohly ohrozit naše plány?“

„Vypadá to, jako by si všichni dali pauzu. Výjimku představuje jen NUMA s tím svým jepičím projektem v Arizoně.“

„Obdivuji rychlost, s jakou jste proti té hrozbě zasáhl. Jak velké nebezpečí pro nás NUMA představuje?“

„Nepodceňoval bych je. Však víte, co se stalo v Maroku.“

„Souhlasím s vámi. Nejlepší bude, když na všechny operace, které se té agentury nějak týkají, osobně dohlédnete. Můžete použít všechny dostupné prostředky.“

Zazvonil Guzmanův mobilní telefon. Guzman se Halconovi omluvil za to přerušení a přiložil si telefon k uchu.

„Ano. Okamžitě. Pusťte to do šéfova vnitřního televizního okruhu.“

Když se za okamžik rozzářila obrazovka, spatřili na ní černozelenou lesnatou krajinu.

„Co je to?“ vyštěkl Halcon netrpělivě.

„Ty záběry pořídila jedna bezpečnostní kamera na malém kopci severně od komplexu.“

Zatímco se dívali, najela kamera objektivem blíže a odhalila člověka běžícího lesem. Po dalším zvětšení vyplnil jeho obličej celou obrazovku.

Guzman tiše zaklel.

„Vy ho znáte?“ zeptal se Halcon.

„Ano. Jmenuje se Zavala. Patří k týmu, který NUMA nasadila na ten arizonský projekt.“

„Měl jste pravdu. NUMA není bezzubý pes, který sice štěká, ale nekouše.“ Chvíli zíral na obrazovku a přemýšlel. „Mluvil jste ještě o někom. O muži, který ten tým vede.“

„Kurt Austin. Celý projekt řídí.“

„Pro začátek se vypořádáme s nimi. Nechte je oba zabít. Pokud to bude skutečně nutné, kdykoli projekt na vyzvednutí artefaktu zastavte.“

„Jak si přejete, done Halcone.“

Halcon dal Guzmanovi pokyn, že se může vzdálit, a pak se vrátil zpátky k mapě.

Guzman si o Halconovi žádné iluze nedělal. Znal ho od doby, kdy byl Halcon ještě malý kluk. Po celý čas nad ním bděl jak anděl strážný. Podle jeho názoru neměl Halconův megalomanský plán co dělat s přáním obnovit velikost vlastního národa, ale spíše s jeho sobeckou touhou po moci a majetku. Lidi s indiánskou krví jen využívá pro vlastní zájmy. Zotročí je stejně, jako to kdysi udělali jeho předkové z řad conquistadorů.

Důsledkem jeho vize by byla občanská válka, krveprolití a smrt pro tisíce lidí.

Guzman si tohle všechno sice uvědomoval, ale nedbal na to. Když si ho starý velmistr vzal jako malého chlapce pod svá ochranná křídla, postaral se, aby z něj vyrostl absolutně loajální služebník. Zabít vysoce postavené pracovníky té agentury by se mohlo vymstít, pomyslel si, když opouštěl místnost. V posledních letech jej už jeho práce začínala nudit. Stále důležitější se pro něj stávala hra, to nebezpečné pokoušení osudu. NUMA zaměstnává muže, kteří budou důstojnými protivníky. Přestal teoretizovat a pustil se do uvažování, jak je zlikviduje.

34 KAPITOLA

Yucatán, Mexiko

Výrobce té houpací sítě zřejmě ani ve snu nenapadlo, že by se do ní mohl někdy chtít položit někdo tak dlouhý jako Paul Trout. Ten ručně tkaný nesmysl byl očividně vytvořen jen pro ty přičaplé Maye. Pokud se Trout zrovna nezabýval odháněním komárů, pokoušel se udělat něco s rukama a nohama, aby mu jen tak nekomíhaly nad hliněnou podlahou indiánské chatrče. Když na východě začalo svítat, znamenalo to pro něj vysvobození. Vymotal se ze sítě, alespoň symbolicky si rukama uhladil zmačkaný oděv, rezignovaně, protože se stejně neměl jak oholit, prozkoumal své strniště, vrhl znechucený pohled na Moralese chrápajícího ve vedlejší síti a vyšel do ranního oparu. Přešel přes kukuřičné pole k okraji lesa, kde, podobna mrtvé vážce, ležela na boku helikoptéra.

Pilot se pokusil přistát na kukuřičném poli, těsně před ním ale spotřebovali i tu poslední kapičku paliva a začali padat do korun stromů, které z výšky vypadaly tak měkce. Zabořili se do porostu a v úděsném praskotu větví a nářku namáhaného kovu si razili cestu k zemi.

Trout měl vyražený dech. Pilot se udeřil do hlavy a ztratil vědomí. Morales byl napůl omráčen. Ruiz, kterého ten šílený lomoz probudil z dřímoty, jen tak seděl, zmateně zíral a po zarostlé bradě mu stékaly sliny. Morales s Troutem popadli pilota a vytáhli ho z vrtulníku. Na čerstvém vzduchu se rychle probral. Všichni měli odřené lokty a kolena, nikdo ale nebyl vážněji zraněn. Trout byl rád, že Ruiz přežil. Doufal, že bude vědět něco, co by jim mohlo při hledání Gamay pomoci.

S rukama založenýma v bok se teď zadíval na vrtulník a nevěřícně zakroutil hlavou. Stromy pád zmírnily. Z vrtulí zbyly trosky, v tahu byl rovněž hlavní i ocasní rotor, trup ale nějakým zázrakem zůstal téměř neporušen. Došel až těsně k vraku a zaklepal na pomačkaný plech. Uvnitř se ozval šramot. Pilot, který se rozhodl strávit noc ve svém stroji, se vysoukal ven, ospale se protáhl a vyloudil zvuk, který spíš než zívnutí připomínal řev tura. To vzbudilo Ruize, jenž ležel na zemi s rukama pevně připoutanýma k již nepotřebným lyžinám. Když spatřil Trouta, ospale na něj zamžoural. Komáry, jak se zdálo, nezajímal. Jestliže člověk smrdí, jako kdyby se vyválel v prasečích sračkách, má to své výhody, pomyslel si Trout a obešel helikoptéru. Znovu si uvědomil, jaký to byl zázrak, že její zřícení přežili. Při pečlivé prohlídce zjistil, že kromě střely, která náhodně zasáhla nádrž, se do vrtulníku zarylo ještě šest kulek.

Pár minut poté, co JetRanger dopadl na zem, zamířil k nim přes kukuřičné pole indiánský farmář, který žil poblíž a pád vrtulníku viděl. Podíval se na ně zpod slaměného klobouku a věnoval jim přátelský úsměv. Netvářil se nikterak překvapeně, jako by mu lidé pršeli před očima z oblohy každý den. Pilot rychle zjistil rozsah škod. Ukázalo se, že rádio nefunguje. Pak se spolu s farmářem vydali k jeho obydlí, kde jim jeho žena, matka čtyř mrňousků, kteří je zpovzdálí ostražitě pozorovali, nabídla něco k jídlu a pití.

Morales se farmáře zeptal, kde to vlastně jsou, a pak se obrátil k Troutovi.

„Chtěl jsem zjistit, jestli je někde poblíž město nebo vesnice, kde mít telefon. Tvrdí, že v nedaleké vesnici bydlí kněz, který má rádio. On tam chtít zajít, povědět mu o nás a požádat ho, aby přivolal pomoc."

„Jak je ta vesnice daleko?"

„Je to pořádný kus cesty," odpověděl Morales a potřásl hlavou. „Stráví tam noc a vrátí se až zítra."

Trout, který v myšlenkách dlel stále u Gamay, trpce takového zpoždění zalitoval, nedalo se ale nic dělat. Farmářka strčila do bavlněného vaku trochu jídla, její muž se vydrápal na prošedivělého soumara, zamával rodině na rozloučenou a vydal se na svou velkou dobrodružnou pouť. Trout se při pohledu na vrávorající a těžce pod farmářovou vahou supící zvíře jen modlil, aby cestu vůbec přežilo. Farmářka jim poté nabídla, ať se klidně ubytují u ní doma, ona že prý stráví noc u příbuzných. Když se pak ráno Trout a pilot vrátili do chatrče, aby zjistili, jestli už se Morales probudil, byla už zpátky a pilně se oháněla, aby pro všechny připravila fazole a kukuřičné placky.

Trout posnídal, vzal několik placek a vydal se s nimi za Ruizem. Morales *chiclerovi* uvolnil ruce, nohy mu ale nechal pevně spoutány. Když zajatý lupič hladově zhltnul placky, nabídnul mu

Morales cigaretu. Ruiz ji s vděčností přijal. Po havárii vrtulníku se už netvářil tak nafoukaně a na následné Moralesovy otázky odpovídal vcelku ochotně.

„Pro tu partu vykrádačů on začal pracovat přibližně před šest měsíců," přeložil jeho slova Morales. „Tvrdí, že předtím sbíral *chicle*, já mu ale nevěřím." Uhodil na Ruize ještě jednou, tentokrát ale s mnohem větším důrazem. „*Sí,*" řekl pak se smíchem. „Je to přesně tak, jak já jsem si myslel. Je to zloděj. Živil se okrádáním turistů v Meridě. Pak mu přítel řekl, že vydělat více pašováním artefaktů. Práce to být sice více těžká, přináší ale větší zisk a menší riziko."

„Zeptejte se ho, pro koho pracuje," požádal ho Trout.

Ruiz na otázku zareagoval nejprve pokrčením ramen. „Prý pracuje pro nějakého muže," řekl Morales, „který jako policista kdysi hlídkoval u ruiny. Je to malý gang, asi tucet lidí. Najdou si nějaké slibné místo a kopají. Říká, že nejlepší jsou nefritové figurky a černě počmáraná keramika. Jeden takový džbán hodí dvě stě až pět set dolarů. Jeho šéf, který pak zorganizovává přepravu nalezených věcí, si samozřejmě z každého prodeje část peněz ponechá pro sebe."

„Přepravu kam?" zeptal se Trout.

„To neví přesně," tlumočil Morales. „Myslí si, že jeho šéf spolupracuje s lidmi mimo Pétan, zřejmě z Guatemaly."

„Jak tam zboží dopravuje?"

„Říká, že ho přepravují na člunech až k místu, kde na břehu čekat auta. Pak zřejmě pokračuje do Carmelity nebo přes hranice do Belize. Už jsem někde zaslechl, co se pak dít. Artefakty jsou naloženy do letadla nebo na loď a přepraveny do Belgie či Spojených států, kde jsou za ně lidé ochotni zaplatit velké peníze." Téměř lítostivě se zadíval na Ruize. „Kdyby jen tenhle bezzubový idiot věděl, že zatímco jiní na tom vydělávají statisíce dolarů, on si přijde jen na pár šupů a navíc na sebe bere všechno riziko," prohlásil a zachechtal se. Ruiz, který vycítil, že Morales zřejmě řekl něco vtipného, ale jemuž chabá znalost angličtiny neumožnila pochopit, že terčem poznámky se stal právě on, se pokusil o úsměv, takže kvalitu svého chrupu ještě zvýraznil. Trout se nad právě získanými informacemi zamyslel. Gamay a Chi se museli připlést k nějaké pašerácké operaci. Dostali se k řece a pokusili se po ní před pašeráky utéct. Do průběhu honičky pak zasáhli oni se svou helikoptérou. Požádal Moralese, aby se Ruize zeptal, jak daleko to je od peřejí k místu, kde se zboží překládá na nákladní auta.

„Podle něj je to pár nocí plavby. Kolik je to v mílích, netuší. Říká, že řeka občas na některých místech úplně pryč, suchá, takže ji používají jen po období dešťů."

Trout poprosil pilota, aby z vrtulníku přinesl mapu. Ruiz měl pravdu, žádná řeka na ní zakreslena nebyla. Neexistoval způsob, jak zjistit, kam vlastně Gamay směřuje.

Výslech byl náhle přerušen. Přes kukuřičné pole běžel asi desetiletý chlapec a pronikavě cosi křičel. Když se přiřítil k helikoptéře, téměř bez dechu ze sebe přerývaně vysypal, že se tatínek vrátil. Znovu Ruize připoutali k vrtulníku a vydali se k chatrči.

Farmář jim řekl, že by se vrátil dříve, že ale využil příležitost k návštěvě bratra, který bydlí blízko té vesnice. Ó ano, jistě, prohlásil poté, co nejprve podrobně vylíčil rodinné shledání, s knězem mluvil, vysílačku už ale nemá. Když to Trout uslyšel, skoro se mu zastavilo srdce. Ale jen na chvíli. Farmář totiž hned dodal, že kněz použil mobilní telefon, který si pořídil pro případ nouze. Většinou jej používá, když je třeba zajistit lékařskou pomoc. Zavolal někam a pak prý farmáře požádal, aby jim předal vzkaz. Raději mu ho napsal na kus papíru: „Vyřiď těm mužům z vrtulníku, že někoho pošlou, aby je vyhledal."

Teď, když byla pomoc na cestě, Troutova netrpělivost dokonce ještě vzrostla. Nedočkavě přecházel tam a zpátky po okraji kukuřičného pole a co chvíli se pátravě zahleděl na bezoblačné modré nebe. Konečně uslyšel někde v dálce tiché vrčení, které se brzy změnilo v charakteristický zvuk rotorů. Skoro cítil, jak vrtulemi bičovaný vzduch vibruje.

Nad vrcholky stromů se objevil zelenohnědý huey a hned za ním i druhý. Trout na ně začal divoce mávat. Vrtulníky zakroužily nad polem a pak se u jeho okraje snesly na zem. Rotory se ještě ani nezastavily a už se otevřela dvířka a z obou helikoptér vyskákali muži v maskovacích uniformách. Morales, pilot a celá farmářova rodina se jim rovněž vydali vstříc. Záchranný tým tvořilo celkem šest mužů včetně velitele v hodnosti kapitána, který přiletěl v prvním vrtulníku, a

lékaře, jenž vyskočil z druhého. Doktor všechny prohlédl. Kromě povrchových zranění byli úplně v pořádku.

Trout s Moralesem pak zamířili ke zřícenému stroji, Ruize tam už ale nenašli. *Chiclero* se ze svých kvapně a nedostatečně utažených pout dokázal vyprostit. Krátce se poradili a dospěli k závěru, že nebudou ztrácet čas jeho pronásledováním. Trout by sice rád zjistil, jestli toho Ruiz neví více, z toho, co jim už ale vypověděl, jasně vysvítalo, že v rámci pašerácké hierarchie stojí na žebříčku na nejspodnější příčce. Na *chiclerův* útěk se také dalo pohlížet optimisticky - třeba ho sežere jaguár. Trout při té představě musel toho jaguára politovat. Poděkovali farmáři i jeho rodině za pohostinnost a nastoupili do hueyů. Během několika minut si to už svištěli pár set yardů nad korunami stromů.

Po necelé hodině přistáli na nějaké armádní základně. Kapitán jim řekl, že se nachází poblíž Chiapasu a že byla vybudována před rokem během indiánského povstání. Pak se jich zeptal, jestli by nechtěli něco pojíst, dát si koupel a převléknout se. Sprcha může počkat, pomyslel si Trout, který měl jiné priority. Požádal, aby ho zavedli k telefonu.

*****

Když se ozvalo zazvonění telefonního přístroje, Austin si právě ve své kanceláři v sídle agentury prohlížel fotografie, které Zavala pořídil v Halconově podzemní garáži. Joe teprve před chvílí skončil líčení cesty k Halconově komplexu a Austin mu zrovna stručně popisoval nantucketské setkání s Angelo Donatellim. Když ve sluchátku uslyšel Troutův hlas, roztáhla se mu ústa do širokého úsměvu. „Paule, rád tě slyším. Před několika minutami jsme o tobě s Joem mluvili. Našel jsi Gamay?“

„Ano i ne,“ odpověděl Trout a vylíčil Austinovi události na řece, zřícení vrtulníku i následnou záchranu. „Co máš teď v plánu, Paule?“ zeptal se ho Austin tiše. Na druhé straně se ozvalo hlasité povzdechnutí. „Strašně nerad bych ti dělal potíže, Kurte, ale nemůžu se vrátit. Dokud nenajdu Gamay, nepřipadá to v úvahu.“

Austin už byl ale rozhodnut. „Není nutné, aby ses vracel. My přiletíme za tebou.“

„Co ta věc, na které děláme? Ta archeologická záležitost?“ „Zatímco budeme pryč, Gunn s Yaegerem mohou vypracovat nějaký operační plán. Než dorazíme, zůstaň, kde jsi.“

„A co admirál?“

„Neměj strach. Se Sandeckerem to zařídím.“

„Jsem ti vděčný, Kurte. Víc, než vůbec tušíš.“ Vyjádřit vděčnost nějak výrazněji Troutovi jeho yankeeovská rezervovanost snad ani neumožňovala.

Austin vytočil Sandeckerovo číslo a vše mu popsal. Sandecker byl pověstný tím, že vždy trval na dokončení již zahájeného projektu, stejně legendární byla ale i jeho loajalita k podřízeným. „Dát dohromady skupinu pro zvláštní úkoly mi trvalo roky,“ prohlásil. „Rozhodně nepřipustím, aby tlupa všivých mexických banditů držela v zajetí jednoho z jejích nejdůležitějších členů. Osvoboďte ji! Máte k dispozici vše, čím NUMA disponuje.“

Přesně takovou reakci Austin sice očekával, úplně klidný ale nebyl. Admirál se totiž občas choval nevypočitatelně. „Děkuji vám, pane. Okamžitě začnu organizovat přesun do Mexika.“

„Kdy hodláte vyrazit?“

„Rád bych nejdříve připravil pár užitečných věcí. Asi tak za dvě hodiny?“

„Dobrá. Jestli se v tu dobu vy, Zavala a vaše zubní kartáčky dostavíte na Andrewsovu leteckou základnu, bude tam na vás čekat letadlo.“

Austin zavěsil. „Gamay má potíže, takže Paul potřebuje naši pomoc,“ řekl a pak vše detailně vylíčil. „Sandecker nám dává volnou ruku. Asi tak za dvě hodiny startujeme z Andrewsovy základny. Zvládneš to?“

„Bez starosti,“ odpověděl Zavala cestou ke dveřím.

Za necelou minutu už Austin opět držel v ruce telefonní sluchátko. Po krátkém hovoru opustil kancelář i on a zamířil domů, kde naházel do pytle pár kousků oblečení a několik potřebných věcí, a pak se vydal na letiště. Sandecker dodržel slovo. Tyrkysově modrá proudová Cessna Citation X s šípovitými křídly, kterou používali vedoucí pracovníci agentury, už na rozjezdové dráze zahřívala motory. Právě ve chvíli, kdy Austin a Zavala podávali své vaky druhému pilotovi, zastavila poblíž

armádní dodávka. Vystoupili z ní dva statní muži od speciálních jednotek, přivolali vysokozdvižný vozík, nechali z auta vyložit obrovitou dřevěnou bednu a pak ji dali převézt do nákladového prostoru letadla.

Jsem rád," prohlásil Zavala potěšeně, když bednu spatřil, „že jsi nezapomněl vzít na ten výlet pivo."

„Domníval jsem se, že by se má slavná souprava základních záchranných prostředků mohla hodit," odpověděl mu Austin a podepsal jednomu ze speciálů převzetí bedny. Za pár minut už byli pohodlně usazeni v sedadlech luxusně zařízené části pro celkem dvanáct cestujících a utahovali si bezpečnostní pásy. Letoun byl připraven ke startu.

Z reproduktoru se ozval hlas pilota.

„Čekáme na pokyn z věže. Poletíme cestovní rychlostí nula celá osmdesát osm machu, takže na Yucatánu budeme za necelé dvě hodiny. Dejte si pohov a klidně si vychutnejte let. V baru najdete skotskou a v ledničce sodu a led."

Za okamžik už byl letoun ve vzduchu a rychlostí čtyř tisíc výškových stop za minutu stoupal na obvyklou letovou hladinu. Okamžitě poté, co se stroj v požadované výšce srovnal, byl Zavala zase na nohou. „Po Concordu je tohle druhý nejrychlejší proudový dopravní letoun," prohlásil zasněně s výrazem odborníka, který už létal snad na všem, co se může odlepit od země. Jdu si pokecat do kokpitu."

Austin proti tomu nic nenamítal. Alespoň bude mít čas na přemýšlení. Spustil dolů opěradlo, zavřel oči a pokusil se představit si události, které mu do telefonu popsal Trout. Když se pak Zavala vrátil, aby mu oznámil pilotův vzkaz, že budou co nevidět přistávat, Austinův mozek byl plně pohroužen do práce. Spřádal myšlenky a navazoval je na sebe způsobem, jakým stavitel mostů postupným přidáváním dalších a dalších ocelových nosníků vytváří složitou konstrukci táhnoucí se až někam do ztracena.

Trout, vykoupaný, oholený a mající na sobě zapůjčenou kamuflážní uniformu, neboť jeho vlastní věci byly v prádelně, netrpělivě čekal, až cessna zaroluje ke stojánce. V armádním oděvu, který byl určen pro nějakého tuctového malého mexického vojáka a jenž proto ještě zvýrazňoval délku jeho nohou a rukou, působil poněkud pavoučím dojmem. „Díky, že jste dorazili tak rychle," řekl a potřásl jim rukama. „Příležitost vidět tě v téhle uniformě bychom si nenechali ujít za nic na světě," odpověděl mu Austin s úsměvem.

„Šaty mám v pračce," zareagoval na to Trout s náznakem nelibosti v hlase.

„V maskáčích vypadáš celkem dobře," rýpnul si ještě trochu Austin. „Takový trošku elegantnější Rambo, co říkáš, Joe?"

Zavala zavrtěl zadumaně hlavou. „Nemyslím. Paul působí spíš dojmem Stevena Seagala. Jean-Claude Van Damme je mu možná ale ještě podobnější."

„Jak jsem rád, že jste přiletěli na agenturní náklady až sem, abyste mi řekli, jak mi to sluší."

„Nemusíš nám děkovat. To bylo to nejmenší, co jsme pro kamaráda mohli udělat."

Trout zvážněl. „Nechme špičkování, kluci, vážně jsem rád, že zas jednou můžu vidět ty vaše ohyzdné ksichty. Ještě jednou díky, že jste to zvládli tak rychle. Gamay potřebuje naši pomoc. Zoufale."

„Neboj se," řekl na to Austin. „Už jsem vymyslel plán."

„A kruci," vyklouzlo Zavalovi, když zvedl oči a zahlédl bedny, které právě letištní personál vykládal z letadla. Všechny nesly označení speciálních jednotek.

*****

To nejdůležitější, co Odstřelovač potřebuje, není dobrá muška, ale trpělivost, pomyslel si Guzman. Seděl na dece v křoví na břehu Potomaku a jeho chladné oči byly upřeny na bývalou úschovnu loděk postavenou ve viktoriánském slohu na protější straně řeky. Čekal celé hodiny. Už dávno upadl do zvláštního nepřítomného stavu, který mu umožňoval zůstat ve střehu a přitom ignorovat protesty otlačeného zadku a bodáni hmyzu. Sledoval, jak pomalu zapadá slunce. Někde hluboko uvnitř si uvědomoval krásu řeky, hra světel na hladině a prodlužující se stíny jej ale nechávaly zcela chladným.

Když se uvnitř potemnělého domu náhle v obývacím pokoji rozsvítilo světlo, nikterak ho to nevzrušilo. Věděl, že se Austin nevrátil. Zvedl svou pušku, rakouský Steyr SSG 69, a zadíval se přes zaměřovač Kahles ZF69 na obraz lodě, který visel na zdi. Lehkým stisknutím spouště by mohl poslat kulku na druhou stranu řeky rychlostí 2821 stop za minutu. Nebyl ale důvod. Pouze hlasitě mlasknul, pak pušku odložil, uchopil mobilní telefon a zavolal na jedno z čísel, která byla v telefonním seznamu uvedena pod heslem NUMA.

Záznamník mu sdělil, že pan Austin bude pár dnů mimo kancelář, a pak Guzmana požádal, aby zanechal vzkaz. Usmál se. To, co hodlal panu Austinovi předat, bylo poněkud jiného charakteru. Vyťukal další číslo. Telefon zazvonil v jednom autě zaparkovaném poblíž Zavalova arlingtonského domu.

„Končím akci," řekl do telefonu Guzman a ukončil hovor. Dva muži, kteří seděli v autě, se na sebe podívali a jen pokrčili rameny. Řidič nastartoval a zamířil pryč.

Guzman na břehu Potomaku osaměl. Zabalil pušku do deky, na níž dosud seděl, a pak se jako duch neslyšně ztratil v lese.

35 KAPITOLA

Loďka klouzala strašidelným mlžným příkrovem, který jako by snad ani nebyl z tohoto světa. Vodní páry stoupající z hladiny vytvářely ektoplazmatické závoje, jež, podobny záhadným bytostem, na ně svými nehmotnými pažemi varovně mávaly. *Vraťte se.*

Zatímco Gamay kormidlovala, Chi seděl nehybně, jako nějaká mahagonová galeonová figura ze středověké plachetnice, na přídi a ostřížím zrakem pátral v řídké mlze po jakékoli překážce, ať už by byla lidského či přírodního charakteru. Noc strávili na jednom malém ostrůvku uprostřed řeky a už od úsvitu byli zase na cestě. Chi se vyspal přímo na břehu, což Gamay, která měla ještě stále v živé paměti nepříjemné setkání s hadem, odmítla učinit. Chi ji sice ubezpečil, že jí od hadů žádné nebezpečí nehrozí, odpověděla mu ale, že v současnosti by pro ni představovala nepříjemnou společnost i žížala. Dala přednost nepohodlnému, ale relativně bezpečnému dnu loďky. Ráno ji probudilo jakési hlasité syčení, s úlevou ale zjistila, že je to jen vařič, na němž Chi připravuje kávu. Lehce posnídali a po chvíli se znovu vydali na pouť. Spižírna *chicleros* jim poskytla tolik zásob, že mohli plout celé dny. Protože na jejich loďce už mnoho místa nezbývalo, naplnili jídlem, balenou vodou a palivem druhou pramici a táhli ji na laně za sebou. Dodatečný náklad sice zpomaloval jejich plavbu, pokud ale chtěli přežít, mohly jim to tyto zásoby umožnit. Slunce časem mlžné příšery zahnalo a vzduch nad řekou se opět pročistil, o to tíživěji se ale poté jejich plíce potýkaly s jeho vlhkostí. Gamay si nasadila ošuntělý slaměný klobouk, který spolu s ostatními věcmi nalezli v pašeráckém skladišti. Alespoň nedostane úpal a do očí jí nebudou pražit oslepující paprsky tropického slunce.

Řeka se neustále kroutila jako had. Vždy, když se přiblížili k nějakému zákrutu, Chi zvedl výstražně ruku a Gamay stáhla plyn až na nulu. Chvíli pak pluli hnáni pouze proudem a pozorně poslouchali, jestli neuslyší lidské hlasy či zvuk lodního motoru. Zezadu jim sice už útok nehrozil, obávali se ale, že by na ně nějaké překvapení mohlo čekat vpředu. Rozhodně nechtěli jen tak bezstarostně vplout do zákrutu a narazit za ním na loďku plnou banditů. Hlavou jim ještě stále vrtaly myšlenky na tu helikoptéru. Nedokázali dojít k závěru, jestli jim chtěla pomoci, či naopak. Zachránila je sice před vtažením do peřejí, pořád ale ještě nezapomněli, že je převrátila.

Čas od času se z vody vymrštila nějaká ryba a dopadla zpět na hladinu s hlasitým cáknutím, které připomínalo výstřel z pušky. Avšak kromě toho a tupých, kovově znějících úderů, které co chvíli vyloudil hliníkový trup razící si cestu vodou, slyšeli jen štěbetání ptáků ve větvích stromů a bzučení hmyzu. Gamay byla jen ráda, že našli tolik repelentu. Řinoucí se pot a občasný déšť ho pořád smývaly, a tak se jím musela neustále znova a znova potírat. Zdálo se, že profesorovi hmyz vůbec nevadí. Přirozený výběr, blesklo hlavou Gamay. Ti Mayové, kteří by nebyli imunní vůči malárii či dalším hmyzem přenášeným nemocím, by si na světě dlouho nepobyli.

Charakter řeky se časem změnil. Její koryto se zúžilo přibližně na polovinu původní šířky. Protože voda měla najednou mnohem méně prostoru, hnala se dál podstatně větší rychlostí. Okolní rovinu vystřídal zvlněný terén, a také říční břeh, porostlý neproniknutelnou vegetací, byl mnohem prudší a vyšší.

Když se jejich loďka před časem pomalu a důstojně jako *Africká královna* sunula řekou, Gamay se to moc nelíbilo, tenhle tobogan nebyl ale o nic lepší. Při tak velké rychlosti by se mohla vymstít i ta sebemenší chyba. „Zajímalo by mě, kde jsme," zamumlala s pohledem upřeným na popínavými rostlinami pokryté vápencové srázy, které teď z obou stran svíraly řeku.

„Právě jsem myslel na totéž," odvětil Chi a pátravě se zadíval na oblohu. „Víme, že támhle musí být východ, protože právě tam vyšlo slunce. Vaše skautské zkušenosti se nám ještě budou hodit."

Zasmála se. „To, co *skutečně* potřebujeme, je kapesní GPS."

Chi sáhl do svého batohu a vyndal starobylý předmět, který nalezli v podzemním chrámu. Na hladkém kovu se zablesklo slunce. Podal onu podivnou věc Gamay. „Máte představu, jak se s tím asi zachází?"

„Jako podmořská biolożka se zabývám spíš tím, co je možné nalézt pod vodou, než otázkou, jak se na dané místo dostanu. To nechávám na ostatních. Pár lekcí z navigace jsem ale absolvovala."

Chi od Gamay převzal kormidelní páku, aby se v klidu mohla věnovat zkoumání předmětu. Od chvíle, kdy ho našli, to bylo poprvé, co měli trochu času blíže se na něj podívat. Dokonalé řemeslné zpracování dřevěné krabice a do sebe zapadajících kovových koleček v ní znovu vyvolalo údiv. Nápisy byly určitě v řečtině, Gamay dokonce identifikovala jména některých bohů.

Zatlačila ukazováčkem do jednoho kolečka a pokusila se jím pohnout, koroze ale vše dávno zablokovala. Do povrchu největšího kolečka byla vyryta nějaká zvířata. Beran. Kozoroh. Medvěd. Dokonce i lev. Z jejich polohy vyvodila, že by mohlo jít o symboly souhvězdí. Připomnělo jí to otáčivou kruhovou mapu hvězdné oblohy. Jednoduchým pohybem si člověk mohl kartonovou mapku natočit tak, aby mu ukázala přesný vzhled oblohy kdykoli během roku. Chytré.

„Ať už tuhle věcičku sestavil kdokoli, byl to génius," prohlásila. „Přišla jsem jen na pár jejích funkcí. Dokáže člověku říci, jak bude hvězdná obloha vypadat v kteroukoli roční dobu. A co je důležitější, podle vzhledu oblohy vám sdělí přibližné datum."

„Jinými slovy nebeský kalendář, který může poskytnout neocenitelné informace, jako třeba kdy nastane období dešťů, kdy zasít a kdy začít sklízet úrodu."

„A kdy vyplout na moře. A také *kde* jste. Zadní stranu můžete použít jako sextant a zjistit poměrně přesně výšku slunce nad horizontem."

„K čemu jsou ta další kolečka?"

„Nemám představu. Co se mě týče, můžou klidně sloužit na otvírání konzerv. Musíte se zeptat nějakého technického experta," odvětila Gamay a bezradně zavrtěla hlavou. „Škoda, že je ten mechanismus zkorodovaný. Docela ráda bych věděla, kde teď jsme."

Chi zalovil v batohu, vyndal mapu a roztáhl ji na kolenou. „Tahle řeka v mapě není zakreslena," prohlásil a pak alespoň přibližně vyznačil prstem trasu, kterou do té chvíle absolvovali. „Hádám, že je tak velká jen po období dešťů. Když vezmu v úvahu směr, kterým plujeme, a naši rychlost, předpokládám, že jestli jsme ještě nepřekonali hranici s Guatemalou, tak od ní určitě nebudeme daleko. Což by dávalo smysl. Ukradené artefakty se pašují do Belize a dalších zemí právě přes Guatemalu."

„Když mě sem NUMA posílala, o žádném výletu do Guatemaly se nemluvilo, tuším ale, že nemáme na výběr."

„Podívejte se na to z té lepší stránky," řekl jí na to Chi, „máme příležitost tuhle nechutnou záležitost s pašováním artefaktů zarazit."

Zvedla překvapeně obočí. Doufala, že prožité útrapy už aspoň trochu profesorův optimismus nahlodaly. Ona sama se vzhledem k jejich nejisté situaci, když vlastně ani netuší, jestli budou za minutu ještě vůbec žít, nedomnívala, že by s profesorem představovali ideální dvojku, která by mohla zatočit s pašeráky. Pro ni bylo hlavním cílem *přežiti*. Role Alenky v říši divů ji už poněkud unavovala. Skutečnost, že už dávno nejsou po smrti, byla zřejmě z valné části výsledkem obyčejného štěstí.

Ukázala profesorovi v mapě několik tužkou nakreslených křížků. „Máte představu, co by mohly označovat?"

„Může to být cokoli," odvětil Chi po chvíli. „Archeologická naleziště, místa, kde skladují artefakty nebo zásoby, překladiště."

„Jo, a my i s touhle tajemnou věcí míříme přímo doprostřed toho čehokoli," řekla, uchopila znovu artefakt a vrátila ho profesorovi.

„Zvláštní," zamumlal Chi, zatímco předmět opatrně ukládal do batohu. „Tak jsme se zabrali do snahy zjistit, k čemu by to mohlo sloužit, že jsme úplně zapomněli, jak je ta věc důležitá z archeologického hlediska."

„Vyluštění té hádanky přenechám jiným. Já jsem podmořská bioložka."

„Ale nemůžete popřít, že nálezem starobylého řeckého artefaktu v místě předkolumbovského osídlení vyvstává řada otázek."

„Otázek, na které nejsem schopna odpovědět."

„Ani já. Alespoň zatím. Jsem si ale jist, že v okamžiku, kdy se jen zmíním o možném předkolumbovském kontaktu s Evropou, pokusí se mě odborné kruhy roztrhat na kusy. Ten předmět

se sem nedostal sám od sebe. Buď ho přivezli Evropané, nebo se s ním vrátili z Evropy Američané.“

„Možná je dobře, že není nikdo, kdo by nám to mohl říci,“ pronesla Gamay.

Stále sílící proud jejich diskusi ukončil. Řeka se ještě více zúžila a její břehy byly mnohem vyšší a strmější. Chi začal mít s kormidlováním problémy, a tak ho Gamay na zádi vystřídala. Hřmění vody, které by svědčilo o blízkosti dalších peřejí, sice slyšet nebylo, alespoň zatím ne, Gamay ale pro jistotu dávala bedlivý pozor.

„Zrychlujeme,“ řekla profesorovi.

„Můžete nás nějak zpomalit?“

„Stáhla jsem plyn na minimum. Při menších otáčkách bych už nemohla směr plavby ovlivňovat. Pozorně se rozhlížejte a poslouchejte. Jestli budete mít pocit, že se blížíme k divoké vodě, zamířím ke břehu. Pak se rozhodneme, co dál.“

Podél řeky se na úpatí strmého, vysokou stěnu připomínajícího břehu táhl několik yardů široký pruh bahnité země. V případě potřeby by se tam dalo přistát. Uklidňovala ji ale i jiná skutečnost. Řeka představovala jedinou cestu také pro *chicleros.* To znamená, že její proud není pro malé čluny nebezpečný. Čím dál složitější ale bylo táhnout za sebou druhou loďku. Byl nejvyšší čas přirazit ke břehu, přeložit zásoby a nechat ji napospas osudu. Řeka se náhle ještě více zúžila a rychlost vody se zdvojnásobila.

Gamay si s profesorem vyměnila udivený pohled. Žádné peřeje ještě pořád neslyšeli. Když se dostali do následujícího pozvolného zákrutu, břehy se tak přiblížily, až vzbuzovaly pocit, že se jich mohou přímo dotknout. Gamay měla v plánu už na nic nečekat a najet na břeh hned za zákrutem. Člun se zásobami ale sebou náhle prudce trhnul a pak zamířil jiným směrem, než pluli oni. Další snaha o kormidlování už byla zbytečná. Gamay z vlastní zkušenosti věděla, že když člověk dostane během plavby ve člunu pocit, že se věci nevyvíjejí zrovna nejlépe, pak má *skutečně* problém. Odvrátit v takové chvíli pohromu může pouze razantní a drastická akce. „Odřízněte druhý člun!“ vykřikla. Chi se na ni nechápavě zadíval.

Zvedla ruku a prudce s ní máchla, jako když něco seká. „Přesekněte lano, nebo se nám zamotá do lodního šroubu.“

Jakmile Chi pochopil, co po něm chce, okamžitě zareagoval. Jediným švihnutím mačety lano přeťal. Člun se zásobami se trochu pootočil a pak zamířil přímo na ně. Oba jej s úzkostí sledovali a modlili se, aby je neškodně minul. Kdyby do nich v tomhle úzkém kaňonu narazil, znamenalo by to katastrofu. Jak se Gamay s hlavou otočenou dozadu snažila kormidlováním zabránit srážce, vůbec si nevšimla, že se řítí přímo na vápencovou stěnu. Zahlédla ji v poslední vteřině.

Jen tak tak se stihla přikrčit, aby si nerozbila hlavu, a loďka vlétla do otvoru, který zel v této nenadálé překážce. Prudce uhánějící říční proud je během několika vteřin vtáhl kamsi hluboko do útrob skály. Denní světlo zmizelo.

„Potřebujeme baterku, profesore,“ řekla. Její slova se v inkoustově černé prázdnotě od čehosi odrazila a v tlumené podobě se vrátila zpět.

Když profesor rozsvítil baterku, odhalil jim světelný kužel jen pár yardů vzdálenou mokrou skálu. Prudce trhla kormidelní pákou, aby zabránila nárazu, otočila člun ale příliš do strany, čehož využil proud, popadl je a kamsi je bokem táhl. Po několika nervy drásajících vteřinách se jí podařilo dostat člun opět pod kontrolu, a tak mohli pokračovat v plavbě poněkud méně nebezpečným způsobem.

Jak Chi baterku střídavě zvedal a zase ji sklápěl k hladině, klouzalo její světlo po vlhkých drsných stěnách a stropu. Plavba podzemní řekou Gamay připomínala atrakci ze zábavního parku, jen s tím rozdílem, že tentokrát v tom žádnou zábavu nespatřovala. Zvláště poté, co světelný kužel padl na něco, co vypadalo jako černé listí pokrývající strop. Ve světle baterky se zatřpytilo snad několik tisíc rudě žhnoucích bodů. Zadržela dech. Ani ne tak ze strachu, jako spíš proto, aby nemusela cítit ten odporný čpavkový zápach.

„Netopýry *nenávidím,*“ zamumlala přes pevně stisknuté čelisti.

„Když se nebudete hýbat, nic se vám nestane,“ pronesl varovně Chi.

To varování bylo zbytečné. Představa kožovitých křídel a ostrých špičatých zubů ji zcela ochromila.

Probuzená stvoření ale zůstala zavěšena pod stropem a celá netopýří kolonie jim brzy zmizela ve tmě za zády.

„Fascinující," řekl Chi. „Ještě nikdy jsem neviděl, aby řeka tak náhle zmizela pod zem."

„Promiňte mi, profesore, že něco takového říkám, ale vaše země má na můj vkus příliš mnoho děr a jeskyní."

„*Sí*, doktorko. Obávám se, že vypadá tak trochu jako ementál."

Gamay se na celou věc pokusila podívat z té lepší stránky, zjistila ale, že žádnou nemůže najít. Byli vtáhnuti do útrob země, a nic nepoukazovalo na to, že by se ještě někdy mohli dostat ven. Byla to sice cesta, kterou používají *chicleros*, to ale zároveň znamenalo, že mohou padnout na další pašeráky. Gamay překlopila přívěsný motor do loďky a oba se chopili pádel. Když občas s třesknutím narazili do kamenných stěn, museli odložit i ta a odrazit se zpět do proudu pomocí rukou a nohou.

Gamay se jednou rukou zachytila za malý stalagmit a druhou rukou kolem něj několikrát ovinula přeseknuté vlečné lano. Přírodní kotevní rohatinka tah udržela. Vydrápali se na skalnatou plošinu a rozsvítili lampu. Gamay čekala, že kolem nich co nevidět propluje jejich zatoulaný člun se zásobami, musel se ale někde zachytit. Když Chi vyjádřil lítost nad ztrátou masových konzerv, odvětila, že se snad s druhým člunem ještě shledají. Osud konzervovaného masa ji až tak nezajímal, zásoby paliva a balené vody by se ale mohly hodit.

Během oběda, který sestával z nepříliš chutných a studených placek, probrali své možnosti a dospěli k závěru, že mají jen jednu. Musí pokračovat dále. Ani jeden z nich slovně nevyjádřil společně sdílenou obavu, že by se mohli ocitnout ve slepém rameni. Případně že by se řeka na povrch už vůbec nevrátila. Neřekli to, ta hrozba se ale nad nimi vznášela jako ponurý černý mrak.

Vrátili se do člunu, nastartovali motor, aby mohli plavbu více ovlivňovat, a vydali se znovu na cestu. Pluli asi půl hodiny, přičemž co chvíli se oba kroutili v záchvatech kašle. Vlhký a zatuchlý vzduch byl k nedýcháni. Gamay se nemohla zbavit pocitu, že se jí v plících začíná stejně jako všude jinde po těle rozlézat plíseň. Zdálo se, že proud pomalu ochabuje. Chi, který jim svítil na cestu, prohlásil, že řeka už má téměř stejnou šířku jako nad peřejemi. Ve žlutavém světle lampy, která stála na ploché přídi, spatřili, že se ocitli ve velké jeskyni.

„Stop!" pokusil se Chi překřičet náhle ozvěnou vrácený zvuk jejich vlastního lodního motoru.

Gamay ubrala plyn a prudkým vychýlením kormidelní páky na poslední chvíli odvrátila náraz do černé zdi, která jim stála v cestě. Řeka znovu *zmizela.* Asi se noří ještě hlouběji, napadlo ji. Nacházeli se na hladině obrovského podzemního jezera. Do strany z něj vybíhal jakýsi úzký tunel, který vypadal, jako by jej do skály vysekali lidé. Neměli moc na výběr, a tak do něj Gamay zamířila.

Chi zhasnul lampu, naklonil se dopředu a zadíval se přes příď do tmy. V dálce matně zářilo jakési oranžové světlo. Jak se blížilo, postupně se zvětšovalo a jasnělo, až na sebe nakonec nabralo podobu mihotavě plápolající petrolejové lampy stojící na jakémsi malém molu. Gamay přistála vedle dvou zcela identických člunů přivázaných u břehu a vypnula motor. Chvíli ostražitě naslouchali, slyšeli ale jen vlastní, nervozitou zrychlený dech. „Hádám, že tady náš výlet po řece končí," odtušila Gamay. Nastrkali do profesorova batohu zbytek zásob a opatrně se vydali po molu ke břehu, kde pak narazili na úzký chodníček táhnoucí se podél vody. Ten se po chvíli rozšířil a drsný povrch skály vystřídala hladce opracovaná stěna jakési chodby. Vydali se za světlem, postupně minuli několik dalších lamp, až nakonec stanuli ve velké jeskyni. Její stěny i strop byly hladké a svíraly navzájem pravý úhel.

„Tohle byl kdysi lom," řekl Chi, když se rozhlédl kolem sebe. „Lidé ho zřejmě používali pro těžbu vápence na stavbu chrámů a obydlí. Nacházíme se přímo uprostřed pradávných mayských stavebních aktivit."

„Nedomnívám se, že by vaši předkové používali petrolejové lampy."

„Ani já. Do našich karet ale hraje skutečnost, že tady někde musí být východ."

Při podrobnější obhlídce okolí nalezli několik desítek dřevěných beden uskladněných na paletách. Chi k nim došel a do několika z nich se podíval. „Neuvěřitelné," vyklouzlo z něj. „Musí tu být celé stovky mayských artefaktů. Oni ten bývalý lom používají jako skladiště ukradených předmětů."

„To dává smysl," řekla souhlasně Gamay. „Dopravují lup až sem a pak ho odtud expedují dále." Pak se jí rozsvítilo. „K dalšímu transportu ale potřebují nějaké pozemní dopravní prostředky."

Chi ji však neposlouchal. Stál před řadou širokých polic táhnoucích se podél jedné ze stěn. Světlo z jeho baterky přelétalo sem a tam po množství velkých kamenných bloků naskládaných do polic jako náhrobní kameny ve skladu nějaké kamenické dílny. „Zase ty lodě," pronesl šeptem.

Když Gamay přistoupila blíž, spatřila na kamenech reliéfy. „Vypadají podobně jako ty, které jsme viděli v ruinách."

„Ano, zdá se, že to kradení artefaktů má mnohem větší rozsah, než jsem se domníval. To místo, k němuž jsem vás zavedl, evidentně není jediné. Museli najít ještě další lokality. K odřezávání těch kamenných bloků používají diamantové brusné kotouče." Smutně si povzdechl. „Je to tragédie."

Intelektuální téma hovoru na chvíli zasunulo do pozadí základní instinkty, které jim až dosud pomáhaly přežít. Možná by si vyměňovali postřehy celý den, Gamay si ale náhle všimla matné bílé záře na vzdáleném konci lomu. *Denní světlo.* Tak nakonec z toho úděsného místa přece jen vede cesta ven. Od chvíle, kdy vystoupili ze člunu, se Gamay nemohla zbavit pocitu, že nejsou sami. Rychle se ohlédla přes rameno, popadla profesora za paži a doslova jej od kamenných artefaktů odtáhla.

Světlo přicházelo otvorem velkým asi jako vrata od garáže a zaklenutým shora pro Maye tak typickou přečnělkovou klenbou. Vyšli ven. Když opustili chladné a tmavé podzemní prostory a ocitli se pod žhavým oslepujícím sluncem, byl to pro ně šok a museli před bodajícími paprsky přimhouřit oči. Přímo před otvorem se nacházela primitivní nakládací rampa a nad hlavami jim na laně visel jeřábový hák. Půda kolem rampy byla nasáklá motorovým olejem a rozježdděná koly aut.

Gamay udělala několik kroků vpřed, aby si vše důkladně prohlédla, vtom ale něco koutkem oka zahlédla. Otočila se doprava, pak doleva, přičemž to, co spatřila, se jí pranic nelíbilo. Na každé straně vstupního otvoru vysekaného do skalnatého svahu stál muž. Jeden z nich mířil puškou na ni, druhý svíral v rukou brokovnici a tu měl namířenu na profesora. Oběma visela u pasu také pistole. Gamay s profesorem si vyměnili pohledy, které říkaly přesně totéž - jen žádný ukvapený pohyb. Jedinou únikovou cestu představoval vstup do podzemního lomu, použít nemohli ale ani tu. Z tmavého otvoru totiž vystoupil třetí ozbrojený muž. Tak jsem měla pravdu, pomyslela si trpce Gamay, skutečně nás někdo celou dobu sledoval.

Všichni tři vypadali přesně tak špinavě a zarostle jako většina místních mužů, tím ji ostatně nikterak nepřekvapili, tihle *chicleros* ale zároveň působili mnohem tvrdším a disciplinovanějším dojmem než členové bandy, která je pronásledovala na řece. To by mělo logiku. Muži pracující přímo na nalezištích stojí na organizačním žebříčku na nejnižším stupínku, jsou to jen kopáči, kteří se hrabou v hlíně a hledají cenné předměty, muly zajišťující přepravu. Tohle musí být strážní. Třetí muž vydal ostatním úsečný povel. Muži stojící po stranách pohybem zbraní Gamay a profesorovi naznačili, aby se vydali po prašné cestě, která vedla od lomu kamsi do neznáma.

Po několika minutách chůze lesem došli na místo, kde byly stromy i keře odstraněny a kde parkovala zablácená a otlučená dodávka automobilky General Motors Corporation s náhonem na všechna čtyři kola. Poblíž stála malá kůlna, jejímiž otevřenými dveřmi bylo vidět množství na stěně zavěšených umaštěných nástrojů. V motoru auta se hrabal další muž. Když je uslyšel přicházet, vzhlédl zpod otevřené kapoty a narovnal se. Byl hubený, měl voskově bledou pleť a jeho řídký úzký knírek jen umocňoval pocit, že na svět vyšel přímo z bran pekelných. Začal s jedním ze strážných o něčem hovořit. Gamay i bez znalosti španělštiny pochopila, že mechanik tu velí.

Obrátil se s otázkou na profesora, který již opět nasadil výraz pokorného služebníka. Asi minutu spolu rozmlouvali, pak se muž zamračil a pokýval hlavou, jako by chtěl naznačit, že nic víc nepotřebuje vědět. Gamay s úlevou zaznamenala, že tentokrát je ušetřena chtivých pohledů, kterými ji *chicleros* obšťastňovali při předchozích setkáních, pak si ale uvědomila, že muž během celého rozhovoru s profesorem nesundal ruku s pouzdra ukrývajícího pistoli. Ten pohled jí na klidu

rozhodně nepřidal. Po chvilce přemýšlení se muž vsoukal do kabiny auta, zapnul vysílačku a začal s kýmsi hlubokým hlasem rozmlouvat. Třebaže konverzace občas přešla do vzrušené výměny názorů, když muž poté vylezl z kabiny a vydal strážným nějaký rozkaz, usmíval se. Trojice strážných je popadla, dovlekla za dodávku, tam je nešetrně srazila na zem, svázala jim nohy a za ruce je přivázala k nárazníku.

„O čem jste si povídali?“ zašeptala Gamay, když osaměli.

„Vysvětlil jsem mu, že jsme se ztratili, že vy jste vědec a já váš průvodce a že jsme se do jeskyně dostali náhodou.“

„Uvěřil vám?“

„To není podstatné. Prohlásil, že má rozkaz zastřelit každého, koho tu najde. Pak se ale rádiem spojil se svými šéfy, a ti mu řekli, ať nás přiveze.“

„Vypadal celkem potěšeně, že naši popravu může přenechat jiným. Kolik máme času?“

„Ta dodávka má něco s motorem. Vyrazíme, až to spraví.“

Gamay si hluboce povzdechla. Nebála se. Byla jen unavená a poněkud znechucena, že po útěku a několika dnech strávených na řece byli zajati, když už se záchrana zdála být tak blízko. Po vší té námaze na tom teď nebyli lépe než tenkrát v tom podzemním žaláři. Alespoň že si tihle *chicleros* chtivě neprohlížejí její tělo a nevyhrožují jejím znásilněním. A že nebudou muset jít pěšky. Pak se v myšlenkách zaměřila na auto. Mohlo by pro ně znamenat spásu. Stačí jen vymyslet, jak těm čtyřem ozbrojeným mužům ukradnout klíčky k zapalování. Opřela se hlavou o nárazník a začala v duchu probírat všechny možnosti. Rychle pochopila, že za této situace je může zachránit jen jedna věc. Zázrak. Zavřela oči. Bude to dlouhá noc.

36 KAPITOLA

Když Zavala spatřil lidská těla, už svítalo. Plavala na vodě v jednom ostrém říčním zákrutu. Požádal pilota hueye, který po celou dobu letěl nad vrcholky stromů a sledoval dole se vinoucí řeku, aby přilétl blíž. Huey se nad řekou otočil a pak ve vzduchu znehybněl. Zavala se vyklonil z dveřního otvoru a prozkoumal pohledem nafouklé mrtvoly. Pak se vysílačkou spojil s druhým vrtulníkem, který mezitím pomalu kroužil nad nimi.

„Paule, Kurte, podle toho, co vidím, zatím není důvod k obavám. Vypadá to, že všechna těla jsou mužská.“ Což jinými slovy značilo, že Gamay mezi mrtvými není. „Víš to jistě?“ zeptal se ho Trout. „Natolik jistě, jak mi to pohled ze vzduchu umožňuje.“ „Díky,“ ozval se Austinův hlas. „Tohle je dobré místo pro náš výsadek. Je limuzína připravena?“

„Nahuštěná a připravená vyrazit.“

„Dobrá. Tak se do toho pusťme.“

Obě helikoptéry, které jim dala k dispozici mexická armáda, přelétly už za prvního světla nad ruinami, kde byla Gamay poprvé zajata. Trout totiž chtěl, aby si jeho kolegové z agentury udělali úplný obrázek o trase, kterou musela Gamay s profesorem absolvovat. Pak s nimi Trout zaletěl k peřejím a pokračoval dále nad řekou až do chvíle, kdy zahlédl těla.

Zavala předal pilotovi Austinův pokyn. Huey nalétl nad řeku v místech, kde byla nejširší, a pak pomalu klesal, dokud se velký předmět zavěšený pod jeho trupem nedotkl hladiny. Když Zavala zmáčkl pojistku, náhle odlehčený vrtulník poskočil. Pak poodlétl stranou a na jeho místo vklouzl huey s Austinem a Troutem na palubě.

Jako první se ve dvířkách vrtulníku objevil Austin, uchopil lano a slanil po něm do čehosi, co na první pohled vypadalo jako nějaká obrovitá vana přibližně ve tvaru banánu. Uvolnil lano, zmáčkl tlačítko startéru a pak podivným dopravním prostředkem manévroval tak, aby jej udržel přímo pod slaňujícím Troutem.

Poté byl dolů spuštěn nějaký vak z impregnované látky. Spouštění řídil zezdola Trout. Vak s životně potřebnými věcmi sebou sice ve vzduchu proudícím od rotoru prudce házel, Trout se ale natáhl, chňapnul po něm jako basketbalový podkošový hráč po míči a pevně jej uchopil. Třebaže jeho obvykle uhlazené způsoby, prozrazující akademické vzdělání, a hubená postava budily dojem, že není žádný lamželezo, jeho ramena a paže byly samý sval, které si vypracoval ještě v dobách, kdy se živil jako rybář. Bez problémů sundal zmítající se vak z háku a huey odletěl.

„Obvykle stopaře neberu, vy ale máte poctivý obličej, pane,“ snažil se Austin překřičet hluk motoru.

Trout se usmál. Třebaže jeho převládajícím pocitem byl strach o Gamay, byl rád, že může konečně něco *podniknout*. Odepjal si od opasku příruční vysílačku a promluvil do ní.

„Díky, že jsi vzal s sebou limuzínu, Joe.“

„To nebyl žádný problém. Raději si ji ale nejdříve trochu osahejte, nebo z ní vylítnete jako z kolotoče.“

‚Limuzínou’ nazývali dvoumístný seal, jedno z nejmenších vyráběných vznášedel. Jeho na zádi zakulacený a na přídi špičatý zelený trup z pěnové gumy a laminátu měl na délku pouhých patnáct stop. Tento seal se mohl díky hnací vrtuli a dmychadlu pohybovat, a to plně naložený, na vzduchovém polštáři nad vodou či pevnou zemí rychlostí až pětadvaceti mil za hodinu. Když si Austin vzpomněl na nepříjemný zážitek, který měla Nina Kirovová na moři s obrovským vznášedlem, řekl si, že tihle zlí hoši by neměli být jediní, kdo do akce vyrazí s něčím neobvyklým. Malý seal byl zkonstruován pro lovce a pozorovatele života ve volné přírodě, kteří se chtějí dostat do jinak nepřístupných míst. Speciální jednotky nechaly civilní verzi upravit, a to přidáním konzol pro lehký kulomet, reflektor a infračervené senzory.

Austin přidal motoru Briggs and Stratton o výkonu dvaceti koňských sil plyn a vznášedlo se zvedlo nad hladinu. Vyzkoušel si několik obratů a zatáček, a to při malé i větší rychlosti. Uspokojen zjištěním, že ho vznášedlo poslouchá, předal řízení Troutovi. A zatímco se s vlastnostmi vznášedla seznamoval Trout, zalovil Austin ve vaku a vytáhl z něj svou pistoli a dvě karabiny CAR-15, což

byla kratší verze útočné pušky M-l6. Tato zbraň dokázala střílet s kadencí 950 ran za minutu a navíc mohla být použita i jako granátomet.

Austin by se vůbec nezlobil, kdyby k žádné střelbě nedošlo, příliš velkým optimismem ale nehýřil. Troutovým maskáčům se už nesmál, naopak, sám si jedny půjčil a bílé vlasy si zakryl obnošenou přiléhavou čapkou.

Na odporný *zápach,* který je obklopil, když se přiblížili k plovoucím tělům, se ale nijak připravit nemohli. Namočili si proto alespoň do vody šátky, uvázali si je kolem hlavy tak, aby jim zakrývaly nos, a teprve potom se vydali blíž. Mrtvoly vypadaly, jako kdyby do nich někdo napumpoval vzduch. Když je Trout jednu po druhé prohlížel, svíral rty tak silně, že mu z úst zbyla jen sotva patrná čárka.

Jakmile si ověřil, že jeho původní dojem byl správný, zapnul vysílačku.

„Je to v pořádku, Joe. Gamay tu není."

„To rád slyším, kámo."

„Předpokládám, že to jsou ti chlápci, co se nás pokoušeli sundat z oblohy." Pak si uvědomil, jak málo chybělo, aby v peřejích skončila i Gamay, a zamrazilo ho.

„Trochu se proletíme nad řekou. Třeba sedí na břehu jen kousek odtud a čeká, až ji s Kurtem zachráníte."

„Ještě jednou díky, žes mi přenechal své místo."

„Nemáš zač, *amigo."*

Během předchozí noci krátce probrali, kdo bude dělat společnost Austinovi. Zavala by se toho velmi rád ujal, uvědomoval si ale, že až Gamay najdou, živou či mrtvou, měl by Trout být u toho. Navíc tu byl i jeden praktický důvod. Potřebovali, aby na velitelském stanovišti byl někdo, kdo umí španělsky a může proto při kontaktu s Mexičany operovat jako styčný důstojník. Za okamžik už oba hueye zmizely za stromy. Austin obrátil seal po proudu a přidal plyn. Vznášedlo se zvedlo nad hladinu a vyrazilo vpřed jako vystřelené z praku. Když se Austin obrátil na své přátele od speciálních jednotek s otázkou, jestli by neměli k dispozici něco, čím by je vysadili a poté zase vyzvedli z nepřístupných míst, věděl sice, že leteckým průzkumem je možno propátrat během krátké doby dost velký prostor, uvědomoval si ale zároveň, že zahlédnout něco tak malého, jako je člověk, v nížinném deštném lese je ze vzduchu téměř nemožné. Udržovali rychlost dvaceti uzlů a postupně se u řízení střídali. Gamay s profesorem od chvíle, kdy za sebou zanechali peřeje, urazili sotva padesát mil. Vzhledem k tomu, že Austin s Troutem měli rychlé vznášedlo a že se nemuseli zastavovat na noc, potřebovali na překonání téže vzdálenosti jen zlomek času. Ostrozraký Trout si všiml, že uprostřed řeky se na slunci cosi leskne. Zamířili k malému ostrůvku, přistáli a Trout vystoupil. Chi sice trval na tom, že na ostrově žádné odpadky nezanechají, přehlédl ale stopu v podobě kousku celofánu. Trout beze slova opět nastoupil do vznášedla a ukázal svůj nález Austinovi. Ten přikývl, přidal plyn a postupně zvyšoval rychlost až na maximum. Hra pokračuje!

Ve vysílačce to zachrchlalo a ozval se z ní Zavalův hlas. „Kurte, to je šílené!"

„Slyšíme tě, Joe. Co se děje?"

„Nejsem si jist. Letěli jsme nad řekou kus před vámi. Co chvíli se prudce zatočila a pak se najednou zúžila a pokračovala dále jakýmsi kaňonem. Po Gamay a profesorovi ani vidu, letěli jsme dále, ale řeka z ničeho nic zmizela."

„Řekni to ještě jednou!"

„Řeka prostě *zmizela.* V jednom okamžiku si klidně teče, a pak se najednou někam vypaří."

„Kde jste teď?"

„Pátráme po okolí a snažíme se ji zase najít. Jestli se nám to nepodaří, otočíme to a poletíme vám naproti."

Miniaturní vznášedlo se hnalo dále. Brzy si i oni všimli, že se řeka zužuje a že její břehy jsou stále prudší a vyšší.

Opět se ozval vysílačkou Zavala. „Nikde nic, Kurte. Budeme se muset vydat zpátky. Vrtulníkům už pomalu dochází palivo."

Na problém s palivem mysleli. Vzali si ho do zásoby a nechali ho v ruinách. Vzhledem k rychlosti vrtulníků jim zpáteční let, natankování a návrat k řece nebude trvat dlouho. Austin mu

řekl, že bude s Troutem pokračovat tak daleko, jak jen to bude možné, a s vrtulníky se setkají pak. Když jim poté cestou k ruinám přelétly nad hlavou, jen jim zamávali a pokračovali v průzkumu.

Nacházeli se právě v nějaké rokli a podporováni silným proudem se hnali vpřed dokonce ještě rychleji než za normálních okolností, když tu před sebou náhle spatřili člun. Byl zaryt přídí do bahna lemujícího břeh. Austin zastavil vznášedlo vedle něj a Trout vyskočil. Člun, naložený krabicemi až po okraj, musel být značně těžký, jinak by ho říční proud určitě už dávno popadl a odnesl.

„Co si o tom myslíš, Paule?“

„Řekl bych, že v tom člunu nebyli. Domnívám se, že ho za sebou vlekli. Podívej, je tak plný, že už v něm pro člověka není místo. Přívěsný motor není v pracovní poloze. A tohle lano někdo přeseknul.“

Austin zatahal za nějakou tenkou gumovou hadičku. „Máš fakt pravdu. Podívej se, přívod paliva dokonce není ani připojen k nádrži.“

Vytáhli člun ještě více na břeh a opět se vydali na cestu. Řeka po několika minutách ale najednou skončila. Austin přidal plyn, aby vznášedlo udržel nehybně na místě.

„Tak tady máme odpověď na Joeovu záhadu se zmizením řeky,“ prohlásil Trout. „Žádná *záhada* to není. Jen dále teče pod zemí.“ Pokusil se navázat se Zavalou spojení, odpovědi se ale nedočkal. Asi už jsou mimo dosah vysílačky, nebo okolní skalnaté stěny signál blokují. Bez velkého váhání se rozhodli pokračovat. Klesli na hladinu, Trout rozsvítil přenosný reflektor a pak se opatrně vydali spolu s řekou do podzemí.

Vibrace a hluk vrtule vyplašily netopýry. Snesli se od stropu, jako by je od něj oderval náhlý poryv větru, a vytvořili ve vzduchu změť pleskajících blanitých křídel a ostrých zubů. Austin na nic nečekal a rychlost vznášedla zdvojnásobil. Opět se pohybovali na vzduchovém polštáři. Oba muži se v otevřeném kokpitu co nejvíce přikrčili. Přes divoce vířící černá těla téměř neviděli na cestu. Vznášedlo se sice několikrát otřelo bokem o okolní stěny, dokud ale mohl Austin pokračovat přímo vpřed, držel plynový pedál na podlaze. Pak to běsnění konečně nechali za sebou. Austin ubral plyn a vznášedlo pokračovalo dále hnáno pouze říčním proudem. „Jsi v pořádku?“ zeptal se Trouta.

„Vlasy mi asi zbělely stejně jako tobě, jinak to ale ujde. Můžeme pokračovat.“

Rachocení znovu probuzeného motoru, které se opakovaně odráželo od blízkých rozeklaných stěn, bylo nesnesitelné. Austin mohl pouze doufat, že případný nepřítel je hluchý jako pařez. Jejich příjezd bude totiž určitě slyšet na míle daleko. Pluli rovnoměrnou rychlostí dále a přídí vznášedla posílali do stran táhlé vlny. Zanedlouho se ocitli v jakési prostorné jeskyni. Když ji obepluli, aby se zorientovali, zjistili, že tam řeka sice končí, že ale z jeskyně vede kamsi do boku nějaký kanál.

Ten končil malým molem osvětleným lampou. Uvázali vznášedlo vedle tří loděk a vystoupili. Se zbraněmi připravenými k palbě se vydali po stezce vedoucí do lomu. V něm se na chvíli zastavili, aby prozkoumali obsah beden, dlouho se ale nezdrželi. V dálce matně zářilo denní světlo.

37 KAPITOLA

Austin se pod přečnělkovou klenbou zastavil a nastražil uši. Odkudsi z dálky k němu doléhala hudba. Latinskoamerický bigbít. Se zády chráněnými stěnou, s odjištěnou karabinou CAR-15 v rukou a s prstem na spoušti se začal blížit k rohu. Vyhlédl z jeskyně, přeletěl zrakem prostor kolem nakládací plošiny, a když nikoho nespatřil, opatrně vykročil do prostoru ozářeného sluncem. Pohybem raky Troutovi naznačil, aby ho následoval. Tiše se vydali po úzké prašné cestě, Austin vpředu, Trout s odstupem za ním, co nejblíže porostu, který cestu po stranách lemoval.

Blízko místa, kde vedly z cesty kamsi do lesa hluboké vyježdděné koleje, vklouzli do křoví a spustili se na všechny čtyři. Chvíli takto odbočku sledovali, poté zalehli a připlížili se k okraji nějaké mýtiny. Austin ještě kousek popolezl a pak se rozhlédl přes trs vysoké trávy. Troutovy prsty mu varovně stiskly rameno, to už ale Austin spatřil, co chtěl - postavu s vlasy v barvě červeného vína. Gamay. Byla přivázaná k zadnímu nárazníku potlučené dodávky od firmy GMC. Její obličej měl barvu uvařeného humra, na spáleném nose se jí loupala kůže a její největší pýcha připomínala spíše mastné vrabčí hnízdo, jinak se ale zdála být v pořádku. Vedle ní ležel nějaký domorodec, zřejmě profesor Chi. Gamay měla zavřené oči, náhle je ale otevřela, jako by nějakým šestým smyslem vycítila jejich přítomnost.

Austin rychle přeletěl očima zbytek scény. Zdrojem hudby byl přenosný radiomagnetofon stojící na podlaze dodávky. Za autem seděli na zemi tři muži a hráli karty. Zbraně měli na dosah ruky, navíc měli všichni tři u pasu pistoli. Austinův zrak spočinul na předku dodávky. Spatřil čtvrtého muže, jak se hrabe v motoru. I on měl pistoli, větší respekt ale vzbuzoval AK-47 opřený o pneumatiku. Austin gestem ruky naznačil Troutovi, že se musí stáhnout. Paul přikývl. Chápal sice nutnost vše nejprve důkladně prozkoumat, v obličeji se mu ale zračila nelibost.

O pár minut později už seděli opřeni zády o strom a probírali situaci.

„Máme tu čtyři ozbrojené muže, kteří by vzhledem k našim zbraním neměli představovat problém," řekl Austin. „Ale Gamay a profesor Chi leží přímo ve směru případné palby. Nelíbí se mi, že ten čtvrtý muž není s ostatními. Navíc má po ruce jeden AK. Mohl by někomu ublížit. Máš nějaký návrh?"

„Mohli bychom zavolat posily," odpověděl Trout a poklepal si rukou na vysílačku zavěšenou na opasku. „Ale i kdyby dorazily včas, znamenalo by to ve výsledku ještě více střílení, větší riziko, že se někomu něco stane."

„Mám stejný názor," prohlásil Austin a poškrábal se na zarostlé bradě. „Gamay i profesor vypadají v pořádku, což znamená, že někdo je chce ponechat naživu, alespoň prozatím."

„Hádám, že jakmile to spraví, okamžitě se vydají na cestu."

„Tehdy se také změní situace. Strážní přestanou hrát karty a možná přejdou někam mimo tuhle nebezpečnou palebnou linii. Nebo se naskytne příležitost, až pošlou Gamay a profesora do auta. Když ti dva nastoupí, budeme mocí zaútočit."

„Je tu ještě jedna možnost," řekl Trout. „Může se jich objevit víc."

„Uvědomuji si, že by to znamenalo vyměnit známou situaci za neznámou, a nelíbí se mi to o nic víc než tobě, nemám ale pocit, že bychom mohli dělat cokoli jiného než čekat."

Trout neochotně přisvědčil. Odplazili se znovu na okraj mýtiny. Strážní ještě pořád hráli a čtvrtý muž se stále vrtal v motoru. Austin s potěšením zjistil, že Gamay i profesor mají otevřené oči. Tato příjemná skutečnost mu alespoň trochu pomohla potlačit vztek, který jej opět ovládl.

Dlouho poté, co Austin dospěl k názoru, že už nikdy nechce slyšet žádnou latinskoamerickou muziku, se mechanik vynořil zpod kapoty, utřel si ruce do špinavého hadru a vlezl do kabiny. Motor naskočil na první pokus a vzduch se naplnil ničím netlumeným rachotem. Z výfuku se vyvalilo mračno načervenalého kouře a zahalilo Gamay s profesorem, kteří se sice pokusili dusivému dýmu vyhnout, ale marně.

Hráči nechali karet, posbírali peníze, vydrápali se na nohy a s rukama přitisknutýma k nosům a ústům rychle opustili prostor za autem. A své zbraně, jak s potěšením zjistil Austin. Pak se strážní rozkřičeli na mechanika, který zrovna vyskočil z kabiny. Když zjistil, že ostatní nad výsledkem jeho snahy nevyjadřují dostatečné nadšení, popadl nejbližšího strážného za límec, dovlekl ho k předku

auta a vyzval ho, aby se zaposlouchal do zvuku motoru. Ostatní strážní propukli v řehot a pak k těm dvěma přistoupili.

„Nastal náš čas," prohlásil Austin.

Základním předpokladem úspěšnosti útoku je prvek překvapení. Mohli by sice zneškodnit všechny *chicleros* několika výstřely z karabin, Austin ale hodlal zachraňovat, ne zabíjet. Vztyčil se a spolu s Troutem zamířil téměř nedbalou chůzí na mýtinu. Zatímco Austin držel *chicleros* na mušce, Trout vypálil dávku střel do vzduchu. Jejich záměrem bylo nepřítele zastrašit. Střelba měla požadovaný účinek. Aspoň částečně. Když trojice strážných zahlédla dva blížící se terminátory, pohlédla nejprve na své nepoužitelné zbraně, pak se znovu zadívala na nepřívětivě se tvářícího bělovlasého muže a jeho společníka a poté se dala na bezhlavý útěk.

Mechanik skočil do kabiny, zařadil rychlost a dupnul na plynový pedál. Prudce roztočené pneumatiky se zakously do země a do vzduchu se vznesly dva gejzíry prachu a hlíny. Dodávka vyrazila s divoce kvílejícím motorem pryč z mýtiny. Gamay a profesora přitom táhla za sebou jako plechovky na začátku svatební cesty. A do toho všeho kvílel ještě stále zapnutý radiomagnetofon.

Austin křikl na Trouta, aby nespouštěl oči z utíkajících *chicleros*, a s rychlostí pistolníka z Dodge City vytáhl z pouzdra Bowen. Sevřel jeho pažbu oběma rukama a chladnokrevně zamířil na kabinu. Z ústí hlavně vylétlo pět kulek a zadní okno dodávky se roztříštilo na kusy. Poslední čtyři výstřely ale byly zbytečné. Hned první střela se totiž zaryla řidiči do týla.

Dodávka ještě několik yardů popojela, jako by ji řídil autopilot, pak jí ale zhasnul motor a ona se zastavila. Austin se k autu rozběhl. Trout byl ale rychlejší, loveckým nožem přeřízl Gamayina pouta a sevřel ji v náruči.

38 KAPITOLA

Cambridge, Massachusetts

O týden později projelo okolo černého litinového plotu táhnoucího se podél komplexu Harvardské univerzity taxi, zahnulo do tiché, trávníkem lemované ulice a pak zamířilo k pětiposchoďové cihlové budově postavené v georgiánském stylu. Vzhledem k moderním stavbám, které jí dělaly společnost, vypadala, jako že tam nepatří. Z auta vystoupil Zavala a upřel oči na nápis hlásající, že zde sídlí Peabodyho muzeum archeologie a etnografie. Otočil se k Austinovi a Gamay a téměř slavnostně prohlásil: „Tohle je pro rod Zavalů velký den. Matka vždycky doufala, že jednou skončím na Harvardu."

„Za úspěch svého malého klučiny by tvá matka měla poděkovat mému muži," odvětila Gamay. „Nicméně gratuluji."

„Děkuji. Poděkování rovněž od mé matky. Tak co, vstoupíme do toho svatostánku?" řekl a galantně, jak to u něj bylo zvykem, jí dal přednost.

Byl to skutečně Trout, kdo své kolegy z agentury na dnešní ráno do Cambridge pozval. Trout místní muzeum navštívil během podivně zamotané pouti, která začala v yucatánské džungli. Po shledání s manželkou se spolu s ostatními domluvil, že než pro ně přiletí nějaký mexický vrtulník, aby je přepravil na palubu *Nerea*, podívají se blíže na artefakty uskladněné v jeskyni.

Chi šel jako první. Pomalu kráčel podél beden a polic a smutně potřásaje hlavou jim vysvětloval, jak důležité ty artefakty jsou a jaká škoda byla jejich nesystematickým vyzvedáváním způsobena. Pak se zastavil před kamennými bloky s reliéfy. „Vím, že tyhle kameny vypovídají nějaký příběh. Důležitý příběh. Ale protože byly tak neomaleně odříznuty a naházeny sem, potrvá měsíce, možná celé roky, než zjistíme jeho obsah."

Když pak seděli ve vrtulníku a mířili k lodi, zněla Troutovi tato profesorova slova ještě stále v uších. Při zdravotní prohlídce bylo zjištěno, že Gamay je v poměrně dobrém stavu, jen značně vyčerpaná. Protože už byla v bezpečí, mohla si odpočinout v pořádné posteli a vychutnat si kteroukoli z četných lahůdek, které nabízela lodní kuchyně, rozhodl se Trout, že si sbalí fotografické nádobíčko a nechá se vrtulníkem vysadit v táboře pašeráků.

Armáda poblíž zbudovala tábor, aby mohla artefakty hlídat a případně se vypořádat se zbloudilými *chicleros*. Chi tam zůstal, protože chtěl všechny ukradené předměty sepsat. Když mu Trout řekl, co má v plánu, profesor mu to rád dovolil. Pořídil stovky digitálních fotografií kamenů a detailních snímků jednotlivých reliéfů. Pak se sbalil a vrátil na výzkumné plavidlo, kde se opět shledal s Gamay a odletěl s ní domů. Ve Washingtonu pak všechna data naládoval do počítače.

Jako podmořský geolog zkoumající dna hlubokých oceánů pronikl Trout do tajů počítačové grafiky. Nespokojoval se s tím, že by dno pouze prozkoumal elektronickýma očima a ušima. Jeho podivuhodná zjištění různých geologických a termálních anomálií musela být prezentována tak, aby jim člověk porozuměl i bez toho, že by byl doktorem věd. Archeologie už počítače používala k pokusům rekonstruovat téměř cokoli, od podoby antických měst z hromady kamení až po vzhled konkrétního člověka z kosterních pozůstatků. Často volal profesoru Chi, který se už vrátil do Mexico City. Když analýzu dokončil, zatelefonoval Austinovi a řekl mu: „Vím, že to bude znít šíleně, ale práce, kterou jsem právě dokončil pro profesora Chi, má asi nějakou spojitost s úkolem, na kterém děláme my."

Austina nebylo třeba přemlouvat. Zavolal Nině Kirovové, stručně jí popsal výsledky Troutova bádání a zeptal se jí, jestli by Paula nemohla zkontaktovat s nějakým specialistou z oblasti mayské kultury a historie. Nina mu bez váhání doporučila doktora Orvilleho. Trout popadl disky s daty, odjel do Cambridge a zabydlel se v Peabodyho muzeu.

Malé vstupní hale muzea vévodil eskymácký totem s groteskními obličeji, které jako by jevily zájem o mladou ženu sedící za stolem. Když Austin sebe i své společníky představil, žena se nahnula k telefonu a zmáčkla nějaké tlačítko. Objevila se neméně atraktivní průvodkyně a vydala se s nimi po kovovém schodišti, které strážil sedící a nepřívětivě se tvářící kamenný mayský válečník, do pátého patra.

Průvodkyně jim cestou poskytla letmý komentář. „Peabodyho muzeum patří k nejstarším antropologii zasvěceným muzeím na světě. Bylo založeno v roce 1866 díky peněžnímu daru od George Peabodyho. Věnovaná částka činila sto padesát tisíc dolarů. Se stavbou této pětiposchoďové hlavní budovy se započalo v roce 1877. Muzeum vlastní patnáct milionů exponátů, mnohé předměty ale posíláme zpět, převážně artefakty nalezené E. H. Thompsonem při průzkumu posvátného *cenotu* v Chichén Itzá, kde probíhalo obětování pannen."

„Umím si představit lepší věci, které by se daly dělat s pannami," zamumlal Zavala.

Průvodkyně naštěstí jeho poznámku nezaslechla. Otevřela jakési dveře a zavedla je do přednáškové místnosti. Vedle katedry stála Nina a hovořila s nějakým hubeným mužem s rozcuchanými rudými vlasy. Když nově příchozí zahlédla, mile se na ně usmála, zvláště na Austina, což on s potěšením zaznamenal, a pak k němu rychle zamířila, aby mu podala ruku. Kdykoli spočinul pohledem na jejích svěžích ústech či na nádherných křivkách jejího skvostného těla hodného modelky, pokaždé mu srdce začalo bít jako splašené. Slíbil sám sobě, že až to bude možné, odvede ji někam, kde se kolem nich nebudou pořád motat přátelé a kolegové.

Nina je představila doktoru Orvillovi. Austin zjistil už dávno, že na vzhledu *nezáleží*, v tomto případě si ale nebyl jist. Třebaže bylo horko, tenhle odborník na historii starých Mayů měl na sobě zmačkaný a pečlivě zapnutý tvídový oblek. Jeho zcela nemoderní boty, pocházející zřejmě z výprodeje, zdobily zbytky jídla. Maniakální třpyt světle hnědých očí ještě umocňovala tlustá skla brýlí, jeho nepochybná inteligence ale zřejmě dokázala dřímající přízraky nepříčetnosti zatím držet na uzdě. Asi s vypětím všech sil. Austin čekal, že se ty obří bulvy každou chvíli obrátí v sloup, jak to občas dělají pomatené postavičky v kreslených vtipech. Rozhodl se, že si přesnější určení tenké dělící čáry mezi jeho genialitou a pošahaností nechá na jindy.

„Paul dělá poslední úpravy na své přednášce. Bude tu za několik minut," oznámila jim Nina.

Otevřely se dveře. Gamay očekávala, že do místnosti s typickým ohnutím hlavy vstoupí její muž. Překvapením ale otevřela ústa a pak se široce usmála. S napřaženou pravicí se vydala vstříc malému štíhlému muži. „Bez té vaší mačety jsem vás jen stěží poznala, profesore," řekla mu na uvítanou.

Změna profesorova zjevu se netýkala pouze nástroje na sekání cukrové třtiny. V šedém, na zakázku šitém obleku od Armaniho a žluté vázance vypadal stejně přirozeně jako předtím v rolnickém oděvu.

Profesorův typicky indiánský obličej byl stejně nehybný jako kamenný chrlič pod střechou, z tmavých očí mu ale vyzařovala radost.

„Při cestách do Říma...," odpověděl s pokrčením ramen Chi.

„To je ale báječné překvapení, profesore. Vypadáte skvěle," řekla mu.

„Vy také, doktorko."

Když profesora viděla naposledy, mával jí ze země, zatímco s ní na oblohu stoupal vrtulník. Nezdálo se, že by na něm dobrodružství prožité na řece zanechalo nějakou stopu. To Gamay se necítila být ve své kůži až do návratu do Washingtonu. Žhnoucí yucatánské slunce si vybralo svou daň na její citlivé pokožce. Placková dieta a noci s minimem spánku, zato plné snů o hadech, jí rozhodně nepřidaly.

Když konečně vstoupil dovnitř i Trout, začal se přednáškový sál podobat přehlídkovému molu. Trout svým oblečením do téhle univerzitní módní kolekce dokonale zapadal. Dal přednost jakémusi pseudoanglickému stylu - na sobě měl kostkované sako, které si nechal ušít na míru v Londýně, protože normální konfekce na něm poněkud plandala, dokonale vyžehlené kalhoty olivové barvy a samozřejmě nezbytnou širokou vázanku. Omluvil se za zdržení, pokynul profesorovi, aby zamířil na stupínek, a sám došel ke stolu a vsunul disketu do přenosného počítače, který byl připojen k projekční obrazovce. Byl to podobný systém, jaký v sídle agentury používal Hiram Yaeger. Nina se posadila ke stolu a zbývající členové agenturní skupiny se usadili do první řady sedadel, takže vypadali jako nedočkaví prvňáčci první den ve škole.

Schůzku zahájil Orville. „Děkuji vám, že jste přišli. Nina vás určitě seznámí s tím, že jsem proslulý poněkud divokými výroky pro místní tisk," řekl a roztáhl ústa do trochu pokřiveného úsměvu. „Musím ale přiznat, že dokonce ani *má* bujná představivost by nedokázala přijít s něčím

tak šíleným, jako bude příběh, který právě uslyšíte. Nebudu to protahovat a předám slovo svému váženému kolegovi a drahému příteli, profesoru Josému Chi.“

Jak tam tak profesor stál s rukama za zády, vypadal za katedrou ještě menší než ve skutečnosti.

„Rád bych poděkoval doktoru Orvillemu, že zorganizoval tohle setkání a že nám umožnil využít prostory instituce, ve které jsem jako student strávil mnoho krásných chvil,“ promluvil Chi hlasem, který zněl, jako když někdo kráčí suchým listím. Jak víte, doktorka Troutová a já jsme nalezli celé stovky ukradených starobylých předmětů. Mezi těmito artefakty bylo i množství úchvatných kamenných bloků s reliéfy a stél odříznutých se zdí chrámů a různých budov. Byly uskladněny bez ohledu na místo *nálezu* a mnohdy i poškozeny. I když já osobně bych dal přednost tomu, kdyby mohly zůstat neporušené na původním místě, a následné katalogizaci *in situ*, lidé, kteří je převezli, možná nevědomky pomohli vyřešit situaci, která je, jak jsem pochopil ze slov svých přátel z agentury, poněkud urgentní.“

Chi vztyčil ukazováček a Trout se nahnul nad klávesnici. Na obrazovce se objevila letecká fotografie.

„Tohle je snímek toho vykradeného naleziště,“ pokračoval Chi. „Homole, které vidíte, představují zbytky budov stojících podél čehosi, co kdysi bývalo centrálním náměstím nějakého mayského města. Další záběr, prosím.“ Na obrazovce se objevila nová fotografie. „Tohle je observatoř. Povšimněte si prosím detailů na vlysu. Další stavba nenavazovala na okolní terén. Šlo o podzemní chrám. A to je jen jeden z mnoha aspektů, které z tohoto místa dělají zcela neobvyklé archeologické naleziště.“

Austin se naklonil dopředu, jako by se do promítané scenerie chtěl přenést. „Neobvyklé z jakého jiného důvodu, profesore Chi?“

„Většina mayských měst,“ řekl Chi, ukazuje na obrazovku za svými zády, „představuje kombinaci administrativních, náboženských a obytných funkcí. *Toto* středisko bylo zasvěceno pouze vědě. Zejména studiu časových zákonitostí a astronomie. Mayská věda byla svázána s náboženstvím úplně stejným způsobem, jako bylo náboženství zase spojeno s politickou mocí. Já mám ale pocit, že tady byla pěstována čistší a ryzejší věda než jinde. Mayské jméno pro tuto lokalitu v překladu zní Nebeské místo. Pro naše účely používám název MIT.“

„Jako Massachusettský institut technologie?“ zeptal se Zavala. Zmíněné světoznámé výzkumné a výukové středisko se nacházelo jen pár mil od místa, kde seděli.

„Ano,“ odpověděl Chi, „v tomto případě ale MIT znamená zkratku *Mayského* institutu technologie.“

Chi si jako nějaký sezonní komik v některém z hotelů společnosti Borscht Belt počkal, až utichne smích, pak předal slovo Troutovi a sedl si za stůl na jeho místo.

Trout měl s katedrou zcela opačný problém. Aby ji mohl použít, musel se ohnout.

„Profesor Chi byl od začátku přesvědčen, že ty plastiky a ryté piktografy popisují nějakou událost,“ řekl na úvod. „Náš problém spočíval v tom, že všechno bylo zpřeházeno. Přirovnal bych to ke knize, z níž vytrháte všechny stránky a pak je promícháte. Vlastně k několika knihám. Ty kameny totiž pocházejí z několika různých míst. Náš úkol byl o to těžší, že tyhle ‚stránky’ nebyly papírové. Pořídili jsme proto desítky fotografií a získanými daty nakrmili počítač, takže jsme si pak mohli sednout k monitoru a obrázky různým způsobem řadit. Naším vodítkem byl selský rozum a informace získané z jednotlivých mayských nápisů, které přeložili profesor Chi a doktor Orville. Seřadili jsme snímky kamenů za sebe, jako když soutěžící v televizním pořadu doplňují jednotlivá písmenka do tajenky. Tahle tajenka je ale, jak to již doktor Orville předeslal, opravdu podivná a neuvěřitelná.“

Trout se přesunul k ovládacímu panelu projekčního zařízení a jeho místo zaujal Orville. „Vytvoření posloupnosti bylo docela snadné. Jednoduše jsme se zaměřili na vyobrazení lodí, takových, jaké jsme před chvíli viděli na snímku z observatoře, a začali právě s nimi. Následujícím vyobrazením příběh *začíná.*“

Austin se na rušnou scénu na okamžik pozorně zadíval a pak ji okomentoval. „Připomíná to španělskou Armádu chystající se vyplout na moře.“

„Ano, z množství lodí lze soudit, že nejde o obyčejnou přístavní činnost. Tohle je celá flotila. Práce je sice frenetická, ale organizovaná. Tady se jednotlivá plavidla řadí před molem, tady probíhá nakládání a tady naložené lodě čekají na ostatní.“

Snímek zmizel a místo něj se objevila řada obrázků znázorňující flotilu na moři.

„Tady máme pravděpodobně smyšlený popis plavby včetně všech možných mořských příšer,“ pokračoval Orville. „Mnohá vyobrazení se liší jen v detailech. Zřejmě šlo o umělecký prostředek pro navození pocitu plynoucího času.“

„Tušíte, jak dlouhého času?“ zeptala se Gamay. „Podle mayského textu trvala plavba jeden měsíční cyklus. Přibližně třicet dnů. Mayové byli jako časoměřiči velmi přesní. Toto je poslední obrázek z této série. Lodě dorazily na místo určení. Každou vykládku provází uvítání. Vzhledem k přátelskému ovzduší je možno soudit, že domorodci tyto mořeplavce neviděli poprvé.“ Pak se obrátil na Trouta. „Nastal čas, příteli, abyste nám předvedl ta svá počítačová kouzla.“

Trout přisvědčil. Blikajícím kurzorem si na zobrazené scéně vybral tři postavy, orámoval jejich obličeje tlustými bílými linkami a pak je zvětšil. Jeden obličej patřil nějakému vousatému muži s orlím nosem a kónickým kloboukem. Druhý muž měl obličej kulatý, s tlustými rty, a na hlavě měl těsně přiléhavou čapku nebo přilbu, třetího muže charakterizovaly vystouplé lícní kosti a pokrývka hlavy vytvořená z ptačího peří.

Trout všechny tři výřezy přesunul do levé poloviny obrazovky a srovnal je pod sebou. V pravé půlce se objevily další tři hlavy.

„Vypadají jako dvojčata odloučená hned po narození,“ vyjádřil svůj názor Zavala, když obě trojice snímků porovnal.

„Ta podoba je až zarážející, že?“ ozval se Orville. „Teď se ale vraťme k původní scéně. Nino, rádi bychom znali názor podmořské archeoložky.“

Nina uchopila světelné ukazovátko a postupně ho namířila na dvě plavidla. „To, co tu vidíme, jsou v podstatě totožné lodě, jen používané k jiným účelům. Základní konstrukční prvky jsou identické. Dlouhý a rovný trup s plochým dnem. Absence spodního ráhna, z horního pevného ráhna visí kasalky a lana k vytahování a spouštění plachty. Nad vodu přečnívající záď. Tři paluby. Přední a zadní stěh. Příď zdobená dřevořezbou.“ Červený světelný bod na vteřinu zaváhal. „Tady vidíte dvojité kormidelní veslo. Výčnělek na opačné straně je kloun. Podél paluby se vine řada štítů.“

„Takže je to válečná loď?“ zeptal se Zavala. „Ano i ne,“ odvětila Nina. „Na horní palubě jedné z lodí stojí muži s kopími. Určitě vojáci nebo profesionální námořníci. Na přídích jsou pozorovatelny a v lodích je spousta místa pro veslaře.“ Světlo se mihlo a zastavilo se na dalším plavidle. „Tady je ale paluba vyhrazena pro nějakou vysoce postavenou osobu.

Všimněte si té postavy pokojně se vyhřívající na slunci. Na žerdi vlaje vlajka s půlměsícem, označující admirálskou vlajkovou loď. A tahle věc visící na zádi může být nějaká dekorace, snad umně tkaný gobelín, který znamená, že admirál na téhle lodi tomu všemu velí.“

„Jak dlouhá ta loď může být?“ chtěl vědět Austin.

„Odhaduji, že sto až dvě stě stop. Možná i víc. Což by odpovídalo výtlaku tak tisíc tun.“

„Nino,“ přerušil ji Orville, „mohla bys to s něčím srovnat, aby si udělaly představu i přítomné suchozemské krysy?“

„S radostí. Tahle loď je mnohem delší než plavidla používaná v sedmnáctém století Angličany. Například *Mayflower* měla pouze sto osmdesát tun.“

„Takže na co se to, Nino, podle tvého názoru vlastně díváme?“ zeptal se Orville..

Nina se na chvíli mlčky zahleděla na obrazovku, jako by váhala, jestli má vůbec slovně vyjádřit, co se jí odehrává v hlavě. Její vědecká podstata nicméně nakonec zvítězila. „Jako podmořská archeoložka se domnívám,“ pronesla pomalu, „že vyobrazená plavidla vykazují znaky charakteristické pro fénické námořní lodě. Jestli vám to připadá trochu vágní, ano, máte pravdu, ale kategoričtější soud bych si ráda nechala na dobu, kdy budu mít k dispozici více důkazů.“

„Jaký druh důkazů bys potřebovala, Nino?“ ozval se Austin.

„Skutečnou loď, například. Vše, co o fénických lodích víme, známe jen z vyobrazení na mincích. Vyskytly se určité informace, že údajně měřily až tři sta stop, já osobně tomu však moc nevěřím. Ale i kdybyste tenhle rozměr vydělili dvěma, pořád by to na tehdejší dobu bylo bytelné plavidlo.“

„Dost bytelné na cestu přes Atlantik?“

„Nepochybně,“ odpověděla. „Jejich lodě byly mnohem větší a spolehlivější než mnohé pofidérní plachetnice, které to dokázaly později. Proboha, vždyť lidé ho už úspěšně převeslovali dokonce i v prťavém rybářském člunu připomínajícím necky. Takové fénické plavidlo by bylo ideální. Pro přeplavbu oceánu není nic lepšího než čtvercová plachta. S oplachtěním v podélné ose lodě vám vždycky hrozí riziko, že vítr nečekaně foukne z druhé strany a ráhno někomu urazí hlavu. Při silnějším větru mohli pomocí kasalek plachtu zrefovat. S tak malým kýlem by se na rozbouřeném moři sice mohli převrhnout, s udržováním stability by ale vypomohli veslaři, přispěla by k ní i délka lodě. Takováto triéra by za ideálních podmínek mohla denně uplout více než sto mil.“

„Když tedy nemáme skutečnou loď, co jiného by vás mohlo přesvědčit, že ta loď je fénická?“

„Nemluvím o nutnosti přesvědčovat mě,“ řekla na to Nina. „Já už jsem o tom přesvědčena. Můžeme se vrátit k těm obličejům, Paule?“ Na obrazovce se znovu objevila šestice do kamene vytesaných hlav. Červený bod na chvíli spočinul na vousatém muži a pak se přesunul na jeho dvojče. „Špičatý klobouk tohohle džentlmena se shoduje s těmi, které nosili féničtí námořníci.“

„Což by nás nemělo překvapovat,“ skočil jí do řeči Orville, „neboť snímek na pravé straně zachycuje část fénické stély nalezené blízko Tunisu. Muž pod ním vykazuje tutéž africkou fyziognomii jako kamenné hlavy objevené v mexické La Ventě. Třetí typ pochází z mayských ruin v Uxmalu.“

„Tuším, že se tady rýsuje nějaký závěr,“ řekl Austin. Orville se pohodlně opřel a spojil před sebou ukazováčky tak, že připomínaly střechu stanu. „Vytvořit nějaký závěr jen na základě vyhodnocení obrázků můžete, pokud jste pseudovědec snažící se prodat svou knihu, s poctivou archeologií to ale nemá nic společného,“ prohlásil a zhluboka se nadechl. „Kdyby mě mí kolegové slyšeli něco takového říkat, vrhli by se na mě, a to, co zbylo z mé již beztak dost chatrné reputace, by rozcupovali a roznesli po všech koutech univerzity. Tento druh archeologie není mou silnou stránkou, takže Nininy výroky nebudu hodnotit. Vím ale jistě, že tyhle kameny ukazují Féničany, Afričany a Maye spolu na jednom místě. A co víc, s profesorem Chi jsme text na vlysech přeložili společnými silami i každý zvlášť a pokaždé jsme dospěli k témuž závěru. Ty šutry tvrdí, že tihle námořníci dorazili k zemi Mayů po útěku před nějakou pohromou, která postihla jejich vlast. Navíc nebyli přivítáni jako cizinci, ale staří známí.“

„Je na vlysech uvedeno nějaké datum?“

„Vzhledem k tomu, že vím, jak byli Mayové měřením času posedlí, divil bych se, kdyby tam nebylo. Ty lodě připluly v době, která by podle našeho kalendáře odpovídala roku sto čtyřicet šest před Kristem.“

Nina za zadívala na obrazovku a něco latinsky zašeptala.

Když zjistila, že se na ni upírají oči všech přítomných, řekla: „To je citát, který se každý naučí už během prvního roku studia latiny. *Delenda est Carthago.* Kartágo musí být zničeno! Cato Starší těmito slovy končil každou řeč, kterou pronesl před římským senátem. Jeho snahou bylo přesvědčit veřejnost o nutnosti vést válku proti fénickému městu Kartágu.“

„Což se mu, pokud si vzpomínám, nakonec podařilo. Kartágo *bylo* zničeno,“ vložil se do rozhovoru Austin.

„Ano. V roce sto čtyřicet šest před Kristem.“

„To znamená, že tyhle lodě mohly být na útěku před Římany.“

„Datum je jen datum,“ řekla na to Nina opatrně ve snaze nenechat se do Austinovy teorie vtáhnout příliš daleko. „Pouze poukazuji na souvislosti. Žádné závěry nedělám. Jako vědec bych při vyslovení takového názoru prokázala nezodpovědnost,“ dodala, ale vzrušení, které se jí zračilo v šedých očích, zakrýt nemohla.

„Chápu,“ promluvil opět Austin, „proč jako vědec nemůžeš bez pádnějších důkazů říci, co si myslíš. Ale to, co jsem tu dneska viděl já, mne osobně přesvědčilo, že nápisy a reliéfy na těchto kamenech naznačují, že nějací starodávní cestovatelé dorazili do Ameriky dlouho před Kolumbem. Sama jsi říkala, že Féničané by takovou plavbu byli schopni uskutečnit.“

„Vím, že až do patnáctého či šestnáctého století se nenašel nikdo, kdo by je v objevitelských plavbách překonal. Obepluli Afriku a na severu se dostali až ke Cornwallu na anglickém pobřeží. Na jednu plavbu se údajně vydalo několik tisíc lidí na šedesáti lodích.“

„Pro mě je to jasné,“ prohlásil s předstíranou domýšlivostí Austin.

„Ne tak rychle, Perry Masone. Pochybovači řeknou, že ta vyobrazení jsou sice zajímavá, hned se ale zeptají, kdo ověřil jejich autentičnost. Před lety byly v Brazílii nalezeny kamenné reliéfy údajně popisující fénickou expedici z roku pět set třicet jedna před Kristem. Všichni se shodli, že je to podvrh. Zní to šíleně, ale narazíš na lidi, kteří budou tvrdit, že zloději artefaktů to všechno vytesali sami, aby to pak mohli prodat přehnaně důvěřivým sběratelům. Jistě, můžeš hlásat, že tartéské lodě několikrát přepluly Atlantik, ale k přesvědčení kohokoli z vědeckých kruhů, aby něco takového akceptoval, budeš potřebovat mnohem hmatatelnější důkaz.“

„A co ten astroláb, který jste našli s profesorem?“

„Ani ten by nestačil, Kurte. Řekli by, že někdo z Cortezovy družiny nebo nějaký španělský hidalgo tu věc přivezl s sebou, pak že ji nějaký domorodec ukradl a umístil do starého chrámu. Zapálit si na oslavu doutník budeš moci až poté, co zjistíš, jak se sem ten astroláb skutečně dostal.“

„Je z těch textů možné vyčíst, co lodě vezly?“

„To jsme si nechali na konec,“ řekl Orville a zahihňal se jako malý kluk.

„Ó ano. *Víme,* co tvořilo náklad,“ vzal si slovo Chi. „Podle těch mayských nápisů se jednalo převážně o měď, klenoty, zlato a stříbro.“

Austin se na něj zadíval jako někdo, kdo právě dostal ránu pěstí. „Tvrdíte, že ty lodě převážely *poklad?*“ Chi přisvědčil.

„Nešlo o obyčejnou obchodní výpravu,“ prohlásil Austin, jehož zelené oči se leskly vzrušením. „Kartágo bylo obleženo Římany. Kartaginci by určitě podnikli cokoli, aby se jejich královský poklad nedostal do římských rukou.“

„Máte nějakou představu o tom, co se s tím pokladem mohlo stát?“ zeptal se Zavala.

„Žádný kámen bohužel nepopisuje nic z toho, co se událo po vyložení lodí,“ odvětil Chi.

Nina se zamračila. „Všechny ty řeči o pokladu jsou zajímavé,“ řekla netrpělivě, „vábivý třpyt zlata a stříbra by nás ale neměl odvést od snahy nalézt odpověď na otázku, proč byla moje marocká expedice vyvražděna.“

„Nina má pravdu,“ řekl Austin. „Soustřeďme se na to, co spojuje tyhle kameny s dalšími zámořskými objevy. Kryštof Kolumbus. Víme, že stovky let poté, co byly vytesány tyto reliéfy, se Kolumbus doslechl o nějakém úžasném pokladu.“ Ukázal na obrazovku. „Může to být tohle, co hledáme?“

„Nerad bych vám bral iluze,“ prohlásil Orville, „ale vyprávění, které Kolumba přinutilo znovu vyplout, mohlo mít kořeny ve skutečných pokladech, v bohatství Aztéků. Jak víme, Španělé se skutečně později napakovali.“ Na chvíli se odmlčel. „Říkáte, že Kolumbus se plavil podle nějakého konkrétního kurzu. Mám to chápat tak, že plul podle mapy?“

„To není přesné,“ odpověděl mu Austin. „Vzpomínáte si na ten novinový výstřižek, který jste Nině na její žádost poslal?“

„Ano, byl to článek z mého Fortova souboru. Psalo se v něm o jednom kamenném artefaktu.“

„Kolumbus se zmínil, že se při plavbě řídí ‘mluvícím kamenem’.“

„Už si vzpomínám. Ten zdobený monolit nalezený v Itálii. Přepravovali ho lodí a byl uložen v pancéřovém voze. Měl namířeno přímo sem, do Peabodyho muzea.“

„Ten kámen by celou tu naši hádanku s pokladem i vraždami mohl vyřešit,“ vyslovil svou teorii Austin.

„Jaká škoda, že si ho nemůžeme prohlédnout.“

„A kdo tvrdí, že nemůžeme? NUMA se už vypořádala se složitějšími úkoly.“

„Brzděte, nejsem si jist, jestli vám dobře rozumím,“ řekl nevěřícně Orville. „Máte skutečně v plánu potopit se více než dvě stě stop pod hladinu, dostat se do vraku zaoceánského parníku, který je v bůhvíjakém stavu, otevřít uzamčený pancéřový vůz a vyndat z něj masivní kamenný artefakt?“

Zavala mrknul na Austina a pobaveně prohlásil: „S trochou štěstí bychom to mohli zvládnout mezi snídaní a obědem a u večeře to pak oslavit.“

„Hm,“ zamručel Orville s úsměvem, pak se nahnul dopředu a na oba sebevědomé potápěče ukázal prstem. „A pak prý, že jsem blázen *já*.“

39 KAPITOLA

Nantucketské mělčiny

Miniponorka se zatím ponořila jen několik sáhů pod hladinu modrozelených vod Nantucketského průlivu a Austin se už podruhé vážně zamyslel nad Zavalou. Jeho obavy neměly co dělat se Zavalovými schopnostmi tuhle ponorku řídit. Asi by se pod vodou, nad ní či přímo na hladině jen těžko našel nějaký dopravní prostředek, který by nedokázal zkrotit. Důvodem byl jeho falešný zpěv. Když palubní jeřáb dvoumístnou ponorku nadzvedl a začal ji spouštět do vody, spustil i Zavala, a to španělskou verzi „Yellow Submarine".

„Copak neznáš žádnou jinou písničku?" štěkl do mikrofonu. „A co třeba ‚Far Far Away'?"

Ze sluchátek se ozval smích. „Jéje, tu jsem slyšel naposledy jako *muchacho.*"

„Zoufalá doba chce zoufalé prostředky."

„No *problema.* S kytarou to zní ale líp. Tak kam se chceš vydat, *amigo?*"

„Co takhle *dolů,* aspoň pro začátek?"

Zavala za vydutým pozorovacím průzorem souhlasně přikývl. Byl tak blízko, že nebýt plexiskla, mohl by Austin natáhnout ruku a poklepat svému kolegovi na rameno. Obě příďové kupole vyčnívaly nad plochý, zeleně zbarvený keramický povrch miniponorky pod takovým úhlem, že připomínaly vypouklé žabí oči.

Hlubinná střela II se od většiny podobných ponorek a batyskafů, připomínajících obvykle nemotorného koupajícího se tlusťocha, podstatně lišila. Nevypadala jako podmořský dopravní prostředek, ale spíše jako futuristický stíhací letoun. Její rovný trup se na přídi a zádi zužoval, takže náběžná i odtoková hrana připomínaly pracovní část dláta. Boky na plochou horní část a dno navazovaly pod pravým úhlem, a to s tak ostrým přechodem, jako by někdo přetáhl přes kovový rám plátno. Krátké stabilizační plochy měly čtvercový tvar a byly vybaveny stacionárními reflektory. Za těmito plochami a za pozorovacími kupolemi se nacházely vrtule umožňující pohyb do všech stran. Dvě manipulační ruce na přídi doplňoval jeden pohyblivý reflektor. Austin se Zavalou na rozdíl od osádek jiných ponorek, které většinou vzpřímeně seděly jako za pracovním stolem, téměř leželi - spočívali v poloze Sfingy, s obličeji zvednutými, připoutáni popruhy ke speciálním lůžkům tvarovaným podle jejich těl a s lokty zasunutými do polstrovaných žlábků. Všechny ovládací prvky byly v ponorce dvakrát včetně pák pro řízení pohybu a rychlosti. Zatímco se Zavala věnoval sestupu ponorky, Austin se zaměřil na ostatní systémy, tedy reflektory, video a manipulační paže. Průběžně musel rovněž sledovat displej kompasu, rychloměru, tachometru a hloubkoměru, stejně jako údaje o teplotě a stavu vnitřní atmosféry, napájení bleskového světla a sonar. Ponorka sama o sobě měla tendenci stoupat, takže ke dnu musela sestupovat pomocí vrtulí a kormidel na zádi. Od letadla se vlastně lišila jen okolním prostředím.

Jejich těla svírala s myšleným horizontem třicetistupňový úhel, aby tak bylo docíleno přirozené polohy plavajícího člověka. Takováto poloha rovněž umožňovala absolvovat rychlé ponoření a následné vynoření v mnohem větší psychické pohodě. Šest stop a jeden palec dlouhému Austinovi vnitřní uspořádání vyhovovalo, jen kolem ramen mohl mít místa více. Ale i tak musel uznat, že tahle cesta k vraku zaoceánského parníku je docela příjemnou záležitostí. Dokonce i s tou Zavalovou serenádou.

Vrak byl označen červenou kulovitou bójí. Zavala s ponorkou pomalu sestupoval ve spirále, jejímž středem směřovalo dolů od bóje lano. To končilo sto osmdesát stop pod hladinou, navázáno na řetěz třetího člunového jeřábu na levoboku parníku. Normální sestup k nejvyšší části vraku by trval tři až čtyři minuty. Miniponorka to sice díky své rychlosti pěti uzlů mohla dokázat podstatně rychleji, Austin ale chtěl mít možnost zvyknout si na prostředí, ve kterém budou pracovat, a tak požádal Zavalu, aby klesal co nejpomaleji.

Jak s přibývající hloubkou sláblo světlo, postupně se vytrácely i jednotlivé barvy. Jako první to vzdaly odstíny červené, ostatní učinily brzy totéž. V hloubce pěti sáhů již zbyla jen chladná namodralá zeleň. Když ponorka pronikla teplejšími skočnými vrstvami plnými drobných kousků vegetace, bylo toto vyumělkované šero vykompenzováno až krystalickou čistotou vody. Kroužila

pomalu kolem lana a jako vývrtka se nořila hlouběji a hlouběji. Pak se pod nimi objevilo světlé písčité dno a na něm tmavá kovová masa, která brzy vyplnila celý prostor za průzory.

Viditelnost byla tak dokonalá, že ponorka dlouho klesala bez nutnosti zapnout světla. V hloubce sto dvaceti stop Zavala zmenšil úhel klesání, snížil rychlost na minimum a rozsvítil reflektor zabudovaný do dna. Parník ležel na boku. Když na jeho trup dopadl světelný kužel, černá barva ustoupila mrtvolně našedlé zeleni přerušované tu a tam leprózními žlutými skvrnami původního nátěru a koláči rzi, které budily dojem zaschlé krve. Vše navíc pokrývala tenká vrstva na lodi již dávno usazených živočichů, převážně mořských sasanek, jejichž početné kolonie se táhly kamsi do šera mimo dosah reflektoru.

Pro Austina nebylo jednoduché představit si, že tenhle mrtvý kolos býval kdysi jednou z nejrychlejších a nejkrásnějších lodí na světě. Bylo by možné postavit se před nějakou budovu, která by měla na výšku tolik co *Doria* na délku, a nebýt její velikostí nikterak dojat. Když ale tutéž sedmisetstopou věž přetočíte do horizontální polohy a položíte ji, jen ji, na rovnou a jinak úplně prázdnou plochu, její obrovitost vám vyrazí dech.

Jak tak *Doria* ležel na pravém boku, s osudnou ránou od ostré přídě *Stockholmu* skrytou před pohledem kohokoli, vypadal jako nějaká mořská obluda, která se jen na chvíli natáhla na dno, aby si odpočinula, brzy usnula, a zatímco teď sní, moře jí vrací síly. Austin zapnul videokameru a miniponorka *začala* nad řadou lodních okének pomalu klouzat směrem k zádi. Nad mohutným lodním trupem vypadala tak malá, že spíš připomínala nějakého miniaturního korýše s vypouklýma očima, který se vydal na prohlídku těla mrtvé velryby. Zavala poblíž šestnáctitunového levého lodního šroubu prudce zatočil a pak zamířil nad černými pravoúhlými otvory, které kdysi bývaly okny, k promenádní palubě. Když se pod nimi otevřel volný prostor, klesl s ponorkou do hloubky dvou set stop a vydal se opačným směrem než původně, tedy k přídi. Nalevo od nich se do výšky devadesáti stop tyčila stěna tvořená četnými, nyní svislými palubami. Minuli tři bazény, v nichž se kdysi za horkých dnů osvěžovali cestující jednotlivých tříd, a prohlédli si přitom člunovou palubu s výložníky, které nyní určitě nefungovaly o nic líp, než tomu bylo v roce 1956.

Na hákovitě zahnutých výložnících se během let zachytily celé tucty rybářských sítí. Halily paluby jako nějaké obrovité pohřební rubáše přehozené přes gigantické máry a jejich oky prorůstaly podmořské organismy. Některé sítě ale nespočívaly v klidu. Zůstaly jim bójky, a tak, na jedné straně zachyceny a na druhé stále nadnášeny, ještě pořád lapaly z hejn tresky, které se odvážily připlout příliš blízko. Když si Zavala všiml, že se v jedné síti nacházejí nějaké kosti, odplul raději kousek dál a poté udržoval od pořád ještě nebezpečných nástrah bezpečnější vzdálenost.

Obrovský červeno-bílý komín už upadl a zůstala po něm jen čtvercová šachta vedoucí do strojovny. Další otvory představovala dnes již ničím nekrytá schodiště. Stropy i stěny, které je kdysi chránily před nepříznivým počasím, ležely v hromadách různých trosek na mořském dně. Bez hrdě se tyčícího komínu

a většiny palubních nástaveb vypadal *Andrea Doria* spíš jako přerostlý nákladní člun. Pocit, že před sebou mají vrak velkého zaoceánského parníku, dostali až poté, co propluli kolem zbytků kormidelny, a když pak na přední palubě spatřili neporušené masivní výložníky, bubny navijáků a pacholata. Dalo se jen těžko uvěřit, že by se tak velké plavidlo mohlo vůbec potopit. Přesně to ale kdysi říkali i o *Titaniku,* blesklo hlavou Austinovi. Uctivé ticho, které dosud zachovávali jako truchlící na pohřbu, přerušil právě Austin. „Tak takhle vypadá třicet milionů dolarů po několika desítkách let pobytu na mořském dně," řekl. „Poněkud nákladný způsob lovení ryb," přidal svůj komentář Zavala.

„A to mluvím jen o holé lodi. Nepočítám miliony za nábytek a uměleckou výzdobu a cenu čtyř set tun nákladu. Pýcha italského námořnictva."

„Nedokážu to pochopit," prohlásil Zavala. „Vím o té husté mlze, ale obě lodě měly radar a pozorovatele. Jak se mohlo stát, že se na tak obrovské vodní ploše ocitly ve stejnou chvíli na stejném místě?"

„Asi měly prostě smůlu."

„Kdyby si srážku naplánovaly dopředu, jen těžko by to provedly lépe."

„Dvaapadesát mrtvých. Zaoceánský parník o výtlaku devětadvaceti tisíc tun na dně oceánu. *Stockholm* vážně poškozený. Náklad za miliony v tahu. Nějaký záměr v tom možná byl.“

„Snažíš se mi asi říct, že jde o další z nevysvětlitelných záhad na moři.“

„Máš lepší odpověď?“

„Žádnou, která by dávala nějaký smysl,“ odpověděl s povzdechem, který byl ve sluchátkách docela dobře slyšet. „Kam teď?“

„Asi nahoru ke Gimbelově díře, trochu se porozhlédnout,“ řekl mu na to Austin.

Miniponorka se s ladností manty otočila a zamířila zpátky k přídi. Když poklidně doplula přibližně ke středu levé části trupu, zastavila se u zubatého čtyřstranného otvoru.

Gimbelova díra.

Osm stop široký a dvacet stop dlouhý otvor představoval odkaz Petra Gimbela. Necelých osmadvacet hodin poté, co šel *Doria* ke dnu, se k parníku potopil a spolu s Josephem Foxem, dalším fotografem, ho třináct minut zkoumal. Tak začala jeho posedlost tímto vrakem. V roce 1981 zorganizoval expedici, která disponovala potápěčským zvonem a dýchacími přístroji používajícími vzduch s větším množstvím kyslíku. Potápěči vyřízli otvor do vstupní části společenské místnosti pro cestující první třídy, aby se tak dostali k trezoru, který měl údajně obsahovat cennosti za milion dolarů. Když pak byl za velkého humbuku před televizními kamerami otevřen, nalezli v něm věci jen za pár stovek.

„Připomíná mi to vrata do stodoly,“ utrousil Zavala.

„Akorát že k jejich otevření potřebovali dva týdny práce s magnéziovými tyčemi,“ řekl mu na to Austin. „My tolik času nemáme.“

„Možná by bylo jednodušší vyzvednout celou loď. Když mohla NUMA vyzvednout *Titanic,* s *Doriou* by to byla hračka.“

„Nejsi první, koho to napadlo. Vznikla už celá řada návrhů, jak ho dostat nahoru. Stlačeným vzduchem. Balony plněnými heliem. Pomocí kesonu. Plastikových míčků. Dokonce i pingpongových.“

„Chlápek, co navrhnul ty pingpongové míčky, to musel být ale inteligent,“ prohlásil Zavala.

Austin si nad těmi nápady povzdechl a pak změnil téma: Jaký z toho všeho, co jsme viděli, máš pocit?“

„Domnívám se, že by nám měl někdo připravit vstupní otvor.“

„Souhlasím. Takže se vrátíme nahoru a zjistíme, co na to ostatní.“

Zavala naznačil gestem souhlas, popohnal motor a nasměroval příď ponorky k hladině. Zatímco díky čtyřem rychle vířícím vrtulím svižně stoupali, pohlédl Austin ještě jednou na šedý přízrak ztrácející se ve tmě. Někde uvnitř tohohle obrovského trupu se nachází klíč k bizarní sérii vražd, pomyslel si, pochmurných úvah na toto téma ale brzy zanechal, neboť Zavala si opět vzpomněl na Beatles a spustil „Octopus’s Garden“, samozřejmě španělsky. Austin mohl jen děkovat osudu, že tenhle výlet nebude delší.

*****

Když *Hlubinná střela II* rozrazila hladinu, chvíli to trvalo, než se zpěněná a rozvířená voda zase uklidnila. Za zastříkanými pozorovacími průzory spatřili ve vzdálenosti asi sto padesáti stop loď s šedým trupem a bílými palubními nástavbami. Pod vodou se miniponorka dokázala pohybovat s hbitostí střevle, případně se ani nehnula, na povrchu byla ale zcela vydána napospas vlnám. I teď, přestože jinak osvěžující vánek zvedal pouze malé vlnky, se divoce kymácela. Austin byl obvykle vůči mořské nemoci odolný, po chvíli se mu ale začal zvedat žaludek, a tak byl docela rád, když loď nahodila motory a začala se k nim přibližovat.

Od většiny vyprošťovacích lodí, jejichž hlavní funkce spočívala v tom, že sloužily jako rampa či plošina pro spouštění, vytahování a vlečení četných přístrojů, pracovních pomůcek a dopravních prostředků, se plavidlo příliš nelišilo. Mělo tupou příď jako remorkér a vysokou příďovou nástavbu, jinak ale byla jeho šedesát pět stop dlouhá paluba z větší části holá. Na obou bocích se nacházela zalomená jeřábová ramena. Téměř nad celou dvaadvacet stop širokou zádí se tyčila ocelová konstrukce ve tvaru obráceného vé a ze zádě čněla nad vodu rampa. Dva muži v gumových kombinézách vyvlekli na rampu nafukovací člun, spustili ho do vody, naskákali do něj a vyrazili

skákavě po mírně rozvlněné hladině k miniponorce. Když k ní dorazili, jeden z nich zůstal u přívěsného motoru, aby udržoval člun na místě, a druhý zvedl mohutný hák upevněný na konci lana a zaklesl jej za lanovou smyčku na přídi ponorky.

Když se lano začalo navíjet na buben palubního vrátku, ponorka sebou škubla a pak se pomalu vydala vstříc lodi. Ta přitom obratně manévrovala tak, aby si ji přitáhla přímo k pravoboku. Poté se nad vodu natočil jeden z jeřábů a spustil dolů kladku s kratšími lany, která muži z nafukovacího člunu připevnili k manipulačním okům na povrchu ponorky. Lana se napjala, ponorka se i s posádkou odlepila od hladiny a po vytažení na palubu spočinula v ocelové kolébce. Vyzdvižení proběhlo s přesností, s jakou odměřují čas švýcarské hodinky. Od plavidla, které patřilo firmě jeho otce, by Austin nic jiného ani neočekával.

Když skončila schůzka v Peabodyho muzeu, zavolal Austin Rudimu Gunnovi, aby ho o všem informoval a aby jej požádal o zajištění nějaké vyprošťovací lodě. NUMA sice měla k dispozici celé tucty lodí, ty ale podle Gunna operovaly všemožně po světě. Na palubách většiny z nich byli navíc vědci, kteří se přímo drali o tu čest mít možnost nějaké plavby se zúčastnit. Nejbližší lodí byl *Nereus*, který ale ještě stále kotvil u mexických břehů. Když mu Austin odvětil, že nepotřebují žádnou supermoderní loď, Gunn prohlásil, že nejdříve by pro něj mohl něco sehnat tak asi za týden. Austin mu řekl, ať tedy nějakou loď zamluví, a pak zavěsil. Po chvilce přemýšlení vyťukal další číslo.

Ze sluchátka se ozval hlas, který připomínal pokašlávajícího medvěda. Austin svému otci vysvětlil, co potřebuje.

„Ale, co to slyším?“ zareagoval Austin starší a zachechtal se. „A já si myslel, že NUMA má více lodí než americké válečné námořnictvo. To admirál nemůže z celé své flotily uvolnit ani jednu kocábku?“

Austin jej nechal, ať si klidně škodolibě rýpne. „V současné době ne. Potřeboval bych píchnout, tati.“

„Hm. Každá pomoc něco stojí, hochu,“ zazněla mazaná odpověď.

„NUMA uhradí veškeré náklady.“

„Na peníze ti kašlu,“ zavrčel starý pán. „Můj účetní najde způsob, jak to vykázat jako vydání na charitu. Jestli ho ale ještě předtím nepošlou na Alcatraz. Ale pokud ti poskytnu něco, co se udrží na hladině, bude to znamenat, že ať už tě Sandecker navezl do jakéhokoli nesmyslu, tak si najdeš čas a přijedeš se na mě kouknout, než budu tak senilní, že už tě ani nepoznám?“

„Nemůžu ti nic slíbit. Ale jistá šance by tu byla.“

„Tak jo. Uvidíme, co se dá dělat. To víš, splašit loď, to není tak lehké jako si zavolat taxík,“ řekl a zavěsil.

Austin se musel usmát. Jeho otec věděl naprosto přesně, kde se kterákoli z jeho lodí nachází a co zrovna dělá. I ta nejmenší. Chtěl ho jen slyšet škemrat, vidět, jak se před ním svíjí jako červ na rybářském háčku. Když telefon zazvonil už po několika minutách, nebyl proto překvapen.

„Máš štěstí,“ ozval se opět drsný hlas. „Jedny staré necky jsem pro tebe sehnal. Jedna naše vyprošťovací loď je v New Jersey. Dělá něco pro válečné námořnictvo poblíž Sandy Hooku. Není tak velká jako ty vaše výzkumné lodě, bude ale stačit. Zítra dorazí do nantucketského přístavu a počká tam na vás.“

„Díky, tati, jsem ti vděčný.“

„Kapitánovi jsem musel zkroutit ruku, aby souhlasil, a na celé té věci pěkně prodělám,“ řekl už poněkud přívětivějším tónem, „počítám však, že za to, abych na sklonku života ještě jednou viděl svého syna, to stojí.“

To je ale herec, řekl si v duchu Austin. Když chce, dokáže to ještě pěkně roztočit.

Austin starší dodržel slovo a slíbená loď dorazila příštího dne k Nantucketu. *Monkfish* by se dal termínem necky označit jen těžko. Ve skutečnosti to bylo středně velké, téměř umělecky pojaté vyprošťovací plavidlo, a to necelé dva roky staré. Zvláštní prémii představoval kapitán John McGinty, podsaditý rudolící Ir z Jižního Bostonu. Už se k vraku *Andrea Dorii* v předchozích letech několikrát vypravil, a byl jen rád, že se k němu může potopit znova.

Austin zrovna vytahoval z videokamery kazetu, když se ozval McGintyho hlas. „Tak mě nenapínejte," řekl vzrušeně. „Jak se má ta naše holka?"

„Už jsou na ní vidět roky. Však se můžete podívat sám," odpověděl Austin a podal mu kazetu. Kapitán ji vzal, zadíval se na miniponorku a do tváře se mu vloudil úsměv. „To je mi ale žihadlo," řekl a pak oba muže zavedl do své kajuty. Pokynul jim, aby se usadili do měkkých křesel, nalil jim něco ostřejšího a pak vložil kazetu do videorekordéru. McGinty seděl až neobvykle tiše, pozorně sledoval záběry trupu s koloniemi na lodi zabydlených organismů a očima hltal každičký detail. Když kazeta dohrála, vstal a zmáčknul tlačítko převíjení.

„Dobrá práce, hoši. Vypadá skoro stejně, jako když jsem se k ní v sedmaosmdesátém naposledy potopil. Jen těch vlečných sítí je tam víc. A jak říkáte," řekl s povzdechem, „už se jí dělají trochu vrásky. Problém je, že na pohled to není moc vidět. Slyšel jsem ale, jak se uvnitř bortí přepážky. Nebude to dlouho trvat a celá se sama od sebe zbortí."

„Můžete nám alespoň trochu nastínit, co nás čeká, až budeme uvnitř?"

„Udělám, co bude v mých silách. Chcete dolít?" Aniž počkal na odpověď, nalil jim do skleniček ekvivalent dvojitého panáka Jacka Danielse a přihodil tam i trochu nasekaného ledu. S pohledem upřeným na tmavou obrazovku si usrkl a spustil: „Na jednu věc nesmíte zapomenout. *Doria* může vypadat dobře, dokonce i s tím přichyceným svinstvem, je to ale zabiják. Téhle lodi se neříká Mount Everest potápěčů jen tak pro nic za nic.

Nemá na svědomí tolik životů jako ta hora, jen asi deset, alespoň pokud vím, ale lidem, kteří se k ní potápějí a lezou i dovnitř, poskytuje úplně stejné adrenalinové opojení jako Everest horolezcům."

„Každý vrak něco skrývá a něčím hrozí," řekl na to Austin. „Jaké největší nebezpečí číhá v téhle lodi?"

„No, zná celou řadu triků. Za prvé je to hloubka. Dvouhodinová dekomprese. Je tam zima, a tak potřebujete gumový oblek. Občas se připlují nažrat žraloci. Většinou žralouni modraví. Nejsou považováni za nebezpečné, když ale při dekompresní zastávce visíte na laně a oni se objeví, můžete se akorát modlit, aby si vás nespletli s nějakou tučnou treskou."

„Když jsem se poprvé chystal pod vodu, otec mě varoval, abych nezapomněl, že pod hladinou mám v potravinovém řetězci zcela jiné postavení," poznamenal Austin.

McGinty souhlasně zabručel. „Nic z toho, co jsem jmenoval, nebude ale tak hrozné jako další věci. Musíte počítat se silným proudem. Může vás strhávat nejen cestou ke dnu, ale i v samotném vraku. Párkrát jsem měl pocit, že mě od lana snad odtrhne."

„Do ponorky se taky pěkně opíral," řekl Zavala. McGinty přisvědčil. „S viditelností jste se už seznámili."

„Dneska byla docela dobrá. Vrak jsme našli i bez světel," okomentoval svou zkušenost Austin.

„Měli jste štěstí. Slunce svítilo a moře bylo poměrně klidné. Během zamračených a mlhavých dnů to bude jiné. Potopíte se až těsně k vraku a vůbec ho nespatříte. A to nebude *nic* ve srovnání s podmínkami uvnitř. Tma jak v hrobě, všude spousta bahna. Dotknete se ho, a v tu ránu budete obklopeni mrakem tak hustým, že jím světlo reflektoru vůbec nepronikne. Lehce se pak ztratíte. Ale největší problém nastane, jestli se zamotáte. Se všemi těmi lany a kabely visícími od stropů se to může přihodit lehce. Ale nejenom uvnitř. Můžete se totiž zamotat už do rybářských sítí a lan, které pokrývají celý povrch lodě, a do pevných silonových sítí, co je používají ze člunů lidé, kteří si chtějí vylovit něco na památku. Tohle nebezpečí je neviditelné. Až do okamžiku, kdy se vám zamotá okolo bomby se vzduchem, si jich vůbec nevšimnete. Když se potápíte s lahvemi, máte na všechny pokusy o vyproštění maximálně dvacet minut."

„To na prozkoumání tak velké lodě není mnoho."

„A to je také jeden z důvodů, proč je to tak zatraceně nebezpečné. Kdekdo chce najít něco z toho porcelánu s italským znakem. Jen si představte, kolik času a peněz je stál trénink a doprava na místo. Na všechno ostatní brzy zapomenou. A rychle se unaví, zvlášť když musí bojovat s proudem a dýchají směsku. Začnou dělat chyby. Zabloudí. Zapomenou všechno to, co jim tak dlouho vštěpovali instruktoři. Na výstroj musí být stoprocentní spolehnutí. Jeden chlápek zahynul, protože měl v láhvích špatnou směs. Když jsem tam byl naposledy, měl jsem pět flašek, zátěžový pás, reflektory, nože. Celkem to dělalo dvě stě dvacet osm liber. Získat dostatek zkušeností, aby se

člověk mohl pustit do průzkumů vraků, trvá dlouhé roky. Ale i když je máte, stejně lehce ztratíte orientaci. Když třeba vrak leží na boku, paluba a podlahy jsou po stranách, ale přepážky v horizontální poloze, stejně jako dřív.“

„*Andrea Doria* bude tedy to pravé místo pro nás, co myslíš, Joe?“

„Jenom jestli v baru bude ještě tequila.“

McGinty svraštil zamyšleně čelo. Obvykle by takové vtipkování před ponorem k *Doriovi* znamenalo předplatné na cínovou rakev. V případě těch dvou si ale nebyl jist. Z toho obra s vlasy, které k jeho hladké tváři vůbec nepasovaly, a toho tiše hovořícího snědého chlápka s lascivníma očima vyzařovala nevídaná sebedůvěra. Kapitánův starostlivý výraz zmizel a on se bezděčně usmál. Ne, asi by ho nepřekvapilo, kdyby je v *Doriovi* načapal, jak se tisknou břichem k baru pro cestující první třídy a gestikulují na ducha dávno mrtvého barmana, ať jim něco nalije.

„Jak to vypadá s počasím, kapitáne?“ zeptal se Austin.

„To je tady na mělčinách absolutně nevypočitatelné. Jeden den je klid, druhý den se přižene bouře. Skoro pořád mlha. Lidi, co byli na palubě *Dorii* a *Stockholmu*, by vám mohli vyprávět, jak může být hustá. Vítr teď fouká na jihovýchod, stočí se ale víc k západu. Počítám, že moře bude celkem klidné. Ale netuším, kolik dnů. Tady člověk nikdy neví.“

„To by nevadilo, tak trochu totiž spěcháme,“ řekl mu na to Austin. „Rozhodně na to nemáme dny.“

McGinty se usmál. Zatracení náfukové. „Uvidíme. Ale musím přiznat, že máte tu správnou drzost. Po čem to pasete? Pancéřovém voze v garáži? To bude pěkná fuška. Zvlášť když se ve vraku nevyznáte,“ prohlásil a potřásl hlavou. „Rád bych vám pomohl, mé výpravy pod vodu už jsou ale minulostí. Mohli byste si ale s sebou vzít průvodce.“

Austin v té chvíli okýnkem zahlédl modrý trup nějaké lodě. Písmena na přídi hlásala, že se jmenuje *Myra*.

„Promiňte, kapitáne,“ řekl, „myslím ale, že náš průvodce právě dorazil.“

40 KAPITOLA

Georgetown, Washington, D.C.

„Gamay, měla bys minutku?“ Ozval se ze své pracovny Trout. Nakláněl se nad stolem a pozorně se díval na rozměrný monitor, který používal při grafickém ztvárňování výsledků svých četných podmořských projektů.

„Hned,“ dolehla k němu z vedlejšího pokoje Gamayina nepříliš nadšená odpověď. Spolu s Paulem neustále na interiéru svého cihlového domu v Georgetownu něco vylepšovala, a ani tento den v tomto ohledu nebyl výjimkou. Gamay ležela na zádech na úzké desce podepřené na obou koncích žebříky. Při pohledu od podlahy vypadala tak trochu jako jogín v transu. Rudi Gunn jí sice přikázal, aby se v sídle agentury nehlásila dříve, než si pořádně několik dnů odpočine, ona se ale okamžitě po návratu domů pustila do jednoho záměru, který už dlouho hodlala uskutečnit, do malování květinových girland na strop zimní zahrady.

Slezla a cestou do pracovny si aspoň trochu utřela ruce do hadru. Na sobě měla staré džíny a pruhované pracovní tričko. Rudé vlasy jí zakrývala bílá čepice s emblémem firmy, jejíž nátěrové hmoty, alespoň tak to tvrdil doprovodný text, obstály i v těch nejpřísnějších testech. Její obličej pokrývaly zelené a červené skvrny, přičemž výjimku představovala jen oblast kolem očí, které si při malování chránila brýlemi.

„Vypadáš jako obraz od Jacksona Pollocka,“ ohodnotil její zjev Trout.

„Nechápu,“ řekla, když si ze rtu odstranila trochu zaschlé karmínové barvy, „jak mohl Michelangelo pomalovat strop celé Sixtinské kaple. Dělám na tom zatím jenom hodinu, a už z toho mám malířský loket.“

Trout se na ni zadíval jakoby přes brýle a na ústech se mu objevil náznak úsměvu.

„Má tenhle škleb znamenat něco konkrétního?“ zeptala se výhružně.

Uchopil ji rukou kolem štíhlého pasu a přitáhl si ji k sobě. Od chvíle, co se vrátili domů, se jí dotýkal při každé příležitosti, jako by se bál, že se mu opět ztratí v nějaké džungli. Dny, kdy byla nezvěstná, pro něj znamenaly noční můru, jeho yankeeovská výchova mu ale nikdy nedovolila říci to nahlas.

„Jen jsem si uvědomil, jak sexy s těmi barevnými stříkanci na tváři vypadáš.“

Gamay mu rukou prohrábla vlasy a přesunula mu pár pramenů do čela. „Vy zvrhlíci opravdu víte, jak ukecat holku.“ Pak jí zrak padl na monitor. „Proto jsi mě volal?“

„Vidím, že romantickou chvilku už máme za sebou,“ řekl, pak si ale všimnul, kam se dívá. „Ano. Řekni mi, co vidíš.“

Opřela se o Paulovo rameno a pozorně začala obrazovku studovat. „Nic geniálního mě nenapadá. Vidím krásně propracované kresby osmi nádherně vypadajících hlav.“ Jak hovořila, hlas jí postupně přecházel do typicky vědecké, myšlenkami podbarvená tóniny, tak monotónní, jako když patolog diktuje zjištění učiněná při pitvě. „Na první pohled ty profily vypadají identicky, při podrobnějším zkoumání ale nacházím drobné rozdíly, převážně kolem úst a čelistí vůbec, ale na lebkách také. Jak si vedu, Sherlocku?“

„Vy se nejen díváte, vy i vidíte, drahý Watsone.“

„Je to prosté, můj milý příteli. Kdo je autorem těch kreseb? Jsou to hotová umělecká díla.“

„Ctihodný profesor Chi. Muž s talentem snad pro všechno.“

„Strávila jsem s naším dobrým profesorem tolik času, že mě nic z toho, co dělá, nepřekvapí. Jak jsi k nim přišel?“

„Chi mi je ukázal, když jsem se stavil na Harvardu. Požádal mě, ať ti je předám. Pamatoval si, že před biologií ses zabývala archeologií. Hlavně ale chtěl, aby si je prohlédl někdo další, věcí znalý, ale nezaujatý.“ Natáhl se v křesle a založil si ruce za hlavou. „Já jsem podmořský biolog. Můžu použít všechno tohle harampádí a udělat si tolik hezkých obrázků, kolik budu chtít, v ničem mi to ale nepomůže.“

Gamay popadla druhé křeslo a přitáhla si ho k manželovi.

„Podívej se na to takhle, Paule. Je to totéž, jako když ti někdo přinese ze dna oceánu kámen. Co bude první věc, na kterou se ho zeptáš?“

„To je jasné. Odkud ho má.“

„Správně,“ řekla a políbila ho na tvář. „V archeologii je tomu stejně. Než jsem se dala na studium podmořského života, nikterak jsem se na Maye nezaměřovala, ale i kdyby ano, stejně bych si musela položit stejnou otázku. Takže se táži: Odkud ty reliéfy pocházejí?“

Trout poklepal prstem na obrazovku. „Tenhle je z místa, které profesor Chi nazývá MIT. Kde jste poprvé narazili na *chicleros.*“ Při připomínce spalujícího slunce, hnilobného zápachu džungle a zarostlých nepřátelských mužů jí přeběhl po zádech mráz. „A ty ostatní?“

„Z dalších míst, která Chi navštívil.“

„Co ho vedlo k tomu, že vybral zrovna tyhle, tedy kromě toho, že vypadají skoro stejně?“

„Místo nálezu. Vždy to byla nějaká observatoř s vlysy znázorňujícími lodě, které mohly, ale také nemusely, být fénické.“

„Příliš vykonstruované.“

„Profesor si to taky myslí. Motivy lodí je ale pojí dohromady.“ „Co by to ale mohlo znamenat?“

„Nevím,“ odpověděla s pokrčením ramen. „Obávám se, že to přesahuje horizont mých znalostí o Mezoamerice. Proč profesorovi nezavoláme?“

„Před chvílí jsem to zkusil. Ve své kanceláři v Mexico City není. Prý tam byl, už ale odešel a nebude asi k sehnání.“

„Nemusíš pokračovat. Dodali, že je v terénu.“ Trout přikývl. „Nechal jsem mu vzkaz.“

„Vsadila bych se, že má znovu svůj HumVee. A co Orville?“

„Šílený profesor? Na toho jsem si samozřejmě taky vzpomněl. Chtěl jsem ale, aby sis to nejprve prohlédla ty. Doufal jsem, že by tě mohlo něco napadnout.“

„*Napadá* mě Linus Orville. Zavolej mu.“ Trout zalistoval vizitkami a pak vyťukal číslo. Když se Orville ohlásil, aktivoval Trout funkci hlasitého telefonu.

„Ah, Mulder a Scullyová,“ oslovil je Orville jmény televizních agentů FBI. „Co je nového s *Akty X?*“

„Podařilo se nám získat hodnověrný důkaz,“ pronesl Trout s co možná nejvážnějším tónem, „že lodě na těch záhadných reliéfech pocházely ze ztraceného kontinentu Mu.“

„Děláte si *srandu?!*“ vypadlo z překvapeného Orvilleho.

„Jo, dělám si srandu. Jen se mi líbí slovo Mu.“

„Mú, mu, mú, kráva jde domů... Dobrá, Muldere, dostal jste mě, taky bych vás nejraději někam poslal. Teď mi ale řekněte, jaký je *skutečný* důvod vašeho telefonátu.“

„Potřebujeme znát váš názor na ty kresby, které profesor Chi předal Paulovi,“ vložila se do hovoru Gamay.

„Aha, Venušiny reliéfy.“

„Venušiny?“

„Ano, ta série osmi postav. Každá představuje jedno z vtělení bohyně Venuše.“

Gamay se překvapeně zadívala na groteskní profily s neobvykle vyčnívajícími čelistmi a čely. „Uf, vždycky jsem si bohyni lásky představovala jako křehkou dívku, kterak se na lastuře pomalu vynořuje z mořské pěny.“

„To proto, že než jsi začala bojovat v mayských ruinách o život, nechávala sis mozek vymývat Botticelliho představou a ztrácelas čas studiem antiky. Mayská Venuše byla *mužského* pohlaví.“

„Jak šovinistické.“

„Jen do určité míry. Když nastal čas někoho obětovat, dávali Mayové příležitost oběma pohlavím. Venuše symbolizovala Quetzalcoatla či Kukulcana. Opeřeného hada. Je v tom propojeno vše. Analogie narození a opětovného zrodu. Venuše se stejně jako Quetzalcoatl během svého cyklu na určitou dobu ztrácí, pak se ale objevuje znovu.“

„Chápu,“ prohlásil Trout. „Mayové své chrámy zdobili představiteli či symboly tohoto boha, aby si jej naklonili a on se vrátil.“

„Něco podobného v tom bylo, ano. Snaha získat si jeho přízeň. Musíte ale chápat, jak byla architektura zakomponována do jejich náboženství. Mayské budovy byly často stavěny tak, aby

svými konstrukčními prvky mířily na určité důležité body. Mohla to být poloha slunce při slunovratu či jarní nebo podzimní rovnodennosti, také ale třeba místo, kde se objevuje nebo mizí Venuše. Jinými slovy, byl to jakýsi nebeský ukazatel.“

„Profesor Chi přirovnal observatoř z lokality MIT,“ řekla Gamay, „k počítačovému hardwaru a její vnitřní výzdobu k softwaru. Měl pocit, že to je ale jen část většího celku, jako jeden obvod je jen součástí počítače.“

„Ano, tuhle teorii mi vyložil, tahle observatoř má ale k dítku IBM dost daleko.“

„Ale stejně, bylo by možné, že by ta observatoř a další podobné stavby tvořily součást nějakého unifikovaného systému?“ trvala na svém Gamay.

„Chápejte mě správně. Mayové byli neuvěřitelně vzdělaní a schopni kdykoli překvapit. Často orientovali vstupy do paláců i celé ulice tak, že v určitém čase mířily na slunce či některé hvězdy. Schopnost vypočítat dopředu polohu Venuše dávala kněžím neuvěřitelnou moc. Venuše, tedy bůh, rolníky informovala o důležitých dnech. Kdy zasít, kdy začít sklízet, kdy přijdou deště. Caracol v Chichén Itzá má okna orientována tak, že směřují k různým místům na horizontu, vždy se tam ale v některé fázi roku nachází právě Venuše.“

„Pokud vím, do zdí Caracolu ale žádné lodě vytesány nejsou,“ prohlásila Gamay.

„Ty jsou jen na stěnách budov, z nichž pochází těchto osm reliéfů. Venuše během svého cyklu mizí na osm dnů. Úděsná věc, když jste na téhle planetě závislí při přijímání důležitých rozhodnutí. Kněží proto hodili do obětní studny pár pannen, teatrálně několik lidí odkrvili a všechno zase bylo v pořádku. Když už mluvíme o vraždění neviňátek, právě jsem si uvědomil, že mi za pět minut začíná přednáška. Můžeme v té fascinující diskusi pokračovat později?“

Gamay ale ještě nehodlala skončit. „Říkáte, že Venuše na osm dnů mizí a že víme o osmi chrámech s vyobrazením lodí. Souvisí to?“

„Chi si to nemyslí. Musím jít. Už se nemůžu dočkat, až studentům řeknu, jaká sláva Muzeum čeká.“

Ozvalo se cvaknutí a telefon se odmlčel. Paul uchopil žlutý poznámkový blok a vzal si opět slovo. „To bylo poučné. Tak si to shrňme. Máme tady osm chrámových observatoří. Každá byla postavena tak, aby její orientace odpovídala určitému postavení Venuše vůči zeměkouli,“ řekl a něco si zapsal. „Tyto budovy byly svou výzdobou spjaty s jednou konkrétní událostí, připlutím lodí, které mohly být fénické a možná vezly obrovský poklad. A vyslovili jsme divokou teorii, že ty observatoře a Venuše mají s tím pokladem něco společného.“

Gamay s ním souhlasila. Přitáhla si poznámkový blok k sobě a nakreslila do něj osm kruhů. „Řekněme, že tohle jsou chrámy.“ Pak kruhy spojila čarami a na chvíli se na tu čmáranici zahleděla. „Něco na tom je,“ řekla.

Paul se na to její dílko podíval a zavrtěl hlavou. „Vypadá to jako rozšlápnutý pavouk.“

„To protože uvažujeme příliš suchopárně. Podívej,“ dodala a nakreslila poblíž okraje papíru dvě hvězdy. „Mysli kreativně. Odlep se od matičky Země. Řekněme, že tohle je Venuše ve dvou krajních polohách nad horizontem. Chrám, který jsem viděla v lokalitě MIT, měl dva úzké otvory, asi takové, jaké se kdysi budovaly na hradech pro lučištníky. A tohle vznikne, když budeš uvnitř a namaluješ čáru spojující tvé okno s jednou z krajních poloh Venuše. Teď udělám totéž z dalším oknem.“ Uspokojena svým výtvorem namalovala postupně další čáry, spojnice jednotlivých observatoří s oběma krajními pozicemi Venuše.

Skončila a celý ten propletenec strčila Paulovi pod nos.

„Tak teď to vypadá jako tlama aligátora připraveného zhltnout večeři,“ řekl po chvilce uvažování.

„Možná. Nebo hladového hada.“

„Pořád na ten zážitek nemůžeš zapomenout?“

„Ano i ne. Profesor Chi nosil na krku amulet. Říkal mu opeřený had. Právě tohle mi to připomíná, čelisti Kukulcana.“

„Když připustím, že by to určitý smysl mohlo mít, stejně bys potřebovala znát přesnou polohu těch observatoří. Škoda, že tu není profesor Chi.“

Gamay ho ale poslouchala jen napůl ucha. „Právě mě něco napadlo. Vzpomněla jsem si na ten kámen, pro který se vypravili Kurt a Joe. Nemá na něm náhodou být nějaký souřadnicový systém nebo něco podobného?“

„Máš pravdu. Zajímalo by mě, jestli s tím ten šutr nějak souvisí.“

Trout znovu zvedl sluchátko. „Zavolám ještě jednou do Mexika a nechám profesorovi vzkaz, aby se s námi okamžitě spojil. A pak bychom mohli zavolat Kurtovi a říct mu, že jsme možná na něco kápli.“

Gamay se ještě jednou zadívala pozorně na svou malůvku. „Ano, ale *na co?*“

41 KAPITOLA

Nantucketské mělčiny

Kajutová jachta, která se náhle zjevila u vyprošťovacího plavidla, připlula blíž a citelně zpomalila. Pod americkou vlajkou se na signálním stožáru třepotala ještě jedna, italská trikolora s červeným, bílým a zeleným pruhem. Z kormidelny se vynořila štíhlá postava se stříbrnými vlasy a zamávala na pozdrav. Angelo Donatelli.

„Zdravím vás, pane Austine. Připluli jsme vás zachránit. Jak jsem se totiž doslechl, dochází vám grappa. Můžeme vám nějakou doručit?“

„Vítejte, pane Donatelli,“ zakřičel Austin. „Předem veliké díky za doplnění zásob. Až doteď jsme si museli vystačit s kyselinou z baterií.“

Kapitán McGinty si přiložil dlaně k ústům, což bylo zcela zbytečné, neboť jeho normální hlas tak jako tak připomínal řev tura. „Kapitán vám děkuje také a zve vás na palubu, šlechetní zachránci.“

Donatelli na znamení souhlasu zasalutoval a znovu zmizel v kormidelně. Hladinu prorazila s hlasitým šplouchnutím a rachotem kotva a motor jachty utichl. Pak Donatelli spolu se svým bratrancem Antoniem sestoupil do člunu, který za sebou jachta táhla, připlul k vyprošťovacímu plavidlu a vylezl na palubu.

Donatelli nejprve předal kapitánovi láhev silné italské pálenky. „Uctivý služebník,“ řekl a pak se obrátil k Austinovi a máchl rukou směrem ke své jachtě.

„Tak co říkáte mé modré krásce, pane Austine?“

Ať už bylo Donatelliho vyjadřování hluboko zakořeněným zvykem z dávno opuštěného Starého světa nebo jen projevem slušnosti restauratéra navyklého jednat s prvotřídní klientelou, v každém případě Austina potěšilo. Zahleděl se na jachtu, přelétl ji očima od přídě k zádi a pak se dlouze mlčky zadíval na její elegantní trup natřený námořnickou modří a smetanově bílé nástavby, jako by studoval křivky nějaké krásné ženy. „Má nádherné klasické linie,“ řekl poté. „Jak se chová během plavby?“

„Jako beránek. Když jsem ji spatřil opuštěnou v bristolském přístavišti, byla to láska na první pohled. Její oprava stála tisíce dolarů. Má pětačtyřicet stop, protáhlá příď ji ale dělá opticky ještě delší. Je velmi stabilní, ideální loď pro výlety s vnoučaty,“ řekl se smíchem. „A pro útěk před rodinou, když potřebuji trochu soukromí a klidu. Můj chytrý účetní ji nějak propašoval do mých podnikatelských aktivit, takže musím pro své zákazníky občas chytit nějakou tu rybu.“ Odmlčel se a s poněkud zvlhlýma očima se zahleděl do míst, kde nad tmavou hladinou poletovalo hejno bílých racků. Z dálky vypadali jako sněhové vločky. „Takže tady se to stalo.“

Austin ukázal na červenou plastikovou kouli houpající se na lehce zvlněné hladině. „Leží třicet sáhů pod tou bójkou. Jsme přímo nad ní.“ Nebylo nutné nazývat ji jménem. Oba věděli, o jaké lodi hovoří.

„Tenhle ostrov jsem už obeplul mnohokrát,“ prohlásil Donatelli, „ale nikdy, nikdy jsem nebyl tady.“ Na vážné tváři se mu na chvíli objevil úsměv. „My Sicilané jsme pověrčiví a věříme na duchy.“

„Tím spíš vám musím poděkovat za vaši pomoc s tímto projektem.“

Donatelli na Austina upřel hluboko posazené pronikavé oči. „Něco takového bych si nenechal ujít ani za nic na světě. S čím začneme?“

„V kapitánově kajutě je sada plánů.“

„*Jime.* Jdeme, Antonio,“ řekl svému bratranci, který svým nehybným vyčkáváním a celkovým vzhledem připomínal požární hydrant. „Zjistíme, jak by se těmto džentlmenům dalo pomoci.“

Kapitán McGinty se ve své kajutě sklonil nad stůl a rozvinul na něm jakýsi papírový svitek. Na horním okraji archu s logem dopravní společnosti Italian Line byla slova *„plano delle sistemazioni passeggeri“*. Umístění kajut pro cestující. Pod tímto nápisem se nacházela fotografie parníku, jak si za svých poněkud šťastnějších dnů razí cestu vlnami. Zbytek plochy pokrývaly plány všech devíti palub.

Donatelli ukázal prstem jedno místo, salonek Belvedere v přední části člunové paluby. „Když do nás *Stockholm* narazil, pracoval jsem zrovna tady. Ozvala se rána, a já skončil na podlaze.“ Přesunul prst na promenádní palubu. „Všichni cestující se shromáždili tady. Byl tam pěkný zmatek,“ řekl a potřásl znechuceně hlavou. „Tam mě taky našel pan Carey a pak mě odvedl do své kabiny. Ta byla tady. Na pravé straně horní paluby. Ubohá paní Careyová se nemohla ani pohnout. Vydal jsem se pro zvedák, roztřesený jako vyděšený králík. Šel jsem tudy.“ Prstem jim ukázal trasu své noční výpravy. „Chtěl jsem projít kolem obchodů na společenské palubě, chodba byla ale zatarasená, takže jsem se vydal na záď a pak tudy dolů na palubu A.“

Donatelli si znovu vybavil strach, který ho přepadl, když sestupoval do temných útrob lodě, a musel se na chvíli odmlčet. „Promiňte,“ řekl pak chvějícím se hlasem, „ale ještě teď, po všech těch letech...“ Nabral do plic vzduch a hlasitě vydechl. „Té noci jsem pochopil, jak vypadala Danteho pouť záhrobím.“ Ještě jednou se zhluboka nadechl a pak pokračoval dále. „Nakonec jsem se dostal na palubu B, kde se nacházela ta garáž. Zbytek příběhu znají všichni?“ Odpovědí mu bylo přikývnutí všech přítomných. „Dobrá,“ pronesl Donatelli s očividnou úlevou. Třebaže uvnitř kapitánovy kajuty panoval chlad, bylo jeho čelo pokryto potem. O jeho tepové frekvenci svědčila i vystouplá žíla, která se mu nyní klikatila na pravém spánku.

„Můžete nám ukázat místo, kde stál ten pancéřový vůz?“ požádal ho Austin.

„Jistě, tady v tom rohu.“ Půjčil si tužku a nakreslil do plánku křížek. „Podle toho, co jsem slyšel, mělo být v garáži celkem devět aut včetně toho úžasného žihadla, které Italové vyrobili pro Chryslera.“ Se sevřenými rty se trochu smutně usmál a pak dodal: „Takže na ten zvedák, pro který jsem se tam vlastně vypravil, na ten jsem musel zapomenout a vrátit se bez něj.“

„Hodláme se tam dostat přes garážová vrata,“ oznámil mu Austin.

Donatelli přikývl. „Auta mohla do garáže vjíždět rovnou z mola. Domnívám se, že je to dobrý plán, o podobných věcech toho ale moc nevím,“ řekl a pokrčil rameny.

Reakce kapitána McGintyho, který před několika minutami musel na chvíli odejít k lodnímu telefonu, byla mnohem jednoznačnější. Zavrtěl hlavou a prohlásil: „Doufám, hoši, že to neberete na lehkou váhu. Tuším totiž velký problém.“

„V tom se zřejmě shodneme. Divil bych se, kdyby k žádným nemělo dojít. Asi se s nějakými budeme potýkat od začátku až do konce,“ odvětil Austin.

„Tenhle problém bude pořádný. Znám lidi, kteří se tam dostali přes paluby,“ řekl a pak ukázal na pravou stěnu garáže. „Všechno - osobní auta, dodávky, náklad - spadlo na tuhle stranu, tedy na pravobok, na kterém loď leží. Váš pancéřový vůz může být pohřben pod tunami železa. Potápěči, kteří se do garáže dostali, to futuristické auto pro Chryslera našli, nemohli ho ale vytáhnout, protože celý ten prostor je plný pokroucených nosníků a zhroucených přepážek. Jestli se tam vydáte ve cvičebním úboru, jak máte v plánu bude vám hrozit, že se někde zachytíte.“

Austin si plně uvědomoval, že tohle může být jeden z nejsložitějších úkolů celé jeho bohaté kariéry. Svým způsobem mnohem těžší než vyzvedávání té íránské kontejnerové lodě nebo té ruské ponorky.

„Děkujeme za varování, kapitáne. Já osobně k tomu hodlám přistupovat stejně, jako bych něco hledal na odpadky zaneřáděném dnu, takovém, jaké má například East River. Možná máte pravdu a ten úkol bude nad naše síly. Domnívám se ale, že stojí za to alespoň se tam podívat.“ Na tváři se mu objevil úsměv. „Třeba najdeme zvedák pana Donatelliho.“

McGinty se rozchechtal. „Dobrá, bude to možná šílený podnik, vy jste ale šílenci zcela podle mého gusta. Tak co abychom si připili na náš úspěch?“

Donatelli otevřel láhev s grappou a s číšnickou grácií, která ho ještě neopustila, všem okolo nalil.

„Mimochodem, to volali hoši zezdola ze zvonu,“ řekl McGinty, „že právě skončili s řezáním. Řekl jsem jim, ať na ráno vše připraví a pak si odpočinou. Takže hned jak se vyspíte, budete moci začít.“

Austin pozvedl skleničku. „Připíjím na beznadějné případy a neuskutečnitelné akce.“

Když slavnostně zvedl ruku se skleničkou Donatelli, smích se okamžitě utišil. „Já připíjím na *Andrea Doriu* a duše těch, kteří na něm zahynuli.“

Když pak skleničky zase pokládali na stůl, činili tak v naprostém tichu.

42 KAPITOLA

Pro hejna stříbřitých ryb, která si nárokovala domovské právo na luxusní kabiny, za něž jejich bývalí obyvatelé kdysi platili tisíce lir, nebyl život ve vraku *Andrea Dorii* nikdy nudný. Nic ale nemohlo současné osazenstvo tohoto šedomodrého světa připravit na náhlé zjevení se dvou bytostí, které svou bizarností předčily kteréhokoli obyvatele mořských hlubin. Jejich baculatá těla pokrývala lesklá žlutá kůže a na zádech je chránil podivný černý krunýř. Uprostřed kulatých hlav měly jen jedno oko. Ze spodní části jejich oválných těl vyrůstaly jakési tlusté tyče. Poblíž horního konce měla každá z nich podobné výčnělky, jen kratší a zakončené vždy jedním klepetem. Nejpodivnější ze všeho byly ale záhadné otáčející se ploutve, které měly po stranách.

Bytosti visely ve vodě jako balonky nad slavnostním průvodem na Den díkůvzdání. Uvnitř Austinovy helmy se z reproduktoru ozval Zavalův smích.

„Už jsem ti někdy řekl, jak moc mi připomínáš toho nafukovacího panáka firmy Michelin?“

„Po té včerejší McGintyho večeři bych se vůbec nedivil. Ten apartní obleček je mi trochu těsný v pase.“

Člověk, který jejich „oblečku“ dal přezdívku cvičební úbor, musel mít asi nějaké problémy se zrakem. Ve skutečnosti to totiž byla k tělu přiléhající ponorka. Technicky vzato představovala jejich ochrana z tvarovaného hliníku něco na způsob trupu plavidla. Jen trysky pro vertikální a boční pohyb se ovládaly pomocí chodidel. Vzhledem ke své schopnosti odstraňovat vydechovaný kysličník uhličitý a dodávat potápěčům do směsi kyslík umožňoval tento oblek šesti- až osmihodinový ponor, celých osmačtyřicet hodin jim byl ale zároveň schopen zajišťovat základní životní funkce. Na suchu sice vážil téměř půl tuny, ve vodě ale necelých osm liber. Umožňoval potápěči pohyb a dlouhý pobyt pod hladinou, a to bez dekomprese. Měl ale i své nevýhody. Tou největší byl rozměr. Vydat se do nitra lodě Donatelliho cestou by znamenalo sebevraždu. Během několika minut by se někde zachytili.

Když Austin připravoval plán ponoru, promítal si v hlavě všechny předchozí výpravy k *Doriovi,* ať už byly jakkoli úspěšné. Byl přesvědčen, že Gimbelova expedice měla dobrý nápad. V roce 1975 použila k předběžnému průzkumu rovněž ponorku, ta ale silný proud nezvládla. Potápěčský zvon, který tenkrát hodlali použít jako výtah a pracovní stanici, byl nedostatečně zatížený a špatně vyvážený, a tak se začal nebezpečně vymykat kontrole. Překvapil ho ale úspěch, jakého při všech těch těžkostech dosáhli potápěči dýchající vzduch přiváděný z povrchu hadicemi. Dostali se dokonce i do lodní garáže. V roce 1981 už byla Gimbelova expedice připravena lépe. Zvon se tentokrát osvědčil. Třebaže expedici pronásledovaly všemožné problémy včetně nepřízně počasí a proudu, který zašmodrchával lana i hadice, podařilo se potápěčům najít trezor a připoutat ho k jeřábovému lanu.

Austin se nakonec rozhodl pro kombinaci cvičebního úboru s obohacenou dýchací směsí. Zorganizoval pro tento úkol poměrně slušně vybavenou expedici. Otec mu sehnal *Monkfishe* a poskytl mu ho i s posádkou. Gunn si prostudoval expediční plán a pak sehnal potápěčský zvon a dekompresní komoru, která měla kromě několika postelí dokonce i sprchu. Neočekávaný, ale velmi milý příspěvek představovala zapůjčená, pro podmořský průzkum zcela ideální miniponorka. Nejdůležitější ale byla šestice hlubinných potápěčů, která přilétla z Virginie. Od chvíle, kdy dorazili na *Monkfish,* se střídali v pobytu pod vodou a prořezávali se do trupu parníku.

Počasí v oblasti Nantucketských mělčin nezůstalo nic dlužno své pověsti a neustále se měnilo. Když se Austin a Zavala vyhrabali ráno z postele, byla viditelnost téměř dokonalá. Vlny zmizely a hladina oceánu se ani nehnula, jen znuděně odrážela obraz plujících mořských ptáků. Vodu prořízla dvojice černých ploutví. Delfíni. McGinty prohlásil, že je to dobré znamení a že se žraloci neodváží přiblížit. Rychlost proudu činila podle něj přibližně jeden uzel. Řekl, že se nad mělčinami později asi vytvoří hustá mlha a proud možná zesílí, s tím že si oni ale poradí.

Austin a Zavala, již uzavřeni do svých těžkých kovových oděvů, byli vyzdviženi jeřábem a pak spuštěni do vody. Pár minut strávili jen kousek pod hladinou, a zatímco svou podmořskou výstroj kontrolovali a zvykali si na ni, otočilo se rameno jeřábu ještě jednou nad vodu a spustilo do ní kevlarové lano, které přecházelo do čtyř krátkých úvazů zakončených robustními kovovými háky.

Mechanickými klepety se za lano zachytili a za šumění trysek pro vertikální pohyb zamířili do indigově zabarvených hlubin. *Monkfish* stál nehybně na hladině přímo nad vrakem, zafixován pomocí čtyř stometrových kotevních lan, dvou spuštěných z přídě a dvou ze zádě. Stabilita byla bezpodmínečně nutná. Jinak by se totiž pod lodí zavěšený potápěčský zvon houpal jako kyvadlo.

Třebaže byly jejich obleky vybaveny světly a navíc měli s sebou přenosné svítilny, žádné dodatečné osvětlení nepotřebovali. Vidět bylo minimálně na třicet stop a šedivá kovová masa vraku se na světlejším pozadí docela zřetelně rýsovala. Zamířili k místu, kde u lodního trupu pulzovalo jakési chladné světlo.

Uprostřed namodralé světelné koróny zářící nad přetočeným levobokem lodě spatřili dva potápěče. Z dálky na obrovské lodi vypadali jen jako drobný hmyz na těle velkého zvířete. Jeden z nich klečel a v ruce chráněné rukavicí držel řezací pistoli, druhý dával pozor na hadici s kyslíkem a vůbec vše kolem. Byli dopraveni dolů již dříve potápěčským zvonem, který sloužil jako výtah a podmořský příbytek pro potápěče.

Zvon, zavěšený na mohutném laně, které bylo na opačném konci namotáno na jednom z vrátků na palubě *Monkfishe,* se vznášel jen pár metrů nad vrakem. Tvarem připomínal obří plynovou lampu pro táboření v přírodě. Jeho rovné stěny byly v místech svého styku lehce zakulacené, horní šikmá část přecházela v oko pro uchycení nosného lana. O kousek níž byl napojen kabel, pomocí něhož se uskutečňovalo telefonní spojení s lodí a který do zvonu přiváděl elektrickou energii. Ke stěnám byly zvenku přichyceny nádrže s dýchací směsí a palivem pro hořáky. Dno zvon samozřejmě neměl, nebo alespoň ne po celé spodní ploše - mořskou vodu dovnitř nevpustil tlak vzduchu ve zvonu. Od otvoru ve spodní části zvonu se k potápěčům jako hadi vinuly hadice s dýchací směsí a horkou vodou, jež dodávala životodárné teplo do vyhřívacího systému uvnitř jejich obleků značky Divex Armadillo. Každý potápěč měl navíc na zádech láhev se stlačeným vzduchem pro případ nouze.

Část lodního trupu, na níž potápěči pracovali, byla už dříve očištěna od všech živočichů, takže byl vidět černý nátěr. Žár, který se při rozpalování lodních plechů šířil od magnéziových tyčí kyslíko-obloukového řezacího hořáku do stran, změnil barvu povrchu trupu v bezprostředním okolí a vytvořil po obvodu obdélníkových garážových vrat čtyři dobře viditelné pruhy. Potápěč, který dával pozor na svého pracujícího druha, již dvě blížící se žluté příšery zaregistroval. Pomalu, neboť jinak se v takové hloubce ani pohybovat nedá, natáhl ruku a převzal od Austina a Zavaly lano. Oba muži od skupiny pro zvláštní úkoly se spolu mohli dorozumívat přímo a měli přímé spojení i s vyprošťovacím plavidlem, s potápěči ale, s výjimkou zvonu, hovořit nemohli. Austinovi to ale starosti nedělalo, protože si všichni plán mnohokrát prošli a ruční signalizace měla na běžnou domluvu bohatě stačit.

Když si jich všiml i klečící potápěč, odložil hořák. Ukázal rukou na dvojice otvorů, které vypálil ve všech rozích garážových vrat, a máchnul směrem k hladině. Poté oba potápěči zaklesli do otvorů právě doručené háky, ustoupili stranou a jeden z nich zvedl ruku a učinil pohyb, jako když chce strojvůdce na lokomotivě zatáhnutím za rukojeť píšťaly oznámit odjezd vlaku.

Austin se spojil s vyprošťovacím plavidlem. „Vše připraveno. Začněte navíjet.“

Na lodi předali jeho pokyn muži obsluhujícímu palubní jeřáb a kevlarové lano se napjalo jako tětiva luku. Míjely vteřiny a nic se nedělo. Vrata, po jejichž obvodu vytvořil hořák podobnou přerušovanou čáru, jaká bývá v rozích kartonových krabic s mlékem, vzdorovala. Austin už pomalu docházel k závěru, že asi bude třeba řezat dál, pak se ale ozvala tlumená rána, z lodního trupu vylétlo mračno vzduchových bublin a ocelový obdélník začal stoupat. Obsluha jeřábu vrata podle Austinových pokynů přesunula bokem a zase spustila.

Obdélníkový otvor se nacházel na úrovni paluby B. Kabiny turistické třídy byly umístěny v příďové a záďové sekci této paluby a paluby C, tedy o jedno patro níž. Právě v těchto místech byla ale mezi přední kabiny obou zmíněných palub vklíněna *autorimessa,* lodní prostor, který měl posloužit jako dočasné útočiště pro devět aut a jeden pancéřový vůz.

Zavala se přesunul přímo nad tmavý jícen.

„Klidně bys tam mohl vjet i s hummerem.“

„Proč dělat věci jen napůl? Zamysli se a nějaký si sežeň. Každý, kdo se pak k vraku potopí, o tom bude mluvit jako o Zavalově díře.“

„Tuhle poctu přenechám tobě. Což takhle Austinova dvířka?“

„Což takhle podívat se dovnitř?“

„Neexistuje vhodnější chvíle.“

„Takže ještě jednou. Budeme se pohybovat pomalu a opatrně. Dej si pozor na stropní dráty a zhroucené příčky. Drž se od nich v uctivé vzdálenosti.“

Zavala žádné varování nepotřeboval. Jejich potápěčské obleky připomínající kosmické skafandry nebyly to jediné, co měli s kosmonauty vznášejícími se ve stavu beztíže společného. I oni se museli vyvarovat jakýchkoli neuvážených a prudkých pohybů. Kdyby v těchto těžkých oblecích třeba i v malé rychlosti narazili do nějaké překážky, mohli by si začít přepočítávat zuby. Austin se nahnul a posvítil si do nitra lodě. Světelný kužel se ztrácel někde ve tmě pod jeho nohama. Aktivoval krátce trysky pro vertikální pohyb, nohama napřed se vnořil do garážového prostoru, pak se zastavil a zvolna se otočil o tři sta šedesát stupňů. Nikde žádná volně visící lana či dráty, žádné nosníky. Gestem dal Zavalovi vědět, že všechno je v pořádku, a pak už jen sledoval, jak obří žluté monstrum proplouvá modrozeleným otvorem a snáší se k němu.

„Připomíná mi to jednu hospodu v Tijuaně,“ prohodil Zavala, když se ocitl po jeho boku. „Tam ale nebyla taková tma.“

„Jestli chceš udělat nějaké fotky, mohli bychom se na zpáteční cestě zastavit v Cuervu,“ odpověděl mu Austin. „Loď má na šířku devadesát stop. Náklad se asi svezl na stranu, jak říkal kapitán McGinty. Všechno je teď otočeno o devadesát stupňů, takže támhleta zeď je vlastně bývalá podlaha. Budeme se držet blízko ní, abychom neztratili orientaci.“

Zatímco klesali, Austin si v duchu představoval, na co všechno mohou narazit, a hned pro tyto hypotetické situace hledal vhodná řešení. Praktickými problémy se ale zaobírala jen jedna část jeho mozku. Druhá byla pohroužena do zcela iracionálních úvah. Bylo to samovolné, něco na způsob probuzeného pudu sebezáchovy, ovládly ho tytéž pocity, při kterých se vzadu na krku ježily chlupy už jeho pradávným předkům. V uších mu zněla Donatelliho slova popisující jeho cestu do nitra lodě. Starý pán se mýlil, blesklo mu hlavou. Tohle je horší než *cokoli,* co mohlo napadnout Danteho. Austin by se do sirného zápachu a plamenů pekla vydal kdykoli. Dante měl možnost alespoň *vidět,* co ho obklopuje. I když to byli démoni a lidé, co peklu propadli.

Dalo se jen těžko uvěřit, že se palubami téhle obrovské pusté lodě kdysi šířily vibrace od motorů o výkonu padesáti tisíc koňských sil a že si její smyslnou krásu vychutnávalo více než dvanáct set cestujících obsluhovaných téměř šesti sty členy lodní posádky. První člověk, který se k *Andrea Doriovi* potopil poté, co loď navždy zmizela z hladiny Atlantiku, prohlásil, že *Doria* budí dojem, jako by stále ještě žil. Vyluzoval úděsnou kakofonii stenů a skřípání, z jeho útrob se ozývaly rány padajících uvolněných trosek, dveřními otvory proudila dovnitř i ven voda. Austin viděl jen rozklad, zmar, prázdnotu a slyšel pouze vlastní dech. Ta gigantická kovová hora se změnila v děsuplné místo, které člověka, pokud co nejdříve nevypadne, s největší pravděpodobností připraví o rozum.

Začal jimi prostupovat pocit, že se na ně okolní stěny hroutí. Austin se zadíval na hloubkoměr. Třebaže se nacházeli jen asi dvě stě stop pod hladinou, tma jako by hloubku ještě zvětšovala. Podíval se nahoru. Modrozelená obdélníková plocha, která je pojila s vnějším světem, se už téměř ztrácela v šeru, a kdyby potápěči na okraj otvoru nezavěsili přenosnou lampu s ostrým světlem, už by možná zmizela docela. Austin se na malou světlou tečku na chvíli upřeně zahleděl, a když se poněkud uklidnil, obrátil zrak opět dolů.

V místech, kde tma ustoupila před září jejich svítilen, pod svýma nohama spatřili jakési předměty. Rovné linie a hrany. Záhadné obliny. Vertikálně orientovaný prostor, který kdysi představoval jedno z pažení na pravoboku, byl pokryt hromadou trosek. V dobách, kdy se loď ještě hrdě plavila, vedly prostorami garáže vysoko nad podlahou úzké lávky pro strojníky a pod nimi byla natažena velká kovová síť. To vše nyní rovněž zaujímalo vertikální polohu. Austin a Zavala začali s průzkumem. Pohybovali se paralelně sem a tam mezi dvěma svislými stěnami, bývalou podlahou a stropem. Stejným způsobem by postupovali na hladině, kdyby hledali nějaký lodní vrak.

Občas se před nimi objevily dráty stropního osvětlení, nebylo jich ale dost na to, aby představovaly nějakou hrozbu, a oni se jim snadno vyhnuli.

Ve světle se zatřpytilo sklo a nějaký kov a ze tmy se vynořil jakýsi předmět, jehož tvary byly Zavalovi, alespoň místy, povědomé.

„Hej, Kurte, není támhleto náhodou Rolls-Royce?“ Austin namířil svítilnu na masivní ozdobnou mřížku, která trčela z trosek.

„Pravděpodobně ano. Podle seznamu lodního nákladu by tu jeden měl být. Nějaký chlápek z Miami se s ním vracel z Evropy.“

„Jak vidno, lepší je mít po jednom rollsu na každém kontinentu.“

Když Austin Rolls-Royce minul, spatřil další auto, tohle ale mělo poněkud neobvyklé tvary.

„Tohle vypadá jako to experimentální auto, které Ghia postavila pro Chryslera. Škoda, že tu není Pitt. Ten by prošel třeba i peklem, jen aby mohl něco takového přidat do své sbírky.“

„V tomto případě spíše bahnem.“

Auta na sebe popadala, vytvořila jednu velkou hromadu, a tu teď navíc z valné části ještě pokrývaly různé trosky a bahnité usazeniny. Austin chvíli zvažoval možnost, že by trosky odstranili, bral to ale spíše jen jako intelektuální rozcvičku. Věděl, že by to bylo příliš nebezpečné, obtížné a náročné na čas. Navíc jakýkoli pokus o proniknutí usazeninami by rozvířil bahno a vytvořil mrak tak hustý, že by se usazoval celé dny.

Podle toho, co jim Donatelli řekl o poloze pancéřového vozu, usuzovali, že hledaný automobil spadl na ostatní auta. Měl by být vidět. Nemohl se starý pán zmýlit? Té noci byl ve značném stresu. Možná byl vůz uskladněn v úplně jiném lodním prostoru. Austin si povzdechl. Otevřít garáž si vyžádalo značné úsilí. Nemají ani čas, ani prostředky, aby se o to pokusili ještě jednou. Vybavení, kterým jeho miniaturní expediční sbor disponoval, bylo zapůjčeno jen na několik dnů.

Čím déle hledali, tím větší měli pochybnosti. Už prozkoumali každou čtvereční stopu povrchu hromady trosek.

„Jak to nakonec dopadlo s tím plánem na vyzvednutí vraku pomocí pingpongových míčků?“ zeptal se Zavala.

„No jak asi. Podle mého by se potřebné množství míčků nenašlo ani v celé Číně. Jaký máš na to všechno názor?“

„Myslím si, že Angelo Donatelli musel mít obrovskou odvahu. Tohle je ta největší pokusná laboratoř na zbavování rozumu na světě. Ani se mi nechce věřit, že jsme ještě pořád na matičce zemi. Cítím se jako moucha v láhvi se sirupem.“

„Začínám pochybovat, jestli tady to auto vůbec je.“

„A kde jinde by mělo být?“

„To bych rád věděl,“ řekl na to Austin.

„Nina bude štěstím bez sebe.“

„Já vím. Tak co kdybychom se vrátili nahoru a doručili ostatním tu špatnou zprávu?“

„Jsem pro. Močový měchýř se mi už stejně snaží říct, že té kávy dneska ráno bylo trochu moc.“

Aktivovali trysky pro vertikální pohyb a začali pomalu stoupat k matně zářícímu světlu. Během výstupu neustále svítili nad sebe i do stran, aby se ubezpečili, že v cestě není žádná neočekávaná překážka. Světelný kužel vrhaný Zavalovou svítilnou prořízl tmu v jednom z rohů garáže, pokračoval dále, pak se ale zastavil a vrátil zpět.

„Kurte,“ řekl Zavala vzrušeně, „támhle v rohu něco je.“

Přerušili výstup. Austin se podíval udaným směrem a spatřil dvojici červených očí svítících v temnotě.

Po více než hodině strávené v prostředí jakoby z jiného světa byla jeho první reakcí neodbytná představa, že hledí na nějakou obrovskou mořskou příšeru, která vrak používá jako své doupě. Když zamířil na obě bulvy svítilnu, jeho tepová frekvence vzrostla. To přece není možné. Zvýšili intenzitu světla na maximum a pomalu se začali sunout vodou do rohu, aby si tu podivnost prohlédli zblízka.

„Ať se propadnu,“ pronesli unisono.

43 KAPITOLA

Desítky let před tím, než Austin a Zavala pronikli do nitra garáže v podpalubí *Andrea Dorii*, si jeden z lodních důstojníků představil, k jak neblahým následkům by mohlo dojít, kdyby několikatunový pancéřový vůz začal během bouře do všeho kolem vrážet. Aby toto riziko vyloučil, dal několika lidem rozkaz, aby přes vůz přehodili lana a pevně je přivázali k podlaze. Od té doby už uplynulo více než padesát let, a lana ještě stále plnila svou funkci a poutala pancéřový vůz ke svislé stěně, která kdysi dávno bývala podlahou garáže.

Černou karoserii pokrývala rez a splasklé pneumatiky připomínaly už jen jakousi podivnou kaši. Pochromované části se ale ještě stále matně leskly a vůz sám vše přečkal v celistvém stavu. Austin a *Zavala* ho v rámci možností co nejpečlivěji zvenku prozkoumali a pak garáž opustili. Potápěči se mezitím přemístili do zvonu, aby si užili alespoň trochu sucha. Austin jim to neměl za zlé. Nasávat do plic dýchací směs bylo osmkrát obtížnější než dýchat obyčejný stlačený vzduch z lahví.

Austin se spojil s McGintym. „Řekněte Donatellimu," požádal ho, „že jsme to auto našli."

„A sakra! Já věděl, že to dokážete. Bude ho možné vytáhnout?" „S trochou štěstí a tou správnou výbavou. Mám už v hlavě sepsaný nákupní seznam." Austin krátce popsal, co budou potřebovat. „To nebude problém. Za chvíli se dolů vydá čerstvá dvojice. Vezmou všechno s sebou."

Potápěčský zvon se vynořil z vody, dva muži, kteří dosud pracovali pod hladinou, přestoupili na loď a jejich místo zaujala nová dvojice, žijící jinak na lodi v dekompresní komoře. Když zvon opět klesl k vraku, našel Austin na jeho vnějších stěnách připoutáno vše, co požadoval. S právě dorazivšími potápěči se spojil ještě v době, kdy byli na lodi, a stručně jim vysvětlil svůj plán. Ti proto nyní okamžité vklouzli do vody a zamířili rovnou k otvoru v trupu parníku. Austin se Zavalou se do lodě vnořili jako první. Oba potápěči je i s hadicemi, které je zásobovaly dýchací směsí, následovali. Jeden z nich měl navíc kyslíkový řezací hořák.

Austin poprvé zalitoval, že s potápěči nemůže komunikovat přímo. Strašně rád by totiž slyšel jejich první slovní reakci na trochu netypicky zaparkovaný pancéřový vůz. Pohled na jejich udivenou gestikulaci ale stál rovněž za to. Když se vzpamatovali, zamířili k autu, aby se pustili do práce na zadních dveřích. Všichni doufali, že sochoru a mechanickým klepetům nebudou vzdorovat dlouho.

Donatelli předchozího večera prohlásil, že neznámí útočníci, kteří zabili muže strážící automobil, dveře jednoduše zabouchli. Takže ty by neměly být zamknuté, jen zarezlé, řekl si v duchu Austin. Hořák ožil a jako skalpel se zařízl do pancéřových plátů v okolí zámku a pantů. Rez pod plamenem explodovala množstvím rychle chladnoucích jisker. Použili znovu sochor. Když se do něj oba potápěči opřeli současně, dveře se vyvrátily a na čtveřici mužů se vyvalila nahnědlá masa jakýchsi podivných zetlelých zbytků pochybného původu. Když se voda po chvíli alespoň trochu pročistila, namířil Austin do útrob vozu svítilnu a pátravě se dovnitř zadíval.

Ve voze se válelo množství bezpečnostních schránek, za normálních okolností spočívajících v regálech na protější stěně. Voda, která při otevření dveří pronikla do vozu, odplavila pryč vlasy i zbytky tkání, takže lidské lebky se v ostrém světle leskly, jako kdyby je někdo právě vyleštil. Ani na kostech nebyl obvyklý zelený povlak, který by za jiné situace řasy poměrně záhy vytvořily. Kosterní pozůstatky ležely na jedné hromadě spolu s dalšími předměty. Austin se trochu posunul, aby udělal místo pro svého kolegu.

Zavala promluvil až po chvíli. „Vypadá to tu jako v kostnici pod nějakým mexickým nebo španělským kostelem."

„Mně to spíš připomíná jatka," odpověděl mu pochmurně Austin. „Angelo Donatelli má dobrou paměť. Tyhle bezpečnostní schránky zřejmě sloužily pro uschovávání klenotů." Stálo jej hodně úsilí přinutit se, aby na schránky přihlouple nezíral. „O tyhle krámy se postaráme později."

Pokynul oběma potápěčům a ti připluli blíž, aby vnitřek vozu prozkoumali. Když jim na lodi o kamenné desce říkal, varoval je: „Narazíte taky na lidské kosti. Jak se tam mrtvoly dostaly, to vám povím později. Doufám, že nejste pověrčiví."

Oba potápěči při pohledu do auta zakroutili nevěřícně hlavou, jejich počáteční překvapení ale rychle pominulo. Byli to profíci s hroší kůží. Bez váhání vpluli dovnitř vozu a začali dávat kosti a

bezpečnostní schránky stranou. Během několika minut narazili na roh nějakého masivně vypadajícího tmavě šedého předmětu.

Dlouho ztracený mluvící kámen.

Zatímco potápěči dělali místo uvnitř auta, Austin a Zavala zamířili ke zvonu a vrátili se zpátky s kladkostrojem upevněným na konci kevlarového lana spuštěného z vyprošťovacího plavidla. Kosti už byly posbírány a naskládány na jedno místo, bezpečnostní schránky potápěči až na jednu naházeli o kus dál. Tu zbývající teď jeden z nich obřadně otevřel. Před očima se jim zatřpytily diamanty, safíry a mnoho dalších drahých kamenů, tak krásných, až se jim tajil dech.

Austin nejprve zaslechl, jak Zavala lapá po dechu, poté se ozval i jeho komentář: „Ty kameny musí mít cenu milionů."

„Jestli je obsah ostatních schránek podobný, tak možná miliard. To je důkaz, že záměrem nebylo krást, ale zabíjet." Kývl na potápěče, aby dal schránku na bok, a pak kladkostroj, který k autu dopravil, položil dovnitř. Zavala učinil totéž s drátěnou smyčkou. Potápěči smyčku navlékli na vyčnívající konec kamenné desky a pak ji zachytili za kladku.

Austin věděl, že jakýkoli zvedaný předmět by měl být zavěšen tak, aby se hák nacházel přímo nad jeho těžištěm. Také ale věděl, že něco takového se podaří dodržet jen málokdy. Taková pravidla jsou dobrá, ale v případě, že se daný předmět nachází třeba v zadní části šatníku nebo ve sklepě pod schody, moc užitku nepřinesou. Ale až se kevlarové lano, směřující od lodě zcela svisle až téměř k autu a teprve poté přecházející do oblouku, začne napínat, těžký kladkostroj vyvíjenou tažnou sílu odkloní trochu do boku, takže vyproštění desky bude o něco snadnější. Austin se v myšlenkách potýkal s množstvím neznámých faktorů. Jedním z nich byla hmotnost desky. Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno silou rovnající se váze kapaliny tělesem vytlačené. Uvědomoval si, že deska ve vodě váží méně, protože ale mohl její hmotnost na zemském povrchu pouze odhadnout, nebyla mu znalost Archimédova zákona moc platná. Požádal proto již dříve McGintyho, aby mu poslal ještě dvě lanem propojené kladky, které teď zavěsil na pravoúhlou konzolu poblíž dveří. Udělali už zřejmě vše, co bylo v jejich silách, aby tažnou sílu kevlarového lana co nejvíc vykompenzovali.

Další problém nastane, až se jim podaří desku - tak jako zubaři zub - vytáhnout. Budou totiž muset zabránit jejímu případnému vysmeknutí a následnému pádu dolů. Řešení spočívalo v použití speciálních vaků užívaných osádkami vyprošťovacích plavidel k vyzvedávání předmětů ze dna. Tyto podlouhlé pytle z nylonových vláken byly na trh uvedeny teprve nedávno. Vzhledem k tomu, že každý byl schopen vyzvednout náklad o váze jedné a půl tuny, mohli by s jejich pomocí, kdyby jich použili dostatečné množství, vynést k hladině celý pancéřový vůz.

Potápěči přesunuli kamennou desku kladkostrojem na místo, kde k ní na každé straně mohli přivázat zatím prázdné vaky. Austin celý ten šílený propletenec zkontroloval, ještě jednou prozkoumal stav na první pohled nepříliš pevných lan, která vůz poutala ke stěně, a pak dal potápěčům znamení. Ti začali pomocí jedné z hadic vedoucích od zvonu vaky nafukovat. Stlačený vzduch měnil vzhled a objem vaků stejně rychle, jako to rozpálený tuk dokáže s klobásami. Potápěči vaky hustili tak dlouho, až vznosná síla překonala přitažlivou. Deska se vznesla jako eskamotérova asistentka při kouzelnické produkci. Potápěči pak desku, přivázanou pro jistotu i ke kevlarovému lanu, několika šťouchanci dostali ven z auta.

Austin si byl jist, že mnoho takto podivných pohledů se mu zatím v životě nenaskytlo. Scéna, která se mu odehrávala před očima, mu připomínala nějaký obraz od Dalího. Tmavá kamenná deska vznášející se nad propastí jako pohádkový létající koberec v obrovské inkoustově černé jeskyni. Potápěči visící na hadicích jako novorozeňata na pupečních šňůrách, jen s tím rozdílem, že tahle novorozeňata se podobala spíše mlokům. Mořem poznamenaný pancéřový vůz zavěšený na zdi.

Potápěči znova pevně uchopili desku, počkali, až se k nim připojí Austin se Zavalou, aby jim svítili na cestu, a pak se vydali vzhůru. Výstup nebyl jednoduchý, zvláště s ohledem na silný proud, který si našel cestu i do nitra vraku, nakonec se ale v pořádku dostali až k vyříznutému otvoru.

„Kdybych tak těm klukům mohl říct, jak bezvadně si vedou," prohlásil smutně Zavala. Pokusil se alespoň o pochvalné gesto, mechanická klepeta ale k něčemu takovému evidentně nebyla

konstruována. „Potřásání rukama bychom měli raději odložit na dobu, až na sobě nebudeme mít tyhle obleky. Což, jak doufám, bude co nevidět.“

„Za pár minut už budeme moci přenechat zbytek téhle práce McGintymu. Slyšíte, kapitáne?“

Vše, co si Austin se Zavalou říkali, se přenášelo i na palubu, takže osádka vyprošťovacího plavidla měla poměrně dost jasnou představu o tom, co se dole děje.

„To si pište,“ vyštěkl McGinty. „Slyšel jsem úplně všechno. Už jsem hodil do ledničky pár piv. Dostaňte tu věc z vraku, a my to doděláme.“

Potápěči museli zůstat v hloubce, jinak by si totiž přivodili kesonovou nemoc. Až desku dostanou z vraku, Austin se Zavalou ji od nich převezmou a dopraví ji k hladině sami. Zbytek už bude na obsluze jeřábu.

„Jak to nahoře vypadá s počasím?“ zeptal se Austin. „Moře je pořád ještě klidné, nantucketská velkovýrobna mlhy už ale jede na plný výkon. Valí se sem clona tak hustá, že ji budeme moci krájet.“

Austin i kapitán by si asi s blížícím se mlžným příkrovem dělali větší starosti, kdyby tušili, co halí. Zatímco se Austin spolu se svými kolegy snažil dostat kamennou desku z pancéřového vozu a pak ji vyzvednout k hladině, k *Monkfishi* se blížila jakási velká loď, která byla vzhledem ke svému šedivému nátěru v mlze takřka neviditelná. Plula takovou rychlostí, aby s postupující mlhou držela krok. Podivně tvarované plavidlo měřilo šest set stop, mělo protáhlou ostrou příď a oblou záď a pohybovalo se pomocí šesti propulzních vodometných trysek schopných hnát ho vpřed rychlostí až pětačtyřiceti uzlů, což na tak velkou loď byla obdivuhodná rychlost.

„Tak mi taky ukrojte, kapitáne. *Nějaký pěkný kousek,*“ odpověděl McGintymu na jeho hlášení o vývoji počasí jedním z mnoha výrazů, které si v dobách svého aktivního rybaření navykl užívat, Trout. Pak dal potápěčům znamení, aby do vaků přidali vzduch. Deska začala zvolna proplouvat otvorem. Potápěči se od ní zatím nevzdalovali, protože hrozilo nebezpečí, že při kontaktu se silným proudem začne rotovat. Austin a Zavala zůstali těsně pod otvorem, jen se přesunuli trochu stranou pro případ, že by se deska vysmekla. Dobře na oba potápěče ze svého místa viděli. Bylo příjemné sledovat, jak elegantním plynulým pohybem ploutví spolu s deskou stoupají. Operace zatím probíhala perfektně. Zasloužila by si zmínku v učebnicích. A pak se něco zvrtlo.

Jeden z potápěčů sebou náhle začal prudce škubat. Ruce i nohy mu vířily vodou jako při epileptickém záchvatu. Pak se svinul do klubka a s rukou bezmocně svírající hadici zůstal nehnutě viset ve vodě. To ale trvalo jen okamžik. Rychle nad situací i svým tělem získal zase kontrolu, obrátil se hlavou dolů a několika prudkými pohyby ploutví se opět vnořil do vraku.

Celé to hrůzyplné divadlo trvalo jen několik vteřin. Austin neměl čas reagovat. Když pak potápěč připlul blíž, konečně mohl zjistit, co se vlastně stalo. Z dlouhé spojovací hadice zbyl jen krátký pahýl. Potápěč proto přešel na dýchání stlačeného vzduchu ze záložní láhve. Sakra, k čemu tam nahoře vlastně došlo? Ta hadice se přece nemohla předřít o hranu otvoru. Vždyť celou dobu všechny bedlivě hlídal. Když potápěč připlul těsně k němu, všiml si Austin barvy jeho obličeje. Byl bílý jako křída. Začal se proklínat, že netrval na tom, aby byli vybaveni komunikačními prostředky úplně všichni. Muž ukázal prstem nad sebe.

„Co se děje, Kurte?“ zeptal se Zavala, který je mezitím v pomalých kruzích obeplouval.

„Ať se propadnu, jestli to tuším,“ odpověděl mu Austin. Zvrátil hlavu a zahleděl se na kamennou desku visící nad otvorem. „Musíme toho chlapa dostat do zvonu. Používá sice záložní láhev, bez horké vody ale brzy zmrzne. Dopravím ho tam a cestou se porozhlédnu.“

Austin napřáhl svou kovovou paži, jako kdyby dámě nabízel rámě. Muž gesto pochopil a zaklesl se za ni loktem. Trysky pro vertikální pohyb ožily a oni se vynořili z vraku. Druhý potápěč nebyl nikde vidět.

Jak se tak Austin rozhlížel kolem sebe, spatřil v šeru nějaký pohyb. Do světla zářícího ze dna potápěčského zvonu vplula jakási podivná postava. Na sobě měla lesklý kovový potápěčský oblek pro práci ve velkých hloubkách, který Austinovi připomínal obrovské brnění tlustého Jindřicha VIII.

Austin si okamžitě pomyslel, že cizí muž je zřejmě odpovědný za problémy, které postihly jeho kolegu. Toto podezření se za okamžik potvrdilo. Muž totiž zvedl ruku s nějakým předmětem,

objevilo se množství bublin a ve vodě se něco kovově zalesklo. Cosi jen těsně minulo Austinovo pravé rameno.

Potápěč, kterého Austin doprovázel, se ho pustil a začal divoce mávat ploutvemi. Co nejrychleji směřoval ke zvonu. Když zmizel uvnitř, obrátil Austin pozornost k důležitějším věcem.

Ze tmy se totiž vylouply další stříbřité postavy a zamířily jeho směrem. Austin jich napočítal celkem pět, pak už ale na nic nečekal, zapnul trysky pro pohyb směrem dolů a zmizel ve vraku.

44 KAPITOLA

„Co se to tam dole, k čertu, děje?“ Křičel McGinty znepokojeně do rádia. „Jestli se hned někdo nevynoří, tak si to zjistím sám!“

„To bych vám nedoporučoval,“ odpověděl mu Austin. „Objevilo se tu šest podobně oplechovaných chlapů a nechovají se zrovna přátelsky. Jeden se mě právě pokusil zabít.“ McGinty explodoval jako sopka. „Ježíši Kriste, to snad ne!“ Ozval se další hlas. Zněl téměř hystericky. „Ty svině přeřízly Jackovu hadici!“ Byl to dosud nezvěstný potápěč. Hovořil ze zvonu. Austin ho okamžitě poznal podle texasky protahovaných samohlásek. „Je v pořádku?“

„Jo. Je tu se mnou. Je k smrti vyděšený, ale jinak mu nic není.“ „Zůstaňte oba, kde jste,“ doporučil mu Austin. „McGinty, za jak dlouho můžete zvon vytáhnout?“

„Už mám ruku na spínači.“

„Tak na nic nečekejte a začněte.“

„Už je na cestě. Mám se spojit s pobřežní stráží?“

„Četa chlápků od speciálních jednotek by se sice hodila, kdybyste ale povolal bengálské kopiníky, mělo by to stejný efekt. Než dorazí pomoc, bude po všem. Budeme se s tím muset vypořádat sami.“

„Austine, buďte opatrný. V pořádné rvačce jste už nebyl celé roky. Bože, kdyby to šlo, hned bych se vydal dolů a rozbil pár hlav.“

„To bych bral. Nezlobte se, kapitáne, ale musím končit. *Ciao.*“ Světlé modrozelené oči za tmavým plexisklem, které chránilo Austinův obličej, byly tvrdé jako kámen. Většina smrtelníků by v Austinově situaci reagovala vyděšeně. Věděl, co je strach. Mohl s čistým svědomím klidně tvrdit, že mu vlasy zbělely při děsuplných zážitcích, které provázely jeho kariéru. Kdyby spatřil, jak se k němu blíží šest bílých žraloků, asi by zalitoval, že si neobnovil životní pojistku. Příroda se ale někdy chová nevypočitatelné. Třebaže mu pohled na vetřelce naháněl hrůzu, uvědomoval si, že uvnitř hliníkových skořápek se nacházejí lidé, bytosti omylné a zranitelné.

Hlavou mu bleskla vzpomínka na marocký incident. Jediný rozdíl spočíval v tom, že nyní k útoku došlo pod vodou. Chtěli ten mluvící kámen, a oni jim stáli v cestě. Další filozofování by bylo nebezpečné. Myšlenky někdy působí stejně jako kluzká banánová slupka. Spíš než inteligenci teď potřebuje mazanost. Vlk taky na svou kořist nemyslí dřív, než ji uloví. Austin někde v mozku aktivoval centrum pro krizové situace a začal se řídit pouze instinkty. Podivná ztuhlost, která ho téměř ochromila, když poprvé spatřil útočníky, zmizela a jeho tělem se rozlilo teplo. Dech se mu zklidnil a srdce přešlo na pomalejší rytmus. Velké iluze si ale nedělal. Vlk má na rozdíl od něj drápy a tesáky.

Zavala rozmluvu s McGintym samozřejmě slyšel. „Tak co podnikneme, Kurte?“ zeptal se poté. Svá slova sice pronesl plynule, v jeho tónu ale bylo možno rozpoznat znepokojení.

„Necháme je, ať se za námi vypraví. My tenhle prostor známe. Oni ne. Budeme ale potřebovat nějaké zbraně.“

„To je moje specialita. Po něčem se kouknu.“

Zavala se znovu vydal k pancéřovému vozu. „Štípací kleště. Co mají oni?“

„Nevím. Původně jsem si myslel, že to je harpuna. Teď si ale nejsem jist.“

Zavala výhružně zamával kleštěmi. „Jestli se nám k nim podaří přiblížit dostatečně blízko, tak jim do těch jejich oblečků udělám pár větracích otvorů.“

Úporně přemýšlející Austin se najednou zarazil. Zíral přes Zavalu na otevřené dveře pancéřového vozu, jako by byl světlým čtyřúhelníkem zářícím ve tmě hypnotizován. Vydal se k němu. Uvnitř ještě stále svítily přenosné halogenové lampy, které používali během vyprošťování kamenné desky.

„Možná mám lepší nápad,“ řekl. „Tohle bude na jednoho stačit. Co s ostatními?“

„Budeme improvizovat.“

Zavala zvedl nůžky, takže vypadal jako indiánský bojovník, který se chystá zaútočit s tomahavkem na jízdní pluk vyzbrojený puškami, a zamířil do vzdálenější části vnitřku vozu, k

místu, které sousedilo s motorovým prostorem. Austin si mezitím vybral dvě schránky na klenoty a začal je páčit.

Bylo to jako otvírat krabice plné hvězd. Třpyt diamantů, safírů a rubínů byl oslňující dokonce i pod vodou. Vyrovnal schránky pečlivě vedle sebe hned ve dveřích, aby na ně bylo dobře vidět, a zezadu je podepřel. Pro zdramatizování celé scény přidal několik lebek, pak vůz opustil a odplul od něj tak daleko, že ho ponurá tma vládnoucí ve zbytku lodního vraku zcela pohltila. Otočil se, zůstal nehybně trčet ve vodě a pozorně sledoval prostor mezi vozem a otvorem v trupu lodi. I když uvnitř jeho potápěčského oděvu bylo sucho a trochu chladno, na kůži cítil pot. Poblíž otvoru se objevila matná záře a do vraku vplula dvojice potápěčů. Zezdola to vypadalo, jako když se do králičí nory vydávají za kořistí dvě fretky. Svítilny vetřelců probodávaly tmu a pátravě prozkoumávaly okolí. Když Austin viděl, jak opatrně se oba potápěči noří do vraku, vzpomněl si na vnitřní nejistotu, s jakou se on i Zavala sami poprvé vydávali dovnitř, na nervozitu z neznáma a složité přizpůsobování se tomuto dezorientujícímu převrácenému světu, kde pojmy jako nahoře či dole přestávají mít jakýkoli užitečný význam. Právě na takovou počáteční nejistotu u cizích potápěčů spoléhal. A na přirozenou snahu lidských očí zaměřit se na jediný viditelný objekt v jinak temné prázdnotě. Na pancéřový vůz, který vypadá, jako by se ztratil v prostoru i čase.

Potápěči se chvíli nerozhodně pohybovali sem a tam. Zřejmě se domlouvali, co podniknou, a zvažovali možnost, že padnou do léčky. Pak se společně vydali k vozu. Pomalu se k němu blížili, bojujíce s proudem, až se nakonec ocitli před autem a jejich lesklá kovová těla vytvořila ve dveřním prostoru nezřetelně ohraničené siluety.

Austin zaklel. Potápěči byli těsně vedle sebe. Jestli zůstanou v této pozici, může na svůj plán zapomenout. A možná stejně tak i na to, že by ještě někdy spatřil slunce. Pak zasáhla lidská přirozenost. Jeden potápěč druhého odstrčil. Zůstal před dveřním otvorem sám, lehce nakloněný, s hlavou strčenou dovnitř. Austinovy rty se zkroutily do krutého úšklebku. Strkání do lidí se nevyplácí, hochu.

„Navrhuji taranovací rychlost," řekl Zavalovi. „Odpočítávání zahájeno," ozvala se odpověď. Austin, nasměrovaný přímo k zadní části auta, pustil obě horizontální trysky naplno. Než se půltunový oděv vypořádal se setrvačností a odporem vody, chvíli to trvalo, pak ale začal nabírat rychlost.

Řítil se na vůz jako bowlingová koule zacílená na poslední stojící kuželku a jen se modlil, aby potápěč zůstal na místě. Představa věčnosti sdílené se Zavalou, který mu bude neustále předhazovat, že své poslední pozemské chvíle strávil imitováním tahací harmoniky, ho rozhodně nelákala.

Štěstí ho ale neopustilo. Potápěč se ani nehnul. Zíral na klenoty a zřejmě se pokoušel vymyslet způsob, jak je z vraku dostane ven.

Austin mířil na širokou kovovou zadnici, přímo pod plastikový kryt, který se jako želví krunýř klenul nad lahvemi se stlačeným vzduchem. A kruci, jsem moc nízko, uvědomil si a pomocí trysek svou dráhu jemně opravil.

Tak je to správně, pochválil se.

„Teď!" vykřikl, třebaže věděl, že není nutné zvyšovat hlas.

Když se jeho cíl přiblížil, pokusil se zaujmout tutéž polohu jako kluk, který chce při skoku do bazénu všechny okolo pocákat, kovové klouby ho ale v pohybu značně omezovaly, takže výsledkem byla jen lehce pokrčená kolena a pozice člověka sedícího na neviditelných saních.

Zavala mezitím horečnatě pracoval. Štípacími kleštěmi se pomalu prokousával prameny jednoho z lan, která držela na stěně pancéřový vůz. Šlo to celkem dobře, jen se bál, aby lano nepřerušil příliš brzy. Když uslyšel Austinův pokyn, sevřel pevně dlouhá ramena kleští a použil veškerou sílu, kterou jeho paže získaly, když se ještě motal kolem ringu a nekonečné hodiny mlátil do boxovacího pytle. Střed lana byl zřejmě z jiného, pevnějšího materiálu, a tak narazil na určitý odpor, ten ale netrval dlouho a obě ostří pronikla zbývajícími prameny jako tesáky šelmy kůží kořisti.

Austin se ještě na poslední chvíli pokusil nohy natáhnout dopředu, nakonec ale do kovového zadku potápěče zamilovaně zírajícího na šperky narazil koleny. Bez svého obleku by si je určitě rozmlátil, tuhý kovový krunýř ale náraz absorboval. Potápěč byl mrštěn dopředu, jako kdyby do něj

narazila lokomotiva, a hlavou napřed zmizel v autě. Austin se od muže odrazil a začal ve vodě rotovat.

Potápěč se sice pokusil z pancéřového vozu dostat, zachytil se ale tryskami za plechové regály a zůstal vězet uvnitř. Austinovi to v tu chvíli bylo jedno. Měl totiž své vlastní starosti - zatímco vířil prostorem, pouštěl postupně jednotlivé trysky a snažil se vymyslet takovou kombinaci, která by ho stabilizovala.

Do toho se ozval Zavalův výkřik: „Bomby svrženy!“ Když lano povolilo, pancéřový vůz se zhoupnul a zůstal na stěně viset tak, že jeho přední část směřovala téměř kolmo dolů. Zavala, který se mezitím stihnul přesunout trochu stranou, se začal obávat, že vůz v této poloze zůstane, zbývající lano ale vydrželo vzdorovat váze auta jen chvíli. Prasklo a pancéřový vůz se odlepil od zdi. Proletěl tmou a v oblaku zvířeného bahna se i s kostmi svých dávných strážců, šperky a zaklíněným nešťastníkem zabořil do vrakoviště.

To vše trvalo jen několik vteřin. Svým kolegou odmrštěný potápěč Austinův útok zahlédl a viděl i následný pád automobilu, okamžitě se ale z překvapení vzpamatoval. Když Austin konečně zase získal stabilitu a svět se s ním už skoro přestal houpat, zabodlo se mu do očí ostré světlo z potápěčovy svítilny. Okamžitě zareagoval a aktivoval horní trysky, věděl ale, že než klesne alespoň o pár yardů, bude pro protivníka představovat snadný cíl. Zatnul zuby a pokusil se připravit na bolest, která nevyhnutelně přijde. Oslepující světelný kužel zůstal chvíli namířen na něj, pak ale kmitl do strany a nepřítel sebou začal divoce zmítat. *Zavala!*

Když Joe spatřil, že se Austin dostal do nesnází, přiblížil se zezadu k cizímu potápěči, zaháknul se loktem za jeho pravou paži, tedy ruku, v níž třímal zbraň, a vyvedl ho z rovnováhy. Jejich boj připomínal zpomalený záběr dvou monstrózních, do sebe zaklesnutých robotů. Zavala brzy pochopil, že štípací kleště, které třímá v levém mechanickém klepetu, mu asi k užitku nebudou. Jeho protivník evidentně nehodlá jen tak nehybně čekat, až uskuteční svůj záměr a udělá mu do kovového krunýře větrací otvor. Dlouhým pobytem pod vodou již poněkud unavený *Zavala* začal ochabovat, jeho sevření povolovalo, protivníkova paže se pomalu osvobozovala. *Budeme improvizovat*, vzpomněl si na svá vlastní slova. Zvedl kleště a vrazil je nepříteli do jedné z trysek pro horizontální pohyb. Rukojeti kleští poskočily, vytrhly se mu, zároveň se ale uvnitř trysky rozletěla na kusy rychle se otáčející vrtule. Zavala se od muže odstrčil. Potápěč se pokusil zmizet, když ale pustil obě trysky naplno, začal okamžitě rotovat a zmizel ve tmě jako k zemi se řítící letadlo.

Potápěčova zbraň, která byla vyvážena tak, aby měla neutrální vzplývavost, zůstala nehybně viset ve vodě. Austin se po ní natáhl a uchopil ji klepetem. Její konstrukce byla sice primitivní, použité materiály ale představovaly to nejlepší, co současný metalurgický průmysl nabízel. Pod vodou, kde se klasické palné zbraně nedaly použít, to byl dokonalý vražedný nástroj. Součástí zbraně bylo i pouzdro na šest krátkých kovových šípů. Ty byly na jednom konci opatřeny stabilizačními ploškami, na opačném pak čtveřicí jako břitva ostrých sbíhajících se čepelí, které by jeho hliníkovým skafandrem určitě bez problému pronikly. Rozměrné ovládací prvky byly tak jednoduché, že připravit zbraň k výstřelu bylo možné i mechanickým klepetem.

„Co je to?“ zeptal se těžce oddechující Zavala, když připlul blíž.

„Vypadá to jako nějaká moderní verze kuše.“

„*Kuše!* Posledně to byly soubojové pistole,“ řekl na to Zavala hlasem, z kterého zaznívalúdiv i znechucení zároveň. „Příště po těch chlapech budeme házet šutry.“

„Když chceš něco zadarmo, nemůžeš si vybírat, Joe. Zajímalo by mě, jestli tahle věc skutečně funguje.“ Austin pozvedl zbraň před sebe a zkusil ji jen tak do prostoru namířit. „Vypadá to, že ano. Počítám, že na větší vzdálenost ale nebude moc přesná.“

„To budeš mít možnost už za chvíli zjistit. Támhle nahoře máme nějakou návštěvu.“

Nad otvorem se objevila dvě mdlá světýlka a vplula do vraku. Další dva potápěči, oba ozbrojení a zřejmě i odhodlaní vést si lépe než jejich kolegové.

„Počítám, že s těmi to tak snadné nebude,“ prohlásil Austin. „Určitě mají všichni rádiové spojení, takže už vědí, co mohou čekat.“

„Na naší straně je ale řada výhod. Netuší, že jsme ozbrojeni. A nevědí, alespoň prozatím, kde jsme.“

Austin si v duchu probral všechny možnosti. Můžou někam zalézt a schovat se, po nějaké době se ale unaví, znervózní a prozradí se. Tyhle skafandry navíc na takové hrátky nejsou stavěny. Baterie se vybijí nebo jim dojde vzduch.

„Dobrá, tak se jim tedy *ukážeme.* Kdybych měl minci, tak bychom si mohli hodit o to, kdo si zahraje na návnadu, jenže žádnou nemám. Už jsi se někdy pokoušel imitovat svatojánskou mušku?“

„Jen se nestarej a raději měj v pohotovosti tu svou kuši, Robine Hoode.“

Vetřelci se zastavili. Právě si totiž všimli svého druha, jak v divokých spirálách poletuje nákladovým prostorem. Zavala rozsvítil všechny lampy a reflektory, kterými byl jeho skafandr vybaven, a pro efekt několikrát zvýšil a zase snížil intenzitu světla. Na okamžik zůstal na místě jako nějaký bizarní silniční ukazatel. Pak zmizel. Takové představení jejich pozornost nemohlo neupoutat. Útočníci zamířili k místu, kde ho spatřili naposledy. Jenže on už tam nebyl. Přesunul se o několik metrů doprava. *Záblesk světla. Blik. Blik.* Lampy zabudované do čelního a hrudního ochranného krunýře se rozsvítily a zase zhasly. Posunul se o kus dál. Rozsvítil. Zhasnul.

Výsledný efekt byl překvapivý dokonce i pro Austina, který věděl, co se to vlastně děje. Jako by celý prostor nevyplňovalo nic jiného než spousta naklonovaných Zavalů.

„Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že jednou skončím jako dálniční výstražný blikač,“ ozval se Zavala. „Máma by na tebe byla pyšná, Joe. Funguje to. Přibližují se.“ Bylo jen záležitostí času, kdy se ocitnou přímo nad Zavalou. „Ještě jednou, Joe,“ řekl Austin. „Jsem přímo za tebou.“ Zavala se znovu na okamžik rozzářil jako vánoční stromeček. Útočníci zvýšili rychlost a vyrazili k místu, kde ho naposledy viděli. Přímo proti Austinovi.

Zvedl zbraň do výše ramen. „Joe, máš pět vteřin, abys uhnul z palebné linie,“ řekl pevným hlasem. „Tak hejbni kostrou.“

„Jedu dolů,“ odpověděl mu Zavala, jako kdyby s ním komunikoval ve dveřích výtahu. Klesl o několik yardů. Austin upíral oči na nejbližší světlo a v duchu pomalu počítal. Když si byl jist, že je Zavala v bezpečí, zatáhl za spouštěcí mechanismus zbraně. Když šípovitá střela vyrazila vpřed, ucítil slabý zpětný náraz. Let kovového šípu očima sledovat nemohl, cíl ale určitě neminul, neboť světelný paprsek na pravé straně začal divoce poletovat ze strany na stranu.

Austin napjal znovu tětivu kuše a nachystal si další střelu. Ve tmě a pomocí klepet to nebylo zrovna jednoduché, a tak při tom několikrát zaklel. Ve chvíli, kdy už se chystal k dalšímu výstřelu, pochopil druhý potápěč, co se stalo, a zhasnul světlo. Austin i přesto vystřelil, vnitřně však cítil, že se netrefil.

„Jednoho jsem provrtal, Joe. Druhého minul. Zkusme ho najít. Mám zbraň, tak půjdu první.“

Zahleděl se do tmy. Zbytečně. Bude to muset risknout. Když rozsvítil všechna světla zabudovaná do přední části skafandru i čelní lampu, spatřil pohyb. Zamířil tím směrem.

„Snaží se dostat k otvoru.“

„Vidím ho,“ řekl Zavala, „jsem přímo za tebou.“

Vyrazili za kořistí jako dva balony protiletadlové baráže vypuštěné při leteckém útoku. Jak se tak Austin se Zavalou v závěsu řítil vodou, byl bez sebe vzrušením, nemohl si ale pomoci a musel myslet na to, že tohle je zřejmě ta nejpodivnější bitva všech dob. Muži uzavření do kovových schránek se sešli v obrovitém nákladovém prostoru kdysi dávno potopené lodě, aby tam starodávnými zbraněmi svedli boj na život a na smrt.

Prchající stín se mihnul otvorem a byl ten tam.

Čert aby to vzal. „Pozdě, Joe.“Austin zpomalil. „Už je ve volném prostoru.“

„Říkal jsi, že jich je šest. Jeden se zřítil s autem. Druhého jsi prošpikoval a třetí dělá kolo kolo mlýnský. Takže zbývají tři.“

„To byl jen odhad. Přísahat bych na to nemohl. Jestli si vzpomínáš, tak tenkrát na *Nereu* mi počty moc nešly.“

„Jak bych mohl zapomenout? Teď ale navrhuji, abychom to tu zabalili,“ řekl unaveně. Jsem utahaný jako kůň, musím na záchod a tuhle sobotu mám rande s jednou krásnou lobbistkou ve službách zemědělců. Tak nádherně modré oči jsi, Kurte, ještě v životě neviděl.“

Až jednoho dne, pomyslel si Austin, začnou vědci zkoumat Zavalovo libido, objeví tu největší sílu v dosud známém vesmíru.

„Nechtěl bych stát v cestě tvým sexuálním touhám, Joe. To by mohlo být nebezpečné. Mimochodem, ty jsi tady výzbrojní důstojník. Nemáš něco schovaného v rukávu?“

„Mám pocit, že jsem tu někde viděl hadici od hořáku.“ Zavala vystoupal několik yardů a popadl houpající se hořák. „Mám ho. Nevím ale, k čemu nám bude. Hej, ten kámen je pryč.“

Austin se k němu připojil a oba pak zamířili blíž k otvoru v trupu lodě. V místě, kde se předtím pod svými vzduchem naplněnými pontony vznášela kamenná deska, se modrozelenou vodou prohánělyjen nějaké nosaté ryby.

„Museli ji šlohnout, když jsme se dole bavili.“ Austin si průběh krádeže pokusil představit. „Potřebují mít alespoň dva potápěče přímo u desky. Mají teď asi plné ruce práce. Ani ve snu je nenapadne, že bychom po nich mohli jít.“

„Tak na co čekáme?“ odvětil Zavala. Zahodil nepotřebný hořák a oba pustili naplno spodní trysky. Propluli otvorem a ocitli se opět ve volném prostoru. K hladině chladného temného Atlantiku to měli sice ještě pořád pěkně daleko, Austin byl ale rád, že se alespoň zbavili klaustrofobní temnoty panující uvnitř *Doriova* trupu.

Potápěčský zvon zmizel rovněž, a tak jediný zdroj světla představovaly vodou již notně přefiltrované sluneční paprsky. Gigantický trup *Andrea Dorii,* našedlý v jejich bezprostřední blízkosti, všude jinde už ale ponuře černý, se táhl do ztracena. Austin zahlédl v dálce jakýsi kovový třpyt, mohla to ale být jen nějaká ryba. Co by dal za to, kdyby si mohl protřít oči. Zkusil je alespoň na chvíli zavřít, aby si odpočinuly. Nepomohlo to. Všude jen monotónní namodralé příšeří. *Počkat.*

Spatřil to znova. Byl si tím jist. „Mám pocit, že je vidím blízko přídě.“ Trochu vystoupali a pak jako dva stíhací letouny v útočné formaci vyrazili k přídi. Zavala zaregistroval nějaký pohyb a upozornil na to Austina. Byla tam. Kamenná deska se zvolna sunula vodou. Dva potápěči po stranách. Šikmo vzhůru se kamsi do šera táhlo lano, na jehož konci mohli jen tušit třetího muže. „Zkusíme je postrašit. Posviť mi na ně, trochu si zastřílím.“ Na desku i oba potápěče dopadlo světlo. Potápěči zrychlili, jako by se snad domnívali, že se jim i s deskou podaří utéci. Austin co nejpečlivěji zamířil, aby netrefil žádný z vaků, a vystřelil. Kovový šíp se, alespoň on měl ten pocit, odrazil od desky. Potápěči všeho nechali a vzali ploutve na ramena. Tažné lano se prověsilo. Deska začala zpomalovat a nakonec se zastavila přímo nad můstkem *Dorii.*

„Nech je, Joe, ať si klidně utíkají. Musíme se postarat o tuhle věcičku.“

Klesli k desce a začali ji táhnout zpátky k otvoru, k němuž, jak doufali, jim McGinty zase spustí zvon. Nebylo to jednoduché, protože se nepotýkali pouze s deskou, ale i proudem, který se do nich tentokrát opíral přímo zepředu.

V Austinových sluchátkách to zaskřípalo. „Tady McGinty. Jste v pořádku?“

„Jo, oba. Máme ten kámen. Snažíme se ho dostat zpátky k otvoru. Můžete spustit zvon.“

Odpovědí mu bylo nejprve mlčení a poté lehký povzdech. „To asi bude problém,“ řekl nakonec kapitán poněkud podrážděným hlasem. „Přišli jsme o příďové kotvy. Podle toho, jak vypadají konce lan, soudím, že je někdo přeříznul. Proud si s námi dělá, co chce. Jestli spustíme zvon, bude tam dole poletovat jako kyvadlo. Mohl by nás převrátit.“

„Zdá se, Joe, že se naše návštěva pokusila zajistit si klidný ústup.“

„Jo, slyšel jsem. Mohli bychom kotevní lana zase navázat?“

Austin i Zavala už ale byli k smrti unaveni. V kovových skafandrech, které nebyly pro boj muže proti muži zkonstruovány, se už cítili jako ve vězení.

„Bylo by to proveditelné, ale ne námi. Mnohem jednodušší bude, když to nahoru dostrkáme sami. A to samo o sobě jednoduché nebude,“ řekl a zeptal se kapitána, jestli by mohl s lodí zaujmout aspoň přibližně tutéž pozici jako předtím a pak tam zůstat.

„Tutéž ne, bude to ale dostatečně blízko,“ odvětil McGinty.

Už byli skoro u otvoru. *Monkfish* musí být přímo nad nimi.

McGinty odvedl dobrou práci. Lano, kterým předtím odstranili garážová vrata, viselo jen kousek nad vrakem. Připevnili k jeho konci desku, což bez možnosti použít prsty nebylo snadné, a pak dali kapitánovi vědět, že může začít lano navíjet.

„Hotovo, kapitáne,“ řekl Austin. „Jdeme nahoru.“

45 KAPITOLA

Monkfish halila tak hustá mlha, že Austin, visící nad hladinou jako ryba na háčku, toho mnoho neviděl. Pak se ale rameno jeřábu konečně otočilo a spustilo ho na palubu, kde k němu hned přiskočilo několik členů lodní posádky a pomohlo mu dostat se z mokrého skafandru. Trochu to připomínalo filmovou scénu, v níž pážata pomáhají nějakému rytíři sundat si brnění.

Zavala, který byl z vody vyzdvižen o pár minut dříve, působil bez skafandru trochu zakrslým dojmem. Austinovy první kroky byly poněkud nejisté. Vrávoral jako beztížnému stavu přivyklý kosmonaut po návratu z vesmíru. Zavala mu podal šálek kávy. Když několikrát usrkl, pocítil, jak mu v těle znovu začíná proudit krev. Pak už ale nastal čas splnit další veledůležitý úkol, a tak oba poněkud křečovitou a nikoli pomalou chůzí zamířili k nejbližšímu záchodu. Když se z jeho útrob vynořili, blaženě se usmívali. Pak se převlékli do suchého a vrátili se na palubu.

Cesta od vraku *Andrea Dorii* k hladině proběhla bez problémů, klidná ale nebyla, zvláště na začátku, když se lano začalo s četnými záškuby napínat, a pak na konci, kdy náklad ztratil plovatelnost. Zručná osádka *Monkfishe* k desce připevnila několik velkých bójí, aby o ni po tom všem ještě nakonec nepřišli, pak ji ovázala několika dalšími lany a pomocí velkého jeřábu na zádi ji vyzvedla na palubu.

Když se Austin zadíval na neškodně vypadající blok kamene, který nyní spočíval na dřevěné paletě, jen stěží dokázal uvěřit, že zapříčinil tolik těžkostí a připravil o život tolik lidí. Na první pohled mu připomínal obrovitý náhrobní kámen. Vzhledem k tomu, kolik lidí jeho vinou zemřelo, by snad ani jinak vypadat neměl, řekl si v duchu. Kámen byl trochu delší než vysoký muž, přibližně lidským rozměrům odpovídala i jeho šířka a tloušťka. Austin poklekl a přejel po jeho povrchu dlaní. Jak kámen pomalu osychal, ztrácel svou tmavou, skoro černou barvu a šedl. Austin se zadíval na hieroglyfické nápisy, nedávaly mu ale žádný smysl. Nic z toho všeho mu nedávalo smysl.

Několik členů posádky kámen přikrylo jakousi ochrannou fólií a pak nepromokavou plachtou. Malý vidlicový zdvižný vozík poté desku pro jistotu dopravil do skladovacího prostoru. Po téměř padesáti letech strávených v útrobách vraku a nešetrném vyzdvižení sice nevypadala nikterak křehce, nechtěl ale riskovat. Představa, že by se měla náhodou rozbít na tisíc malých kousků, se mu ani trochu nelíbila.

Donatelli se smutkem v očích sledoval, jak deska mizí ve skladišti. „Tak pro tohle museli všichni ti lidé zemřít...“

„Zabíjení ještě neskončilo,“ řekl mu na to Austin pochmurně s pohledem upřeným do mlhy, která kolem lodě tvořila žlutošedou stěnu pohlcující zvuky i světlo. Teplota už poklesla nejméně o deset stupňů. Podle Angelova popisu musel být *Andrea Doria* před srážkou se *Stockholmem* zahalen úplně stejně. Při té představě se otřásl.

„Pojďme si promluvit s kapitánem,“ řekl a následován Zavalou zamířil nahoru na můstek.

Když vstoupili do kormidelny, vyzval je McGinty, aby přistoupili k obrazovce radaru. Na zeleném pozadí blikal jakýsi bílý bod. Austin překvapeně zamrkal. Možná jsem byl pod vodou příliš dlouho, kmitlo mu hlavou. Blikající tečka se posouvala rychlostí, která spíš než plavidlu odpovídala letadlu.

„Pluje ta loď tak rychle, jak se domnívám, nebo se mi to jen zdá?“ zeptal se Zavala.

„Žene se jako uragán,“ zabručel McGinty.

Austin na obrazovku poklepal prstem. „To budou zřejmě naši nezvaní hosté.“

McGintyho oči se zlostně zaleskly. „Když se do chudinské čtvrti v Jižním Bostonu, kde jsem vyrůstal, přiřítila policejní lítačka, vždycky začalo pár lidí zdrhat. A když policajti někoho z nich drapsli, pokaždé pak na stanici zjistili, že je na něj z nějakého důvodu vypsaný zatykač. Každému, kdo neměl čisté svědomí, stačilo zahlédnout maják na střeše auta, a už zdrhal. Vsadím se, že tohle je týž případ.“

„Kdo je čistý, zbytečně neutíká,“ prohlásil souhlasně Austin. Poblikávající bod se přiblížil k radarovému odrazu nějaké jiné lodě plující týmž směrem a minul ho tak rychle, jako by druhé plavidlo stálo. „Počítám, že tihle zdrhají asi padesáti uzly.“

McGinty si pro sebe tiše hvízdnul. „Tohle vypadá na velkou loď. Neznám ale žádné takhle velké plavidlo, které by se dokázalo pohybovat tak rychle.“

„Já ano. Říká se tomu rychloloď. Je to poměrně nová konstrukce. Vyrábí je společnost jménem Thornycroft and Giles. Používá monolitní trupy s propulzními tryskami, které eliminují vrtulovou kavitaci. Dokonce i ve verzi kontejnerové lodě dokáže plout rychlostí pětačtyřiceti uzlů. Lodě posledního typu by mohly být možná ještě rychlejší. Kapitáne, nevšiml jste si těsně před útokem nějakého většího plavidla?“

„Tohle je dost frekventované místo,“ řekl McGinty a posunul si čepici do čela, jako by to mohlo pomoci jeho paměti. „Viděl jsem spoustu různých lodí, většinou rybářských. Některé pluly na oceán, jiné se z něj vracely. Ale jestli jsme zahlédli přímo tuhle? Možná. Jedna pěkně velká se poflakovala asi míli odtud, pak se ale ztratila v mlze. Neměl jsem čas si ji prohlídnout, měl jsem plné ruce práce.“

„Kdyby se nám podařilo ukecat nějakého státního úředníka, asi bychom zjistili, že jejím vlastníkem je Halcon Industries.“

„Co takhle požádat o pomoc letectvo?“ zeptal se McGinty.

„V takové mlze by to nemělo smysl. A i kdybychom ji našli, co pak? Ke vstupu na její palubu stejně nemáme oprávnění.“

Zavala, který už delší dobu se zakaboněnou tváří jen tiše naslouchal, se vložil do rozhovoru. „Jedna věc mi vrtá hlavou,“ prohlásil. „Ti prevíti věděli, kde jsme a co děláme. Jak to? Vždyť jsme se k tomu rozhodli teprve před několika dny. A nikde jsme to neroztrubovali.“

Austin a McGinty si vyměnili pohledy. „Do téhle operace se postupně zapojilo hodně lidí. Někdo zkrátka utrousil na nevhodném místě poznámku natolik závažnou, že tím vypustil džina z láhve,“ odpověděl mu Austin, sám svým slovům ale nevěřil. Útočníci byli až moc dobře připraveni.

Zanedlouho se zvedl vítr a začal mlhu pomalu odnášet. Donatelli se rozloučil s muži od agentury i kapitánem *Monkfishe* a vrátil se s Antoniem na svou jachtu. Odvážel si i Austinův slib, že bude o veškerém dalším dění průběžně informován.

Monkfish zvedl kotvy a zamířil postupně mizející mlhou k mysu Cod. Ten obepluli a zanedlouho už spatřili světla letadel nad Loganovým letištěm. Minuli ostrůvky, které byly pojmenované po nedalekém bostonském přístavu, a vyvázali se u mola poblíž místního akvária. Austin zavolal Orvillemu nervóznímu nedočkavostí a požádal ho, aby zajistil nějaké větší auto, které by kámen odvezlo. Když pak auto přijelo, nechal desku naložit, spolu se Zavalou do něj nastoupil a odjel na Harvard. Neměl klid, dokud se deska neocitla pod zámkem. Orville prohlásil, že pokud to bude nutné, bude na dešifrování nápisů pracovat celou noc, a pak je vyzval, aby tam zůstali. Austin nabídku odmítl. Oba měli těžký den, byli vyčerpaní a brzy ráno chtěli odletět do Washingtonu. Po lehké večeři a skleničce irské whisky, kterou si dali na dobrou noc s McGintym, zapadli do postele a téměř okamžitě tvrdě usnuli.

*****

Válcovitá prosklená budova, v níž sídlilo vedení agentury, působila na oba pasažéry taxíku prodírajícího se přeplněnými washingtonskými ulicemi jako dlouho očekávané světlo majáku. Austin se Zavalou nastoupili po snídani na malý parník, který zajišťoval spojení uvnitř členitého Bostonského zálivu, vystoupili u Loganova letiště a ještě před polednem přistáli ve Washingtonu. Austina ještě pořád trochu bolela ruka po McGintyho mocném stisku a v uších mu zněla jeho pochvalná slova. Je prý, ujistil ho kapitán, chlap přesně podle jeho gusta.

„Zajímalo by mě,“ vytrhl ho z rozjímání Zavala, „co ti Troutovi chtějí.“

Austin oběma zavolal ještě v noci z vyprošťovacího plavidla a vylíčil jim boj uvnitř vraku i vyzvednutí kamenné desky. Gamay mu pak sdělila, že mají s Paulem nějaké nové informace, o které by se s nimi chtěli příštího dne podělit. Austin byl příliš unavený, a tak se ani nezeptal, o co jde.

Když Austin a Zavala dorazili, Troutovi už čekali s Hiramem Yaegerem v soukromé konferenční místnosti, v níž se uskutečnilo jejich první setkání. Rudi Gunn dorazil o minutku později a oznámil přítomným, že Sandecker se šel najíst do Bílého domu. Viceprezidenta by prý admirál odpálkoval, pozvání samotného prezidenta ale odmítnout nemohl.

Schůzku zahájila Gamay. „Všichni už jste byli informováni, takže své dobrodružství v yucatánské džungli detailně rozebírat nebudu. Jak víte, objevili jsme s profesorem Chi skladiště ukradených mayských artefaktů, které čekalo vyvezení ze země. Místo bylo zvoleno tak, aby svou polohou co nejvíce vyhovovalo pašeráky používaným pozemním i vodním cestám. Našli jsme stovky předmětů pocházejících z různých významných nalezišť, z nichž ne všechna jsou archeologům známa. Když profesor Chi prováděl inventarizaci těchto předmětů, převážně keramiky, narazil také na určitý počet kamenných reliéfů, které byly zřejmě pomocí brusek s diamantovými kotouči odříznuty se zdí nějakých mayských budov. *Chicleros* musel zaujmout jejich poněkud neobvyklý motiv, námořní výjev. Profesor vyslovil domněnku, že reliéfy zřejmě pocházejí z chrámových observatoří podobných té, kterou mi ukázal na místě zvaném MIT. Nastal ale problém: kameny nebyly nijak označeny, takže nešlo zjistit, odkud přesně pocházejí."

Když Trout začal rozdávat složky, které s sebou přinesl, odmlčela se. Počkala, až utichne šustění papírů, a pak pokračovala.

„Na první stránce vidíte osm kreseb, jejichž autorem je profesor Chi. Všechno jsou to profily mayského boha Quetzalcoatla, který je rovněž znám pod jménem Kukulcan. Kresby na první pohled vypadají identicky, když se na ně ale zadíváte pozorně, objevíte drobné rozdíly."

„Na téhle jsou poněkud mohutnější čelisti," ozval se jako první Yaeger, který byl známý svým citem pro detail. „A tady zase hustší obočí."

„Nos tohohle chlápka zase vypadá jako po pravém háku," doplnil ho Gunn.

Gamay se usmála jako učitelka pyšná na své žáky. „Jste velmi bystří, pánové. Tyto rozdíly poukazují na určitá konkrétní *místa*. Každé město nebo urbanistické centrum tohoto boha ztvárňovalo trochu jinak."

„Asi tak, jako si Athéňané upravovali sovu, svůj symbol?" zeptal se Austin. „Správně. Tento bůh ale také představuje planetu Venuši."

Austin se v křesle netrpělivě zavrtěl. Čekal, že uslyší informace, které budou mít k celému případu přímý vztah, nikoli přednášku o mayském náboženství.

„Gamay, to všechno je velmi zajímavé," řekl, aniž by se pokoušel zakrýt svou netrpělivost, „nechápu ale, kam tím směřuješ."

Věnovala mu odzbrojující uličnický úsměv. „Všechny ty tváře tvořily součást reliéfů s námořním motivem."

Austin se v tu ránu přestal nudit. Naklonil se dopředu. „F*énické* lodě?"

„Zatím nemůžeme jednoznačně říci, jestli byly fénické, či nikoli. Ale jinak ano, ty kresby představují detaily z reliéfů zobrazujících událost, jejíž popis už jme viděli, plavbu podivných lodí a uvítání jejich podivných posádek Mayi."

Pak si vzal slovo Paul. „Profesor Chi už dříve vyslovil názor, že ty reliéfy zřejmě pocházejí z chrámových observatoří. Pokusil se proto zjistit z kterých. Střední Amerika je sice mayskými observatořemi doslova poseta, ale pouze osm z nich, pokud vím, má ve své výzdobě takový námořní motiv."

„Takže máte osm identických observatoří," řekl Austin, „každou jinde, jsou zasvěceny Venuši, jejich prostorová orientace souvisí s jejím cyklem a všechny mají nějaký vztah k jakési záhadné flotile."

„Přesně tak," odpověděla Gamay, „přičemž velmi důležité je právě to číslo osm." Když si všimla, že se na ni všichni dívají nechápavě, pustila se hned do vysvětlování. „Quetzalcoatl a Kukulcan představovali vtělení nejdůležitějšího mayského boha, tedy Venuše. Mayové dokázali pohyb této planety na obloze velmi přesně zaznamenávat. Věděli, že planeta během svého cyklu na osm dní mizí. Věřili, že se v té době nachází v podsvětí. Používali některé architektonické prvky jako ukazatele dráhy Venuše a některých dalších nebeských těles po obloze. Dveřní otvory, sochy, sloupy. Orientovali podle nich také některé ulice. Profesor Chi se domnívá, že tyto observatoře byly součástí nějakého velkého plánu. Mapy. Snad dokonce jakéhosi primitivního počítače postaveného za účelem vyřešení nějakého problému."

„Třeba problému týkajícího se těch fénických, pardon, těch dosud neidentifikovaných lodí?" zeptal se Austin.

„Ano,“ odvětil místo Gamay její muž. „Když otočíte stránku, naleznete mapu. Je na ní vyznačena poloha všech osmi observatoří.“

Opět zašustily papíry.

„Pokusili jsme se jednotlivé observatoře spojit paralelními čarami. To, co vzniklo, ale nedávalo žádný smysl. Když už jsme si zoufalstvím rvali vlasy, zavolal profesor Chi. Vrátil se do města, aby si doplnil zásoby, a zjistil, že se po něm sháníme. Tak jsme mu řekli, že tápeme ve tmě, v níž podle nás něco určitě je, a že potřebujeme jeho pomoc.“

„Složky, stránka číslo tři, pánové,“ vzal si slovo zase Paul. „Profesor Chi nám tohle poslal faxem z národního muzea. Španělé zničili skoro všechny mayské knihy. Zachovalo se jich jen pár. To je jedna z nich. Drážďanský kodex. Obsahuje podrobné tabulky s polohami Venuše. Údaje k jejich vytvoření poskytly observatoře.“

„Jaký vztah to má k naší záhadě?“ chtěl vědět Gunn.

„Říkáme vám to hlavně proto, abyste si udělali představu, jaký druh informací byl pro Maye důležitý,“ odpověděla Gamay. „Zkuste si představit jejich kněze, jak noc co noc hledí na hvězdy. Shromažďují informace o pohybu nebeských těles, pak, pomocí architektonických prvků tvořících součást týchž chrámů, předpovídají, co planety či hvězdy udělají.“

„Už to chápu,“ vyhrknul Yaeger. „Občas se vyplatí být ve škole šprt. Tvrdíte vlastně, že těchto osm chrámů a jejich výzdoba představují *hardware*. Kodex by pak měl být software, který hardwaru řekne, co dělat.“ Očka mu za skly brýlí s drátěný obroučkami vzrušením těkala. „A když tu analogii trochu posunu, pak *fyzická* podstata softwaru může být pružná, jako třeba u diskety, která tento program obsahuje, ale i pevná či tvrdá, jako například u hard disku.“ „Nebo taky tvrdá jako *kámen,*“ doplnil ho Austin. „Bingo!“ zvolala Gamay. „Ani jsem netušila, že NUMA zaměstnává tolik géniů.“

Austin, jehož zájem byl definitivně probuzen, začal na prstech vypočítávat: *„Za prvé.* Máme tady osm chrámů zasvěcených Venuši. *Za druhé.* Poloha těchto chrámů by nám nějakým způsobem měla pomoci vyřešit hádanku, která se týká těch záhadných lodí a jejich nákladu. *Za třetí.* Mluvící kámen nám řekne, jak to konkrétně udělat.“

„Dlouho jsem si nebyla jista. Pak ale dneska ráno zavolal Orville. Našel na té desce tytéž obličeje. Všech osm. Ve složkách najdete fax se snímkem desky. To, co je do jejího povrchu vytesáno, by se dalo rozdělit do tří základních kategorií. Reliéfy znázorňující přistání lodí a slovní popis této události představují první dvě.“

„Tuší někdo, proč se jednu z lodí chystá sežrat ten velký had?“ zeptal se Zavala, když si fax prohlédl.

„To je právě ta třetí kategorie,“ řekla na to Gamay. „Ty ryté piktografy říkají *kde*, reliéfy lodí *co*, had nám oznamuje jak. Podívejte se na toho Kukulcana. A řekněte mi, co vidíte.“

„Hlavně peří,“ odpověděl po chvíli Gunn.

„Ne,“ ozval se Yaeger. „Je v tom něco jiného. Peří je zavádějící. Podívejte se na jeho čelisti. Je tam nějaká mřížka či co.“

„Bravo,“ pronesla pochvalně Gamay a zatleskala. „Náš počítačový guru se právě stal třídním premiantem.“

„Jenže já netuším, jak jsem si tu čest zasloužil,“ prohlásil Yaeger a bezradně pokrčil rameny. „Ať se propadnu, jestli vím, o čem to vlastně mluvím.“

„Prostudujte si pečlivě další stránku. Je na ní obrázek jednoho z těch chrámů. Je docela typický. Kruhový půdorys, nahoře ochoz, dole vlys. Všimněte si těch úzkých svislých štěrbin. Předpokládáme, že hrály roli při nějakých astronomických výpočtech. Došli jsme k závěru, že byly orientovány tak, aby se v jejich prodloužení nacházela Venuše, a to v okamžiku svého východu či západu. Nejprve ani to nedávalo žádný smysl, pak ale Paula napadlo, že bychom se na ty chrámy mohli pokusit podívat *shora*, jakoby z letadla.“

Paul zvedl poslední stránku a navázal na svou ženu. „Když jsme vedli z každé štěrbiny čáru, proťaly se v jednom jediném bodu.“

„To mě podržte,“ řekl udiveně Yaeger. „To je stejný systém čar jako v tlamě toho opeřeného hada.“

Gamay přikývla. „Začala jsem o těch liniích uvažovat, když jsem si uvědomila, že mi připomínají amulet, který mi jednou ukázal profesor Chi. Čelisti Kukulcana.“

„Nemluvili jsme náhodou o tom,“ vložil se do hovoru Gunn, „že se Kolumbus na nějakou takovou mřížku spoléhal?“

„Správně,“ odvětil Paul. „Podle Orvilleho teorie se Kolumbus pokusil použít tenhle kámen, od začátku se ale potýkal s jedním problémem. Věděl, že podle desky by mohl najít poklad, nedokázal ale rozluštit ty nápisy. Všechno si proto obkreslil a nákresy si vzal na *Niňu.* Zřejmě doufal, že později najde někoho, kdo mu to přeloží.“

Austina při prohlížení křížících se linií něco napadlo. „V dobách, kdy se plavil Kolumbus, se při navigování používaly mapy, na kterých byl vždy systém rovných čar, takzvaných loxodrom. Když se někdo rozhodl vypravit ze Španělska třeba na Hispaniolu, našel si linii, která znamenala nejpřímější cestu, a stanovil podle ní potřebný kompasový kurz. Pokud ho neodnesly stranou větry a proudy, skončil nakonec, kde chtěl. Kolumbus možná došel k mylnému závěru, že tyhle čáry jsou loxodromy. Mayská věda byla na mnohem vyšší úrovni, než tušil. Pokusili jste se to přenést na mapu?“

„Ano,“ odpověděl Paul. „Nejprve to k ničemu nevedlo. Oběžná dráha Venuše se totiž vzhledem k pozemskému pozorovateli za ty roky posunula. Museli jsme si trochu pohrát s počítačem. Vypočítali jsme, že jestli se má někde něco nacházet, tak v místě, kde se *začínají* rozvírat hadovy čelisti. Jak pluje ta loď.“

Austin už měl ale připravenu další otázku. „Jak dlouho to, podle vás, Halconovi potrvá, než to zjistí taky?“

Troutovi si vyměnili pohledy. „Objevily se zprávy,“ řekl Paul, „že v některých muzeích došlo ke krádeži Kolumbových listin a různých mayských dokumentů. Předpokládám, že Halcon už je blízko, kámen ale máme my, a navíc víme, jak ho použít.“

„Měli bychom sebou ale hodit. Halcon totiž může být chytřejší, než si myslíme,“ prohlásil Austin.

Gunn si odkašlal a srovnal před sebou všechny papíry. „Neuraž se, Kurte, ale než se vrhneme do Kukulcanova chřtánu, možná bychom si měli ujasnit, o co tu vlastně jde. Počínaje Halconem a důvodem, proč dělá tolik potíží.“

„Chápu, kam míříš. Dobrá, začnu třeba já. Moje teorie je následující. Halcon, stejně jako Kolumbus, chce ten fénický poklad, který byl odvezen z Kartága. Informace o jeho existenci a snad i návod k jeho nalezení se mohou nacházet na kterémkoli předmětu, který dokládá předkolumbovský kontakt. Nechce, aby se o pokladu kdokoli dověděl, a tak ničí veškeré důkazy o tomto kontaktu a zabíjí všechny, kteří o něm vědí nebo by mohli vědět.“

„Ta tvoje teorie podle mě celkem sedí,“ řekl na to Gunn, „není ale úplná. Požádal jsem Yaegera, aby o Halconovi sehnal co nejvíce informací. Řekni nám o jeho financích, Hirame.“

Yaeger se zadíval na počítačový výjezd, který ležel před ním na stole. „Když sečteme rodinné jmění a hodnotu jeho firem, dělá to miliardy, a to je jen velmi opatrně učiněný odhad.“

„Děkuji, Hirame. Právě to mi vrtá hlavou, Kurte. Proč by se Halcon tak namáhal, vraždil, posílal lidi, aby se s tebou poprali v *Doriovi*, a pokoušel se ukradnout takzvaný mluvící kámen, jen aby našel nějaký poklad, ať už je bůhvíjak ohromný? Má víc peněz, než by kterýkoli normální člověk vůbec chtěl mít.“

„Už sis možná odpověděl sám,“ odvětil Austin. „Řekl jsi *normální* člověk. Podle toho, co nám Zavala vyprávěl o té popravě na hřišti, soudím, že Halcon asi normální nebude.“

„Tuhle možnost jsem zvážil taky. Domnívám se ale, že seňor Halcon je asi trochu složitější člověk. Není jen tak obyčejný bohatý a nudící se výstředník, který pátrá po pokladu, protože ho to prostě baví. Hirame, můžeš nás seznámit i s dalšími informacemi, které máš na toho chlapa?“

Yaeger si pošoupnul na nose brýle a spustil: „Francisco Halcon se narodil ve Španělsku. Je to starý rod, s kořeny sahajícími hluboko do minulosti. Jméno *Halcón*, což znamená ‚sokol‘, zřejmě rodina začala používat až později, původní jméno se mi ale nepodařilo vypátrat. Chodil do drahých soukromých škol ve Švýcarsku, univerzitu ale vystudoval v Anglii. Je to oxforďák,“ řekl Yaeger s úsměvem. „Pak se stal toreadorem. Říkal si El Halcon. Nevedl si špatně, musel toho ale nechat.

Jeho odchod provázel skandál. Údajně totiž napustil špičku svého meče jedem, aby býk zemřel, i kdyby se mu ho nepodařilo smrtelně zranit.“

„To na absolventa Oxfordu není moc sportovní chování,“ prohlásil Austin s rádoby britským akcentem.

„Jo, něco podobného by člověk čekal spíš od někoho z Cambridge,“ dodal k tomu Zavala.

Yaeger jen pokrčil rameny. „Když opustil arénu, zapojil se do rodinného podnikání. Halconové měli před válkou a během ní velmi těsné vztahy s diktátorem Frankem a nejvyššími armádními představiteli. Vydělali spoustu peněz ve zbrojním průmyslu. Když Franco zemřel, do země se vrátil král a opětovně nastolil demokracii, dostaly se podnikatelské aktivity Halconu pod drobnohled. Vznikla určitá podezření. Podle Interpolu byl možná Halcon napojen na jednu zločineckou organizaci. Opustil zemi a přesunul se do Mexika, kde jedna rodinná větev Halconu, která se za mořem usadila už v době španělského dobývání Ameriky, vlastnila hromadu podniků. Halcon převzal obchodování se Spojenými státy, pomocí peněž a svého vlivu si vytvořil řadu užitečných známostí a během krátké doby získal americké občanství.“

„Podle toho, jak vypadají jeho společnosti v San Antoniu, soudím, že si nevedl špatně,“ řekl na to Zavala. „Ztělesnění amerického snu,“ doplnil ho sarkasticky Gunn. „A to ve více ohledech,“ pokračoval Yeager. „Jeho oficiální podnikatelské aktivity slouží pouze jako zástěrka pro špinavé operace na obou stranách hranic. Je podezírán z organizování pašování drog a podporování nelegální imigrace.“

„To by znamenalo, že je jedna ruka s mexickými vládnoucími kruhy,“ prohlásil Zavala. „Jejich pozornosti neunikne žádné větší podnikání, ať už legální, či nikoli.“

„Což zcela koresponduje se způsobem, jakým se Halconovi chovali ve Španělsku i Spojených státech,“ řekl Austin. „Padla jakákoli zmínka o tom bratrstvu?“

„Jak jsem již řekl,“ odpověděl Yaeger, „byl zřejmě spjat s jednou španělskou zločineckou organizací. Mohlo by se jednat o jeden a tentýž spolek, potvrzeno to ale nemám.“

„A co ten komplex, který jsem viděl v San Antoniu?“ zeptal se Zavala. „Co jsi zjistil o něm?“

„Je vlastnictvím jedné z jeho korporací. Vše je naprosto legální, alespoň podle místních úřadů. Je tam považován tak trochu za podivína, ale bohatého podivína, takže když si chce postavit soukromý lunapark, proč mu v tom bránit? Mimochodem, v plánech toho komplexu je to hřiště uvedeno jako fotbalové.“ „To, co jsem viděl, fotbal ani v nejmenším nepřipomínalo,“ řekl na to Zavala odměřeně.

„Místní občas slyší nějaké exploze a čas od času je tam na silnici trochu rušno, jinak je to ale údajně dobrý soused, který řádně platí daně.“

„Hiram si to nejlepší nechal na konec,“ prohlásil Gunn.

„Než jsem se prohrabal všemi společnostmi a vzájemně provázanými korporacemi a nadacemi, zabralo to spoustu času, výsledek se ale dostavil. Halcon Industries se už roztáhl po celém americkém jihozápadu a Kalifornii. Kontroluje banky, obchodování s nemovitostmi, politické představitele, noviny, vše, co se dá koupit.“

„Evidentně se snaží zvětšit svou moc i majetek,“ řekl Austin. „Tím se ale nijak neliší od kterékoli další korporace s armádou lobbistů.“

„Je zajímavé, že jsi použil právě slovo *armáda,*“ navázal na jeho slova Gunn. „Ani nevím, jak mě to napadlo, ale nechal jsem si pár informací prověřit kluky z protiteroristického oddělení. Okamžitě zjistili, že něco smrdí. Jednu z Halconových společností identifikovali jako firmu, která nakupuje zbraně z České republiky a Číny.“

„Jaké zbraně?“

„Už jsi to vlastně řekl. Pro armádu. Cokoli od pěchotních pušek po tanky. Taky řízené střely. SAM. Protitankové. A podobné věci. Z protiteroristického tam někoho poslali, našel ale jenom prázdné kanceláře.“

„Kam všechny ty hračky směřovaly?“

„Konkrétně? To nikdo neví. Obecně do severního Mexika, na americký jihozápad, do Kalifornie.“

„Zbraně, které jsi jmenoval, stojí peníze. *Spoustu* peněz.“

Gunn přikývl. „Dokonce i miliardář se finančně vyčerpá, když nakupuje tolik zbraní, že by se s tím dala začít revoluce.“

Po Gunnově posledním slovu se v místnosti najednou rozhostilo ticho.

„*Madre mia*“ zašeptal Zavala. „Ten poklad. Halcon potřebuje ten poklad, aby mohl uskutečnit svůj záměr.“

„Právě to jsem měl na mysli,“ pronesl Gunn tiše. „Zní to bláznivě, vypadá to ale, že plánuje něco na způsob kombinovaného vojenského a politického převratu.“

„Existuje nějaký náznak, kdy by k tomu mělo dojít?“ zeptal se Austin.

„Podle mě brzy. Hiramovi informátoři zjistili, že z mnoha evropských měst tečou peníze do švýcarských bank a jejich prostřednictvím pak končí v kapsách obchodníků se zbraněmi. Jestli Halcon nechce dostat z banky oznámení, že přečerpal kredit, bude muset co nejdříve něco podniknout. Což znamená, že se za tím pokladem bude hnát jako divý.“

„A co naše vlastní ozbrojené síly?“

„V plné pohotovosti. Když ho ale zastavíme násilím, odskáče to spousta nevinných.“

„Existuje ještě jeden způsob, jak ho zastavit,“ prohlásil Zavala. „Nebude poklad, nebude revoluce.“

„Díky Paule, díky Gamay, odvedli jste s Orvillem dobrou práci a nasměrovali nás správným směrem,“ poděkoval Troutovým Austin. Pak se vztyčil a přejel pohledem všechny přítomné. „A teď jsme na tahu my,“ pronesl odhodlaně s úsměvem, který nevěstil nic dobrého.

*****

Velká a elegantně zařízená jídelna se topila ve tmě, jen u jednoho stolu svítila lampa. Angelo Donatelli kontroloval jídelníček na příští den. Restaurace byla vyzdobena v duchu jeho milovaného Nantucketu, na rozdíl od ostatních podniků tohoto typu ale jednotlivé předměty nepocházely od zásilkových společností nabízejících zboží přes internet. Harpuny a obrovité nože zavěšené na stěnách opravdu kdysi sloužily k lovu a porcování velryb a všechny obrazy plachetnic byly skutečně originály. Antonio seděl naproti Donatellimu a na sněhobílém ubruse měl roztáhnuty noviny. Občas jeden z nich natáhl ruku a usrkl ze skleničky amaretto. Byli přesvědčeni, že jsou sami. Až do chvíle, kdy se ozval tichý hlas: „Pan Donatelli?“

Když Angelo vzhlédl, spatřil těsně za hranicí světla dvě postavy. Jak se, pro Kristovy rány, dostali dovnitř? Vstupní dveře zamykal osobně. Něčí návštěva po zavírací hodině ho sama o sobě nepřekvapovala. Stůl se musel objednávat několik týdnů dopředu, takže někteří lidé zkoušeli všechno možné, jen aby nemuseli čekat tak dlouho. Hlas mu navíc zněl povědomě, takže dospěl k závěru, že se asi jedná o některého z jeho zákazníků.

„Já jsem Angelo Donatelli,“ odpověděl s obvyklou zdvořilostí. „Obávám se, že jste přišli pozdě, už máme zavřeno. Když přijdete zítra, vrchní udělá, co bude v jeho silách, aby vás uspokojil.“

„Uspokojilo by mě, kdybyste řekl svému příteli, ať vyndá zbraň a položí ji na stůl.“

Antonio sáhl k pouzdru, které měl zavěšeno v podpaží, vyndal svůj revolver a pomalu ho položil před sebe.

„Jestli jste nás přišli vykrást, i na to je pozdě,“ prohlásil Donatelli. „Tržba už je dávno v bance.“

„My jsme vás nepřišli okrást. My vás přišli zabít.“

„*Zabít* nás? Vždyť ani nevíme, kdo jste.“ Jeden z mužů místo odpovědi vstoupil do světla, uchopil Antoniovu zbraň a zastrčil si ji za opasek. Byl štíhlý, snědý a na sobě měl černou jednodílnou kombinézu. Donatelli se na chvíli zadíval na pistoli s tlumičem, ta mu ale ani tak nevadila. Byl to mužův obličej, co zapříčinilo, že mu přeběhl mráz po zádech. Tu tvář viděl ve snu. Ne. To nebyl sen. To byla *noční můra.* Vzpomínka na letmý pohled na vraha, jak hluboko v útrobách umírající lodě hledí jeho směrem. Ta vzpomínka byla pořád stejně živá, třebaže od té doby už uplynulo více než čtyřicet let. „Viděl jsem vás na *Andrea Doriovi,*“ řekl Donatelli udiveně. Na mužových úzkých rtech se objevil chladný úsměv. „Máte dobrou paměť na obličeje,“ odvětil. „To byl ale můj otec. Už je mrtvý. Svěřil se mi, že tenkrát v noci v lodní garáži vycítil přítomnost ještě někoho dalšího. Ale vy a já si nejsme úplně cizí ještě z jiného důvodu. Jednou jsem vám telefonoval.“

Donatelli si okamžitě uvědomil, o jaký telefonát šlo. Někdo ho tenkrát vzbudil uprostřed hlubokého spánku a začal mu i jeho rodině vyhrožovat.

„Bratrstvo," zašeptal.

„Máte taky dobrou paměť na jména, jak vidím. Škoda, že jste si nezapamatoval mé varování, co se vám stane, jestli nebudete držet hubu. Za normálních okolností na plnění běžných úkolů své organizace nedohlížím, vy jste mi ale způsobil celou řadu potíží, starý pane. Vzpomínáte si na má slova?"

Donatelli jen mlčky přisvědčil. Na odpověď měl v ústech příliš sucho.

„Dobrá. Dovolte mi, ať to nejprve zopakuji. Varoval jsem vás, že jestli budete o té noci na *Andrea Doriovi* mluvit, půjdete do hrobu s vědomím, že jste zodpovědný za smrt všech členů vaší rodiny, které se nám podaří najít. Synů. Dcer. Vnoučat. Každého. Že rodina Donatelliů přestane existovat a že jedinou připomínku toho, že kterýkoli její člen někdy vůbec žil, bude představovat řada náhrobků na hřbitově."

„Něco takového přece nemůžete udělat!" vykřikl Donatelli, kterému se náhle vrátil hlas.

„Můžete z toho vinit jen sám sebe. Šlápnul jste do vosího hnízda. Nikdo vás nenutil, abyste mluvil s lidmi z té agentury."

„*No,*" promluvil poprvé Antonio. „Rodina měla být ušetřena. To bylo součástí dohody."

Angelo pohlédl na svého bratrance. „O čem to mluvíš?"

V Antoniově ztrhaném obličeji se zračil pocit viny.

„Váš bratranec se asi nezmínil," řekl muž, „že pro mě pracuje. Nejdříve odmítl, netušíte ale, jak moc se mu stýská po vlasti. Slíbili jsme mu, že když nás bude pravidelně informovat o všem, co NUMA podniká, což samozřejmě zjistí od vás, na oplátku vyřešíme všechny jeho problémy se sicilskými úřady."

„*Sí,*" řekl Antonio zdrceně s čelistí tak vystrčenou, že připomínal Mussoliniho. „Ale rodina ne. A že se budu moci vrátit na Sicílii. Tak zněla dohoda."

„Já držím slovo. Jen jsem vám neprozradil, že se na Sicílii vrátíte v rakvi. Ale první na řadě jste vy, pane Donatelli. *Arrivederci.*"

Antonio se prudce vztyčil a s výkřikem plným vzteku se vrhnul před svého bratrance. Pistole v ruce muže trochu poskočila a ozvalo se tiché *pch*, mnohem tišší než klapnutí dveří. Na Antoniově košili vykvetla rudá skvrna a on se svezl na podlahu. Pistole promluvila znovu.

Tentokrát už se do rány neměl kdo vrhnout, a tak střela zasáhla Donatelliho do prsou. Náraz byl tak prudký, že Donatelli se i s křeslem převrátil dozadu. Antonio v té chvíli natáhl ruku a z pouzdra, které měl připevněné ke kotníku, vytáhl šestipalcovou Berettu. Opřel se o loket a zamířil na Halcona. Pak se mu ale přesně uprostřed čela objevila malá kulatá díra a jeho tělo znovu kleslo k podlaze. Kulka, kterou ještě stihnul vypálit, neškodně prolétla vzduchem.

Ze tmy vystoupila druhá postava. Od hlavně pistole, kterou svírala v ruce, se dosud kouřilo. Neznámý lhostejně pohlédl na muže, kterého právě zabil, a tiše pronesl: „Nikdy nevěřte Siciliánovi."

„Dobrá práce, Guzmane. Měl jsem tušit, že nakonec zradí. Posedávání v kanceláři mi zřejmě nesvědčí."

„Můžete se zapojit do likvidace zbytku rodiny," řekl mu na to Guzman.

„Ano, to bych rád. Bude to ale muset počkat, bohužel. Máme na práci důležitější věci." Pak obrátil svou pozornost k Angelovi. „Škoda, že jste to nemohl slyšet, Donatelli. Rozhodl jsem se dát vaší rodině ještě trochu času. Nejdříve musíme uklidit ten svinčík, který jste pomohl udělat. Ale nezoufejte. Se svými drahými se v pekle shledáte velmi brzy."

Z ulice začaly do restaurace doléhat hlasy udivených kolemjdoucích, kteří zaslechli Antoniův výstřel. Halcon se ještě jednou podíval na nehybná těla a pak i se svým zjizveným společníkem zmizel ve tmě.

46 KAPITOLA

Guatemala

„Jak starý že je tenhle letoun?“ Zakřičel Austin ve snaze přehlušit řev motoru.

„Asi tak padesát let, plus minus něco,“ zahulákal Zavala. „Majitel tvrdí, že všechny součástky jsou ještě původní. Nové jsou snad jen ty hrací kostky, co se kývají pod zpětným zrcátkem.“ Když spatřil Austinův výraz, spokojeně se usmál. „Jen tě houpu, Kurte. Všechno jsem zkontroloval. Motor prošel tolikrát generálkou, že s tím původním už prakticky nemá nic společného. Doufám, že až takhle zestárneme my, budeme ve stejně dobrém stavu.“

„Jen jestli se takového věku vůbec *dožijeme,*“ pronesl Austin skepticky s pohledem upřeným na nehostinnou krajinu, která k přistání mnoho míst nenabízela.

„Jen se neboj, starý brachu. De Havilland Beaver je jedno z nejlepších letadel, která kdy byla pro použití v takovém terénu postavena. Tahle bedna je tuhá jako tank.“

Austin pohlédl na plastikového svatého Kryštofa přichyceného gumovou přísavkou k přístrojové desce, svezl se na opěradlo sedadla a založil si ruce na prsou. Když předtím prohlásil, že by si měli sehnat něco nenápadného, netušil, že to bude tenhle obstarožní beaver, rachotina s tvary připomínajícími spíše krabici od bot, dvoulistou vrtulí a tupým neaerodynamickým čumákem. Chtěl jen něco jiného než armádní vrtulník, s nímž by do vzdušného prostoru zemí sousedících s Mexikem nemohl bez povolení proniknout. Nežádoucí pozornost by svým tyrkysovým nátěrem a z dálky viditelným označením vzbudil i kterýkoli letoun poskytnutý vlastní agenturou.

Beaver našli ukrytý pod plachtou, jakou používají malíři pokojů, aby nic nezacákali, v temném rohu jednoho polorozpadlého hangáru na okraji letiště v Belize. Zavalovy oči se okamžitě rozzářily jako vánoční *luminarias.* Nervózně si začal mnout ruce. Už se nemohl dočkat, až si sedne do kokpitu. Austina okamžitě napadlo, že na světě existuje zřejmě jen jedno letadlo, které by u Zavaly dokázalo vzbudit podobně nadšenou reakci. Stroj bratří Wrightů je ale naštěstí v muzeu, kam ostatně patří i tahle starožitnost.

Belizan, který letoun vlastnil, vypadal podobně vychrtle a hladově jako Shakespearův Cassius. Hovořil téměř šeptem a v jednom kuse se ohlížel přes rameno, jako by očekával nějakou nezvanou návštěvu. Austinovi jej doporučil jeden jeho bývalý kolega od CIA, který byl nasazován do přísně tajných operací na podporu Contras v boji proti sandinovcům. Z jeho nenápadných poznámek o přepravě nějakých zásilek a tajných přistávacích plochách bylo zřejmé, že oba americké zákazníky považuje za pašeráky drog. Vzhledem k množství pochybných operací, které CIA ve Střední Americe podnikala, se ani nebylo čemu divit. Na nic se neptal, jen trval na tom, aby u něj jako bezpečnostní záruku zanechali, a to v dolarech, částku, která by sama o sobě stačila na zakoupení Boeingu 747. Zatímco bankovky pečlivě přepočítával, aby se ujistil, že ho neošidili, kladl jim na srdce, aby nezapomněli na to, že Guatemala má vůči Belize územní nároky, a aby se snažili co nejvíce splynout s terénem. Austin znovu pohlédl na stařičký letoun a namítl, že něco takového bude vzhledem k nátěru kanárkovou žlutí asi nemožné, muž ale jen pokrčil rameny, strčil si bankovky do kapsy a zmizel.

Austin musel připustit, že tenhle stroj se pro jejich záměr hodí víc než nějaký modernější a nápadnější letoun. Nebyl to zrovna Concorde. Při cestovní rychlosti stopětadvaceti mil za hodinu ale cesta poměrně příjemně ubíhala a zároveň letěli přesně tak rychle, aby mohli ze vzduchu vše pod sebou pozorně sledovat. A co víc, letoun byl zkonstruován tak, že pro start i přistání nepotřeboval víc než jen malý plácek nebo trochu vody.

Zavala držel stroj ve výšce necelých tří tisíc stop. Letěli nad Peténem, lesnatou severní částí Guatemaly, která se jako cizorodý prvek ve tvaru trochu kostrbatého čtverce zařezávala do mexického území. Rovinu časem vystřídaly nízké kopce, mezi nimiž se vinuly řeky a jejich přítoky. Kdysi tu na četných místech žili Mayové, kteří tyto řeky používali pro přepravu zboží mezi jednotlivými městy. Několikrát dokonce mezi stromy zahlédli šedivé ruiny. Na jihu se z oparu vynořily vzdálené vrcholky Mayského pohoří. Austin měl na kolenou podložku s mapou, na níž

ležela průsvitná fólie s předkreslenou soustavou čar. Průběžně do ní vynášel trasu letu. Co chvíli se zahleděl na kompas a ověřil si polohu podle přístroje pro satelitní navigaci.

„Blížíme se k průsečíku, k místu, kde se začínají rozevírat čelisti," řekl a ukázal prstem na mapu. Pak se podíval na hodinky. „Budeme tam za třicet vteřin." Znovu se zadíval ven. Letěli právě nad řekou, která se klikatila jako stužka na balíčku pod vánočním stromečkem. Za okamžik se údolí rozšířilo a on přímo před letounem spatřil malé jezero. Ukázal na třpytící se vodní plochu a prohlásil: „Tady je to. Čelisti Kukulcana."

„Měli jsme si s sebou vzít ponorku," řekl mu na to Zavala.

„Párkrát to jezero obleť. Jestli se nedostaneme do protiletadlové palby, tak tu kraksnu pak posaď na vodu."

Zavala dýchl na své sluneční brýle, přejel jejich skla několikrát rukávem a pak si je zase nasadil. Vztyčeným palcem naznačil souhlas a pak přešel do tak prudké klopené zatáčky, že se horizont téměř změnil ve vertikálu. Zavala přistupoval k řízení čehokoli, ať už to byla ponorka či letoun postavený v době, kdy Harry Truman coby prezident vstupoval do svého prvního funkčního období, úplně stejně - představoval kombinaci mladého pilota F-16 a znuděného stařík a v kokpitu práškovacího letadla.

Jezero ze vzduchu vypadalo jako obrovské k nebi upřené oko. Mělo oválný tvar a přibližně v místě, kde by se v oku nacházela zřítelnice, vystupoval z jeho hladiny malý ostrov. Ten neměl na délku více než půl míle a na šířku slabou čtvrtinu. Řeka se těsně před jezerem stáčela do strany, pokračovala dále v oblouku kolem něj a pak se spojovala s říčkou, která z jezera vytékala. Jezero musí být napájeno potoky, které přes stromy nejsou vidět, usoudil Austin.

Beaver jezero obletěl dvakrát, nic neobvyklého ale nespatřili. Protože se všechno zdálo být v pořádku, sklonil Zavala letoun a namířil si to k hladině tak prudce, až to vypadalo, že se do ní chce zapíchnout. Na poslední chvíli s razancí pilota střemhlavého bombardéru přitáhl a dotkl se hladiny tak něžně, jako by ji chtěl prostřednictvím bílých plováků políbit. Chvíli se ještě se dvěma chvosty vodní tříště řítili vpřed, pak ale začali zpomalovat a nakonec se, skoro přesně mezi břehem a ostrovem, zastavili. Když vrtule se zajíknutím znehybněla, rozrazil Austin kopnutím dvířka. Teď, když motor utichl, vládlo v kokpitu až podezřelé ticho. Zavala se spojil s lodí a ohlásil posádce, kde se nacházejí. Austin mezitím vytáhl dalekohled a prohlédl si celé jezero a jeho srázné břehy. Nevynechal samozřejmě ani ostrov. Zdálo se, že jsou sami.

„Vypadá to, že je čistý vzduch," řekl a odložil dalekohled. Pak pohlédl ke středu jezera. „Něco mi na tom ostrově vadí."

Zavala se naklonil přes Austinovo rameno a stáhl si kšilt čepice hlouběji do čela, aby mu do očí nesvítilo slunce. „Podle mě vypadá perfektně."

„No *právě.* Jeho poloha je až příliš perfektní. Kdybys proložil jezerem jednu osu od severu k jihu a druhou od východu k západu, ležel by ten ostrov v jejich průsečíku, jako cíl v kříži puškového zaměřovače. Přesně ve středu."

Zavala znovu nastartoval motor a přidal tolik plynu, aby mohli plout pomalu po hladině. Pak motor zase vypnul a nechal letoun setrvačností připlout blíže k ostrovu. Když poté hodili do vody kotvu, zjistili podle délky lana hloubku jezera. V těch místech činila více než sto stop. Nafoukli gumový člun, nasedli do něj, chopili se pádel, během chvilky překonali krátkou vzdálenost, která je od ostrova dělila, a vytáhli člun na bahnitý a trávou porostlý břeh. Ostrov mohl mít podle Austinova odhadu průměr tak třicet stop. Vypadal jako znetvořený krunýř nějaké gigantické želvy. Hned u břehu začínal ostře stoupat a jeho vrchol ležel asi patnáct stop nad hladinou. Zavala se bez váhání začal prodírat hustým kapradím a keři ke středu ostrova. Těsně před vrcholkem ale náhle vykřikl a uskočil, jako by se pokoušel vyhnout úderu nějakého neviditelného protivníka.

Austin okamžitě zpozorněl a sáhnul po pistoli. „Co se děje?" zeptal se. Joe asi málem šlápl na zmiji, byla první věc, která ho napadla.

Zavala se rozchechtal a vyplašil tak nějaké bílé ptáky. Ti se prudce vznesli a zavířili ve vzduchu jako papírové konfety hozené do větru.

„Ostrov je *obsazený,* Kurte. Pojď sem, představím tě panu domácímu."

Austin rychle vyšplhal na pahorek a *zadíval* se na zubaté čelisti, které se na něj šklebily přes listí. Když odsunul šlahouny stranou, objevila se groteskní kamenná lebka, přibližně dvakrát větší než lidská. Byla vytesána do překladu nad obdélníkovým otvorem, který vedl do nějakého hranatého objektu, téměř zcela pohřbeného v měkké hlíně. Plochá střecha byla zakončena zuby připomínajícími cimbuří a samotný otvor zdobila řada dalších lebek, tentokrát už ale menších. Austin vytáhl z pochvy nůž a začal pod otvorem kopat. Postupně otvor natolik zvětšil, že do něj Zavala dokázal strčit hlavu i s rameny.

„Myslim, že se tam dokážu vsoukat," prohlásil Zavala, když pomocí baterky prozkoumal bezprostřední okolí otvoru. Pak se otočil a nohama napřed zmizel ve tmě.

Austin nejprve uslyšel kýchnutí, pak i Zavalova slova: „Skoč pro nějakou roušku. Je tu spousta prachu." Austin místo toho ale otvor ještě trochu zvětšil a prolezl jím.

„Hilton to zrovna není," prohlásil, když se rozhlédl. Jeho slova se ozvěnou vrátila.

Podzemní místnost svými rozměry odpovídala přibližně garáži pro dvě auta. Zdi byly tak silné, že by vydržely i přímý zásah dělostřeleckým granátem. Austin se hlavou téměř dotýkal stropu. Omítnuté stěny byly hladké a plné jakýchsi tmavých skvrn. Na čtyřech místech spatřili podobné portály, jako byl ten, kterým se do podzemní místnosti protáhli, jen vyšší - začínaly u podlahy a končily až u stropu. Vyplňovala je kořeny prorostlá hlína tvrdá jako kámen.

„Tak ti nevím, Kurte, jestli bych tu chtěl bydlet. Ale určité výhody to má. Vyhlídku na vodu. Jednoduchý dekor."

„Chlápci z realitních kanceláří tomu říkají skvělá šance pro kutila."

„Taky to má sklep," řekl Zavala, když si posvítil do rohu.

Austin si klekl, aby mohl prozkoumat masivní plochý kámen, který ležel na podlaze. Podél jeho hran se táhla řada děr. Pomocí svých nožů kámen nadzvedli a pak jej přesunuli stranou. Kamsi dolů vedly točité schody. Protože Zavala pronikl jako první dovnitř této podzemní prostory, vzal na sebe roli průzkumníka tentokrát Austin. Když sestoupil po několika schodech, ocitl se na začátku nějaké chodby, ta ale po pár metrech končila velkým kamenným blokem. Namířil tím směrem baterku.

„Asi by ses měl jít na něco podívat," řekl tiše.

Když Zavala zaregistroval jeho vážný tón, na nic nečekal a rychle se k němu připojil. Před kamenem ležela na zemi hromada kostí. Na rozdíl hlavy smrtky, která zdobila překlad nad vstupním otvorem, bývala šestice lebek válejících se na zemi mezi množstvím dalších kostí kdysi pokryta kůží a vlasy. Zavala jednu z nich zvedl a podržel před sebou jako Hamlet hloubající nad Jorikovými ostatky.

„Asi byli obětováni při nějakém náboženském obřadu. Podle té díry v lebce soudím, že byli zabiti rychle a nemuseli dlouho trpět."

„Popravčí byli asi soucitní," řekl Austin, zatímco si prohlížel kamennou desku, jestli nenajde nějakou škvíru. „Bez sbíječky nebo dynamitu se dále nedostaneme."

Dospěl k závěru, že už toho viděl dost. Když vystoupal po schodech zpátky do podzemní místnosti, zaregistroval na podlaze jakési bílé úlomky. Ohnul se a jeden z nich uchopil, věc se ale okamžitě rozpadla na prach.

„Sladkovodní korýš," prohlásil. „Tohle místo bylo kdysi pod vodou."

Zavala přejel rukou po zdi. „Možná máš pravdu. Tohle vypadá jako zaschlý sajrajt, co někdy plave na hladině rybníka."

Opustili zatuchlé podzemí a podivnou stavbu obešli. Objekt byl postaven na kamenné plošině, jejíž obvod pokrývaly četné naplaveniny. Semena rostlin, která se sem dostala zřejmě díky ptákům, vyklíčila a kořeny se pak postaraly o to, aby bahnitou vrstvu nesmyl déšť. Když se podívali dolů do míst, kde ostrov mizel pod vodou, spatřili nějakou kamennou terasu. Austin tam sešel, sundal si boty, vlezl do vody, několika tempy se trochu vzdálil a pak se ponořil.

„Tenhle ostrůvek je vlastně jen špička ledovce," prohlásil, když se zase vynořil. Je to zřejmě chrám na vrcholu nějaké obrovské pyramidy. Nedokážu odhadnout, jak je skutečně velká."

„*Říkal* jsem ti, že jsme si s sebou měli vzít ponorku," odpověděl Zavala a pomohl mu dostat se zpátky na břeh. „Takže pokud se ve svých soudech nemýlíme a jestli je ta budova chrám, nacházíme se přímo v epicentru dění. V tlamě Kukulcana."

„Potřebujeme jen vymyslet, jak se mu dostat i do žaludku.“

„Nádherná představa. Mohli bychom se pokusit vyhodit ten šutr do vzduchu.“

„Jo, to bychom mohli, a možná by se nám to i podařilo. Chirurgický přístup by to ale zrovna nebyl. Naši přátelé archeologové by s námi už zřejmě v životě nepromluvili. Koukneme se po okolí, snad nás při tom něco napadne.“

Vrátili se do letadla, zarolovali ke kraji jezera, vylezli na břeh a vydali se na průzkum. Les se utápěl v šeru, protože husté listí k zemi mnoho slunečních paprsků nepropouštělo. Stromy existenci nějakého dalšího porostu nepřipustily, takže se jim šlo celkem dobře. Austin se vydal za zvukem tekoucí vody. Když došel k místu, odkud zurčení přicházelo, spatřil úžlabinu lemovanou kamenitými srázy. Bylo to koryto řeky, kterou předtím viděli ze vzduchu, místo vody ho ale vyplňovala hlína a vegetace. Přes vršek a po stranách jakési přírodní hráze si našlo cestu jen několik malých potůčků, které pokračovaly bývalým řečištěm směrem k jezeru. Samotná řeka se u hráze prudce stáčela a mizela kamsi do lesa. Když se Austin vydal po jejím břehu dále, narazil po chvíli na podobnou kamenitou úžlabinu.

„Je to přesně tak, jak jsem si myslel,“ pronesl.

Na Zavalu jeho slova evidentně učinila dojem. „Jak jsi mohl vědět, že tu něco podobného najdeš?“ zeptal se ho.

„Jsem zkrátka génius,“ odpověděl Austin. Sehnul se pro suchou větev, hodil ji do vody a chvíli sledoval, jak ji hbitý proud odnáší. „Vzpomínáš si, jak řeka vypadala ze vzduchu? Pokud se nepletu, řekl jsi něco v tom smyslu, že se kroutí víc než Orientálka při břišním tanci. Těsně před jezerem najednou ostře uhýbá a pokračuje dále absolutně rovně. Hned mě napadlo, že ta přímá část nemůže být dílem přírody. Jako ten chrám uprostřed jezera. Nic není v přírodě úplně dokonalé. Třeba to je kanál, uvažoval jsem. Znáš Chesapeacko-ohijský národní historický park severně od Washingtonu? Ten kanál podél Potomaku?“

„To je jedno z mých oblíbených míst pro finančně nenáročné první rande,“ odpověděl Zavala s úsměvem vyvolaným četnými milými vzpomínkami. „*Muy romántico.* Jak to spolu souvisí?“

„Zamysli se nad tím chrámem. Jednou je pod vodou. Jednou není.“

Austin skoro slyšel, jak Zavalův brilantně uvažující mozek jeho slova přežvykuje. Když jeho mozková soukolí dorachotila, plácl se dlaní do čela. „*Samozřejmě.* Ta stavidla.“

Austin si dřepnul, odstranil ze země před sebou spadané listí a pak uchopil krátký klacík. Podal ho Zavalovi. „Máte slovo, profesore.“

Zavala na zemi nakreslil čáru. „Tohle je řeka Potomac. Nemůžeš plout po proudu ani proti němu, protože ti to neumožňují peřeje a vodopády, takže vykopeš kanál a ta místa obejdeš. Tudy.“ Ukázal klackem na jedno místo. „Vybuduješ soustavu zdymadel, abys mohl v jednotlivých částech kanálu sám určovat výšku hladiny. Takže se koukněme, jestli se to dá aplikovat i na náš případ.“ Namaloval ovál představující jezero. „Řeka si najde cestu údolím až sem, začne vodou plnit tuhle proláklinu, vytvoří v ní jezero, tady se přelije přes okraj a pokračuje dále k moři.“

„Zatím to sedí, pane profesore.“

„Pak se najednou objeví nějací lidé a tady řeku přehradí,“ řekl a nakreslil těsně nad oválem krátkou čáru. „Voda do jezera nemůže, a tak ji musí odvést někam jinam, protože jinak by hráz jednoduše obešla a cestu do jezera si našla sama.“ Opět natáhl ruku a prodloužil čáru do strany. „Vyhloubili proto kanál a odvedli vodu od jezera ke korytu nějaké jiné řeky.“ Vzhlédl a vítězoslavně dodal: „A jezero teď můžou vysušit.“

„A postavit chrám. Tady,“ doplnil ho Austin a udělal špičkou boty uprostřed oválu křížek.

To už ale Zavala zase pokračoval. „A pak nastane okamžik, kdy je položen poslední kámen a pyramida je hotová. Ti lidé pro změnu přehradí zase kanál a pustí vodu do starého koryta. Řeka opět naplní jezero, a to chrám skryje. Ergo...“

„Ergo, ipso facto a voila! Jediný problém je, že ta přehradní stěna není pevná. Město tu žádné není, takže neexistuje ani žádná městská správa, která by sem pravidelně posílala údržbáře. Co z mayské civilizace zbývá, totiž zadupou do prachu Španělé. Řeka přináší větve, možná celé stromy, a ty se nahoře nad jezerem začínají v korytě zachytávat. Časem vytvoří novou hráz a tlak vody prorazí stěnu přehrazující kanál. Řeka je opět odkloněna od jezera. Do toho sice teče pár potoků, to

ale nestačí, hladina v jezeře začne klesat a vrcholek chrámu se ocitne nad vodou. V bahně se uchytí rostliny a vše postupně zaroste.“

„Takže kdybychom ještě nějaký ten rok počkali,“ řekl Zavala po kratší pauze, „hladina jezera by natolik poklesla, že chrám by se vynořil celý. Tedy pokud by tlak vody tentokrát zase neprovalil tu přírodní hráz. Hladina jezera by se totiž zase zvedla.“

Austin se na okamžik zamyslel a pak přikývl. „Tuhle teorii dokončím cestou zpátky.“

Otočili se vydali se dolů k jezeru. „Musíš uznat, že tohle je dokonalé vodní dílo,“ řekl Zavala během chůze lesem.

„Souhlasím. Postavili to tak, aby v případě potřeby mohli jezero bez velkých problémů zase vysušit. Možná to měli přímo v plánu. Ten vstup do chrámu může být slepý. Jako ty chodby vedoucí do egyptských pyramid, jejichž jediným účelem bylo oklamat vykrádače hrobek. Nepřekvapilo by mě, kdyby tam ty kostry dali jen jako divadelní rekvizity.“

„Když divadlo, tak jedině s rekvizitami,“ odtušil Zavala.

„Až dojdeme k letadlu, měli bychom si objednat nějakou leteckou zásilku.“

Když po několika minutách dorazili k letounu, spojil se Zavala s *Nereem a* sdělil osádce, co potřebují. Při diktování jedné z položek, které požadoval Austin, zvedl překvapeně obočí, na nic se ho ale nezeptal.

Čekání na zásilku využili k jídlu a odpočinku ve stínu pod stromy. Pak to v rádiu zachrčelo a ozvala se stručná slova: „Už jsme skoro tam, hoši. Vzdálenost k cíli deset minut.“

Přesně po deseti minutách se nad jezerem objevila tyrkysová helikoptéra s velkými písmeny NUMA na trupu. Nedaleko jejich letounu klesla k hladině a do vody dopadla velká bedna zabalená do plastikové fólie. Připevněné plováky ji okamžitě vynesly na povrch jezera. Osádka vrtulníku počkala, až bednu vyloví, pak jim zamávala a odfičela touž cestou, kterou přilétla.

Uvnitř bedny našli dvě potápěčské soupravy a několik krabic. Austin všechny krabice naskládal do člunu, chopil se pádel a zamířil k hornímu konci jezera. Zavala mezitím zaroloval s letounem do malého úzkého zálivu. Měl dost rozumu, aby se Austina zbytečně nevyptával, co má za lubem. Však mu to Kurt řekne, až to bude třeba.

Když se Austin s člunem vrátil, měl už Zavala přes letoun přehozenu rybářskou síť a právě do ní zastrkával nalámané větve. Společnými silami maskování dokončili. Ověřili si, že letoun není téměř vidět, naložili do člunu potápěčskou výstroj a zamířili k ostrovu, kde pak odstranili všechny stopy, které tam při svém pobytu zanechali. Vypustili člun, strčili ho pod vodu a zatížili jej kameny, aby nevyplaval. Voda byla teplá, a tak si místo těžkých neoprénů oblékli pouze lehké kombinézy značky Lycra.

Aniž by to jakkoli komentoval, sundal si Austin malý váček, který měl zavěšený kolem krku, a vložil ho do nepromokavé kapsy. Zběžně si zkontrolovali dýchací přístroje, odpluli kousek od ostrova a pak, neztrácejíce zbytečně čas, vypustili vzduch ze vztlakových kompenzátorů a ponořili se do temných vod jezera.

47 KAPITOLA

Pomalými plynulými pohyby ploutví se pod úhlem, který odpovídal sklonu pyramidy, nořili stále hlouběji, až nakonec dosáhli dna, které bylo doslova poseto špičatými kameny. Bok pyramidy tvořily dlouhé stupně, které připomínaly gigantické schody.

„Tohle je ale pořádná hromada kamení," pronesl Austin hlasem, kterému jeho komunikační systém pro práci pod vodou dodal poněkud kovové zabarvení.

„Štěstí, že nejsme pověrčiví. Napočítal jsem třináct stupňů." „Možná bychom to měli zaklepat nebo se aspoň pokřižovat," odpověděl mu Austin a pak se podíval na hloubkoměr. „Sto čtrnáct stop. Připraven začít?"

Jejich strategie byla jednoduchá. Prozkoumat všechny čtyři boky stavby odshora až dolů. Vydali se podél její základny proti směru hodinových ručiček. Skutečnost, že v okolí pyramidy zatím vůbec nic jiného nespatřili, vedla Austina k úvaze, zda byla vybudována jen k jednomu jedinému účelu. Když obepluli roh, naskytl se jim týž pohled. Spodní část pyramidy se na této straně od té první ničím neodlišovala, a tak její prohlídkou strávili jen pár minut. Znovu zahnuli. Třetí strana znamenala zásah do černého.

Zatímco první dvě stěny vypadaly po celé ploše stejně monotónně, středem třetí strany se od vrcholu pyramidy až k její základně táhlo široké schodiště. Na jeho začátku se s osamocenou vznešeností vrátného před luxusním hotelem v Las Vegas tyčila kamenná deska. Spodní část stély mizela ve dnu jezera, její vrchol směřoval kolmo k hladině.

Zavala zvedl svítilnu a na šedý povrch kamenné desky dopadlo ostré halogenové světlo. „Trochu povědomá, co?" řekl po chvíli. Austin se zahleděl na reliéf s opeřeným hadem chystajícím se spolknout nějakou loď. „Svět je malý. Dokonalé dvojče toho kamene z vraku." Zvedl oči ke schodišti vedoucímu k vrcholu pyramidy. „Připomíná mi to poutače na film *2001*. Ty jsou taky všude. Možná nám chce tenhle starý billboard něco sdělit."

Nechal desku deskou a jako líný obláček kouře začal lehce plynout vzhůru. Zavala jej při jeho pouti nad schodištěm v těsném závěsu a trochu stranou následoval. Schody byly po stranách lemovány zdobenými zídkami a co pár schodů narazili na párek kamenných hlav. Přibližně v polovině schodiště se na ně zpod pernaté koruny zadívaly kamenné oči posazené v obrovské stylizované hadí tváři. Tlama, dostatečně velká, aby mohla pozřít dospělého člověka, byla doširoka otevřená, jakoby v útočné pozici. Z horní čelisti vyčnívaly široké, hrubě opracované tesáky, dlouhé asi jako patník u cesty, zezdola jim směřoval vstříc druhý pár stejně hrozivých zubů.

„Přátelsky vyhlížející krasavec," prohlásil Zavala. „Nebojíš se, že tě kousne?"

„Dovol, abych ti představil opeřeného hada. Známého v těchto končinách jako Kukulcan."

„Vypadá jako kříženec rotvajlera a aligátora. Zeptej se, jestli ví, jak se do té pyramidy můžeme dostat."

„Možná to není zase až tak špatný nápad," odpověděl Austin, několika záběry ploutví připlul blíž k rozevřeným čelistím a posvítil si dovnitř. Láhví se stlačeným vzduchem sice párkrát do dlouhých zubů udeřil, jakmile se ale ocitl v hadí tlamě, prostor se natolik rozšířil, že se mohl otočit. Vystrčil hlavu ven, gestem Zavalu vyzval, aby se vydal za ním, a pak zamířil do nitra pyramidy. Na podlaze nízké a šikmé chodby jeho svítilna odhalila vysekané schody. Po dvou minutách opatrného a raději pomalejšího postupu chodba skončila a oni se ocitli v místnosti, ve které bylo tolik místa, že se mohli oba napřímit. Na protější straně spatřili další schodiště. Tentokrát vedlo vzhůru.

„Cítím se jako hromada špinavého prádla, kterou právě někdo šoupnul skluzem do sklepní prádelny. Bylo to až příliš snadné," řekl podezíravě Zavala.

„Mě napadlo přesně totéž. Nesmíš ale zapomínat na to, že lidé, kteří tuhle věc stavěli, věděli, že skončí pod vodou. Zřejmě počítali s tím, že každý, kdo se bude snažit dovnitř proniknout, bude ztrácet čas pokusy dostat se nějak za ten kámen přímo pod chrámem. A že pokud někdo pravý vchod nalezne, stejně se neodváží do dračího chřtánu. Pro každý případ ale dávej pozor na nástrahy."

Vpluli do chodby a začali jí stoupat jako dva duchové v domě, kde straší. „Bože," zaslechl Austin Zavalovo nespokojené brblání, „kdyby se už konečně chtěli rozmyslet. Nahoru, dolů, zase nahoru, jako u bláznů."

Austin měl pro jeho nespokojenost pochopení. Dokonce ani zkušený potápěč s mnoha ponory do lodních vraků nedokáže za všech okolností potlačit ten těžko definovatelný klaustrofobní strach, že někde něco rupne a jeho pak zavalí tisíce tun *železa,* v tomto případě kamene. Nebo ještě hůř, že zůstane uvězněn uvnitř, bez možnosti pohybu, odsouzen k pomalé a bolestivé smrti udušením. Když se jeho hlava náhle ocitla nad vodou, pocítil úlevu. Zavala se vedle něj vynořil jen o pár vteřin později. Když si posvítili kolem sebe, zjistili, že se nacházejí v nějaké oválné nádrži. Zavala zvedl ruku, aby si vyndal náustek.

Austinova ruka se mihla vzduchem a zadržela ho. „Počkej!" zvolal varovně. „Nevíme, jestli tu můžeme bez obav dýchat."

Okolní vzduch mohl být uvnitř pyramidy uzavřen už více než dva tisíce let. Austin netušil, jakou podobu na sebe za tu dobu mohly vzít nějaké mikroorganismy, výtrusy rostlin či toxiny, a ani si nepřál to zjistit. Vylezl z vody, sundal si ploutve a zátěžový pás a pak pomohl Zavalovi učinit totéž. Poté vystoupali po schodech až do míst, kde byla podlaha pro změnu vodorovná. Chrčení regulátorů znělo mimo vodu až nepřirozeně hlasitě.

Strop dlouhé a úzké podzemní komory podpírala typická přečnělková klenba, oblíbený stavební prvek starých Mayů, který vznikal postupným prodlužováním jednotlivých horizontálně vyzdívaných řad, takže se nakonec setkaly a vzájemně se do sebe zapřely. Když si Austin přestal prohlížet strop a posvítil si níže, spatřil protáhlou zvířecí hlavu se špičatýma ušima a širokými nozdrami.

„Je to přesně to, co si myslím, že to je?" zeptal se Zavala. „Kůň je zkrátka kůň."

„Jistě, jistě. Kůň je kůň, ale není socha jako socha." Austin sklonil svítilnu tak, aby její světlo dopadlo na dlouhý dřevěný krk zvířete. „No, řekl bych... že to je nějaká galionová figura."

Ze dřeva vyřezaný kůň představoval ozdobný prvek vysoké přídě nějakého plavidla s červeně natřeným trupem. Příď dole přecházela do špičatého, notně omšelého klounu. Stavitelé tohoto plavidla byli opravdoví umělci, pomyslel si Austin, zatímco spolu se Zavalou kráčel podél lodního trupu. Loď vypadala na obou koncích skoro stejně, byla dlouhá a štíhlá, měla ploché dno, které vpředu i vzadu přecházelo do ladných oblouků, a důkladnou deskovou obšívku trupu. Její stěžeň ležel v podélné ose lodě nahoře na palubě.

Palubní obšívka se už na několika místech propadla a odhalila tak celé tucty amfor a jakési kulaté předměty, které zřejmě sloužily jako štíty. Dvě dlouhá vesla, stářím již celá pokroucená, jako by na zádi čekala, až se jich opět chopí ruce dávno mrtvých kormidelníků. Loď se ale neplavila azurově modrým mořem. Spočívala ve velké kamenné kolébce. Třebaže většina žebroví se dochovala v téměř neporušeném stavu, některá žebra již ztrouchnivěla a loď se lehce naklonila na stranu.

„Ve skutečnosti je mnohem hezčí," zamumlal Zavala.

Austin po dřevěné obšívce přejel prsty, jako by nemohl uvěřit vlastním očím. „Ať se propadnu. To je opravdu jedna z těch lodí na stélách a reliéfech."

„Co dělá fénická loď uvnitř zatopené mayské pyramidy?"

„Čeká na možnost vyvrátit vše, co kdy archeologové tvrdili," odpověděl Austin. „Počkej, až tuhle krásku spatří Nina. Musíme ji nakrmit nějakými teoriemi a spekulacemi, aby měla nad čím uvažovat, než se nám sem podaří dotáhnout kameru. Jak myslíš, že je dlouhá?"

„Víc než sto stop, řekl bych."

Zavala skoro narazil do jednoho ze čtyř kulatých sloupů, které ležely vedle lodě. Podobnou čtveřici našli i na druhé straně.

„Tady je něco, nad čím můžeš pro změnu uvažovat ty. *Osm* sloupů."

„Osm důležitých dnů Venušina cyklu," odvětil Austin. „To do sebe zapadá."

Když minuli vysokou záď plavidla, čekal Austin, že tato podzemní prostora skončí nějakou stěnou. Místo toho ale narazili na další vstupní otvor, opět s přečnělkovu klenbou, za kterým začínalo nějaké schodiště. Vedlo kamsi nahoru. Vystoupili po schodech a ocitli se v další, tentokrát

mnohem menší místnosti, v jejíž podlaze zela velká kruhová díra. Na jejím dně stál sarkofág zakrytý kamennou deskou. Ryté ozdobné prvky na jejím povrchu měly jeden a tentýž stále se opakující motiv - opeřeného hada. Slezli k sarkofágu a chvíli se desku neúspěšně pokoušeli pomocí nožů nadzvednout a odsunout.

„Možná najdeme něco, čím bychom to mohli otevřít, uvnitř lodě," navrhnul Austin.

Vypravili se znova dolů do větší místnosti. Zavala natáhl ruce, zachytil se zábradlí na boku lodě, s Austinovým přispěním se přitáhl a překulil se přes okraj. Postavil se, chvíli zůstal stát na kraji paluby, pak pomalu posunul dopředu jednu nohu a vyzkoušel pevnost starých desek.

„Vypadá to celkem pevně, pro jistotu se ale budu držet poblíž příčných palubníků," řekl a opatrně vykročil. Dřevo pod jeho nohama žalostně naříkalo. „Vidím spoustu amfor a... Ježíši Kriste!" Na chvíli se rozhostilo ticho a pak se ozval vzrušený výkřik: „Kurte, tohle musíš vidět!"

Zavala se znovu objevil nad zábradlím a pomohl Austinovi vyšplhat se nahoru. Paluba se během dlouhých staletí prohnula do středu, kam se také odkutálela většina amfor. Austin se stejně jako Zavala postavil na příčný palubník a zamířil k prohnutému středu. Loď se pod jejich váhou sice trochu kolébala, své kamenné lože ale neopustila.

Zavala se nahnul nad velkou rozbitou kameninovou nádobu, sáhnul dovnitř, a když se narovnal, něco se mu na dlani zeleně třpytilo. Ten nádherný náhrdelník ze smaragdů a diamantů představoval ale jen nepatrný zlomek obrovského bohatství, které tato proláklina vzniklá sesycháním lodě obsahovala. Austin natáhl ruku, vzal si od Zavaly náhrdelník a nevěřícně se na něj zadíval. Krásnější šperk nikdy v životě neviděl. Pospojovat lůžka jednotlivých drahých kamenů do tak důmyslného obrazce, to muselo dát obrovskou práci. Zatímco se Austin obdivoval zručnosti pradávných umělců, sáhl Zavala do jedné dosud celistvě vypadající nádoby a vytáhl celou hrst drahokamů. Diamanty. Rubíny. Safíry. Překvapenému Austinovi poklesla čelist. „Tohle musí být ten největší poklad, jaký kdy byl objeven!"

Austin si dřepl u jedné amfory, která neměla zakrytý otvor. „Vedle tohohle by britské korunovační klenoty vypadaly jen jako laciná bižuterie." Prsty se prohraboval drahými kameny o velikosti dětských kuliček. „Právníci si pěkně namastí kapsy, než padne rozhodnutí, komu to má patřit."

Zavala pohlédl směrem k pohřební komoře. „Možná že poslední právoplatný vlastník leží nahoře v té kamenné rakvi." Austin zvedl dvě čepele oštěpů. „Tak se pojďme podívat, jestli to náhodou není nějaký náš známý."

Spustili se s paluby na zem a zamířili znovu do pohřební komory. Čepele vypadaly pevně a navíc krásně vklouzly do mezery pod deskou. Ale ať páčili, jak chtěli a kde chtěli, ani společné úsilí dvou tak svalnatých a vytrvalých mužů na um lidí, kteří kamenný sarkofág vyrobili, nestačilo.

„Asi bychom se měli vrátit znovu do školy. Nejlépe pro vykrádače hrobek," prohlásil Austin.

„Souhlasím, pokud možno ihned," odpověděl Zavala, když se podíval, kolik mu ještě zbývá vzduchu. „Jestli se tu ještě chvíli zdržíme, budeme muset přejít na rezervní láhev."

„Už jsme viděli všechno, co jsme potřebovali. Necháme to na vědátorech, třeba v tom všem najdou nějaký smysl."

Otočil se a začal sestupovat dolů k lodi, do nepozemského ticha, které dosud vládlo v podzemních prostorách, když tu náhle zahřměla někde nad jejich hlavami mohutná exploze. Pokud Austin do té doby neměl představu, jaké to může být, když člověku přímo před nosem vybuchne sopka, tak teď ji získal. Dosud poklidně dřímající instinkty jej zaplavily takovým množstvím zcela protichůdných příkazů, že se mu málem zavařil mozek.

Utíkej. Vrhni se k zemi. Ani se nehni.

Podlaha pod jejich nohama se zachvěla tak silně, že je to vyvedlo z rovnováhy. Nehybný vzduch najednou ožil a tlaková vlna je vrhla zpět do krypty. S vířícíma rukama vlétli do otvoru v podlaze, dopadli na víko sarkofágu a z toho pak sklouzli na zem. Nedobrovolný let je stál pár oděrek a menších tržných ran, zřejmě jim ale zachránil život. Na místo, kde předtím stáli, totiž dopadl kus stropu velký asi jako kryt dieselového motoru. Vzduchem svištěly ostré kamenné úlomky, a to intenzitou, která připomínala palbu stíhacího letounu ostřelujícího pozemní cíle. Do pohřební

komory se vevalil oblak prachu a okamžitě vše pokryl bělavým nánosem. Poté následoval už jen zvuk uvolněných padajících kamenů a sypající se hlíny.

Austin vyplivl trochu prachem zahuštěných slin a zeptal se Zavaly, jestli je v pořádku.

Ten dal svou přítomnost na světě i názor na celou událost najevo nejprve záchvatem kašle a pak sérií španělských nadávek.

„Jo, jsem v pořádku," řekl znechuceně, „a jak jsi na tom ty?"

„Mám dojem, že jsem ještě pořád celý. Jen by mi mohl přestat zvonit v hlavě ten telefon."

„Co se stalo?" zeptal se Zavala po dalším záchvatu kašle.

„Znělo to jako Vesuv a Krakatoa dohromady. Přikláním se ale spíše k několika kilogramům C-4," zahudral. „Mám tě celkem rád, Joe, nejsme ale ještě spolu tak daleko, abych tě musel žádat o ruku. Nechtěl by ses odvalit?"

Rozplétání rukou, nohou a hadic provázely další nadávky a kletby, nakonec se jim to ale podařilo a mohli se zase postavit. Zavala se natáhl po halogenové svítilně, která zůstala ležet na dosah. Namířil světlo na Austina a poté i na svůj obličej. Brýle měli šejdrem, skla se ale nerozbila a navíc jejich oči uchránila před prachem,

„Vypadáš jako ošuntělý mim," ohodnotil Zavala se smíchem Austinův zjev.

„Mimy nesnáším, ani ty zachovalé. Ty jsi nám ale taky trochu zbělal. To ale není to jediné, čeho jsem si všimnul. Dýcháme bez regulátorů."

Zavala uchopil malou vypouklou masku, která kromě regulátoru obsahovala i mikrofon, přiložil si ji znova k obličeji a uchopil do zubů náustek. „Ještě pořád funguje," prohlásil.

„Můj taky. Vypadá to, že je nebudeme potřebovat. Cítím, že dovnitř proudí čerstvý vzduch."

„To znamená, že někdo vyhodil do povětří vršek pyramidy. Měli bychom se pohnout. Můžeš chodit?"

Zavala přisvědčil, vylezl z díry, sklonil se a pomohl nahoru i Austinovi. Od hlavy až k patě je pokrývala vrstva bílého prachu, takže spíš než potápěče připomínali oživlé mrtvoly. Když si Austin ještě jednou posvítil dolů do těsného prostoru, který jim zachránil život, zjistil, že kamenná deska při otřesech praskla a že je do sarkofágu vidět. Uvědomoval si, že by měli vypadnout, zvědavost ale zvítězila. Namířil světlo na postavu ležící uvnitř.

Obličej muže kryla nefritová maska s kulatýma očima a orlím nosem. Jeho tělo bylo zahaleno tmavou látkou vypadající jako samet. Zpod podivné, téměř beztvaré čepice vyrobené z téhož materiálu vyčuhovaly prameny rudých vlasů. Austin si posvítil níže. Pařátovité mumifikované ruce tiskly k mužovu tělu jakési pergamenové svitky. Austin jeden z nich uvolnil, s očima naplněnýma údivem jej zběžně prostudoval a pak pergamen zasunul zpátky pod kostnaté ruce. Pod mužovou bradou se cosi žlutě zalesklo. Ten tvar mu byl povědomý, musel se ale mýlit. Tohle a tady? Chtěl se na to podívat zblízka, už ale nebyl čas. Od místnosti s lodí k nim dolehly lidské hlasy.

48 KAPITOLA

Téměř neproniknutelný mrak zvířeného prachu, který vyplnil vzduch v místnosti s lodí, se rozptýlil rychle a vpustil dovnitř sluneční paprsky. Přicházely velkým otvorem, který zel v místě, kde předtím býval strop. Obrovské kamenné kvádry uvolněné při explozi zasáhly zadní část tmavě červeného trupu plavidla a rozdrtily ji na kaši. Kamenné sloupy byly odmrštěny stranou a rozbity na kusy. Podlahu místnosti pokrývalo množství kamenných úlomků a na všem ležela vrstva vápencového prachu. Austin ale neměl čas litovat, jaký osud loď potkal. Zubatým otvorem totiž něco prolétlo, ve vzduchu se rozvinul provazový žebřík a do nitra pyramidy začaly sestupovat dvě černě oděné postavy.

Když první muž slezl až dolů, rozkročil se, pevně žebřík sevřel a znehybnil ho, aby se tomu druhému lépe sestupovalo. „Omlouvám se za ten nepořádek, done Halcone," ozval se monotónní hlas, který byl prost nejen jakýchkoli emocí, ale i skutečné potřeby za cokoli se omlouvat.

„Jinak to nešlo, Guzmane," odpověděl štíhlý tmavovlasý muž s pohledem upřeným na to, co z lodě zbylo. „Důležité je, že jsme svého cíle dosáhli, ne to, *jak* jsme to udělali." Pak rozsvítil baterku a namířil ji na trosky plavidla. „Pane Bože, to je ale úchvatný pohled!"

Vetřelci přelezli hromadu trosek a po zulámaných deskách, které trčely z uťaté zádě, vylezli na méně poškozenou část paluby. Po chvíli se ozval Halconův vzrušený výkřik a poté i slova vyřčená téměř s dětskou radostí: „Podívejte se na to, Guzmane! Je tady tolik skvostných šperků, že bych mohl vyzbrojit celou armádu."

Austin a Zavala stáli na konci spojovací chodby a zvažovali, co dál. Jejich jediné zbraně představovaly dva nože. Halcon a jeho poskok budou mít minimálně každý po jedné pistoli. Jestli se spolu se Zavalou pokusí doběhnout k žebříku nebo k vodě na opačném konci místnosti, odstřelí je jako párek kačen.

„Možná bychom mohli zkusit nějakou fintu," pošeptal Zavalovi.

„Jo, co riskujeme?" odpověděl Joe, který došel k témuž závěru.

Akorát život, každý svůj a možná i životy mnoha dalších, pomyslel si Austin. „Musíme se nějak dostat k místu, kudy jsme sem vlezli. Zbav se hlavní láhve. Nechej si jen záložní a regulátor." Pak sáhl do kapsy, vyndal uschovaný váček a pověsil si ho kolem krku. „Mám pro ně přichystáno malé překvapení, všechno se ale musí dokonale načasovat. Za chvíli by nás stejně našli. Mohli by se leknout a začít střílet."

„Dobrá, tak se jim ukažme. Čeká se jen na tebe," odpověděl Zavala.

Austin chytil svého přítele jednou rukou kolem ramen, zhluboka se nadechl a vykročil.

„Dobrý den, pánové," pronesl co nejzřetelněji a nejhlasitěji. Bělovlasý muž, jehož tvář hyzdila dlouhá jizva, sáhl k pasu, vyndal z pouzdra pistoli a namířil ji na Austina.

„Nejsme ozbrojeni. A jsme jen dva," řekl rychle Austin, když pohlédl do ústí hlavně. Spoléhal na to, že muž je dostatečně otrlý profesionál, aby bezhlavě nestřílel, když se jen trochu poleká. „Pojďte blíž, abych na vás viděl."

Oba okamžitě uposlechli a udělali několik kroků. Bělovlasý muž slezl na zem, opatrně k nim přistoupil a odebral jim nože. Pak se zašklebil, což nafialovělou jizvu na jeho tváři jen zvýraznilo.

„Takovým setkáním bychom už vážně měli učinit přítrž," řekl a odhodil nože ke stěně.

„Představte mě svým přátelům, Guzmane," vyzval ho Halcon, který mezitím rovněž slezl na zem. I on v ruce držel pistoli.

„Odpusťte mi mou nevychovanost, done Halcone. Dovolte mi, abych vás seznámil s panem Austinem a jeho kolegou z agentury, s nímž jsem už měl tu čest v Arizoně, panem Zavalou. Právě Zavala je tím mužem, kterého zachytila naše bezpečnostní kamera."

„Ale samozřejmě, teď už ho poznávám."

„Musíte mi poslat kopii toho záznamu, Halcone," oslovil ho Zavala.

Halcon se zachechtal. „Asi bych byl překvapen, kdyby tak schopní muži jako vy neznali mé jméno. Guzman mi už o vás říkal. Abych byl upřímný, dal jsem příkaz, aby vás zabil. Měli jste štěstí, jen zřídkakdy nějaký úkol nesplní. Než teď dostane příležitost napravit svou chybu, rád bych něco zjistil. Musím totiž připustit, že mi vrtá hlavou, jak jste se dostali dovnitř."

„Spolknul nás Kukulcan," odpověděl Austin.

Halcon se na něj zadíval jako entomolog studující právě chycený podivný hmyz. „Buď mi říkáte pravdu, nebo se jen snažíte být ironický," pronesl po chvíli. „Ale ať už to myslíte jakkoli, nezáleží na tom. V nejbližší době vás zpáteční cesta jeho chřtánem stejně nečeká."

„Prozradím vám, jak jsme se tady ocitli, když dvěma k smrti odsouzeným mužům zodpovíte několik otázek. Jen bych rád zjistil, jestli je naše teorie správná."

Halcon musel vědět, že Austin hraje o čas, jenže nemohl tušit, co tím sleduje. Že čeká na příležitost k útěku. Rozhodně neměl v plánu v téhle hrobce zemřít.

„Jste dobrý obchodník," odvětil na to Halcon, kterému se tato napínavá hra evidentně líbila. „Tak spusťte."

„Nejdříve bych se rád dozvěděl, jak jste tenhle chrám našli."

„Dozvěděli jsme se o něm stejným způsobem jako o té vaší expedici k vraku *Andrea Dorii*. Prostřednictvím Donatelliho společníka. Toho Siciliána."

„Antonia?"

„Jeho jméno není důležité. Když jste se Donatellimu svěřil, že máte namířeno do Střední Ameriky, nasadili jsme na vás špehy, a ti vás sledovali až do Guatemaly. To směšné žluté letadýlko se jim nemohlo ztratit z očí."

A to bylo řečí, jak je ten beaver nenápadný, pomyslel si smutně Austin.

„Budu šlechetný a umožním vám položit ještě jednu otázku," pokračoval Halcon. „Ta vaše teorie mě totiž ještě stále zajímá."

„Čím to všechno začalo?" spustil tedy Austin. „Féničané obchodovali s Amerikou možná tisíce let. Když Římané oblehli Kartágo, fénická flotila přepravila poklad na druhou stranu oceánu. Uběhla staletí. Kolumbus objevuje Nový svět a slyší domorodce vyprávět o nějakém úžasném pokladu. Najde mluvící kámen, uvědomí si, že by ho mohl k pokladu dovést, a vydává se na pátou plavbu, aby se napakoval. Informace, které z kamene vyčte, si sice špatně vyloží, ale i tak se dostane docela blízko."

„Skoro tak blízko jako vy, pane Austine. Můžete mi teď sdělit, jak jste se dostali dovnitř?"

„Sešli jsme po tamtom schodišti," odpověděl Austin a zadíval se směrem k pohřební komoře.

Halcon se zasmál a obrátil se ke svému společníkovi. „Guzmane..."

„Ještě jsem neskončil," přerušil ho Austin. „Kolumbus měl kontakty s nějakou záhadnou organizací, které se říkalo bratrstvo, a tak je docela pravděpodobné, že o pokladu vědělo."

„*Víc než* pravděpodobné," řekl na to Halcon a zastavil Guzmanovu pomalu se zvedající ruku. „Udělal jste na mě opravdový dojem, pane Austine. Jen máloco na světě se podařilo tak dokonale utajit jako právě bratrstvo. Dokonce ani poté, co jsme poslali ke dnu jeden z nejznámějších a nejlepších zaoceánských parníků na světě, nepojal nikdo podezření, že vůbec existujeme."

„Chcete tím říct, že jste potopili *Andrea Doriu?"* nemohl uvěřit svým uším Austin.

„Ve skutečnosti pouze Guzman. Zatímco se můj otec spolu s ostatními bavil v garáži likvidací strážných u pancéřového vozu, postaral se Guzman, aby na můstku vše probíhalo podle našich představ."

„Ale to přece byla nehoda," oponoval mu Austin.

„Tak zněla oficiální verze. Nebylo to tak složité, jak si myslíte. Věděli jsme, že se obě lodě budou té noci jen těsně míjet. Guzman byl připraven všechny na můstku *Stockholmu* zabít a pak narazit přídí té švédské lodě do druhého plavidla. Nakonec to dopadlo tak, že mu stačilo pouze využít chyb ostatních."

„Pokud je tohle všechno pravda a bratrstvo vědělo, že mluvící kámen ukazuje cestu k pokladu, tak proč ho poslalo na mořské dno?"

„Hodnota toho kamene bohužel vyšla najevo teprve nedávno. Můj otec tenkrát vydal rozkaz, aby kámen zmizel v moři. Jednal ve shodě s původním úkolem bratrstva - zničit vše, co by mohlo zpochybnit Kolumbovy objevy." Zavala se tiše zasmál a řekl něco španělsky. „Máte v podstatě pravdu, pane Zavalo. Můj otec skutečně udělal botu. Nemohl ale vědět, že původní mandát *Los Hermanos* dozná mým přičiněním změny."

„Kdy došlo k tomu, že jste od potápění lodí přešli k revolucím?" zeptal se Austin.

Halconova hubená bledá tvář se na okamžik zachmuřila, pak se ale ozval smích a Halcon pobaveně zatleskal. „Bravo, pane Austine. Právě jste si koupil ještě trochu času. Trest smrti je na chvíli odložen. Teď mi povězte, co NUMA ví o mých plánech."

„Povím, ale ještě předtím musíte zaplnit pár děr."

„Však se vám rozváže jazyk, až se začnu trefovat do rukou a nohou vašeho přítele," řekl mu na to s úsměvem Halcon.

„To sice můžete, dovolte mi ale, abych vám nejdříve učinil jistou nabídku. Povězte mi, jaké máte plány vy, a já vám prozradím tajemství, které na celém světě kromě mě nikdo další nezná. Máte mé slovo."

„A já vás za ně beru."

Austin Halcona správně ohodnotil jako megalomana, který by se se svými šílenými vizemi rád pochlubil i druhým.

„Své plány mohu shrnout do jediného slova. *Angelica.* Nový státní útvar, který vznikne na území dnešní jižní Kalifornie a na americkém jihozápadě. Obyvatelé hispánského původu si vezmou zpět to, co jim bylo násilně odňato."

„Hodně štěstí, brachu," pronesl Zavala s úsměvem. „Znám jednu supervelmoc, která možná bude proti."

„Důvěřujte mi, prosím. Moc dobře vím, jak velkými ozbrojenými silami Spojené státy disponují, a ani v nejmenším proti nim nehodlám vystoupit přímo."

„Takže všechny ty zbraně, které nakupujete, jsou pro sportovní střelbu?"

„Oh, to ne, ty budou použity k vojenským účelům. Vy máte španělské předky, pane Zavalo, takže asi víte, co jsem se mohl naučit v aréně. Několika jednoduchými pohyby pelerínou a obratnými kroky můžete porazit mnohem většího a silnějšího protivníka."

„Spojené státy a býk, to není úplně totéž," namítl Austin.

„Ale platí na ně tentýž postup. Připravil jsem si půdu. Na bývalé španělské území, které nyní protiprávně okupují Spojené státy, jsem poslal miliony ilegálních imigrantů. Co nevidět budou v tomto prostoru tvořit většinu. Použil jsem všechny dostupné prostředky, abych získal výlučné postavení v důležitých průmyslových odvětvích, jako je těžba plynu, ropy a uhlí. Výnosy jsem použil na podporu mně oddaných lidí, aby se dostali do vysokých funkcí ve státní správě, a na podplacení mnoha dalších. Nyní mohu své plány uskutečnit. Jen co opustím toto ponuré místo, vydám potřebné pokyny. Armáda, kterou jsem nechal vycvičit, obsadí pohraniční města. Další jednotky učiní řadu výpadů do vnitrozemí. Hispánci budou muset čelit odvetné reakci, podobně jako za druhé světové války v Americe žijící Japonci. Tentokrát ale budou mít trpící lidé prostředky ke své obraně a důvod k boji: obnovu národní hrdosti, po níž Amerika tak často volá."

„Vyvoláte krveprolití a chaos!"

„Přesně to chci! Co budou moci Spojené státy podniknout? Stvořit fénixe a novodobé conquistadory svržením atomové bomby? Vést boj o každý dům v ulicích San Diega? Uvědomí si, že po každém ozbrojeném konfliktu následují politické změny, a tak udělají všechno, aby se tomu vyhnuly. Guvernéři, kterým jsem pomohl do křesla, budou volat po mírovém vyřešení situace a žádat, aby Spojené státy pověřily nějakého Američana španělského původu funkcí prostředníka. No a já pak vyjednám řešení, které bude ve skutečnosti znamenat rozpad federace."

„Nemáte žádnou záruku, že váš plán vyjde. V takovém případě by statisíce lidí zahynuly úplně zbytečně."

„Ale posloužili by účelu, a účel světí prostředky."

„Mnozí z nich by byli Latinoameričané," namítl Zavala. „No a co?" zavrčel Halcon. „Mí conquistadorští předci využili znesvářených skupin indiánského obyvatelstva k pokoření říše Aztéků a pak si z nich udělali sluhy. Poskytnu těm, kteří přežijí, možnost obnovit spolu se mnou zašlou slávu dvou skvělých civilizací, možnost přivést opět Indiány i Španěly na výsluní."

„Slávu spočívající ve vražedných míčových hrách a znovunastolení vlády inkvizice?" zeptal se Austin.

„A dalších věcech, o nichž se vám v životě ani nesnilo, pane Austine. *Mnoha* dalších.“ Jeho hlas zněl zlověstně. „Už mě ta naše hra unavuje,“ řekl netrpělivě. „Co to velké tajemství? Nebudu vám mít za zlé, jestli mi lžete a žádné neznáte, život vám to ale nezachrání.“

„Já si nevymýšlím. To tajemství se nachází v té druhé komoře.“ Halcon s Guzmanem na sebe krátce pohlédli. „Žádné triky. Guzman střílí rychle a přesně. Běžte první.“

Jeden po druhém, nejprve Austin, pak Zavala, Guzman a jako poslední Halcon, vstoupili do chodby a pokračovali v chůzi až k okraji jámy se sarkofágem.

„Dostali jste se dovnitř tudy?“ zeptal se Halcon, rozhlížeje se marně po nějakém vstupním otvoru.

„V tomto ohledu jsem opravdu lhal, jinak jsem ale říkal pravdu.“ Pak si Halcon všiml těla v sarkofágu.

„Kdo je to?“ vypadlo z něj.

„Pokud dovolíte...“

Guzmán chladným pohledem sledoval Austina, jak sahá do kamenné rakve a bere z kostnatých rukou mumie nějaký předmět. Podal ho Halconovi a ten si jej začal udiveně prohlížet.

„Nerozumím,“ řekl podezíravě.

„Zamyslete se,“ spustil Austin. „Sedíte na hromadě klenotů a celá staletí čekáte, až si lidé, kteří ten poklad přivezli, pro něj zase přijdou. Jednoho dne se na vašem prahu ukáže bílý muž z východu a řekne vám, že chce zpátky své zlato. Než mu stihnete vyhovět, zemře. Hlavou se vám začne honit otázka, jestli náhodou není ztělesněním Venuše, opeřeným hadem Kukulcanem, nedokážete ale nalézt odpověď. Pro jistotu ho tedy pohřbíte v blízkosti pokladu a vyryjete do povrchu nějakého kamene mapu, v níž se bude schopna orientovat pouze samotná Venuše. Pergamenové svitky, které ten muž drží v rukou, obsahují nákresy jednotlivých reliéfů na povrchu toho kamene. Jestli vám to nestačí, tak mi laskavě vysvětlete, co v mayském chrámu dělá křesťanský kříž.“

„To je nemožné!“ vykřikl Halcon nevěřícně.

„Done Halcone, dovolte mi, abych vám představil admirála světového oceánu, Kryštofa Kolumba.“

Halcon chvíli nehybně zíral na mumii, pak se neupřímně zasmál a hodil kříž zpátky do sarkofágu. „Jen si to nechej, ty ubožáku.“

Zatímco se oči všech upíraly na kamennou rakev, sáhl Austin po váčku, který měl zavěšený kolem krku, a zmáčknul ho. Okamžitě poté se odněkud z dálky ozvala rána, pak několik dalších.

„Co to bylo?“ zeptal se Halcon a pohlédl za sebe.

Guzman se přesunul do chodby a zaposlouchal se. „Znělo to jako hromobití.“

Austin využil toho, že Guzman na ně přestal dávat pozor, ohnul se a zvedl ze země jednu z čepelí, kterými se předtím marně pokoušeli odklopit víko sarkofágu. Chytil Halcona pod krkem, zvrátil mu hlavu a přitlačil mu špičku čepele ke kůži.

Guzman se prudce otočil.

„Vzdejte se, nebo mu to vrazím do tepny!“ zvolal Austin a přitlačil. Po Halconově hubeném krku začala stékat krev.

„Udělejte, co říká,“ zasípal Halcon s obtížemi.

„Vraťte pistoli do pouzdra,“ přikázal Austin. Byl si jist, že Guzman by se své pistole určitě nevzdal. Než by ji odevzdal, raději by se ho pokusil trefit do hlavy nebo by odstřelil Zavalu.

Guzman se mírně pousmál, což se dalo vykládat i jako projev uznání, a zasunul pistoli zpátky do pouzdra. Austin poté přikázal Halconovi, aby svou pistoli hodil na zem.

Pak následoval Zavalova příkladu, vycouval se svým živým štítem z kobky a prošel chodbou. Guzman je odhodlaně následoval. Když se ocitli ve větší místnosti, zamířili mezi hromadami kamení k místu, kde podlahu osvětlovaly přímé sluneční paprsky.

Halcon se už z prvotního šoku vzpamatoval. „Vypadá to na mexicko-mexickou remízu,“ prohlásil sice přidušeně, ale vzdorovitě.

Shora se na ně snesla sprška vody. S výjimkou Austina se oči všech obrátily vzhůru.

„Jestli přemýšlíte, co to bylo, tak vás mohu ubezpečit, že déšť ne. Ty rány, které jste před několika minutami zaslechli, byly exploze. Pomocí dálkově řízeného detonátoru jsem vyhodil do vzduchu hráz nad jezerem. Řítí se sem miliony galonů vody.“

„Nevěřím vám,“ zavrčel Halcon.

„Asi byste měl, done Halcone,“ řekl na to Guzman. „Vypadá to, že pan Austin ohledně toho detonátoru nelhal.“

„Nikdy nemůžete dopředu vědět, co se stane,“ ozval se Halcon.

„To máte pravdu. Původně jsem tu hráz chtěl odstřelit až poté, co to tu prozkoumáme. Hodlal jsem vám to trochu ztížit. Takhle ale aspoň umřeme všichni společně.“

Shora na ně dopadla další sprška, tentokrát ale mnohem intenzivnější.

„Předpokládám, že to je teprve začátek. Jen první přílivová vlna bezprostředně po explozi. Narušená hráz se ale co nevidět provalí. Hladina v jezeře se zvedne ještě výš a tou dírou, kterou jste nahoře udělali, sem začne proudit voda. Nemám představu, jak dlouho to bude trvat, než se tahle komora úplně zaplaví, na vašem místě bych se tu ale raději nezdržoval moc dlouho.“

Guzman se zadíval na žebřík. „Musíme vypadnout,“ řekl tónem, který prozrazoval, že jeho dosavadní klid už není tak ledový.

„Ale ne bez pokladu.“

„Mně osobně je to jedno,“ prohlásil Austin. „Jak jste řekl, už teď jsme mrtví.“

Na podlahu opět dopadla voda, ale nikoli sprška. Tentokrát se dolů začala valit proudem.

„Done Halcone...“ pronesl Guzman naléhavě.

„Jen blafuje, hlupáku,“ odpověděl mu znechuceně Halcon.

„Jestli má pravdu, tak z toho pokladu nebude mít nic vůbec nikdo,“ řekl mu na to Guzman.

Z Halconových očí sršela nenávist. „Od toho dne, co tě otec najal, jsi nebyl nic jiného než vražedný kretén,“ prohlásil s opovržením. „Vůbec nic nechápeš.“

Guzmanovy rty se zachvěly v krutém úšklebku.

Voda se už dovnitř valila jako řeka, padala jim přímo na hlavu, takže na sebe stěží viděli, vířila jim kolem nohou, přesto se dosud nikdo nepohnul.

„To je ale dilema, Guzmane, co říkáte?“ prohlásil Austin posměšně. Musel zvýšit hlas, aby hučící vodní příval přehlušil. „Loajalita k pomatenému šéfovi a bratrstvu a smrt utopením, nebo záchrana holého života? Upřímně doufám, že tenhle rodinný spor vyřešíte, ale budete se při tom muset obejít beze mne. Teď, Joe!“

Zavala se rozběhl k zaplavené přístupové šachtě na opačné straně komory a skočil do ní. Austin upustil čepel oštěpu, popadl Halcona za zadek a mrštil jím ke Guzmanovi, kterého Zavalův náhlý úprk poněkud vyvedl z míry. Halcon na Guzmana narazil a srazil jej k zemi, zkušený zabiják ale ještě během pádu stihnul sáhnout po pistoli. Austin na nic nečekal a vyrazil za Zavalou. Guzmanova pistole zahřměla, do šera pohroužený Austin ale představoval špatně viditelný cíl, a tak ho kulka minula. Odrazil se a zmizel pod hladinou.

Guzman zaklel a zamířil k místu, kde Austina spatřil naposledy. Po několika krocích divoce pěnící vodou si ale uvědomil, že další setrvávání uvnitř pyramidy by znamenalo sebevraždu, a zastavil se. Když se otočil a spatřil, že se na něj Halcon vykašlal a chce se dostat k žebříku, přestal váhat zcela. Halconovy sny o slávě a moci vyklidily místo základním instinktům. Chtěl zkrátka přežít. Postupně se probíjel vpřed, až se nakonec ocitnul těsně pod otvorem, kterým se dolů se hřměním valily proudy vod připomínající malé Niagarské vodopády. Postavil se prudkému přívalu, chňapnul po žebříku, ruka mu ale po něm sklouzla. Zatnul odhodlaně zuby a zkusil to znova. Tentokrát se mu podařilo jedné příčky zachytit.

Když začal stoupat, popadla jej za kotník něčí ruka. Guzman. Bělovlasý zabiják objal Halconovy nohy, sevřel je a celou svou váhou se na ně zavěsil, aby ho stáhl dolů. Halcon zůstal viset jen na jedné ruce, tou druhou si sáhnul k pasu, vytáhl z pouzdra pistoli, pro kterou se ještě předtím stihl vrátit, a největší možnou silou, jakou v této obtížné pozici dokázal vyvinout, s ní Guzmana udeřil. Tvrdý kov dopadl na Guzmanovu lebku, jeho sevření ale nepovolilo. Halcon znovu zvedl pistoli a udeřil Guzmana ještě dvakrát. Požadovaný výsledek se dostavil.

Guzman se Halcona pustil, zřítil se dolů a dopadl na hromadu trosek, které kdysi bývaly lodí. Okamžitě se ale vzpamatoval. Zvedl se na kolena a pokusil se postavit, v té chvíli ale do jeho obličeje narazil kus dlouhé lodní palubnice. Rychlý proud se postaral o to, aby měl náraz mohutného trámce stejný efekt jako klounový útok. Guzmán pocítil prudkou palčivou bolest. Napůl omráčen, s bezmocně roztaženýma rukama a slepý na jedno oko zalapal po vzduchu, do plic mu ale pronikla pouze kalná voda. Jeho frenetické pohyby se postupně zvolnily, čehož využil proud, popadl jeho tělo a odnesl je někam do tmy.

Halcon se mezitím potýkal se svými vlastními problémy. Nebyl ještě ani v polovině žebříku, když se přes okraj otvoru přelila vlna a jako obrovská mokrá pěst do něj začala bušit. Nápor vody byl tak mohutný, že mu pomalu docházely síly. Hned další vodní příval jej od žebříku odtrhl. Když se po pádu vzpamatoval, uvědomil si, že tato úniková cesta je nepoužitelná, a začal se brodit k chodbě vedoucí nahoru do pohřební komory. S vířící vodou v patách se už jen po čtyřech pomalu soukal po schodech.

Když Austin proťal hladinu, Zavala, který netrpělivě šlapal vodu, si oddechl. Pak někde poblíž prosvištěla kulka vypálená Guzmanem. Na nic nečekali, ponořili se a dělíce se o vzduch z jediné zbývající láhve se vydali do temné šachty. Po několika minutách se protáhli čelistmi Kukulcana, zorientovali se podle kompasu a zamířili pryč od pyramidy. Tu obtáčel tak silný proud, že do plavání museli vložit veškerou energii, která v jejich ochabujících svalech ještě zbývala. Vynořili se poblíž malého zálivu, do něhož po příletu ukryli letoun. Odstranili z něj větve i síť, nastartovali motor a vyrazili vpřed. Když se odlepili od hladiny a nabrali dostatečnou výšku, Zavala stroj naklonil a širokým obloukem jezero obletěl.

Ostrov, který se během let kolem chrámu vytvořil, zmizel. Na jeho místě zela jen černá díra. Voda se do ní drala jako do odtokového otvoru na dně vany a cloumala lanem, na jehož konci byl vyvázán hydroplán, který musel být Halconův.

Už toho viděli dost. Ještě jednou se přehnali nad jezerem, aby se naposledy podívali na obrovský vír. Zavala náhle pocítil jistou touhu, které nedokázal odolat. Vyklonil se z okýnka a zakřičel: „Sbohem, Kolumbe.“

A pak už zamířili zpátky k *Nereu.*

49 KAPITOLA

Do trojúhelníkové hlavní plachty baculaté plachetnice, která brázdila modré a hluboké vody Chesapeackého zálivu, se opíral přímo zezadu stálý vítr. Vál od jihozápadu a jeho rychlost při hladině se už dlouho držela na patnácti uzlech. V prostorném otevřeném kokpitu, s jednou rukou na zábradlí a druhou třímající poněkud přerostlou kormidelní páku, seděl spokojeně se tvářící Austin. Pozorně se rozhlížel po okolních lodích a hledal vhodnou oběť.

Jeho podivný lov byl náhle přerušen, a to nikoli nepříjemně, Ninou, která se se dvěma cinkajícími skleničkami vynořila z podpalubí. „Rum s džusem," řekla stručně.

Na sobě měla agenturní tričko a bílé kraťasy, které zvýrazňovaly její dlouhé nohy a hebkou pokožku. Austin nebyl vůči tomu přívalu šarmu necitlivý, teď měl ale úkol, který hodlal splnit. Zamumlal, že děkuje, a dále se rozhlížel po moři.

„Tak támhle je ta pravá," řekl po chvíli, přiložil si k očím dalekohled a namířil ho na půvabný slup s bílým laminátovým trupem dlouhým přibližně pětadvacet stop. Loď se stejně jako Austinova plachetnice jen tak potloukala, plula na zadní vítr, s hlavní plachtou na jedné a kosatkou na druhé straně, tedy na motýla.

Austin se napil, zasunul skleničku do držáku a přitáhl k sobě kormidelní páku, aby plul paralelně se slupem. Zamával na dva muže, kteří seděli v kokpitu druhého plavidla, vztyčil palec jako stopař u silnice a pak obrátil loď tak, aby plula šikmo proti větru.

Osádka slupu výzvu k přátelskému závodu přijala.

Austin ještě více vyostřil, slup nezůstal pozadu a učinil totéž. Obě plachetnice pluly opět paralelně, přibližně sto stop od sebe.

Austin vypjal plachtu na maximum a zábradlí plachetnice se začalo dotýkat hladiny.

Muži ve slupu ho napodobili, přitáhli výtah hlavní plachty i otěž kosatky a obě plavidla začala se zpěněnými brázdami za svými záděmi pádit přes záliv. Slup byl hbitý a rychlý a jeho osádka zkušená, netrvalo ale dlouho a Austin začal druhou loď předhánět. Zády se opíral o zábradlí a jako hotové ztělesnění pohody pomalu usrkával ze skleničky. Slup nakonec nechal daleko za sebou.

„O co ses to právě snažil?" zeptala se ho Nina s úsměvem.

„Jen jsem poučil další párek jachtařů, že když nějaká loď vypadá jako vana, ještě to neznamená, že má na vodě tytéž vlastnosti."

„Podle mě je to fantastická loď. Je obdivuhodné, kolik místa může být v podpalubí jen osmnáct stop dlouhého plavidla."

„Často zůstávám na lodi přes noc. Jak jsi z vybavení kuchyňky a prostoru na spaní jistě pochopila, mám rád komfort a rád se dole pohodlně natáhnu. Tenhle kat byl navržen pro delší pobyty. Řízení zvládne hravě jediná osoba, protože loď má jen jednu plachtu, ta je ale dostatečně velká, aby zachytila i lehký větřík, který fouká na konci dne. Je návětrná i v podmínkách, za jakých by se jiná plachetnice už dávno potopila. Ale nejlepší ze všeho je skutečnost, že je rychlá a nevypadá tak. Takže se můžu doplazit jako šnek k nic zlého netušící posádce, jako byli ti dva ve slupu, a pak jim to vytmavit. A jsme na místě."

Dopluli k nějakému malému ostrůvku. Austin vyhodil kotvu a pak hrábnul po piknikovém košíku. Zatímco obědvali, lehce zvlněné moře lodí příjemně pohupovalo. Když dojedli, sedla si Nina blíž a opřela se Austinovi o rameno.

„Díky, žes mě pozval na tuhle vyjížďku."

„Napadlo mě, že by nám po těch hektických týdnech prospěla malá změna."

Zamyšleně se zadívala do dálky. „Stejně na ty příšerné chlapy nemůžu přestat myslet. Takový hrozný konec."

„Nemusíš je litovat. Guzman během svého života zavraždil stovky lidí, a to vůbec nemluvím o *Andrea Doriovi.* Svým způsobem si zasloužil zemřít právě utopením. Kdyby se Halconovi jeho plán zdařil, bylo by mrtvol ještě mnohem víc. Tisíce. Guzman měl štěstí, zemřel rychle. Halconovi osud poskytl ještě nějaký čas, aby se zamyslel nad tím, co všechno v životě zpackal. Vzduch vodu do pohřební komory po nějakou dobu nepustil, bylo ale jen otázkou času, kdy se vytratí. Navíc s

Halconem odešlo ze světa i bratrstvo. Škoda jen, že nežil dost dlouho, aby měl možnost zjistit, co se stane s tím jeho skvělým pokladem.“

„Smekám před admirálem Sandeckerem,“ prohlásila Nina mnohem veseleji. Byla ráda, že může změnit téma hovoru. „Navrhnout, aby byl poklad použit na financování nějaké mezinárodní nadace, která by se pokusila zbavit svět chudoby a nebezpečných nemocí, to byl geniální tah.“

„Alternativou by bylo nekonečné handrkování právníků, které by nepřineslo žádný výsledek. Koho označit za majitele? Potomky Féničanů? Římany? Mexičany? Guatemalce?“

„Nebo Kryštofa Kolumba,“ řekla Nina a pak zavrtěla hlavou. „Není to ironické? Jeho posedlost zlatem ho zahubila stejně jako Halcona.“

„Zdá se, že nebyl v dobrém zdravotním stavu už v době, kdy vyplul. Zřejmě by brzy zemřel, i kdyby se na tu pátou plavbu vůbec nevydal. Alespoň ale tímhle podnikem získal ještě větší slávu, ať už si ji zasloužil, nebo ne. Já mu ale mohu být jen vděčná. Nebýt jeho, možná bychom se nikdy nepotkali.“

Vzala Austina za ruku a pokračovala: „Kdyby tak tušil, co ta jeho cesta po letech přinese. Vyzvednutí jeho těla a pokladu bude představovat ten nejúžasnější archeologický podnik v historii lidstva. Akci, na níž se budou podílet snad všechny národy. Už se nemůžu dočkat, až to začne. Svou smrtí spojil více lidí, než za celý život dohromady. Škoda jen, že tak přijde o vavříny objevitele Ameriky.“

„Nezdá se, že by na tom záleželo. Viděl jsem plány okázalé hrobky, kterou mu chtějí postavit v Madridu. O jeho ostatky projevil velký zájem i Washington a San Salvador.“

„Nikdo ale nenavrhnul, aby se postavil památník, který by vzdal hold těm Féničanům a Afričanům, kteří jako první vstoupili na půdu Nového světa,“ řekla Nina.

„Možná *nebyli* první.“

Překvapeně zvedla obočí. „Nerozumím. Máte snad pro tuhle teorii nějaký důkaz, profesore Austine?“

„Snad. Znovu jsem si prohlédnul ty reliéfy s loděmi. Vzpomínáš si na postavu muže zavěšeného pod nějakým podivným předmětem ve tvaru diamantu?“

„Ano. Dospěla jsem k názoru, že to je asi nějaký bůh.“

„Mě napadlo něco jiného. Pokusil jsem se přijít na to, jak se Mayům při rozestavování ukazatelů k čelistem Kukulcana podařilo získat tak dokonalou představu o tom, jak to všechno vypadá ze vzduchu. Mám za to, že použili nějaké obrovské draky.“

„Létající Mayové! To je námět na román. Jak by se je naučili konstruovat?“

Z hovoru je vytrhlo zazvonění Austinova mobilního telefonu. Vytáhl ho z nepromokavé kapsy a přiložil si ho k uchu. V okamžiku, kdy rozpoznal hlas volajícího, se přestal mračit a na rtech se mu objevil úsměv. Několik minut s kýmsi hovořil a pak zavěsil.

„Angelo Donatelli mi volal z nemocnice,“ řekl pak Nině. „Za pár dnů už ho prý propustí.“

„Stejně je to zázrak, že nezemřel.“

„To nebyl zázrak. Jeho bratranec Antonio svým skokem před hlaveň pistole vyvedl Halcona natolik z míry, že měl při další ráně špatnou mušku.“

„Jsem tomu ráda. Podle toho, cos mi o Donatellim vyprávěl, soudím, že to je správný chlap.“

„Však budeš mít možnost přesvědčit se sama. Plánuje, že na svém ostrovním sídle uspořádá velké rodinné setkání. Jsi zvána. Paul a Gamay tam budou také.“

„Přijdu moc ráda.“

„Výborně, tak se tam setkáme. Nechceš si teď poslechnout zbytek mé dračí teorie?“

Nina přikývla.

„Domnívám se, že se tomu Mayové naučili od pořadatelů těch nejlepších drakiád na světě. Od Japonců.“

Upřímně se rozesmála. „Nemyslím si, že by se mi v nejbližší době chtělo do Japonska.“

„Tak kam by ses ráda vypravila?“

„Někam, kde nebudeš potřebovat tohle,“ odpověděla, uchopila jeho mobilní telefon a hodila ho do vody.

Pak si sundala sluneční brýle, usmála se a nabídla mu své rty. Austin nabídku přijal. Byly přesně tak teplé a sladké, jak teple a sladce vypadaly.

„Jak by se ti líbilo sejít teď dolů a trochu se tam - cos to použil za výraz? Natáhnout?“

Beze slova ji uchopil za ruku, odvedl ji do prostorné kabiny a před celým světem ji zavřel. Alespoň na chvíli.